

3474

(43395)

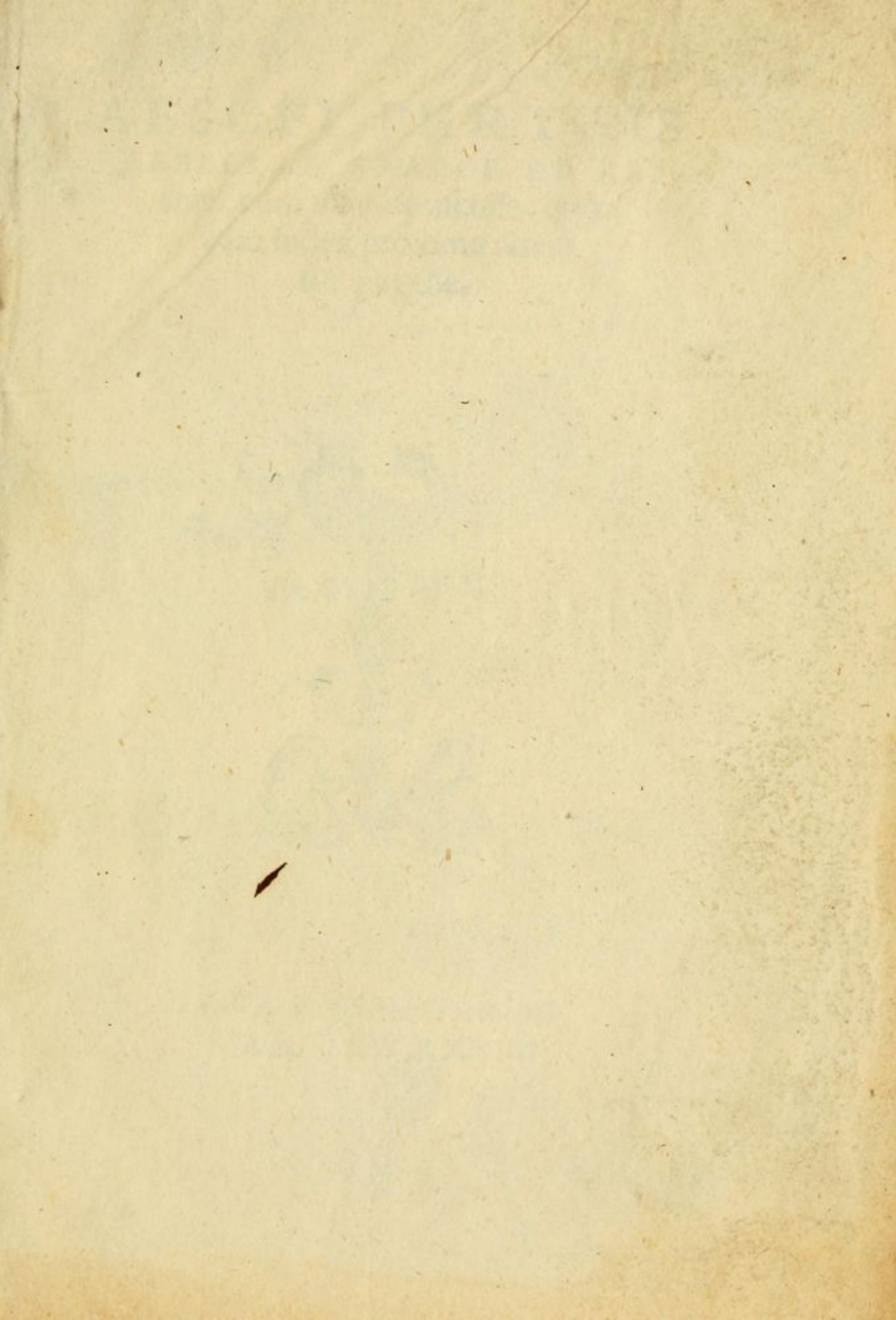
109

No. A.64.534A

FROM THE
CHARLOTTE HARRIS FUND

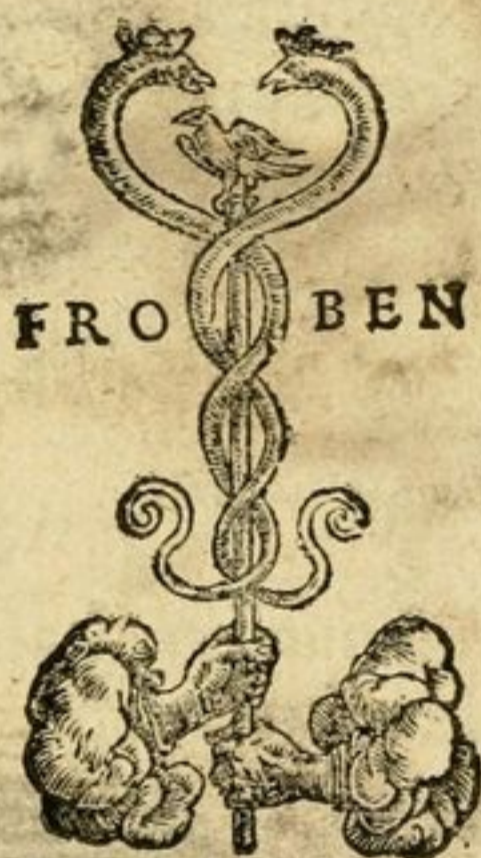
FN784; 9,33; 500

AESOPHI PHRYGIS

FABELLAE GRAECE ET LA/
tine, cum alijs opusculis, quo/
rum index proxima refer/
tur pagella.

Basileæ, in officina Frobeniana
Anno M D XXXIIII

M
64
534A

INDEX AVTORVM
HVIVS LIBRI

- Aesopi Phrygis uita & fabellæ.
Gabriæ Græci fabellæ tres & quadraginta ex
trimetris iambis, præter ultimam ex scazon
te, tetrastichis conclusæ.
Ex Aphthonij exercitamentis de fabula, tum
de formicis & cicadis.
De fabula ex imaginibus Philostrati.
Homeri Βατραχομομαχία, hoc est, ranarum &
murium pugna.
Musæus poeta uetustiss. De Erò & Leandro.
Agapetus diaconus De officio regis ad Iusti-
nianum Cæsarem.
Hippocratis iusiurandum.

Hæc omnia cum Latina
interpretatione.

39999055682528

Γαλεωμομαχία, hoc est, felium & murium pu-
gna, tragœdia Græca.

Fabularum index in fine adiectus est.

βατραχομομαχία
γαλεωμομαχία

Ch. Harris Fund
Dec. 30, 1963
013

Robert Lindson

IOANNES FROBENIVS
STVDIOSIS S.

ITerum exhibemus uobis Aesopi fabellas
cum aliquot alijs libellis Græce & Latine,
quod proximam æditionem, quæ tota Græca
fuit, ijs, qui adhuc tirones sunt in Græcanica li-
teratura, minus gratam fuisse cognouerimus,
quibus hoc Enchiridium præcipue paratur.
Nam qui iam aliquatenus profecerunt, malunt
in alijs autoribus se exercere. Nos etiam inci-
ipientibus consulendum putamus. Nec libet
quibusdã hodie in academijs uersari, ubi sunt
publici Græcarum literarum professores, pro-
pter ingens istud dissidium, quod magnam or-
bis partem, sed præcipue gymnasia affligit, bo-
nis studijs omnibus internicionem minitans,
nisi melior deus aliquis succurrat. Talibus igitur
qui domi, suo, quod aiunt, Marte, aliquid
Græcanicæ eruditionis comparare uolunt,
muti magistri uice erit Latina uersio.

Vos nostram operam boni con-
sulite, & bene ualete.

Basileæ.

ΔΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟΠΟΙΟΥ
μαξίμω τω Πλανούδη συγγραφείς.

Ραγματῶν φύσιν τῶν ἐν ἀνθρώ-
ποις ἠκείβωσαν μὲν καὶ ἄλλοι,
καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ παρέδωκαν
φοβόντες, αἰσώπῳ δὲ δοκεῖ ^{οὐκ} μὴ
πορρωθῆναι ^{καταφύλιο} δεινότητος ὑπὸ νοίας τῆς
ἠδικοῦ διδασκαλίας ἀψάμνος,

πολλῶν τῶν μέτρων αὐτῶν πολλοὺς αὐτῶν παρελάσαι.
καὶ γὰρ ὅτε ἀρφαρέμενος, ὅτε συλλογίζομενος, ὅ-
τε μὲν ὅς ἰσοείας, ^{ἀδμοσιότητα} ὡς πρὸ τῆς κατ' αὐτὸν ἡλικίας
ἦνεγκε χρόνον, τὴν νοῦδεσιαν ^{ἀδμοσιότητα} διατιθέμενος, ἀλλὰ μὴ
θοῖς τὰ πάντα παιδευθεῖν, ὅτω τὰς τῶν ἀκροωμέ-
νων ἀχρῶν ψυχὰς, ὡς ἀχρῶν εἶναι αὐτοῦ λογικοῦς ποι-
εῖν ἢ φρονεῖν, ἀ μὴτ' ὀρνιδῶν, μὴτ' ἀλώπεκῶν. καὶ αὐ-
τὸν μὴ ^{ἀδμοσιότητα} προσεχέμεν ἐκείνοις, οἷς πολλὰ τῶν ἀλόγων
ἐν κερῶν νοσηχῶν ^{ἀδμοσιότητα} προσεχῆστοι μιν εἶναι. ὅς ὡν
μὲν ^{ἐπιστομῶν} κινδύων ἐπισημῶν αὐτοῖς διέδρα, ἀ δὲ μεγί-
στης ἐν τοῖς κερῶν τῆς ὠφελείας ἐτυχῆν. ὅτε ^{ἐπιστομῶν} τοῖ-
νω ὁ τὸν κατ' αὐτὸν βίον φιλοσόφου πολιτείας εἰκό-
να ^{ἐπιστομῶν} προσέμενος, καὶ ὄροις μάλλον, ἢ λόγοις φιλοσο-
φίστες, τὸ μὲν γὰρ ὅς ἀμορίου τῆς φρυγίας κατῆγε
τῆς μεγάλης ἐπίκλησιν. τὴν δὲ τύχην γέγονε δου-
λῶν. ἐφ' ᾧ καὶ σφοδρῶς μοι δοκεῖ, τὸ τὸ πλάτῆνος ἐν
γοργίας καλῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρηθεῖν, ὡς τὰ πολλὰ ^{ἐπιστομῶν}
γὰρ ταῦτά φησιν ἐναντία ἀλλήλοις ὅτι, ἢ τε φύσις,
ἢ ὁ νόμος. αἰσώπῳ γὰρ τὴν ψυχῆν ἢ μὲν φύσις ἐλθεῖ
δορῶν ἀπέδωκεν, ὁ δὲ παρ' ἀνθρώπων νόμος τὸ σά-
μα

πῶμα γ.
ἠθρο.

αἰλιεβα

ἠθρο
ἠθρο
ἠθρο

ἐπίκλησις
πομπισαίο.

ἠθρο. αἰο

ἠθρο

αἰλιεβα

ἠθρο
ἠθρο

ἠθρο

μα

AESOPFI FABVLATORIS VITA
à Maximo Planude composita.

Erum humanarum naturam
 persequuti sunt & alij, & po-
 steris tradiderunt. Aesopus
 uero uidetur non absq; diui-
 no afflatu cum moralem di-
 sciplinā attigerit, magno in-
 teruallo multos eorum superasse. Etenim neq;
 definiendo, neq; ratiocinādo, neq; ex historia,
 quam ante ipsius aetatem tulit tempus, admo-
 nendo, sed fabulis penitus erudiēdo, sic audien-
 tium uenatur animos, ut pudeat ratione prae-
 ditos facere, aut sentire, quae neq; aues, neq; uul-
 pes: & rursus non uacare illis, quibus pleraque
 bruta tempore prudēter uacasse finguntur, ex
 quibus aliqua, pericula imminētia cōfugerunt,
 aliqua maximā utilitatē in opportunitatibus
 cōsequuta sunt. Hic igitur qui uitam suam phi-
 losophicae reipublice imaginē proposuerat, &
 operibus magis q̄ uerbis philosophatus, ge-
 nus quidē traxit ex Amorio oppido Phrygiae
 cognomento Magnae, sed fortuna fuit seruus.
 Quare & magnopere mihi uidetur Platonis
 illud in Gorgia pulchre simul & uere dictum:
 Plerumq; enim haec, inquit, contraria inter se
 sunt, natura simul, ac lex. Nam Aesopi animū
 natura liberum reddidit, sed hominum lex cor-

καὶ
ὕψος
μαίνομαι
οὐκ οἶδω
δυσειδήσομαι
δεφοκίμις
δεσλοῦμαι

μα πρὸς δουλείαν ἀπέδωκε. ἴχουσε μὲν τοῖ οὐδ' οὕτω
τὴν τῆς ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμμένασαι. ἀλλὰ καὶ τοῖ
πρὸς πολλὰ καὶ πολλὰ χόσε μεταφόρων τὸ σῶμα, τῆς
οἰκείας ἐκείνῳ ἔδρασε οὐχ οἷός τ' ἐγγύτρ μετασῆσαι.
ἐτύγχανε δ' ὦν ὁ μόνου δουλῶ, ἀλλὰ καὶ δυσειδέ
σατα τῶν ἐπ' αὐτῷ πάντων ἀνθρώπων εἶχε. Ἐ γὰρ φο
ξὸς ἴω, σιμός τὴν ῥίνα, σιμός τὸ τράχηλον, πρόχειλῶ,
μέλας. ὄδον καὶ τὸ ὄνομα τῶ ἐτυχε ταυτοῦ γὰρ αἰ
σώωτῶ ἔβ' ἀιδίοπι πλογαῖων, βλαῖστος, καὶ λυφός.
τάχα καὶ τὸ ὀμηρικὸν δοροσίτῳ τῆ αἰσχρότητι τοῖ εἰ
δ' οὐκ ἔπορ βαλλόμενῶ. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐτῷ χεί
ρισμῶ, τὸ βραδύγλωσσον, καὶ τὸ φωνῆς ἀσιμόν
τε καὶ ἀδιαφθροτον. ἀ πάντα καὶ δοκεῖ τὴν δουλείαν
αἰσώωω παρασκιδνασαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ θαῦμα αὐ
τῶ, εἰ ὅπως ἀπόπως ἔχοντε τοῖ σώματος, ὄζεγγύτρ τὰς
τῶ δουλείῳ τῶ ἀρκυς διαφυγῆν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα
τοῖτοῦ ἴω ἔβ' ἀνδρεί. τὴν δὲ ψυχῶ ἀγχινοῦσατῶ
ἐπεφύκει, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσαι ὑπὸ βολώτατος.
ὁ λεκτημῶν τῶν αὐτῶ, ἄτε πρὸς ὄδον οἰκείας δ' οὐ
τῶν εἰκείως ἔχοντα, σιὰ πημ εἰς ἀγρὸν ὄζεπέσειλιν.
ὁ δ' ἀπελθῶν, πλοθύμως τοῖ δ' ὄγε εἶχῶ. ἀφικόμενῶ
δ' ἐποτε καὶ ἔβ' δεσπότη πρὸς τὸν ἀγρὸν, ἐφῶ τῶ δ' οὐ
γῶν ὑπὸ σκῶτῶν δέδοται, γεωργός τις σῦκα τ' ἀγαθῶν
δ' οὐκ ἀμῶν δ' ὄδρον ἠνεγκον. ὁ δ' ὑπὸ τῶ φλ ὄπώρας
εἰδείς ὄραίω, ἀγαθόποδι ἔβ' οἰκέτη. ὄδον γ' ἴω ὄνομα
ἔβ' παιδί φυλάτῶν ἐκέλευσεν, ὡς αὐτῶ μετὰ τὸ λα
τῶν παραθεῖναι. συμβαὴν δ' ὄτω, Ἐ τοῖ αἰσώπου κ' ἴ
δὴ τῶνα χρείαν εἰσελθόντῶ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ
ἀγαθόπους λαβόμενῶ, βδλλῶ τοιάνδε τῶ σιωδύ
λωμ

εχ

διαφθροτον
οὐκ οἶδω

αἰσώωω
ἀφικόμενῶ
εἰδείς

αἰσώωω
ἀφικόμενῶ
εἰδείς

αἰσώωω
ἀφικόμενῶ
εἰδείς

αἰσώωω
ἀφικόμενῶ
εἰδείς

αἰσώωω
ἀφικόμενῶ
εἰδείς

ἄτε τοῖ
υπὸ τῶ

ὄπώρας
εἰς τὸ
πλοθύ

ἔχομαι ἐξομαι π εχμαι / φάβομαι ταχὺ μεταβατ φησο
οὐκ οἶδω ἐχέται τινος ἀφ αἰσώωω
αφικόμενῶ εἰς τὸν ἀγρὸν. α. αφικόμενῶ. π. αφιχόμενῶ με

pus in seruitium tradidit. Potuit tamen ne sic quidem animi libertatē corrūpere. Sed quāuis ad res uarias, & in diuersa loca transferret corpus, à propria tamen sede illum traducere non potuit. Fuit autē non solum seruus, sed & deformissimus omnium suæ ætatis hominum; nam acuto capite fuit, pressis naribus, depressio collo, prominētibus labris, niger, unde & nomen adeptus est (idem enim Aesopus, quod Aethiops) uētrofus, ualgus, & incuruus, forte & Homericū Thersiten turpitudine formæ superās. Hoc uero omnium in eo pessimū erat, tardiloquentia, & uox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiā uidētur seruitutē Aesopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset seruiētium retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo uero solertissimo natura extitit, & ad omne cōmentū felicissimus. Possessor igitur ipsius tanquā ad nullū domesticum opus commodū, ad fodiendū agrum emisit, ille uero digressus alacriter operi incūbebat. profecto uero aliquādo & hero ad agros, ut opera specularēt, agricola quidā ficos egregias decerpas dono tulit. ille uero fructus delectatus pulchritudine, Agathopodī ministro (hoc em̄ erat nomē puero) seruare iussit, ut sibi post balneū apponeret. cū uero ita euenisset, atquē Aesopo ob quandā necessitatē ingresso in domū, occasione capta Agathopus cōsiliū huiusmodi cōser

ὄχιον φρονι

Eopus
 ἰσχυρῶς
 διαφορῶν
 ἑξῆς

ὅτι οὐκ ἔστιν
 ἄνευ τῆς
 φύσεως

εμφορευμα η πομα ημα παριος ...
8
αισωπου βιθ

υτος ...

εξουσια ...
αρω ...

πνοση ...

η ζωη ...

εχρημα ...

αδελω ...

λων ενι προτεινει, εμφορευθωμεν ει δοκει τω συνκωμ ω
ετθ, και ο δεσποτης ημων ταυτα ζητησει, αλλ ημεις
τοι αισωπου καταμαρτυρησομεν αμφω, ως εις τω οε
κίαν εισδραμόντθ, και τα συνη λάθρα καταφαγόν
τθ, και επ' αληθει δεμελιω τη προς τον οϊνου εισυ-
δω, πολλα τω ψδωδωμ εποιησομεν, και το μη-
δ' εν' εστα ογε εις προς εδς δυο, και ταυτα μη δι' ανδρ
ελεγχωμ διαρα ποτε τω γλωπην δωιαμυ εχωμ.
δξαντθ δη τδτθ, προς τον εργομ εχωρησαν. και τω
συνκωμ εδιοντδθ ελεγομ εφ' εναςω σω γελωτι, φδθ
οι δυσωε αισωπε. ο θινω δεσποτης επανελθωμ αρθ
τοι λουτρον, και τα συνη ζητησας, ε ακουσας, ως αι
σωτθ αυτα κατεδιδωκε, τον τε αισωπομ σω οργη
κελυει κληθωμαι, και κληθγντι φησι, λεγε μοι ω κα
ταρατε, ετω μου κατεφρονησας, ως εις το ταμειομ ει-
σελθειμ, και τα ετοιμαδγντα μοι συνη θοινησαδαι; ο
δε ακουωμ μιν, και σωιεις ω, λαλειμ δε ειχην εδθ ο-
πωσοιω δξα το βραδυ γλωσσομ. μελλωμ δε ηδη τυ-
πηδθ, τω κατηγορω σφοδροτδρω υπκειμενιωμ, πε
σωμ προς εδς τοι δεσποτθ ποδλας, αναχεδαι μικρομ
εδειν. δραμων δε, και χλιαρομ υδωρ προσγεγκωμ,
τδτθ τε πεπωκε, και εδς διακτυλους εις το σωμα κα
δεις, αυθις το υγρομ μονομ ανεβαλην. ετω γν' τροφης
αψαμθθ ετυχη. ηντιβολει γουω αυτο εδθ και εδς
διωκοντας δρασαι, ως αν δηλωμ γχηται, τις ο τα συ
κα δξα φορησας. ο δε δεσποτης το νοημομ αυτο θαυμα
σας, ετω ποιειμ και εδς αλλ τθ επεταξην. οιδθ εβου-
λδυσαντο πειμ μιν το υδρατθ, μη μιν τοι καθειναι
ηθ τοι λαμθ εδς διακτυλους, αλλ υδθ τα πλαγια τω
γναδωμ

θινα

Εἰς τὴν αἰτίαν τῆς ἐπιγραφῆς
AESOPUS VITA

uo cuidam offert:impleamur, si placet, ficibus,
heus tu:ac si herus noster has requisierit,nos
uero contra Aesopum testificabimur ambo, q̄
in domum ingressus sit, & ficus clam comede-
rit, & super uero fundamento, uidelicet in do-
mum ingressione, multa mendacia in edificabi-
mus, & nihil unus ad duos fuerit, praertim cū
ne sine probationibus quidem diducere unq̄
os queat. Viso uero hoc, ad opus accesserūt, &
ficus deuorantes, dicebāt in singulis cum risu:
Væ tibi infelix Aesope. Cum igitur herus re-
dīssset à lauacro, & ficus petīssset, & audiūisset
q̄ Aesopus eas comederit, & Aesopū cum ira
iubet uocari, & uocato ait:Dic mihi, ὄ execrā-
de, ita me cōtempstī, ut in penu ingredereris,
& paratas mihi ficus comederes: Ille audiebat
quidem, & intelligebat, sed loqui poterat nullo
modo ob linguæ tarditatē. Cum iam uerberan-
dus esset, & delatores uehemētiores instarent,
procumbens ad heri pedes, ut sustineret se pa-
rum, orabat: cum autē accurrisset, & tepidam
aquam attulisset, eam bibit, & digitis in os de-
missis, rursus humorē solum reiecit: nondum
enim cibum attigerat: orabat igitur ut idem &
accusantes facerent, quo manifestū fieret, quis
nam ficus dissipasset, herus autē ingenīū homi-
nis admiratus, sic facere & alios iussit: illi autē
deliberauerāt bibere quidē aquam, non tamen
demittere in guttur digitos, sed per obliqua

ἐδωκεν αὐτῷ
ἐδωκεν αὐτῷ π
ἐδωκεν αὐτῷ

ἀντιβολησὶς αὐτῷ
ἐπιγραφῆς αὐτῷ

οὐκ ἔφθασαν δὲ πίνοντες, καὶ τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκείνο ναυτίαν τοῖς πεπονημένοι παραχρῆμα ἐπ' ἀνεγῆθη, αὐτομάτῃ παρέχετο τὴν ὁρώσαν ἀναδεδιδῶαι. τότε τοίνυν πρὸ ὀφθαλμῶν ποδῶν τῶ, τὸ τε κακουργήματ' ἔῳ ὀικετῆ, καὶ τὴ συνῶφαντίας, ὁ μὲν δεσπότης ἐκέλευσεν αὐτοὺς γυμνωθῆντας μασιζέσθαι, οἳ δ' ἐπέγνωσαν σαφῶς ἢ τὸν εἰπόντα, ὡς ὅς τις κατ' ἐτόρου δύλια μηχανούετ', αὐτῷ λέλυθε τὸ κακὸν ἀρχιτεκτονῶν. τῆ δ' ὑπόσκη, τὸ μὲν δεσπότου εἰς ἄστυ ἐπαναζούξαντος, τὸ δ' αἰσώπου σκέπη κεντ' ἢ προσετάχθη, ἰορῆς τὴ ἀρτέμελι' εἴτ' ἄλλοι τινὲς ἀνδρωποὶ τὴ ὀδοῦ πλανηθέντες, καὶ τῶ αἰσώπῳ πόδι τυχόντες, πλουτρέποντο πρὸς διὸς ξενίαν τὸν ἀνδρα, τὴν εἰς ἄστυ φέρουσιν αὐτοῖς ὑποδείξαι. ὁ δ' ὑπὸ σκιάν δένδρου τῶ ἀνδρας ἀπαγαγὼν πρότορον, καὶ λίτον παραδέμεν' ὀλεῖωνομ, εἴτα τὴ ἡγήσάμεν' αὐτοῖς, εἰς λῶ ἐζήτωσιν ὀδοῦ εἰσήνεγκεν. ὁ μὲν οὖν τῶ μὲν ὑπὸ τῆ ξενίαν, τῶ δὲ καὶ ὑπὸ τῆ ὀδοῦ γία διαφρόντως τὸ ἀνδρας ὄξαρτηθέντες, τὰς τε χεῖρας εἰς ὄραν ἤσαν, καὶ ὄχνη τὸν ὄδορ γέτω ἡμῖφαντο. αἰσώπ' ὀλεῖ ὑποσρέψας, τὴ εἰς ὕπνον καταποδῶν ὑπὸ τε τὸ σιωχοῦς πόνου καὶ καύματ', ἔδοξεν ἰδῆναι τὴν τύχην ὑπὸ ἄσαν αὐτῷ, τὴ λύσιν τὴ γλώττης καὶ λόγου δρόμου τὴ σοφίαν τὴν τῶ μύθω χειρομῆνιν. ὄδοῦς ὅν διηπονιῶντες, φησὶ, βαβαί τῶς ἡδέως λιθοίμημα, ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνειρον ἰδῆναι ἔδοξα. καὶ ἰδοῦ ἀκωλύτως λαλῶ, βοῦς, ὄνος, δίκηλλα. νῆ τῶς θεοῦς σωῆκα πόθην μοι τὰ γαδὸν προσεγῆτ' ὄδοῦ. ὄδοσε βήσας γὰρ εἰς τῶς ξένους, ἀντιλαμβανομένη

ἡ θῶ λῶ τῶ
καταίνω ἀνω
στασιμα
αὐσα ροῖα
ἡ ἀρτέμελι
ἡ ἀρτέμελι

ἡ ἡσσομα
ἡ ἡσσομα

ἡ ἡσσομα

ἡ ἡσσομα

ἡ ἡσσομα

ἡ ἡσσομα

ἡ ἡσσομα

ἡ ἡσσομα

ἀνκτε
γνύ
ἡσσομα

ἡ ἡσσομα

ἡ ἡσσομα

ἡ ἡσσομα

ἡ ἡσσομα ἡσσομα ἡσσομα ἡσσομα ἡσσομα

ἡ ἡσσομα ἡσσομα ἡσσομα ἡσσομα ἡσσομα

numen consequutus sum. Ergo benefacere, bona plenum est spe. Sic igitur Aesopus lætatus factus, rursum cœpit fodere. Sed præfecto agri (Zenas erat ipsi nomē) ad operarios profecto, & horum unum, quoniam parum errauerat in opere, uirga uerberante, Aesopus statim exclamauit, Homo cuius gratia eum qui nulla iniuria affecit, sic uerberas: & omnibus temere plagas ingeris quotidie: omnino renuntiabo hæc hero. Zenas autē hæc ab Aesopo audiens obstupuit non mediocriter: & secum ait, q̄ Aesopus loqui cœperit, nulla mihi utilitas erit: præueniens igitur ipse accusabo eum coram domino, anteq̄ ipse hoc idē faciat, & me herus procuratione priuet. His dictis, urbē uersus ad dominum uectus est: cæterū turbatus cum accessisset, Salue, inquit, here. Ille uero, Quid perturbatus ades: inquit. Et Zenas, Res quædā monstruosa in agro contigit. Et herus, Nūquid arbor præter tempus fructum tulit: aut iumentū aliquid præter naturā genuit: Et ille, Non ita, sed Aesopus qui antea erat mutus nunc loqui cœpit. Et herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimanti monstrū esse. Et ille, Et sanè, inquit: nam quæ in me cōtumeliose dixit, sponte prætereo here: in te autē & deos intolerabiliter cōuicia. His ira percitus herus, Zene ait, ecce tibi traditus est Aesopus, uende, dona, qd̄ uis de eo fac. Cū Zenas autē in potestate sua accepisset Aesopum

ὁ ἢ πληρὸν
τὸ πληρὸν

infrigit.

ἀπορροῦν . ἀορ.
ἔπινον . διτο.

ἔτο . ἡ ἀαυτὸ

curatioe . tubila
Cōpromisso .

προβέτῃ ε . ἔ
προγενέτης εἰ

ὁ ἢ τὸ βραχὺ
τὸ τερατῶδες
μόστρον . α .

volens . ἄλλο .

ὁ φέρειν
tolle ualens .

pené se

πορ, καὶ τὴν κατ' αὐτὸ δεσποτείαν αὐτῷ ἀναγγείλας
 τῷ, ἐκείνῳ ὅ,τι δὴ ποτε βουλομένη σοὶ ἐσίφησι
 ἔργασαι. καὶ δὲ δὴ τίνα τύχην ἀνδρὸς τινὸς λιτήνη
 ζητοῦντῶ περίασαι, καὶ δὲ ταῦτα τὸν ἀγρὸν δίου
 τῷ ἐκείνου καὶ τὸν ζωῶν δρομίου, ἐκείνῳ θρέμμα
 μὴ οὐκ ἐσίμοι φησι ἀκρόβου, σωματίου δὲ ἀρρῶν, ὅ
 πρὲς εἰ δέλεις ὠνήσασθαι, πάρεσι. τὸ δὲ ἐμποροῦ φη-
 σαντῶ ὑποδραχθῶσαι αὐτῷ τὸ σωματίου, καὶ τὸ
 ζῶα τὸν αἰσώπου μεταπεμφαμένη, ὁ ἐμπορος ἰδὼν
 αὐτὸν καὶ ἀνακαγχάσας, πόθην σοὶ φησι πρὸς τὸν ζῆ-
 ναῦ, ἢ δὲ ἢ χύτρα; πόθρον σέλεχος ὅσι δ' ἄνδρον, ἢ ἄν
 θρωπῶ; οὐτῶ εἰ μὴ φωνῶ εἶχην, ὅδιν ἄν εἰδῆ μὴ ὅ
 χι δοκῆ ἀσποκῆλη. ἵνα τί μοι τὴν πορείαν διέκοψας
 τὸ τὸ καθάραματῶ ἔνεκην; ταῦτ' εἰπὼν, ἀπῆκε
 τὴν ἑαυτοῦ ὁδόν. ὁ δὲ αἰσώπῳ μεταδιώξας αὐτὸν,
 μείνον φησι. ὁ δὲ μεταστραφείς, ἀπιδί φησι ἀπὸ ἐμοῦ
 ῥηπαρώτατε λύων. καὶ ὁ αἰσώπῳ, εἰπὼ μοι, τίνῳ
 ἔνεκην δούρο ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἐμπορῶ, κάθαρμα,
 ἵνα τί χρῆσόν περῶμαι, σοῦ δὲ ἀχρήσου καὶ σαπρῶ ὄν
 τῶ, ὅ χρῆζω. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ὠνήσαί με, ἢ εἰ τίς ὅσι
 πίσις, πολλὰ σε ὠφελῆσαι οἶός τ' εἰμί. καὶ ὅς, τί δὲ ἄν
 ὄναιμι, συγῆματῶ ὄντῶ αὐτόχρημα; καὶ ὁ αἰσώ-
 πῳ, ὅ πάρεσι σοὶ παιδία οἴκοι ἀτακτοῦτα ἢ ἰλαε
 ὄντα; τῶ τοῖς ἐπίσησόν με παιδιαγωγόν, καὶ πάντως
 αὐτοῖς ἀντιμορμῶς ἔσομαι. γελάσας οὖν ὑπὸ τῶ ὅ
 ἐμπορῶ, φησὶ τῷ ζῶα, πόσου τὸ κακόν ἔστω πωλείς
 ἀγγείου; ὁ δὲ τειδῶ φησι ὀβολῶν. ὁ δὲ ἐμπορῶ αὐτί-
 κα τῶ τρεῖς ὀβόλους κατεβάλλω, λέγων, ὅδὲν κατε-
 δέμι, ἢ ὅδὲν ἐπειάμι. ὁ δὲ οὐσάντῶ χιγαροῦ ἢ
 ἀφικῶ

ῥῶμα . ἄμα
 ῥομα . μ.
 ῥομα . μεσ.
 δευ . ῥομῶ
 ῥομα . ἠσομα
 ῥομα .

ῥομα . ἠσομα
 ῥομα .

ῥομα . μ . ἠσο
 ῥομα . ἠσο .

ῥομα . ἠσο
 ῥομα . ἠσο .

ῥομα . ἠσο
 ῥομα . ἠσο .

ῥομα . ἠσο
 ῥομα . ἠσο .

ῥομα . ἠσο
 ῥομα . ἠσο .

ῥομα . ἠσο
 ῥομα . ἠσο .

pum, & quod in eum haberet imperium ei renunciaffet: ille, quodcunq; uolenti tibi licet, inquit, effice. Forte uero cum uir quidam iumenta quæreret emere, & propterea per agrum illum iter faceret, & Zenam rogaret: ille iumentum non licet mihi, inquit, uendere, sed mancipium masculum, quod si uis emere, adest. cum uero mercator dixisset ostēdi sibi seruulum, & Zenas Aesopum accersisset, mercator uidens ipsum, & cachinnatus, unde tibi, inquit ad Zenam, hæc olla: utrū truncus est arboris, an homo: hic nisi uocē haberet fermè uideretur uter inflatus. Quare mihi iter rupisti huiusce piculi gratia: His dictis, abiit suam uiam. Aesopus uero insequutus ipsum, Mane, inquit. Ille autem cōuersus, Abi, inquit, à me sordidissime canis. Et Aesopus: dic mihi cuius rei causa huc uenisti: Et mercator, Scelestes, ut aliquid boni emerē: tui q; inutilis & marcidus sis, nō egeo. Et Aesopus, Eme me, & si qua est fides, multū te iuuare potis sum. Et ille, Qua in re à te iuuari possem, cum sis odium penitus: Et Aesopus, Nonne adsunt tibi pueruli domi turbulenti, & flentes: his præfice me pædagogum, omnino eis pro larua ero. Ridens igitur de hoc mercator, inquit Zenæ, quanti malū hoc uendis uas: Ille uero, Tribus, inquit, obolis. Mercator autem statim tres obolos soluit, dicens, Nihil exposui, & nihil emi, Cum igitur iter fecissent, ac

perue-

το ἀρρεν ενο
masculu, hoc

φίπρ.
ἀσκησο ὑπερ
κίλην. ἴσμεν

sectatq; et f.
ἀπὸ μί.

limi
legi

ἄσπιθον αὐτῶν ὄικαδε, παιδάσια δύο ἐπι ἑσπὸ
 μητρί τελευῶτα, τὸν ἄισωπον ἰδόντα καὶ συγχυθῆν-
 τα ἀνέκραξε. Ἐὶ ὁ ἄισωπὸς ἔδυς τῷ ἐμπόρῳ φησὶν,
 ἔχεις μου τῆς ἐπαγγελίας ἀπόδειξιμ. ὁ δὲ γελάσας,
 εἰσελθὼν φησὶν, ἀσπασαι τοὺς στυδύλους σου. τὸν δὲ
 εἰσελθόντα καὶ ἀσπασάμενον ἰδόντες ἐκείνοι, τίποτε
 ἀρὰ καὶ οὐ τῷ ἡμῶν δεσπότῃ φασὶ συμβέβηκεν, ὅτι
 σωματίον ἄσχρομ ἔτως ἐπέλατο; ἀλλ' ὡς εἴκοιεν, ἀντὶ
 βασιλευσίου ἄσπασ τῆς οἰκίας ὠνήσατο. μετὰ δὲ ἔ πολὺ
 καὶ ὁ ἐμπόρὸς εἰσελθὼν, τὰ πρὸς ὁδὸν ὑπὲρ πηδῆ-
 ναι τοῖς δόλοισ ἐπέσκηψε, μέλλει γὰρ πλὴν ὑπὸ σαρμ
 εἰς Ἀσίαν πορεύεσθαι. οἱ μὲν ἔν αὐτίκα τὰ σκδύη διε-
 μερίζοντο. ὁ δὲ ἄισωπὸς ἐδείτο τὸ κουφότατον τῶν
 φορτίων αὐτῷ παραχωρεῖν, ἅτε δὴ νεωνήτω, καὶ μί-
 πω πρὸς τὰς τοιαύτας ἔπουργίας γεγυμνασμένω.
 τῶν δὲ, καὶ εἰ μηδὲν ἄρα βέληται συγγνώμῃ παρε-
 χολίω, ἐκείνῳ ἔ δ' εἰμ ἔλεγε, πάντῃν κοπιώντῃν αὐ
 τὸν μόνον ἄσιωτελῆ τυγχάνειμ. τῶν δὲ ὅπῳ αὐ ἄρα
 βέληται ὑπὲρ τρεπόντῃν, δ' ὄυρο λάκκισε ποδὶ βλεψα-
 μίνῳ, καὶ σκδύη ἀδροισίας διάφορα, σάκκους, Ἐὶ σρώ
 ματα καὶ γυργαδοὺς, ἕνα γύργαδον ἀρ' τῶν πεπληρω
 μνίου, ὅμ δύο βασάξιν ἔμελλον, αὐτῷ ὑπὲρ τεθεῖναι λε
 λούει. οἱ δὲ γελάσαντες, καὶ μηδὲν εἶν μωρότορον το
 χυδαῖς τῶν καθάρματῳ φάρμακοι, ὅς μακρῶ μ' ἔμε
 πλοῦτον τὸ κουφότατον ἐδείτο ἄρα τῶν φορτίων, νῦν
 δὲ τὸ πάντῃν βαρύντατον εἶλον, χλιῶαι μὲν τοι τῷ ὑπ
 θυμίαν αὐτῷ πληρῶσαι, ἔπολαβόντες τὸν γυργα-
 θον, ὑπὲρ τεθεῖασ τῷ ἄισώπῳ. ὁ δὲ ἔτι τῶ ὤμων τὸ φορ-
 τίον ἀπηχθισμένῳ, δ' ὄυρο λάκκισε διεκλονεῖτο. τὸν

συγχυθῆναι
confundo

ἄισω. μ. εἰσω

υπὲρ πηδῆ
αὐτο. οὐκ αὐτο

ἔμερίζοντο
πρακτικῶς

ὑμναζο. ἀκού

ἔργον. ἀκού

ὑπὲρ πηδῆ
ὁπτιῆτο. ἔπειτα

οὐκ αὐτο. νῦν

ὅτι ἐκλονεῖ
φλυαρο. μωροί, ἕτι

το σι
σο.
εσο

το π
ἀσο

ἀφ
ορι

οὐκ αὐτο

ἔτι

peruenissent in suam domum, pueruli duo qui adhuc sub matre erant, Aesopo uiso perturbati exclamauerunt. Et Aesopus statim mercatori inquit, Habes meæ pollicitationis probationem. Ille uero ridens ingressus inquit, Saluta conseruos tuos. Introgressum autē, ac salutantem uidentes illi, Quod nam malum nostro hero, inquit, contigit, ut seruulum deformem adeo emerit: sed ut uidetur pro fascino domus hunc emit. Non multo uero post & mercator ingressus apparari res ad iter seruis iussit, quod postridie in Asiam profecturus esset. Illi igitur statim uasa distribuebant, at Aesopus rogabat leuissimum onus sibi concedi tanquam nuper empto & nondum ad hæc ministeria exercitato. His autem & si nihil tollere uelit ueniā præbentibus: ille non oportere dixit, omnibus laborantibus se solum inutilem esse. His quod at tollere uellet permittentibus, huc & illuc cum circumspexisset, & uasa congregasset diuersa, saccos & stramenta & canistros, unum canistrum panis plenum, quem duo baiulare debebant, sibi imponi iubet. Illi autem ridentes, & nihil esse stultius uili hoc scelesto inquierentes, qui paulo ante leuissimū rogabat tollere onus, nunc omnium grauissimum elegit, oportere tamen desiderium eius explere, sublatum canistrum imposuerunt Aesopo. Ille uero humeris onere grauat is huc & illuc dimouebatur. Hūc

b uidens

ο γελῶντι. &
 ἢ ἐπὶ τῆς μα
 πιν.

δὲ ἰδῶν ὁ ἔμπορος, ἀπεθαύμασεν, καὶ φησὶν. αἰσώ-
 πος εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμος ὤν, ἠδὲ τὴν ἑαυτοῦ πι-
 μῶν ἐξέτισε, λιτήν σου γὰρ φόρον ἤρατο. ἐπεὶ δὲ ὥρας
 ἔσῃς ἀείσου κατέλυσαν, αἰσώπος κελευθεὶς ἀρτοδο-
 πῆσαι, ἡμετέα τὸν γύργαθον πολλῶν φαγόντων ἐποίη-
 σεν. ὅθην καὶ μετὰ τὸ ἀείσον κουφοτόρου τὸ φορτίου
 γερονότος, προθυμότορον ὠδύε. καὶ δὴ καὶ ἐπέ-
 ρας ἔκατήχθησαν πάλιν ἀρτοδοπίστας, τῆ ἐφεξῆς ἡ-
 μόρα λιγὸν παντάπασιν ὑδὶ τῶ ὤμων ἀνέχων τὸ γύρ-
 γαθον, πρὸς τὸ ἀπάντων ἡε, ὡς καὶ τοῖς στωδύλοις,
 προτρέχοντα ἴσθρῳ ὀρώσιν ἀμείβοιλα γίνεσθαι, πότε-
 ρου ὁ σαπρὸς ὄσιν αἰσώπος, ἢ τις ἔτορος, καὶ καταμα-
 θῶσιν ἐκείνου εἶναι, θαυμαζέειν ὅπως τὸ μεμελαιωμέ-
 νου ἀνθρώπου, νοσηχέσθρα πάντων ἐπραξε, οὗ ῥα-
 δίως διαπανωμλίνου ἀρτῶν ἀρῶμῶν, ἐκείνων τὰ σρώ-
 ματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκεδῶν ὑπὸ φορτισαμλίνω, ἃ
 μὴ φύσιν ἐλαχρῶν ὄτωσὶ διαπαναῖσθαι. ὁ μὲν οὖν ἔμπο-
 ρος ὑδὶ τῆ ἐφέσῳ γηρόμλινος, τὰ μὲν ἀλλὰ τῶν ἀνδρῶν
 πόδων σὺν κερδῶν ἀπέδωδ. ^{καὶ ἴσθρῳ} ὑπέλειφθη δὲ αὐτῷ ῥία,
γραμματικὸς, ψαλτῆς, καὶ ὁ αἰσώπος. τῶν δὲ τις αὐ-
 τῷ στωήθων συμβυλδύσας εἰς σάμου ἀπῶραι, ὡς ἐκεῖ
 δὴ σὺν μείζονι κερδῶν ἀπεμωλῆσθαι τὰ σωμάτια,
πέθει. καὶ ὁ ἔμπορος ὑπὸ βᾶς τῆς σάμου, τὸν μὲν γραμ-
 ματικὸν σὺν τῷ ψαλτῆ καὶ νᾶς σολᾶς ἀμείβας, ἴση
 σιν ἀμφῶ ὑδὶ τῷ πρατηρίου. τὸν δὲ αἰσώπου, ἐπεὶ μὴ
 διαμόθην εἶχε κοσμῆσαι, ὅλος γὰρ ἦν ἀμαρτήματα, ἐδῆ
 τα σάκκου τῶ τῷ ποδὶ καθάψας, μέσον ἀμφοῖν ἔση-
 σεμ, ὡς ἔσθρῳ ὀρώντας ἐξίσασθαι λέγοντας, πόδην ἴσθρῳ
 τὸ βδελύγμα, τὸ καὶ ἴσθρῳ ἀλλῶς ἀφανίζου; αἰσώπος

αἰσώπου
 ἀρτοδοπῆσαι

τρέχω
 ἔμω

διαπανα
 κερδο
 ὑπὸ φορτίου

κερδο
 ῥία

ἀποκεμῶ
 λέω
 κέρδι
 κέρδι

καθαίρω

ἐξίσασθαι μ. ἐκστίσασθαι. ἢ ἀφανίζου μὴ ῥία

ῥία
 ῥω.
 ἀκ
 οἴσε

uidēs mercator, admiratus est, & inquit: Aesopus cum ad laborādū prōptus sit, iam suū precīū persoluit, iumēti enim onus sustulit. Cum uero hora prādij diuertissent, Aesopus iussus panes dispēsare, semiuacuū canistrū multis comedētibus fecit, unde etiā post prandiū leuiore onere factō alacrius incedebat. Verū uespere quoq; illic, quò diuerterāt pane distributo, postera die uacuo omnino humeris sublato canistrō, primus omniū ibat, ut & conseruis prae currentē hunc uidētibus dubiū faceret, utrum putridus esset Aesopus, an quis alius. Et cū cognouissent illū esse, admirarētur, q̄ denigratus homūcio solertius omnibus fecerit, quoniam qui facile absumerētur panes, sustulit, cum illi stramēta, & reliquā supellectilē baiularēt, quae nō est sortita naturā, ut sic absumerēt. Mercator itaq; cū esset Ephesi, alia quidē mācipia cū lucro uēdidit, remanserunt autē ei tria, grāmaticus, cātor, & Aesopus. Cū uero quidā ex familiaribus ei suasisset, in Samū ut nauigaret, tāq; ibi cum maiore lucro diuēdituro seruulos, persuadet. Et mercator cum peruenisset in Samū, grāmaticū quidē & cantorē, utrūq; noua ueste indutū statuit in foro, sed Aesopū qm̄ necūde poterat ornare (totus em̄ erat mēdosus) ueste ex sacco ei circūposita, mediū inter utrūq; cōstituit, ut & uidētes stuperēt, dicentes: unde hęc abomiatio, quę & alios obscurat; Aesopus

ο η ημδενο.
εοο. Σεμιεασ

δὲ, καί πορ ἔπο πολλῶν σκωπτόμενος, ἴσῳτο μὲν τοὶ
 Ὀλμηρὰ πρὸς αὐτῶν ἀτηνίζωρ. ξάνθος δὲ ὁ φιλόσοφος
 εἰς τὴν ἐνοικουμένην ὡρ τιμικαῦτα τῆ σέμω, πρὸελθῶν
 ὑδὶ τὴν ἀγορᾶν, καὶ δεασάμενος αὐτῶν μὴ δύνο παῖδας
 σὺν ὑπρεπεία παρειαμλίνου, μέσου δὲ τῶν τῶν ἀε
 σωπου, ἠγαθῶτα τὴν τῶν ἐμπόρου ἐπίνοιαν, ὅπως τὴ
 αἰσχρὸν γῆ τῶ μεταξὺ τέταχθῆν, ὡς τῆ παραθεσει τῶ τῶ
 δύσειδῶς, καλλίως ἐαυτῶν αὐτῶ νεανίας φανώσαι. ἐγυ
 τῶρ δ' ὑπὸ αὐτῶ, ἐπύθῃ τὴ ψάλτης, πόθην αὖ εἶη. καὶ
 ὅς, καππαδίκης. ὁ ξάνθος, τί οὐκ οἶδίας ποιεῖν; ὁ δὲ,
 πάντα. καὶ ὑδὶ τῶτοις αἰσώπῳς ἐξεγέλασε. τὴ δὲ χο
 λαστικῶν, οἱ τῶ ξάνθῳ σιωπῆσαν, ὡς εἶδον αὐτῶ γελα
 σάντα καὶ παραφίναντα αὐτῶ ὀδόντας ἐξάφνης, καὶ
 τι τῶρας ὀραῦ δὲ ξάνθῶν, καὶ τὴ μὲν, ἢ πῶς λίλη ὀδόν
 ὀδόντας ἔχουσα λέγοντος, τὴ δὲ, τί ποτε ἀφ' αἰδῶν ἐγέ
 λασε; τῶ δ' ὡς ὀκ' ἐγέλασθῆν, ἀλλ' ἐρρίγασε, πάντῶν δὲ
 Βουλομένων γνῶναι τίς ποτε λῶ ὀγέλως, εἰς τίς αὐτῶν
 πρὸσελθῶν τῶ αἰσώπῳ φησί, ὅτι χᾶειν ἐγέλασας;
 καὶ ὅς, ἀρχώρει θαλάτῃου πρόβατομ. τῶ δὲ, ἀμηχα
 νήσαντος τοῖς ὅλοις ὑδὶ τῶ λόγῳ, λακτῶ ὀυθῆως ἀνα
 χωρήσαντος, ὁ ξάνθος τῶ ἐμπόρῳ φησί, πόσου τιμήμα
 τος ὀ ψάλτης; τῶ δὲ, χιλίων ὀβολῶν ἀρκειναμλίνου,
 πρὸς τὸν ἐτόρου ἠλθῆν, ὑπὸρβαλλον ἀκούσας τὸ τί
 ἦν αὖ εἶη, καὶ ἀκούσαντος ὅτι λυδῶς, καὶ ἐπανδρομέ
 νου, τί οὐκ οἶδίας ποιεῖν; ἀκείνου φαμλίνου πάντα, πᾶ
 λι ἐγέλασθῆν αἰσώπῳς. τὴ σχολαστικῶν δ' ἐπινος ἀρ
 ρουμλίνου, τί δ' ἠποτε ὀτος πρὸς πάντας γελα; ἔτε
 ρος πρὸς αὐτὸν εἶπῆν, εἰ βῶλει καὶ σὺ θαλάτῃος τρω
 γος

ἐνοικεω . ησω

αγαθῶ
αἰσώπῳ

παραφί
νω . ἀμολ

ριτω . ωσω
φκίω

ομα . μ . ηρομα
εσ . αε . β .
ζημη

πορεομα
μα . dubito

ὅτι χᾶειν . φησὶ .

autem quamuis à multis morderetur, stabat tamen audacter ad ipsos intuens. Xanthus uero philosophus habitans tunc Sami, profectus in forum, & uidens duos quidem pueros cum ornatu astātes, medium uero horum Aesopum, admiratus est mercatoris commentū, quod turpem in medio collocauerat, ut appositione deformis pulchriores seipsis adolescentuli apparerent. Propius autē astans percontatus est cantorem, cuiās esset. & is, Cappadox. tum Xanthus, quid igiŕ scis facere? Hic, omnia. atq; ad hæc Aesopus risit. Sed discipulis qui cū Xantho unā erant, ut uiderūt ipsum risisse, & ostendisse dentes statim, & aliquod monstrū uidere arbitrātibus: & uno, certe hernia est, dentes habens dicēte: alio uero, quid nā uidēs risit: alio, non risisse, sed riguisse: omnibus autē uolentibus cognoscere cur risisset, unus ipsorum accedens Aesopo inquit, Cuius rei gratia risisti: Et is, Abscede marina ouis. Illo uero cōfuso funditus eo sermone, repenteq; secedente, Xanthus inquit mercatori: quāto precio cantor: illo autē mille obolorū respondente, ad alterum iuit, immenso audito precio. atqui & hunc rogitante philosopho, cuiās nam foret, & audito Lydum esse, rursusq; rogāte, qd ergo scis facere: & illo dicente, omnia: iterū risit Aesopus. Ex scholasticis autē quodā dubitāte, quid nam hic ad omnes ridet: alius ei dixit: si uis & tu marinus hir-

*hermici popul
i capania sag
molemtes loq
dentibq.*

βρωτάφ . ηου
 ter mille
 oboliz .
 ἀρεσχο . μίω
 r lasso .
 ὄνημι . ηου
 ηα .
 ἀπολεω .
 φρο .
 ἐπίσταμα .
 βιο . ἀνβίτ

γος ἀκθῦσαι, βρώτησιν. ὁ δὲ ξάνθος, καὶ αὐδὶς ἦρθε
 ἐμποροῦ, πόσου τιμήματος ὁ γραμματικός; ^{καὶ κείνου} ~~καὶ κείνου~~
 τειχιλίωρ ὀβολῶν ἀρκειναμθίου, ^{καὶ κείνου} ~~καὶ κείνου~~ ὁ φιλό
 σοφος ἠνευκε τὴν ὑπερβολὴν τῆς τιμῆματος. καὶ γρα
 φεῖς ἀπήει. τῶν δὲ σχολαστικῶν βρομθῶν, εἰ μὴ ἦρθε ^{καὶ κείνου}
 αὐτῷ τὰ σωματικά. ναί φησιν, ἀλλὰ δόγμα λείπει, μὴ
 ἀνδραποδοῦ ὠνεῖσθαι τῶν πολυτίμων. ἐνὸς δὲ τούτων
 φραμθῆς, ἀλλ' εἰ ταῦθ' ὅπως ἔχει, τ' γοῦν ἀσχροῦ ἴσθου
 ὁδεῖς νόμος ^{ὀβίτασιν} ἐμποδῶν ἰσάται μὴ ὠνήσασθαι. τὴν αὐτῆ
 γὰρ καὶ ὁτος λειτουργίαν ^{εἰσπίσει} εἰσπίσει. καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα
 τούτο καταδικάζομεθα. ὁ ξάνθος ἔφη, ἀλλὰ γελιοῦ ἀν
 εἰ ὑμᾶς ^{βόλιμπε} ἐκτίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τ' ὁδου ὠνήσασθαι,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ γυμνασίον μὲ ^{καὶ κείνου} ~~καὶ κείνου~~ ἀνα
 σχροῖτο ὑπὸ ἀσχροῦ σωματίου ^{ὀβίτασιν} ὑπερετεῖσθαι. τῶν δὲ σχο
 λαστικῶν αὐδὶς εἰπόντων, ἀλλ' ἐγγὺς ἡ γνώμη, ἢ τὸ μὴ ^{καὶ κείνου}
 πειθεσθαι γυμνασίῳ. ὁ φιλόσοφος εἶπε, λάβωμθν πρότε
 ρον πείραν, εἰ οἰδέ τι, μὴ ποτε καὶ τὸ τίμημα μάττω
 ἀπόληται. προσελθὼν γοῦν τῷ αἰσώπῳ, χαῖρέ φησι.
 καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλνωδῶμθ; καὶ ὁ ξάνθος, ἀπαζομαί σε.
 καὶ κείνος, καὶ γὰρ σέ. καὶ ὁ ξάνθος, ἅμα τοῖς ἄλλοις ὑπὸ
 τῷ ^{καὶ κείνου} ~~καὶ κείνου~~ παραλογῷ καὶ ἐτοίμῳ φιλῶν ἀρκείσεως ἐκπλαγείς,
 ἦρθε, ποταπὸς εἶ; ὁ δὲ, μέλας φησὶ. ὁ ξάνθος, ὅ ἴσθου
 φημι, ἀλλὰ πόθην γε γήνησαι. καὶ ὅς, ἐκ φιλῶν γαστροῦ τῆς
 μητρὸς μου. καὶ ὁ ξάνθος, ὅ ἴσθου λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τό
 πῳ γε γήνησαι. καὶ κείνος, ὅ ἀνήγγιλλέ μοι ἡ μήτηρ μὲ,
 πόθρον ἐν ἀνώγει, ἢ κατώγει. ὁ φιλόσοφος, τί δὲ
 πρῶτῃ ἐπίστασαι; καὶ κείνος, ὅ ἴσθου. καὶ ὁ ξάνθος, τίνα
 τρόπον; ὁ δὲ, ἐπειδή πῶρ ὅτοι πάντα ἐπίστασθαι ἐπὶ κα
 γείλαντο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπον ὅδὲ ἐν. καὶ ὑπὸ τούτοις οἰ
 χολα

cus uocari, roga. Xanthus autē & rursus roga-
 uit mercatorē, quāto precio grāmaticus: & il-
 lo tribus millibus obolorum respōdente, ægre
 philosophus tulit immēsum preciū, & auersus
 discedebat. Scholasticis autē petētibus, an non
 placuerint ei seruulī:næ, inquit, sed decretū est
 non emere mancipiū preciosum. uno autē ipso
 rum dicente, sed si hæc ita se habent, igitur tur-
 pis hic nulla lex impedimento est, ne ematur:
 idem enim & hic ministeriū afferet, & nos pre-
 cium huius exponemus. Xanthus ait: sed ridi-
 culū esset, uos soluisse preciū, me autē seruum
 emisse, alioqui & uxorcula mea munditiæ stu-
 diofa, non ferret à deformi seruulo seruii sibi.
 At scholasticis rursus dicētibus, sed prope est
 sentētia, ne pareat fœminę. Philosophus dixit,
 Faciamus prius periculū an sciat aliquid, ne &
 preciū incassum pereat. Adiēs igitur Aesopū,
 gaude, inqt. Et ille: num nam tristabar? Et Xan-
 thus, Saluto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus
 unā cum alijs inexpectato & prompto respon-
 so stupefactus, rogauit, cuiās es? Ille, niger. Et
 Xanthus: nō hoc inq̄, sed unde natus sis. Et is:
 ex uētre matris meæ. Non hoc dico, sed in quo
 loco natus sis. Et ille: nō renūciauit mihi mater
 mea, utrū in sublimi loco an in humili. Et philo-
 sophus: quid uero facere nosti? Et ille: nihil. Et
 Xanthus: quomodo? Qm̄ hi omnia nosse pro-
 fessi sunt, mihi autē reliquerunt nihil. Atq̄ hæc

scholastici uehemēter admirati, per diuinā pro-
uidētiam dixerūt, Valde bene respōdit: nullus
enim est homo, qui omnia norit: & propterea
scilicet & risit. Rursus igitur Xanthus inquit,
Vis emam te? Et Aesopus, Me hac in re cōsul-
tore eges: utrū tibi uidetur melius, aut emere,
aut nō, fac. Nullus enim quidcūq; ui facit: hoc in
tua positū est uolūtate. & si uolueris, crumene
ianuam aperiens, argentū numera: sin uero mi-
nime, ne cauillare. Rursus igitur scholastici inter
se dixerunt, Per deos superauit praeceptorem.
Xanthus uero cū dixisset, si emero te, fugere uo-
les: ridens Aesopus ait: hoc si uolueris facere,
nullo modo utar te cōsultore, ut & tu paulo an-
te, me, & Xanthus: bene dicis, sed deformis es.
& ille: mētē inspicere oportet, o philosophe, &
non faciē. tunc mercatorē adies Xanthus, inqt:
q̄ti hunc uēdis? & ille: ut uituperes ades meas
merces, qm̄ te dignos pueros dimittens, defor-
mem hunc eligis. alterū horū eme, hunc aut au-
ctariū accipe. & Xanthus: nō certe, sed hūc. &
mercator: sexaginta obolis eme. & scholastici
confestim collatos exposuerunt. Xanthus aut
possedit. Itaq; publicani uēditione cognita, ad-
erant indagātes, quis uēdiderit, quis emerit. at
cum puderet utrūq; se pronūciare propter uili-
tatē precij, Aesopus stās in medio exclamauit,
Qui uēditus est, ego sum: qui emit, hic: qui uē-
didit ille: si uero ipsi tacuerint, ego igitur liber

οὐκ ἔστιν ἄλλο
ἰακτάς, loquor
δίκηρια.

sum. Publicani uero diffusi risu, donato Xantho uectigali, abierunt. Aesopus igitur sequebatur in domum euntem Xanthum. Cum meridianus aut aestus esset, Xanthus inter deambulandum pallium attollens mingebat: quod uidens Aesopus, uestibus illius prensis, retro ad seipsum traxit, atque inquit, quod celerrime me uende, quoniam fugiam. & Xanthus, quomobrem? quoniam inquit, non possem tali seruire hero. si enim tu qui herus es & neminem times, tamen relaxationem non praebes naturae, sed eundo mingis: si obtigerit seruum me ad aliquod mitti ministerium, & inter eundem tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit uolando cacare. Et Xanthus: hoc te turbat? tria mala uolens euitare, eundo mingo. Et ille: quare? Et hic: statim mihi caput perussisset sol, pedes uero terrae solum torridum, lotij aut acrimonia olfactum offendisset. Et Aesopus: uade, persuasisti mihi. Postquam autem domi fuerunt, Xanthus iubens Aesopo manere ante uestibulum, quoniam elegantiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere ilico tale turpitudinem ei ostendi, antequam aliquis ipsi urbana diceret: ipse autem ingressus dicit: domina non etiam posthac obiciet ministerium, quod mihi tuae pedissequae praestet. Iam enim & ego puerum tibi emi, in quo uidebis pulchritudinem, qualem nunquam uidisti, qui & iam ante uestibulum stat. Et ille quidem haec, pedissequae aut uera existimantes quae dicta

ii διοικητήν.
ακούσα κόλερον

λεχθέντα, πρὸς ἀλλήλας ἔκ ἀγῆνῳς ἡμῶσι βίβωω πε
 εἰ τῷ, τίνι τῷ τῶν νυμφίος ὁ νεώνητος ἔσαι. Ἐλ δὲ τῷ ξάν
 δου γυμνακὸς εἰσὼ κληθῆναι τὸν νεώνητορ κελδυσά-
 σης, μία τῶν ἄλλων μᾶλλον ὀργώσα, καὶ ὡς ἀραβῶνα
 τῶν κληθῆσι ἀρπάσασα, τὸν νεώνητορ ἐκδραμῶσα ἐκά-
 λει. καὶ κείνου φαμλίου, ἰδοὺ ἐγὼ πάρειμι. ἐκπλαγεῖ-
 να, σὺ φησιν εἰ; καὶ ὅς. ναί. καὶ κείνη, ἀβασκαντε, μὴ εἰ-
 σέλθῃς εἰσὼ, εἰ πάντοτε φύγῃσι. καὶ μὲν τοι εἰ ἄλλης
 ἐξελεύσεως, καὶ ὡς εἶδον αὐτὸν, παταχθεῖν σου φαμέ-
 νης τὸ πρόσωπορ, καὶ δούρο εἰσελθε, ἀλλὰ μὴ προσεγ-
 γίσῃς μοι. εἰσελθὼν ἔση ἀντικρὺ τῆς δεαποίνης. ἡ δὲ,
 ἰδοὺν δεακαμλίνῃ, τὰς ὄψεις ἀπέστρεψε πρὸς τὸν ἀν-
 δρα, φαμλίνῃ, πόθεν μοι ἰδοὺν τὸ τῶρας ἠνεγκας; ἐκβα-
 λε αὐτὸν τὸ πρόσωπορ μου. καὶ κείνος, ἄλις σοὶ κενεία,
 μὴ ὑπόσχω πῆε μου τὸν νεώνητορ. ἡ δὲ, δῆλος εἰ ξάνθε
 μσήσας με, ἐτόραν ἀγαγέσθαι βουλόμηνθ, καὶ ἴσως
 αἰδέμηνθ φράσασαι μοι, ὡς τῆς οἰκίας ἀναχωρήσω, ἢ
 κωοκέφαλόρ μοι ἰδοὺν κενόμηνθ, ὡς ἂν τῶν αὐτῶ
δυσαναχθῆναι λατρείαν, φύγω. δὸς οὖν μοι τῶν
πλοῖκά μου καὶ πορβύσομαι. πρὸς ταῦτα τὸ ξάνθου
 μεμφαμλίνθ τὸν αἰσώπορ, ὡς ἦν μὲν τῶν ὁδῶν ἀσεία
 τινὰ φθρυγαμλίνθ πόδι ἔλθῃ τῶ βαδίζειν ὀρήσεως, νυ-
 νὶ δὲ πρὸς τῶν γυμνακῶν μηδὲν λέγοντος, αἰσώπος ἔφη,
 βάλε αὐτῶν εἰς τὸ βάραθρορ. καὶ ὁ ξάνθου, πᾶν κἄ
 θαρμα, ἢ ἔκ οἰᾶθ ὅτι τᾶν τῶν ὡς ἐμαυτὸν εὐδῆ; εἰ ὁ αἰ-
 σώπος, ὄρα τὸ γυμνακῶν; καὶ κείνουθ, πάννυ μὲν ἐν δρα-
 πῶτα. καὶ πρὸς ἰδοὺν αἰσώπορ κροτήσας εἰς τὸ μέσορ
 τὸν πόδα, μεγαλῶς ἀνέκραξε, ξάνθου ὁ φιλόσοφορ
 γυμνακῶν κρατεῖται. καὶ σραφείσ πρὸς τῶν αὐτῶ δέ-
 ποίναν

ἡ ἄβασκαν
 τος ἰνδία
 βασκαν

ὁ ἀναχθεῖν
 ἔφεκο
 προῖξ ἰχθῶ
 ος.

θείγγομαι.
 φομαί. μ. γμαί
 φ. π. μεσ.
 ἴτα. ας. νεί
 ἴτε οἰδοῖαδα.
 ἴσορε οἰαδα

ἀναχθραπῶ
 ἰνδία ἔφεκο

αποίναν

dicta fuerant, inter se non mediocriter cōtende-
bant, cui nam ipsarū sponsus nuper emptus fu-
turus sit. Xanthi uero uxore intro uocari noui-
tium iubente mancipiū, una ex alijs magis ac-
celerans, & ut arabonē uocationem arripiens,
nouitiū seruū egressa accersebat. Et illo dicen-
te: ecce ego adsum, stupefacta, tu, inquit, es: Et
hic, næ. Et illa, Sine inuidia, ne ingrediaris in-
tro, & omnes fugiant. Et tamen & alia egressa
ac ut uidit ipsum, cædatur tua dicēte facies, &
huc ingredi, sed ne appropinques mihi: In-
gressus stetit coram domina, quæ cum eum ui-
disset, oculos auertit ad uirum, inquiens, unde
mihi hoc mōstrū attulisti: abiice ipsum à facie
mea. Et ille, Satis tibi domina, ne meū submor-
de nouitiū seruū. Hæc autē: uideris Xanthe-
osus me, aliā inducere uelle, & fortè dū pudet
dicere mihi, ut tua domo abscedā, canicipitem
mihi hunc apportasti, ut eius ægre latura mini-
steriū, fugiam. da igitur mihi dotē meam, atq;
ibo. Ad hæc Xantho increpāte Aesopū tanq;
in itinere urbana quædā locutū de mictu inter
eundū, nunc uero mulierī nihil dicentē, Aeso-
pus ait, Proijce ipsam in barathrū. Et Xāthus,
Tace scelus, an nescis me hanc, ut me ipsum, a-
mare? Et Aesopus, Amas mulierculā? Et ille,
Admodū quidem fugitiue. Et ad hoc Aesopus
pulsato medio pede ualde exclamauit: Xāthus
philosophus uxorius est, & uersus ad suam do-
minam

locus erat
athenis, & fuit
ubi naxios detra-
bat. ann
u. & now. etc

ντί τ δδ.

μαγνι μα
μυλιεκ.

δύναμαι

ηρ ασο. μ. ασο
εποε φμεσο

ιαλματσο. εφ.

φρ φνία.

κράννω. μ.
νω. placo.
mikafo.

ορμαι. μ.

ορμαι. π. ήμμαινα
θερίζσο. ισω.

ορμαι. μ. δεήσο.

μ. π. δεδέκμα
ρα. εοζήθω

αποιναν ἔφη. σὺ ὦ δέσποινά ἐβόλα τὸ φιλόσοφον ὠνή
 Καθά σοι δῶλον, νέον, δυσωμαδύωτα, σφειγώντα, ὅμ
 ἔδλει γυμνήν σε καὶ τῷ βαλανείῳ δεῖσθαι, καὶ σοι πρὸ
 σπαίξην τὰ εἰς ἀεχμύλω τῷ φιλοσόφῳ. δύριπίδη, χρυ
 σοῦ ἐγώ σου φημί τὸ σῶμα, τοιαῦτα λέγου. πολλὰ μὲν
ὄργα ἐν ματῶν θαλατῆων, πολλὰ δὲ ποταμῶν, καὶ
πυρὸς θόρυβῳ τῶναί. δεινὸν δὲ τῶν γνία, δεινὰ δὲ ἄλλα
μυρία, πλὴν ὅδε ὅτῳ δεινὸν, ὡς γυνή κακὴ. σὺ δὲ ὦ
 δέσποινά φιλόσοφον γυνή ἔσθαι, ὑπὸ καλῶν νεανίσκων
 ὑπερετίδαι μὴ θέλε, μὴ πῶς ὑβείν τῷ ἀνδρεί σου
πρὸς εἴψης. ἢ δὲ ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς μηδὲν ἀν
 τειπέην δωηθεῖσα, πόθεν ἀνδρ φησὶ τὸ κάλλος ἴσσο
τε δῆρα κας; ἀλλὰ καὶ λαλῶς ὁ σαπρὸς ἔτθ φαίνεται,
 καὶ ὑπερπαιδῶς. δραμαγῆσομαι τοίνυν αὐτῷ. καὶ ὁ
ξάνθος, αἰσώπῳ, δήλακτοί σοι ἢ σὴ δέσποινά. καὶ ὁ
 αἰσώπῳ εἰρωνδυσάμηνος, μέγα τι χημά φησι τὸ πρα-
υῖαι γυναικῶ. ὁ ξάνθος, σιώπα τούτω δύδην. ὠνήσασ
 μὴ γὰρ σε εἰς δολείαν, ἔκ εἰς ἀντιλογίαν. τῆ δ' ὑσε
 ραία ξάνθῳ ἔπειδαι τῷ αἰσώπῳ κελδύρας, πρὸς τι
 ὁρμαι. π. ήμμαινα τῶν κίτῶν ἢ κεν ὠνήσόμενος λαχάνα. τῷ δὲ κητῶ
 ροῦ δέσμῳ λαχάνων θερίσαντθ, ἀνείληφεν αἰσώ
 πῳ. τῷ δὲ ξάνθῳ μέλλοντθ ἠδὲ τῷ κητῶν κατὰ
 Βάλλειν τὸ κόρμα, ὁ κητῶν, εἰς κύνει, φησιν, ἐνός
 προβλήματθ παρὰ σοῦ δέομαι. καὶ ὁ ξάνθος, τίνος;
 καὶ ὅς, τὶ δὴ ποτε τὰ μὲν παρ' ἐμῶ φυτδύομνα τῶν
 λαχάνων, καὶ πῶρ ὑπμελῶς σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρ
 δύομνα, βραδείαν ὅμως ποιεῖτθ τὴν αὔξησιν. οἷς δ'
 αὐτομάτθ ἐκ γῆς ἢ ἀναδύοις, καὶ τοι μηδεμίᾳς ὑπμε
 λείας ἀξιουμένοις, τῶ τοις ὀξυτόρα ἢ βλάσῃσι. ὁ μὲν
 οῦω

λα
νω
41

minam, ait, Tu o domina uelles philosophum
 emisse tibi seruū iuuenem, bono habitu, uigen-
 tem, qui te nudā in balneo spectaret, & tecum
 luderet in dedecus philosophi: O Euripides,
 aureū ego tuum inquam os, talia dicens, Mul-
 ti impetus fluctuū marinorū, multi fluminum,
 & ignis calidi flatus, dura res paupertas, dura
 & alia infinita, tamen nihil æque durū ut mu-
 lier mala. Tu uero o domina philosophi uxor
 à pulchris adulescētulis seruari tibi noli, ne quo
 pacto cōtumeliam uiro tuo influxeris. Illa hæc
 audiens, cum nihil contradicere posset, Vnde
 uir, inquit, pulchritudinē hanc uenatus es? sed
 & loquax putridus hic uideſ, & facetus, recon-
 ciliabor igitur ei. Tum Xanthus, Aesope, reco-
ciliata est tibi tua hera. & Aesopus ironice lo-
quēs, Magna res, inquit, placare mulierem. Et
 Xāthus, Tace posthac, emi enim te ad seruien-
 dum, nō ad cōtradiciendū. Postera die Xāthus
 Aesopo sequi iusso, ad hortū quendā iuit em-
 pturus olera. cum uero olitor fasciculū olerum
 messuisset, accepit Aesopus. Xantho aut solui-
 turo iam hortulano pecuniā, hortulanus, dimitt
 te domine, inquit, unū problema à te desidero.
 & Xāthus, quid nā? tum ille: quid ita quæ à me
 plantant olera, quibus diligēter & fodiātur & ir-
 rigentur, tardū tamē suscipiūt incrementū: qui-
 bus uero spontanea è terra pullulatio, & si nul-
 la cura adhibet, ijs tamen celerior germinatio?

Xanthus

Euripides h
de mulierex ἄριστον.
holus.

οικέω . μ . ησ
βείπο .

ταῖν . υοσα

ύχω . μ . ξο .
ιο ὁρεμοσθρα

ὠδῖν . ἰνϑ .
ολοκ ρακτῃ .

οὐκ ξάνθῳ, καὶ τοι φιλοσόφου ἢ ζητήσεως ὅσις, μὴ
 δὲν ἐτόρον σωνοήσας εἰπέμ, τῆ θεία προνοία ἔῳ
 πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικεῖσθαι φησιμ. ὁ δ' αἰσώπυ πα
 ρῶ γὰρ ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφῳ, πότε
 ρομ γελάς, ἢ καταγελάς; καὶ ὁ αἰσώπυ, καταγελάω
 φησιμ, ἀλλ' ὅ σοῦ, τὸ δὲ διδάξαντός σε. ἄ γὰρ ὑπὸ θεί
 ας προνοίας γίνεται, ταῦθ' ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τυγ
 χάνει τῆς λύσεως. προβαλοῦ τοίνυν ἐμέ, καὶ γὼ λύσω
 τὸ πρόβλημα. ἦν τὸτῳ τοίνυν ὁ ξάνθῳ ὑπὸ γραφίς,
 λέγει τῶν κητωρῶ. ἢ κιστὰ πάντῃν ὑπρεπείς ὄσιμ ὠ
 ταῦν, ἐμέ τ' ἦν ἰσοῦσθαι ἀκροατηρίοις διαλεχθῆντα, τὰ
 νῦν ἦν κητῶ λύειμ σοφίσματα. πᾶς δέ μου οὐτοσὲ
 πολλῶν πείραν ἔχωμ ἀπολουθίας, τὸτῳ προσαναδέ-
 μνος, ἢ λύσεως τόξῃ τὸ ζήτημίνθ. ἔῳ ὁ κητωρὸς,
 ὅ αἰσχροὺς γραμματα εἶδεν; οἴμοι τῆ δυστυχίας. ὁ
 ἀλλὰ φράσομ ὠ λῶσε, εἰ τὸ ζήτημίνθ τῶν διασάφησιμ
 ἔγνωκας. καὶ ὁ αἰσώπυ, ἢ γυνή φησιμ ἐπὶ δ' αὐν πρὸς
 διδύτορον γάμομ ἔλθῃ, τέκνα ἐκ τὸ προτόρθ ἀνδρὸς
 ἔχουσα, εἰπὸρ ἔυροι καὶ τὸν ἀνδρα, τέκνα ἐκ ἢ προτέ
 ρας γυναικὸς τεκνοποιήσάμνομ, ἄ μὲν αὐτῆ τέκνα
 ἐπὶ γαλγῶ, τὸτῶν μήτηρ ὄσιμ. ἄ δ' ἔυρεν ἦν τῶ ἀν-
 δρῆ, τὸτῶν ὄσι μητρῶν. πολλῶν οὐκ ἦν ἐκατόροις ἦν
 δλείκνυται τῶν διαφορᾶν. τὰ μὲν γὰρ ἔξ αὐτῆς, φιλο-
 σόφως καὶ ὑπὸ μελῶς τρέφεται διαγίνεται. τὰ δ' ἔξ
 ἀλλοτερίωμ ὠδίνωμ, μισεῖ, καὶ ζηλοτυπία χρωμίνθ, τῆ
 ἐκείνωμ τροφῶν προδινόπῃσθαι, τοῖς ἑαυτῆ προσίδεται
 τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ, φύσει ὡς οἰκεία φιλεῖ, ἀκροδύγει ἦ
 τὰ τὸ ἀνδρὸς ὡς ἀλλοτεία. τὸν ἴσομ δ' ἢ καὶ ἢ γῆν τρὸ
 πομ, τῶν μὲν αὐτοματῶς ἔξ αὐτῆς φουμλῶμ, μήτηρ
 ὄσιμ

ὄσιμ

Xanthus igitur, licet philosophi quæstio foret, cum nihil aliud sciret dicere, à diuina prouidentia & hoc inter cætera gubernari inquit. Aesopus uero (aderat enim) risit. Ad quem philosophus: rides ne, an derides: & Aesopus: derideo inquit, sed non te, uerũ qui te docuit, quæ enim à diuina prouidentia fiunt, hæc à sapiētibus uiris solutionem fortiuntur. oppone itaq; me, & ego soluam problema. Interim itaq; Xanthus conuersus inquit olitori: minime omnium decens est, o amice, me qui in tantis auditorijs disceptauerim, nũc in horto soluere sophismata. Pueri autem huic meo, qui consequentia multorum callet, si proposueris, solutionem conserueris quæsitæ. Et olitor, Hic turpis literas nouit, o infelicitatem. Sed narra o optime, si quæsitæ declarationē nosti. Et Aesopus, Mulier, inquit, cum ad secundas nuptias iuerit, liberis ex priore uiro susceptis, si uirum quoq; inuenerit filios ex priore uxore genuisse: quos ipsa filios adduxit, horum mater est: quos inuenit penes uirum, horum est nouerca. Multam igitur in utrisq; ostendit differentiam. Nam quos ex se genuit, amãter & accurate nutrire perseuerat: alienos uero partus odit, & inuidia utens, illorum cibũ diminuens, suis addit filijs: illos enim natura quasi proprios amat: odio autem habet qui uiri sunt, quasi alienos. Eodem modo & terra, eorum quæ ipsa ex se genuit, mater

*multo magis
egit exp
tionē.*

ὄσιν. ἃ δ' αὐτὸς ἐμφυτεύεις, τὸ τῶν γίνεται μητρῶν.
 ἃ χάλιν, καὶ μάλλον ὡς γνήσια τὰ οἰκεία τρέφει καὶ
 θάλαττα. καὶ ἢ πρὸς τοῦ φυτῶν οὐκ οἰκείων, ἃ ὁσαύτως ὡς νό-
 θοις τὴν τροφὴν νέμει. ὡδὶ τούτοις ἡδῆ οὐκ ἔστιν ὁ κηπουρὸς πε-
 σούσας ἀν μοί φησιν, ὅτι με ἀμηχάνου λύτης, ἃ ἀδὲ
 λεγίας ἐνούσιαι. ἀπιδι πρὸς φέρων τὰ λάχανα.
 καὶ ὅσακίς σοι τὸ τῶν δ' εἶ, ὡς εἰς οἰκείου κηπουρῶν βαδίζων
 λαμβανέ. μεθ' ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ βαλανεῖον ἐλ-
 θόντ' τὸ ξάνθος, καὶ πρὸς γίνονται ἐκεῖ τῶν ἑλ-
 λων, καὶ πρὸς τὸν αἰσώπου εἰρηκότε, εἰς τε τὴν οἰκί-
 αν προσδραμεῖν, ἃ φακίω εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόν-
 τα ἐψησαι, ἐκεῖντ' ἀπελθὼν, κόκκον γῆρα φακῆς εἰς
 τὴν χύτραν ἐψείβαλῶν. ὁ δὲ δὴ ξάνθ' ἅμα τοῖς ἑλ-
 λωις λουσάμεντ', ἐκάλει τούτους συναρξήσοντας. πρὸ
 εἴπω μὲν τοὶ καὶ ὡς λιτῶς, ὡδὶ φακῆ γὰρ ἔσται τὸ δει-
 πνον. καὶ ὡς μὴ δ' εἶν τῆ ποικιλία τῶν ἐδ' οὐ μὲν τῶν οὐ
 ἑλῶν κείναι, ἀλλὰ δοκιμάζω τὴν πρὸς οὐκ οἰκείων. τῶν
 δὲ εἰξάντ' καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀφικόμεναι, ὁ ξάνθος
 φησὶ, δὸς ἡμῖν ἀπ' λουτρῶ πρὸς αἰσώπου. τὸ δ' ἐκ τῆς
 ἀκρῆς τοῖς λουτρῶ λαβόντ' καὶ ὑπὸ δειδιωκότες, ὁ
 ξάνθος τῆς δ' οὐκ οἰκείων ἀναπληθεῖς, φησὶ τί ἄρα φησιν
 αἰσώπου; καὶ ὅς, ἀπ' λουτρῶ ὡς ἐκέλευσας. τὸ δὲ ξάν-
 θ' τῆ παρρησία τῶν ἑλλων τὴν ὀργὴν ὑπὸσχόντ', ἃ
 λεκάνω αὐτῶν παρατεθῶναι κελύσαντες, αἰσώπου
 τὴν λεκάνω δὲ ἴσατο. καὶ ὁ ξάνθ' ἃ νίπεις; καὶ κεί-
 ν' τ', γίνεταί μοι ταῦτα ποιεῖν, ὅσα ἀν ὑπὸ τάξης.
 σὺ δὲ νῦν ἃ εἶπας, βάλε ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνω, καὶ
 νίψου ὅς πόδας καὶ δὲς τὰς ἐμβαλάς, καὶ ὅσα
 ἐφεξῆς. πρὸς δὴ ταῦτα τοῖς ἑλλωις ὁ ξάνθος ἔφη. μὴ γὰρ

μω. dist' bno
οθάνομαι.

ορένω.

αω. {
ω. {
αω. {
ραάδεο.

απλήμι. μ.
ω. νεπλεο.

έχο. colhi

αφίχομαι. η. μα. μ. αφίχομαι. παφίχομαι. δὲ δὲ
εσ. αορ. α. αφιχόμεν. ρημίτιο. αφεμοα.

est: quæ autem tu plantas, horum est nouerca. Huius rei gratia, quæ sua sunt, ut legitima magis nutrit, ac fouet: à te autem plantatis ut spuris non tantum alimēti tribuit. His delectatus olitor, Credideris mihi, inquit, quod me graui sollicitudine ac garrulitate leuaris. Abi gratis ferrens olera, & quoties tibi his opus est, tanquam in proprium hortum uadens, accipe. Post dies aliquot rursus in balneum profecto Xantho, & quibusdam ibi amicis inuentis, & ad Aesopum loquuto, ut & in domum curreret, & lentem in ollam iniectam coqueret, ille abiens granum unum lentis in ollam coquit iactum. Xanthus ergo una cum amicis lotus uocauit hos compransuros, prefatus tamen & quod tenuis esset futura conuena, utpote ex lente, quodque non oporteret uarietate ferculorum amicos iudicare, sed probare uoluntatem. His uero profectis, & in domum ingressis, Xanthus inquit, Da nobis à balneo bibere Aesope. Illo uero ex defluxu balnei accipiente & tradente, Xanthus foetore repletus, Hem quid hoc, inquit, Aesope? Et ille, A balneo, ut iussisti. Xantho autem presentia amicorum iram compefcente, & peluim sibi apponi iubente, Aesopus pelui apposita stabat. Et Xanthus, Non lauas? Tum ille, Iussum est mihi ea facere, quæ iusseris: tu nunc non dixisti, iniice aquam in peluim, & laua pedes meos, & pone soleas, & quaecumque deinceps. Ad hæc igitur amicis Xanthus ait, Nunc enim

mani loquat

*Excigua fr
lis.*

cohibente.

καλίνωμα
ταμει
μα. μ.
τομα.
μίζο.

δῶλον ἐπειάμην, ὅτι ἐστὶ ὄπως, ἀλλὰ διδασκαλόν. †
 ἀνακλιθῆναι τὸν αὐτῶν, καὶ τὸ ξάνθου τὸν ἀσώ-
 που δρωτήσαντο, εἰ ἐψητῆ ἢ φακῆ, διδύκει λαβῶν
 ἐκείνῳ τὸν φλ φακῆς νόκτου ἀνέδωκεν. ὁ δὲ ξάνθῳ
 λαβῶν, καὶ οἰηθεὶς γνέκεν τὸ πείραν λαβείν τῆς ἐψί-
 σεως τῆς φακῆς λέξασθαι, τοῖς διακτύλοις διατεί- τρί
 ψας ἔφη, καλῶς ἐψητῆ, νόμισον. τὸ δὲ μόνον τὸ ὑδωρ
 ἠγνώσαντο γν τοῖς τρυβλίοις καὶ παραθῆτος, ξάν-
 θῳ, πῶς ὅστις ἢ φακῆ φησι. καὶ ὅς, ἔλαβον αὐτῶν. καὶ
 ὁ ξάνθῳ, γῆνα νόκτου ἐψησας; καὶ ὁ ἀσώπου, μάλι-
 στα. φακῆ γὰρ ἐνικῶς, ἀλλ' ὁ φακῆς εἶπας, ὁ δ' ἢ πλη-
 θωτικῶς λέγεται. ὁ μὲν οὖν ξάνθῳ ἀκρήσας τοῖς ὀ-
 λοῖς, ἀνδρῶν ἐταῖροι ἔφη, ὅτι εἰς μανίαν με πόδιζε
 ψει. εἶτα σραφεὶς πρὸς τὸν ἀσώπου. εἶπεν, ἀλλ' ἵνα μὴ
 δόξω κακῆ δῶλε τοῖς φίλοις γυμβέζειν, ἀπελθὼν ὤ-
 νησαι πόδας χιρῆτος τέπαρας, ἃ δὲ ταχέων ἐψί- θ
 ρας παραθῶ. τὸ δὲ ἀποδῆ ὅσον ποιήσαντο, καὶ τῶ
 ποδίω ἐφομδίω, ὁ ξάνθῳ ὀυλόγως θέλων τύψαι
 ἄσώπου τὸν ἀσώπου, αὐτῶ πρὶ τῶ εἰς χεῖραν ἀσχολουμένης,
 γῆνα τῶ ποδίω ἐκ τῆς χύτρας λαθραῖως ἀνελόμνος,
 ἔκρυψε. μετὰ μικρὸν δὲ ἃ ὁ ἀσώπου ἔλθων, ἃ τῶ
 χύτραν ὑψοκέψαμην, ὡς αὐτῶ τρεῖς μόνους πόδας
 ἔώρακεν, σιωπῆκε ὑπὸ βυλλῶ αὐτῶ τινὰ γεγονυῖαν. ἃ
 δὴ καταδραμῶν ὑπὸ τῶ αὐλλῶ καὶ τὸ σιτυομνίου
 χίρῶ τῶ γῆνα τῶ ποδίω τῆ μαχαίρα πόδιελών, ἃ τῶ τῶ
 χῶν ψιλῶρας, εἰς τῶ χύτραν ἔρριψε, ἃ σωέψει τοῖς
 ἄλλοις. ξάνθῳ δὲ δειῶρας, μὴ πως ἀσώπου τὸν ὑφαι-
 ρεθῆντα τῶ ποδίω ὅχι ευρῶν ἀκράσῃ, αὐτῶ εἰς τῶ
 χύτραν αὐτῶ γνέβαλε. τὸ δὲ ἀσώπου αὐτῶ πόδας
εἰς τὸ

λαω. εχεκροτον
ωαφ. ησω
λθω. υσω
κδο.
ημι. μ. ισω.
κεο.

seruum emi: nullo modo, sed magistrum. Discumbentibus itaq; ipsis, & Xantho Aesopum rogante, an cocta sit lens, cochleari acceptū ille lentis granum tradidit. Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciendi periculum coctionis lentem accepisse, digitis conterens ait, Bene cocta est, affer. Illo solum aquam uacuante in scutellas, & apponēte: Xanthus, ubi est lens: inquit. Et is, Accepisti ipsam. Et Xanthus, Vnum granum coxisti: Tum Aesopus, Magnopere. lentem enim singulariter dixisti, non lentes, quod pluratiue dicitur. Xanthus ergo prorsus consilij inops, Viri focij, ait, hic ad insaniam me rediget. Deinde cōuersus ad Aesopum ait, Sed ne uidear improbe serue amicis iniurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. Ab eo autem festine hoc facto ac dum pedes coquerentur, Xanthus iure uolens uerberare Aesopū, cum esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculum auferens, occulit. Paulo post autem & Aesopus ueniens, & ollam perscrutatus, ut tres solos pedes uidit, cognouit insidias sibi aliquas factas, & accurrens in stabulum, & saginati porci unum ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans in ollam iecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus uero ueritus ne Aesopus subreptum pedem non inueniēs, fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Aesopo autem in patinam

ὁ δόιδυξ . κ
cochleari

χοιρῶν πο
εἰμι . κ
χοιρῶν πο

εἰς τὸ τρυβλίον ἰκνῶσαντ^Θ, καὶ πῶντε τὸ τῆν ἀνα-
 φανγῆν, ὁ ξάνθ^Θ, τί ἄρ' φησιν αἰσώπῳ, πῶς πῶν-
 τε; λέγειν^Θ, τὸ δὲ δύο χοίρω πόσους ἔχου πόδας; ἔ-
 ὁ ξάνθ^Θ, οὐκ ἔγωγε. καὶ ὁ αἰσώπ^Θ, εἰσὶν οὐκ ἔγωγε
 πῶντε καὶ ὁ σιτοθύμν^Θ χοῖρ^Θ νέμεται καὶ τῶ τεί-
 πος. καὶ ὁ ξάνθ^Θ πάνυ βαρέως χῶν, πρὸς τοὺς τί-
 λους φησί. οὐχὶ μικρῶ πρόδην εἶπον, ὡς τάχιστα με
 πρὸς μακίαν ἔτ^Θ δὴ πόδι τρέψῃ; ἔ ὁ αἰσώπ^Θ, δὲ
 αἰσώπῳ, ἔκ οἱδ' ὅτι τὸ ἐκ προδῆσεώς τε καὶ ἀφαιρέσε-
 ως εἰς τὸ κῆ¹ λόγον ποσὸν συγκεφαλαίωτον, ἔκ εἰμι
 ἁμαρτήματα; ὁ μὲν οὐκ ἔγωγε ξάνθ^Θ μηδεμίαν ἀτίαν ὑπρὸ
 σὺν χαλκῷ. ἀσώπου ἐνρηκῶς μασιγῶσαι τὸν αἰσώπῳ, ἡσύχασε.
 τῆ δὲ ὑσθράα τῆν χολαστικῶν τις πολυτελες δυτρε-
 τρεπίθ¹. γαί. πίστες δειπνοῦ, σὺν ἄλλοις σχολαστικοῖς καὶ τὸν ξάν-
 θου λέκθηκον. ὑψοχουμνῶν τῶν, ὁ ξάνθος μερίδας ἢ μ
 ἐκ τῆν παρακειμνῶν ἀνελόμν^Θ ὑπλέκτες, καὶ τῶ ἰδ¹
 αἰσώπῳ ὅπιδην ἐφεςώπῳ δὲ, τῆ ὑνοῶση μοι, φησί:
 πρὸς αὐτὸν, ταῦτα ἐπίδ¹ ἀπελθῶν. ὁ δ' ἀπὼν,
 καὶ ἔγωγε ἐκ τῶν ἐγγύοι, νῦν καὶ τῶ τῆσά μου τῶ δέ-
 σποιναν, ἀνδ' ὦν με ἡνίκα νεώνητος ἦλθον ἔσκηπῆν.
 ὄψεται τῶν εἰ τῶ δειπνοῦ με ὑνοῶσι. ἀφαιρόμν^Θ
 οὐκ εἰς τῶ οἰκίαν, ἔ καδίσας γν τῶ προδύμω, ἔ τῶ
 δειπνοιναν ἐκκαλέσας, τῶ σπυρίδα τῶ μερίδω ἐ-
 πίπροδην αὐτῆς τέθεικε, καὶ φησί, δειπνοίνα, ταῦτα
 πάντα ὁ δειπνοῦ πῶ πομφῶν ἔβ¹, ἀλλὰ τῆ ὑνοῶση.
 καὶ τῶ λιύα καλέσας, καὶ εἰπὼν, ἔλθ¹ λύκεινα φά-
 γε, σοὶ γάρ ὁ δειπνοῦ ταῦτα ἐπέταξῶν δὲ τῶ, ἀνὰ
 μὲν^Θ τῆ λιύῃ πάντα παρέβαλε. μετὰ δὲ ἔγωγε πρὸς
 τὸν δειπνοῦ πάλιν ἔλθῶν, καὶ ὄρωτηδεις εἰ τῆ ὑνο-
 ῶση

σὺν χαλκῷ. ἀσώπου ἐνρηκῶς μασιγῶσαι τὸν αἰσώπῳ, ἡσύχασε.
 τῆ δὲ ὑσθράα τῆν χολαστικῶν τις πολυτελες δυτρε-
 τρεπίθ¹. γαί. πίστες δειπνοῦ, σὺν ἄλλοις σχολαστικοῖς καὶ τὸν ξάν-

ἰομαί. κερῶν

τατῆ

pedes euacuante, ac quinq; his apparentibus, Xanthus, quid hoc: inquit, Aesope: quomodo quinq;. Et ille, Duo porci quot habent pedes: Et Xanthus, Octo. Tum Aesopus, Sunt ergo hic quinq;, & saginatus porcus inferius tripes pascitur. Et Xanthus admodū moleste ferens, amicis inquit, Nonne paulo ante dixi, q̄ celerime hic me ad insaniam rediget: Et Aesopus, Here nosti id, quod ex additione & subductione in quantitatem secundum rationalem summam colligitur, nō esse errorem: Xanthus igitur nullam causam honestam inueniens uerberandi Aesopum, quieuit. Postridie aut̄ ex scholasticis quidam sumptuosam apparans cœnā, cum alijs discipulis & Xanthū inuitauit. Cœnantibus igitur Xanthus partes ex appositis accepit electas, & Aesopo ponē stanti dedit, Beneuolæq; meæ, inquit ei, hæc trade abiens. Ille uero decedens secum cogitabat, nunc occasio est ulcisci meam dominam, propterea quòd me cum nouitius ueni, cauillata est. Videbit igitur an hero meo bene uelit. Profectus itaq; in domum, & sedens in uestibulo, & hera accita sportulam partiū coram ipsa posuit, ac inquit, Hera hæc omnia herus misit, non tibi, sed beneuolæ: & cane uocata, atq; dicto, Veni Lycæna, comede, tibi enim herus hæc iussit dari, particulatim cani omnia proiecit. At post hoc ad herum regressus, & rogatus an bene-

ἔσθι δὲ δλωκε πάντα. πάντα φησί, καὶ γνώπιον ἐμοῦ
 πάντα κατέφαγε. τὸ δὲ ἐπανδρομῆς, καὶ τί ποτε
 ἀρὰ ἐδίδοξα ἔλεγχυ; ἐκείνῳ, ἐμοὶ μὲν φησιν ἔδοτιού
 εἶρηκε, καὶ ἑαυτῷ δὲ σοι χάριτας ἦδαι. ἢ μὲν τοι γυ
 νὴ τὸ ξάνθος συμφορὰν τὸ πρᾶγμα οὐκαμλὴν ἄτε δὴ
 δουτόρα τῆς κυνός, ἐλεγχθεῖσα τῆ πρὸς τὸν ἄνδρα
 θυνοία, καὶ ἐπειώδσα ἡμῶ μὴ κέτι τὸ λοιπὸ σιωπι
 κήσειμ αὐτῷ, εἴσω παρελθῶσα τὸ κοιτῶν ἐδρῆνει. ἔ
 δὲ πότῃ προκόωντῃ, καὶ ζητηματῶν πρὸς ἀλλή
 λους προτεινομένων, καὶ ἐνός αὐτῶν ἀκρήσαντῃ τῇ
 νίκα αὐ γήοιτο μεγάλη γῆ ἀνθρώποις ταραχὴ, αἰσω
 πῶ ὅπιθον ἐσὼς εἴωγον, ἢ νίκα αὐ οἱ νεκροὶ ἀνιστάμε
 νοι, τὰ ἑαυτῶν ἀπαιτήσωσι λιτήματα. καὶ οἱ σχολασ
 τὶ γελῶσαντες ἐφασαν, νοήμων ὅστις ὁ νεώνητῃ.
 ἐτόρου δὲ πάλιν προθύντῃ, ὅτῃ χάρις τὸ μὲν πρό
 βατον ὑπὸ σφαγῶν ἐλιόμηνον ἔβοᾶ, ὁ δὲ χοῖρῃ ὅτι
 μάλισα κερᾶζει, αἰσωπῶ αὐθις ἔφη, ὅτι τὸ μὲν πρό
 βατον ἢ τὸ εἰωθὸς ἀμελγόμενον, ἢ τὸ τὸ πόνου βω
 ῶν ἀκρήσιδεμνον, σιγῆ ἔπειτα. διὸ καὶ ὑποσκελιζο
 μῆνον καὶ τὸν σίδηρον ὄρωμ, ἔδερ δεινὸν ὑποπῆδύει,
 ἀλλ' ἐκείνα τὰ σωήδη καὶ μόνον δοκεῖ πείσεσθαι. ὁ δὲ
 χοῖρῃ ἄτε δὴ μὴτ' ἀμελγόμενῃ, μήτε κειρόμενος,
 μὴ δὲ σιωπῶς ἑαυτῷ πρὸς τι τῶν τοιούτων ἐλιόμε
 νος, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρκῶν αὐτῶ μόνων ὅστις χρεία, εἰνότως
 βοᾶ. τὸ τῶν ἔτω ρηθύντῃ, οἱ σχολαστικοὶ πάλιν ἐπῆνε
 σαν αὐτῶν, τραπύντῃ εἰς γελῶτα. παυσαμένη μὲν
 τοι τὸ πότῃ, καὶ τὸ ξάνθου πρὸς τῶ οἰκίαν ἀκρησῆ
 σαντῃ, καὶ τῆ γυναικὶ σωήδως ὀρμίσαντῃ προσ
 λαλεῖμ, ἐκείνη ὄντων ἀκρησάφεισα, φησί. μή με πλησίον
 γήοι

ἑαδίω. μ. Βρωσω.

κρί. ἑφλω.

ποσκελιζομα
πλάτο. ἐπετα
ando, ἀκρησῆ

μνέω μ. εσω
ἐπήσω. κορ
ἐπήνεσα. π.
ἢ νητα.

νο
νοσ

γῆοι

uolæ dederit omnia . Omnia, inquit, & coram me omnia comedit. Illo uero iterum rogāte, & quid nam edens ait ? Et is, Mihi quidem nihil quidquā dixit, sed secum tibi gratias habebat. Vxor tamen Xanthi eā rem calamitosam esse arbitrata, tanquā secūda canis redarguta erga uirū beneuolentia, ac subdens certe non amplius in posterum cohabitaturā cum eo, ingressa cubiculum plorabat. Potu autem procedente, & quæstionibus alternis propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset ingens inter homines turbatio, Aesopus ponē stans ait: Cum resurrexerint mortui, repetētes quæ possederint. Et scholastici ridendo dixerunt: Ingeniosus est nouitius hic . Alio uero rursus proponente, quam ob rem ouis ad cædem tracta, non exclamat, sus autem quāmaxime uociferatur: Aesopus rursus ait, Quoniam ouis assueta mulgeri, aut etiam uelleris onus deponere, tacite sequitur. Ideo etiam pedibus arrepta, & ferrum uidens, nihil graue suspicatur, sed illa familiaria & sola uidetur passura. Sed sus, ut qui neque mulgetur, neque tondetur, neque nouit ad horum aliquid trahi, sed carnes suas tantum usui esse, merito uociferatur . His sic dictis, discipuli rursus laudauerunt ipsum uersi in risum. Finito conuiuio, & Xantho in domum reuerso, & uxorem pro more aggresso adloqui, illa ipsum auersata inquit, Ne mihi propinquus

ὁ χρῆσις
Cubiculum

ὁ νόμος

ὁρμίσσας . pp
duco uenit
portum . o

γῆμ. δὲ μοι τὴν προῖκάν μου, καὶ ἀπελθούσομαι. ὁ δὲ μὲν
 γὰρ αὖ μείναι με σὺ σοὶ τούτων δὴ σὺ δὲ ἀπελθῶν
 τὴν κυρία καὶ κούρε, καὶ ἐπέπομφας τὰς μερίδας. καὶ
 ὁ ξάνθος ἐκπλαγείς λέγει. ὅτι ἔστιν ὅπως ὅτι ἤρτυσέ
 μοί τι καὶ πάλιν αἰσώπῳ. καὶ πρὸς τὴν γυναικῆ
 φησι. κυρία, ἐμὲ πεπωκότες σὺ μεθύεις; τίνι τὰς με
 εἶδας ἐπέπομφα, ὅχι σοί; μά δὲ, ἐμοὶ μὲν ὅ, φησὶ ἐκεί
 νη, τῇ δὲ κυρί. καὶ ὁ ξάνθος τῷ αἰσώπῳ κληθῆντι φη
 σί, τίνι δὲ δώκας τὰς μερίδας; καὶ κείνῳ τῇ ἐυνοούσῃ
 σοί. καὶ πρὸς τὴν γυναικῆ ὁ ξάνθος, ὁ δὲ ἐλαβού; καὶ
 κείνη, ὁ δὲ γν. καὶ ὁ αἰσώπῳ, τίνι γὰρ ἐκέλευσας δέ
 σποτα τὰς μερίδας δοθῆναι; καὶ κείνῳ, τῇ ἐυνοούσῃ
 μοι. καὶ ὁ αἰσώπῳ τὴν κυρία φωνήσας, αὐτῇ σοὶ φη
 σὶν ἐυνοεῖ. ἢ γὰρ γυνὴ καὶ ἐυνοεῖν λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ ἐλα
 χίσῳ ἀλγῆσθαι, ἀντιλέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. τὴν
 μὲν τοὶ κυρία τὴν ψορ, ἀπέλασσο, καὶ ὅτι ἀναχωρήσει
 γν αὖ, ἀλλ' ὑπελαδομένη πάντῃ, αὐτίκα φιλοφρονῶς
 σάκει καὶ σὺ χάρει τὸν δεσπότην. εἶπαι σε οὐκ εἶ
 πειν δέσποτα, τῇ γυναικὶ τὰς μερίδας νόμισσο, καὶ
 μὴ τῇ ἐυνοούσῃ. καὶ ὁ ξάνθος, ὁρᾷς κυρία ὡς ὅτι ἐμὸν
 τὸ ἀμαρτίμα, ἀλλὰ τὸ νόμισαντες; ἀνασχου τοίγα
 ροῦ, καὶ ὅτι ἀκρήσω προφάσεως, δὲ ἡ αὐτὴν μασιγῶ
 σω. τῆς δὲ μὴ πειδομένης, ἀλλὰ λαθρα πρὸς τοὺς ἑαυ
 τῆς γονεῖς ἀρχωρησάσης, αἰσώπῳ εἶπεν, ὅτι ὁρᾷς
 εἶπαι ὡ δέσποτα, ὡς ἢ κύω σοὶ μάλλον ἐυνοεῖ, καὶ
 ὅτι ἢ ἐμὴ δέσποινα; ἢ μὲν δὲ τινῶν παρωχηκνυῖον,
 καὶ τῆς γυναικὸς ἀδελφικτοῦ μνησῆς, καὶ τὸ ξάν
 θου τῶν προσκόντων τινὰς ὡς αὐτῶν, ὡς αὖ ἔπο
 φῶν ὁ βίος οἴκαδε, πέμφαντες, τῆς δὲ μὴ ἔπεικεν
 θελήσης

ῥτυγῶ. ἢ
 ῥτυγῶ.
 ῥτυγῶ. μ. κω.
 ῥτυγῶ. π. πεπω.
 ῥτυγῶ. κορ. β.
 ῥτυγῶ.

τελαυνῶ
 αἰσῶ.
 ῥτυγῶ. μ. κω.
 ῥτυγῶ. π. πεπω.
 ῥτυγῶ. κορ. β.
 ῥτυγῶ.

ῥτυγῶ.
 ῥτυγῶ. μ. κω.
 ῥτυγῶ. π. πεπω.
 ῥτυγῶ.

ῥτυγῶ.

fias, da mihi dotem meam, & abibo: non enim manferim tecum posthac. Tu autem abiēs cani adulare, cui misisti partes. Et Xāthus stupefactus ait, Non potest aliquo modo non condi uisse mihi mali aliquid rursus Aesopus. & uxori inquit: domina num me poto, tu ebria es: cui partes misi, nonne tibi? Non per Iouem, mihi quidē minime, inquit illa, sed cani. Et Xāthus Aesopo accito inquit, Cui dedisti partes: Et ille, Beneuolæ tuæ. Et uxori Xanthus, Nihil accepisti: Et illa: nihil. Et Aesopus, Cui enim iussisti here partes dari: Et ille: beneuolæ meæ. Et Aesopus cane uocata: hæc tibi, inqt, bene uult, nam mulier etsi bene uelle dicatur, tamē minima quacq; recula offensa contradicit, conuiciatur, abit. Canē tamen uerberato, expellito, non tamen discedet, sed oblita omnium, statim benigne blāditur & cum gratia hero. Oportebat igitur dicere here, uxori has partes ferto, & nō beneuolæ. Et Xanthus, Vides domina non meam esse culpam, sed eius qui tulit: tolera itaque, nec deerit mihi occasio, qua eum uerberem. Illa uero non credente, uerum clam ad suos parentes regressa, Aesopus inquit, Non recte dixi, o here, canem tibi magis bene uelle, quàm meam heram: Diebus autem aliquot præteritis, & uxore irreconciliata manente, & Xantho affines quosdam ad ipsam, ut reuertetur domum mittente, illa uero cum cedere nollet

*parco.**μεθυσω. ετι
Pignificat
ebrio**ο. η. κυων.
κυωνος.**et non*

Δελούσις, καὶ τὸ ξάνθος δι' αὐτὴν εἰς ἀδυμίαν πεσοῦν
 τῷ, αἰσώπῳ προσελθὼν αὐτῷ φησι, μὴ ἀνιδίω δέ-
 αποτα. ἐγὼ γάρ αὐτὴν αὐρίου ἠκεῖν αὐθαίρετον, καὶ
 ἀπαρβαλλακτοῦ δρῶσω πρὸς σέ. καὶ λαβὼν κέρμα,
 πρὸς τὴν ἀγορὰν ἦλθεν, καὶ ὠνησάμενθ' ἡλῶας ἑὸν
 νίδας, καὶ ἄλλ' ἅπασα τῶν πρὸς ὕωχίαν ὑπὸ πηδείῳ, βα-
 δίζων τὰς οἰκίας πῶλενόςει. παρῆει τοίνυν καὶ τὴν τῆ
 εἰς αὐτὸν δεσποίνης γυνητήρων οἰκίαν, μήτε ταύτῃ
 εἰδέναι προσηύμενθ' ἐκείνων τυγχάνουσαν, μήτε
 μὴ γὰρ αὐτῆ τῆ δεσποίναν μνῆσαι. ἑὸν δὲ τινι τῆ εἰς
 οἰκίας ἐκείνης γυναικῶν ἠρώτα εἶτι περὶ εἰς γάμος χρῆ-
 σίμων οἱ ἦν τὴν οἰκίαν ἔχουσαν αὐτῷ πωλῆσαι. τὸ δὲ,
 καὶ τίς τὸ τῆ ἔχῃ τὴν χρείαν πυνδομένης, ξάνθος φησὶν
 ὁ φιλόσοφῳ. αὐρίου γὰρ γυναικὶ μέλει σωματικῆς.
 τὸ δὲ ἀναβάντ' ἑ, καὶ τῆ γυναικὶ ταῦτα τὸ ξάνθου
 ὡς ἠκούσῃ ἀναγείλαντ', ἐκείνη σὺν δρόμῳ, καὶ
 παρῆει πρὸς τὸν ξάνθου ἦλθεν αὐτίκα, ἑὸν αὐτὸ κατε-
 βόα λέγουσα πρὸς τοὺς ἄλλοις ἑ ταῦτα, ὡς ἂν ἐμὸν
 ζώσης ὡ ξάνθε ἐτόρα γυναικὶ δωρηθήσῃ σωματικῆ
 να. καὶ ὅτως ἐμεινῆ ὑπὸ τῆ οἰκίας δι' αἰσώπου, ὡς καὶ
 δι' ἐκείνου ἀπεῖρε. μετὰ δὲ ἠμύρας πάλιν τινὰς, καλέ-
 στας ὁ ξάνθῳ σχολαστικὸν εἰς ἀριστον, τῷ αἰσώπῳ φη-
 σὶν, ὁ φωνήσομεν ἀπελθὼν πᾶν ὅ, τι χρῆστότατόν τε καὶ
 βέλτιστον. ὁ δὲ ἀπὼν, κατ' ἑαυτὸν ἔλεγε, ἐγὼ διδρά-
 ξω τὸν δεσπότην μὴ μωρὰ διατάττειν. γλώττης δὲ
 ἀκλινόμενος ὑεῖς πεισμένθ' καὶ ἐπιμάτας ἀνακλινθεῖσι,
 γλώττην ὀπῆλ' ἐκάσῃ σὺν ὄξυ γάρῳ παρέθηκε. τῆ δὲ
 σχολαστικῶν ἐπαινεσάντων ὡς φιλοσόφου τὸ πρῶτον
 ἔδραμα, δια τῆ εἰς γλώττης πρὸς τὸν λόγον ὑπερησίαν,
 πάλιν

ἀνιδίω
 λω.

ἀκλινόμενος
 ὑπερησίαν

φωνήσω
 ὁ φωνήσομεν

ἀκλινόμενος

nollet, & inde Xanthus in mœrore esset, Aesopus adiens ad eum inquit, Ne te afflictes here, ego enim eam cras uenire sponte & citissime faciam ad te. Et accepta pecunia in forum iuit, ac emptis anseribus, & gallinis, & alijs quibusdam ad conuiuium idoneis, ambulans domos circuibat: transibat igitur & ante domũ parentum heræ suæ, ignorare simulans illorum esse, & in ea heram manere. Et cum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias utile domestici possent sibi uendere. Illo autem, & cui opus est rogitante: Xantho, inquit, philosopho: cras enim uxori copulandus est. Eo uero ascendente, & uxori hæc Xanthi ut audiuit renunciante, illa cursim & propere ad Xanthum iuit statim, & contra ipsum clamabat, dicens inter alia & hæc: Non me uiuente, ô Xanthe, alteri uxori coniungi poteris. Et sic mansit in domo per Aesopum, quemadmodum propter illum discesserat. Post rursus dies aliquot, inuitans Xanthus discipulos ad prandium, Aesopo inquit: I, eme optimum quodq; & præstantissimum. Ille inter eundem secum dicebat: ego docebo herum non stulta mandare. Cum linguas igitur solum suillas emisset & apparasset discumbentibus, linguam assatam singulis cum falsamento apposuit. Discipulis laudantibus ut philosophicum primum ferculum, propter linguę ad loquutionē ministeriũ:

rursus

o uqos, s.
suillus.

σωελογοντι δ' 4π4ν .
επι δε λθγω .
46

αισωπος βιος

παλιμ αισωπος εφθας γλωπιασ παρεδηκε. ε αυδιε
αυ βρωματ αιπιθγντοσ αλλου και αλλου, οδι εδεμ
ετρορομ οτι μη γλωπιασ πλουτιδει. τω δε σχολασικωμ
υδι θελ ταυθελ ελι τροφησ αγανακτησυντην, μεχει τι
νοσ γλωπιασ ειποντων, ε ωσ ημεισ δι ημδρας γλωπιασ
εδιοντοσ τασ ημετορας ηλγησαμεν, ο ξανδο φησε
περοσ οργω, εδην σοι παρесиμ ετρορομ αισωπε; ε οσ, ε
διητα. ιακεινθ, εθωω γνετειλαμω σοι καταρατομ
ανθρωπιου παυ ο, τι χησotaτομ τε και αιεισομ οψω-
νησαι; ε ο αισωποσ, πολλασ ομολογω σοι τασ χαιετασ
μεμφομηνω με φιλοσοφων ανδρων παροντων. τι αν εν
γημοιτο γλωπιασ χησotaτομ τε ε βελπιου εν τω βιω;
παθα γδρ παιδεια και φιλοσοφια δι αυθι παιδιουε
του ε διδασκετ, δι αυθι δυσεισ, ληψεισ, αγοραει, α-
πασμοι, δυφημιασ, μεθα παθα. δι αυθι γαρ συγκερ-
κουτα γαμοι. πολλεισ ανορθουωτ. ανθρωποι διασω-
ζοντ. ε σωελοντι φαυαι, δι αυθι απασ ο βιοσ ημωμ
σωεσηκην. εδεμ αρα ελι γλωπιασ αμεινομ. υδι τστοισ
οι σχολασικοι κομ μην αισωπομ ορθωσ λεγειμ φαμνοι,
ημαρτηκηναι δε του διδασκαλου, διεληλυθασιμ εκε
σοσ ετω οικου. τη δ υδραια παλιμ αιτωμηνωμ αυτων
του ξανδομ, εκεινοσ αρλογειτο μη ητι γνωμω αυτω
ταυτα γερονγναι, αλλα τοι αχειου δουλου τη κακουε-
για. σιμδρου δε διαμειψει το δειπνομ. ια γω δε πα-
ροντων υμωμ αυθελ διαλεξομαι. και καλεσοσ αυτου,
παυ ο, τι φαυλοτατομ τε και χαιεισομ οψωνησαι κε-
λυδ, ωσ τ σχολασικωμ σω αυτω δειπνησωντων. ο δε,
μηδεμ διαβατωεισ, παλιμ γλωσασ επειατο. ε εχοιμασ
εασ, ανακλινηθεισ πεδηκεν. οι δε, περοσ αλληλουσ επε
φωνουμ

υποσ τησ
επισημ.
ορθωμαι

ορμα

ετρεπω

rursus elixas Aesopus linguas apposuit, atque iterum etiã ferculo alio atq; alio petito, ille nihil aliud q̄ linguas proponebat. Discipulis autem eodem subinde cibo repetito indignatis, quousq; linguas inquentibus, quippe nos per diem linguas edendo, nostras doluimus, Xanthus inquit iratus, Nihil aliud tibi est Aesope? Et is, Non certe. Tum ille, Nonne madaui tibi fordidissime homule, optimũ quodq; & præstantissimũ obsonari? Et Aesopus, Multas habeo tibi gratias increpanti me philosophis præsentibus. Quid igitur fuerit lingua melius & præstãtius in uita? omnis enim doctrina & philosophia per ipsam monstratur ac traditur. Per ipsam dationes, acceptiones, fora, salutatiões, benedictiões, musa omnis. Per ipsam celebrantur nuptiæ, ciuitates eriguntur, homines seruantur; & ut breuiter dicã, p̄ ipsam tota uita nostra cõsistit. nihil ergo lingua melius. Ob hæc discipuli Aesopũ recte loqui dicẽtes, aberrasse uero magistrũ, abiire singuli in domũ. Postridie rursus accusantib. ipsis Xanthũ, ille respõdebat, nõ secundũ uoluntatẽ suã hæc fuisse, sed inutilis serui nequitia, hodie aut̄ p̄mutabit cœnã, & ipse præsentibus uobis cũ eo colloquar. Ac uocato eo, uilissimũ quodq;, & pessimum obsonari iubet, quod discipuli secum forent cœnaturi. Ille autẽ nihil mutatus, rursus linguas emit, & apparatus discubẽtibus apposuit. Hi inter se sub

murmur

φώνου, χείρσαι πάλιν γλώσσα. καὶ μετὰ μικρὸν αὐ-
δὲς γλώττης παρέθηκε, καὶ μάλα αὐδὲς καὶ αὐδὲς. ὁ
ξάνθος δὲ δυσαναχετήσαντο, καὶ τί ἄλλο ἄσωτε
εἰρηκότε, μὴ πάλιν γίνεταί μιν σοι πᾶν ὅ, τι χησὸ
τάτῳ τε καὶ βέλτιστον ὀφωνῆσαι, ὅχι πᾶν ὅ, τι φαι-
λότατόν τε καὶ χείριστον; ὁ δὲ, καὶ τί ποτε χείρον τῆς
γλώττης ὧ δ' ἔσποτα; ὁ πόλεις δ' ἂν ἔλ καταπίπῃσιν;

ρησιᾶ τῆς
λότῃ μο

ὅχι ἄνθρωποι δὲ αὐτῷ ἀναίρουνται; ὁ ψύδιον πάντα
καὶ βλασφημία καὶ ὑπορκία δὲ τῆς πόρᾶνον
ταῖς; ὁ γάμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βασιλείαι δὲ αὐτῷ ἀνατρέ-
πονται; ὁ ὡς κεφαλαιὸν εἰπέιν, ὁ βίβ δὲ αὐτῆς ἄ-
πας μνείων πλημμελημάτων γέμει; ταῦτα τῷ ἄσω-
τῳ φαμλίν, τῶν τις σιωπᾶ ἀκείμῳ τῷ ξάνθῳ φησὶν,

ὅτι εἰ μὴ πᾶν σεαυτὸν ἀσφαλίσῃ, ὅχι ἂν ἄπορ-
εἴη μανίας ἀφορμὴ σοι γνέσθαι. οἷα γὰρ ἡ μορφή, τοιαύτη
καὶ ἡ ψυχή. καὶ ὁ ἄσωτος πρὸς αὐτὸν, σὺ μοι δοκεῖς
ἄνθρωπε ^{παρκοθῆς} κακῆς τρεχῆς τις εἶ πόριδρον εἶναι, δεσπὸ
τῷ παροξυῶν ἢ οἰκέτῃ. καὶ ὁ ξάνθος πρὸς ταῦ-
τα, τροφώσεως ἐθέμενον μασιγᾶσαι τὸν ἄνθρωπον,
δραπέτα φησὶν, ἐπεὶ πόριδρον εἶπας τὸν φίλον, δ' εἰ
ξὸν μοι ἀπόριδρον ἄνθρωπον ἀγαγῶν. ὁ δὲ ἐλθὼν τοί-
νυν εἰ ὑπὸ τῆς ὕδῃ τῆς λεωφόρου ὁ ἄσωτος, εἰ τὸν πα-
εἰόντας πόρισθῶν, ὅρα τίνα ἐφ' ἑνὸς τόπου ἰκανὸν
χρόνον καθίσαντα, ὅν εἰ δοκιμάσας κατ' αὐτὸν ἀπρά-
γμονά τίνα, καὶ ἀπολούῃ εἶναι, πρὸσελθὼν φησὶν, ὁ δὲ
ἀπότῃς σε καλεῖ σὺ αὐτῷ ἀεισῆσαι. καὶ ὁ ἀχρῶν
ἐκείνῳ μηδὲν πόριδρον ἀσάμενον, μὴ τε τίς ὡν ἕως
τίνῳ καλεῖται, εἰσῆλθον εἰς τὸν οἰκίαν, καὶ σὺ αὐ-
τοῖς ὑποδύμασι φάουλαις ὅσιν ἀνέπεσον. ὁ βίβ δὲ
τῷ ξάνθῳ

αὐ. ἵσω π.
α. μήτο
υριο.

ροφμί, ἴρτ
μ. ρφ, εἶχα.
μ. ἠκφν
αδο

murmurabāt, porcinæ rursus linguæ. Et paulo
 post iterū linguas apposuit, & ualde iterū atq;
 iterū. Xātho aut̄ iniquo animo ferēte, & quid
 hoc Aesope dicente, Num rursus mādaui tibi
 optimū quodq; & præstātissimū obsonari: ac
 non potius uilissimū quodq;, & pessimū: Ille
 aut̄, & quid unq; peius lingua ô here: nōne ur
 bes per ipsam corruūt: Nō homines per ipsam
 interficiūtur, nō mēdacia omnia, & maledicta,
 & periuria per ipsam perficiunt: nō nuptiæ &
 principatus & regna per ipsam euertunt: nō,
 ut sūmatim dicā, uita omnis p̄ ipsā infinitorū
 errorū referta est. Hæc Aesopo dicēte, qdā ex
 discubētibus unā, Xantho inq̄t: Hic, nisi ualde
 te ipsū munieris, nō dubia erit infaniæ causa t̄
 bi. qualis em̄ forma, talis & anima. Et Aesopus
 ad eū, tu mihi uideris ô homo prauus quidā &
 curiosus esse, herū irritās contra seruū. Et Xan
 thus ad hæc, causam cupiēs uerberādī hominē,
 Fugitiue, inq̄t quoniā curiosum dixisti amicū,
 ostēde mihi incuriosum hominem adductum.
 Egressus igiṛ postridie in plateam Aesopus, &
 eos qui præteribāt circūspiciens, uidet quendā
 in loco quodā diu sedentem, quem iudicans se
 cum ociosum & simplicem esse, accedens in
 quit, Herus te inuitat secum pransurū. Et rusti
 cus ille nihil sciscitatus, neq; quis esset à quo in
 uitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis
 calceis ut erant uiles, discubuit. Rogāte autem

τὸ ξάνθον, τίς ἔστι; αἰσωπὸν εἶπεν, ἀπορίδρον αἰ-
 θρωπὸν. καὶ ὁ ξάνθον εἰς ὅσιν εἰπὼν τῆ γυναικί στυ-
 ποκρεθλῶσαι αὐτῆ, ἃ ὅπου αὐτὸς ὑπὸ τῆ, ποιῆν,
 ὡς αὐτὸν ὑπεσώτω λόγῳ πληγὰς τῆ αἰσωπῶ γίν-
 νειν· εἶτα γὰρ ἐπαρηγόω πάντων φησί, κυρία, ὑδλωρ ὑδὶ
 τῆς λεκάνης βαλοῦσα, τοὺ πόδας τὸ ξάνθον νίψου. δι-
 γνοεῖτο γὰρ καὶ αὐτὸν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξάνθον δύλα
βηθήσεται, ὁ δὲ αἰσωπὸν ὡς ἐκείνους ποδιδρόν φανέρ-
 τος, πληγὰς λήφεται. ἢ μὲν οὐκ βαλοῦσα τὸ ὑδλωρ εἰς
 τὴν λεκάνην, ἢ εἰ τοὺ πόδας τῆ ξάνθον νίψου. ὁ δὲ γυνὴς
 ταύτῃ ἔσαν τὴν τὸ οἴκου δεσπότῃ, καὶ ἑαυτὸν εἶ-
 πω, τιμῆσαι με πάντως βύλεται, καὶ τότε δὲ χεῖρ
αὐτοχειρία τοὺ πόδας με βύλεται νίψαι, ἐπεὶ θόρα
 παινισμὸν εἶχεν αὐτὸν ὑπὸ τῆ. προτείνας ὅτι τοὺ πό-
 δας, νίψου κυρία, φησί. καὶ νίψαμεν ἀνεκλίνθη.
 τὸ δὲ ξάνθου λελοῦσαν τὸ οἶνον τῆ ξάνθον δροῦλαι
 πῆν, πάλιν ἐκείνους διελεγίσσατο καὶ αὐτὸν, ὡς αὐ-
 τοὺ μὲν τὸ πρόδρομον ἔδει πῆν, ἐπεὶ δὲ ἔτως αὐτοῖς
 ἔδωξεν, ἔδερ δρόνον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα δρευνῶν, καὶ λα-
 βῶν ἐπιγν. ἀριστούτην δὲ, καὶ πινὸν ἐδέσματον τῆ
 ξάνθον παρατεδόντος, καὶ ἐκείνους ἠδύως ἐδίοντος, ὁ ξάν-
 θος τῆ μαγείρῳ ὡς κακῶς ἔσθαι ἀρτύσαντι γνεκάλει.
 καὶ μὲν τοὶ καὶ ἀρδιδόντι πληγὰς γνεφώρει. ὁ δὲ ἀ-
 γροιώτης καὶ αὐτὸν ἔλεγε, τὸ μὲν ἔδωκε ἀριστὰ ἔψη-
 ται, ἃ ἔδενός αὐτῆ δει πρὸς τὸ καλῶς ἔχειν. εἰ δὲ καὶ
δίχα προφασεως βύλεται τὸ αὐτὸ δούλον μασιγῶν ὁ οἰ-
 κὸ δεσπότης, τί πρὸς ἐμέ; τὸ δὲ ξάνθον ἀγάλλοντος ἃ ἔχ
 ἠδύως δὲ κημίνος, ἐπεὶ μηδὲν ὁ ξάνθον ποδιδρόν, τέ-
 λος πλακῶντες ἠνέχθησαν. ὁ γὰρ ξάνθον ἄτε δὲ ἢ μήπω πλα-
 κῶν τῆ

λαβείναι
ο. ρηθίθεο

ευναω . ηθω
εντωκ .

οδύω . εκ

βίβλ . συ γν

Xantho, quis hic? Aesopus ait: incuriosus homo. Et Xanthus in aurē fatus uxori, ut sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit faceret, ut honesta ratiōe plagas Aesopo inferret, deinde coram omnibus inquit, Domina, aquā in peluim inijce, & pedes hospitis laua. Cogitabat enim secum omnino hospitē recusaturū, Aesopū uero, quia ille curiosus esset, uerberib. cæsum iri. Illa igitur iacta aqua in peluim, ibat pedes hospitis lotura. At ille cognoscēs hāc esse domus dominā, secū loquebatur: honorare me omnino uult, atq; huius rei gratia suīs manibus pedes meos uult lauare, quum ancillis queat hoc mādare. Extensis igitur pedibus, Laua, inquit, hera. ac lotus discubuit. Xantho aut iubēte uinum hospiti dari bibere, rursus ille considerabat secum, ipsos ante oportere bibere, sed quia sic ipsis uisum est, non opus mihi hāc ingrere: & accipiēs bibit. Prandētibus uero & ferculo quodā hospiti appposito atq; illo suauiter comedente, Xanthus cocū, q̄ male hoc condiuisset criminabatur, atq; etiam nudū uerberibus afficiebat. Rusticus autem secum dicebat, ferculū quidem optime coctū est, & nihil ei deest quominus recte paratum sit, si aut absq; causa uult suū seruū flagellare paterfamiliās, quid ad me? Xantho aut ægre ferente, neq; iucūde affecto, qm̄ nihil hospes curiose inquirebat, tandē placenta allatae sunt. hospes uero tanq; nuncq; pla-

ὁ ἐπιηχοῦ
auditoriῦ

ἄρ' ἡ ἡμι
ἄρ' ἡ ἡμι
factū ἰσ
ficar

ουω . μ . κούωτθ γούσάμλνθ, σωρδύωμ και σιωειλδω αυου
 ουω ρυίτο . ώς ψωμους ηδιδε . τθ δε ξανθθ ρη αρτοποιου αιτιασε
 μθου, και τι δη ποτε ω καταρατε φαμθνθ και μελι-
 τθ διχα και πεποδρεωσ ουσ πλακουωτας ουκδύα-
 ρασ ; εκεινθ εφη, ει μλν ωμος δειν ω δεαποτα ο πλα-
 κους, εμε τυπηε . ει δι ρχ ως εδει ουκδύασαι, μη εμε,
 αλλα τλω δεαποιναν αιτω . και ο ξανθθ, ει προς της
 εμης ουρ γεγνε γωαικθς, ζωωμ αυτω αρτιως κατα
 κούσω . και παλιμ τη γωαικη νδύει αυθρ σιωυποκει
 θλωαι δι αισωπου . λελδύρας ουω ιληματιδίας εις το
 μέσομ ακθλωαι, πυραν ανηψε . και λαβόμελνθ ελι γυ
 ναικθς, εγγυς ελι πυρας ηγαγε, προσδδκησιμθ ωμ αυ
 τλω εις το πυρ επαφειναι . διετειβε δε πως ε ποδρε
 βλεωθρ ρη αγροικου, ει πως ανασας τθ τοιθδε πολ-
 μηματος ειρξαι αυτου εγχειρησειν . ο δε, καιδ αυου αυ
 θις διδουωπειτο, ως αιτίας μη παρδσης, τι δη ποτε
 ρτως οργιζεται; ειτα φησιμ, ουκδδεαποτα, ει ουρ λε-
 κεικας δειμ γηνεδαι, επομεινον με μακρον μεχεις αν
 απελδωμ γνεγκω με και αυους δε αγρθ τθ γωαικα,
 ως αν αμφω ηθ το αυτου κατακούσης . ταυτα τθ αν-
 θρος ο ξανθθ ακουρας, και ρο τρτθ ακδραουμ ε γη
 ναουμ θαυμασας θρ αισωπω φησιμ, ιδε αληθως αν-
 θρωθθ απδριδργθ . εχεις τα νικητηρια λαβωμ αι-
 σωπωε . αλις εχει σοι τθ λοιπου . ρο δι γντδυθην, ελδου-
 δερίας ελι σης ωπιδύξη . ελι δι ωπιδύσις ο ξανθθ επε
 ταξε θρ αισωπω εις το βαλανειουμ απελθειμ και σκε
 ψαδαι, ει μη πολυς παρεσιμ οχλος, βδλεδαι γαρ αυ-
 ρη λουθλωαι . απιονυ δε, ο στρατηγος σιωαντηκας, ει
 τθ ξανθθ γνθς αυου οντα, ηρθρ ποι πορδουιτο . τθ
 δε, ρκ

τίαομαι
ησοι . ημ
της ποδθ

απθρ .
αφίημι

η φργν
μ . φρξω

φέρω

centā gustasset conuoluens, & accipiens ipsas
 ut panes comedebat. Xantho autē pistore accu-
 sante, & cur'nam ō execrāde dicente, & absq;
 melle ac pipere placētas præparasti: Ille, inq;
 si cruda est ō here placēta, me uerbera. Si uero
 non ut oportebat, præparata est, non me sed he-
 ram accusa. Et Xanthus, Si à mea hoc factum
 est uxore, uiuā ipsam nunc cōburam. Atq; ite-
 rum uxori innuit, ut sibi obsequeretur propter
 Aesopū. Iussō igitur farmēta in mediū afferri,
 pyram succendit, & arreptā uxorem prope py-
 ram egit, expectaturus ipsam in ignē immitte-
 re. Differebat autē aliquo modo, & circūspicie-
 bat rusticū si quo modo assurgens à tali auda-
 cia prohibere ipsum aggredere. Sed is secum
 rursus cōsiderabat, cum nulla adsit causa, quid
 nam sic irascitur? Deinde, inquit, ō pater fami-
 lias, si hoc iudicas oportere fieri, expecta me
 parūper dum digressus adducā & ipse meā ex
 agro uxore, ut ambas simul cōburas. Hæc à ui-
 ro Xanthus audiens, & huius synceritatem ac
 generositatē admiratus, Aesopo inquit, Ecce
 uere homo incuriosus. Habes accepta præmia
 uictoriæ ō Aesope, satis est tibi de cætero, dein
 uero libertatem tuam assequeris. Postridie autē
 Xanthus iussit Aesopo in balneas ire, & scruta-
 ri an multa adesset turba, uelle enim lauari. Ab-
 eunti autē prætor occurrens, & Xanthi ipsum
 esse cognoscens interrogauit quonam iret. Illo

ō ψωμο
 μαλα παρ
 (rusticū, uo
 la. —

δε, ὅκ οἶδρα φαμλν, νομίσας ὁ στρατιγὸς τὴν δρώπιση
 αὐτὸ παρ' ὅδ' ἐμ λογιώλωαι, εἰς εἰρκτὴν αὐτὸν ἀπαχθῆ
 ναί λελδύει. ἀπαγόμενθ τίνωυ ὁ αἰσώπος ἐκραξεν,
 ὄρᾳς ὡ στρατιγέ, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκείδω; ἀ γ' μὴ πθε
 σεδύκησα, ἔ σωήντησά σοι, ἔ εἰς εἰρκτὴν ἠδὴ ἀπά
 γομαι. καὶ ὁ στρατιγὸς ἐκπλαγείς ὑδὶ βῆ εἰς ἀκρογίας
 εἰτοίμω, ἀφῆκην ἀπιγῆαι. αἰσώπος δὲ παραγυόμενος
 εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ πληθῶ γ' αὐτῶ δρασάμενθ
 ὄχλου, καὶ λίδου ὄρᾳ ἤτ' ἔ εἰσόδρα μυαίτατον λεί
μνον, ἐφ' ὅμ ἕκασθ τῶν εἰσιόντων τε καὶ ἔξιόντων, τὸν
 πόδα πρόσέπαιε. ὅσων δὲ εἰς τις εἰσὼν ἐφῶ λούσα-
 δαι, ἄρᾳς μετέδηκην. ὕπερ ἔψας οὐκ πθὸς τὸν δεσπὸ
 τω, εἰ λελδύεις φησὶ δ' ἔασοτα λούσαδαι, γ' ἄ ἀνδρω-
 πομ γ' ἔ βελανεῖω τεθέαμαι. καὶ τὸ ξάνθ' ἐλθόν-
 τος, καὶ τὸ πληθῶ τῶν λουομένων ἰδόντθ, ἔ τί ὅσων,
 εἰπόντος, αἰσώπωε, ὅκ γ' ἄ ἀνδρωπομ ἐφης ἔωρακύναι;
 ὁ αἰσώπωθ, ναί φησιμ. τὸν γάρ λίδου ἐκείνον τῆ χειρὶ
 δείξας πθὸ τῆς εἰσόδρα λείμνον ἔυρον, ἐφ' ὅμ οἱ εἰσιόν-
 τος πάντ' καὶ ἔξιόντ' ἔπρόσέπαιον. εἰς δὲ τις
 πείρῃ ἢ πρῶταῖσαι, ἄρᾳς μετέδηκην. ἐκείνον ὅν γ' ἄ
 ἀνδρωπομ εἶπομ ἔωρακύναι, πρωμῆρας τ' ἄλλων. ἔ ὁ
 ξάνθος. ὅδ' ἐμ πθὸ τῶ αἰσώπωω ἄργον εἰς ἀκρογίαν. ἄλ
 λοτὲ ποτε τ' ξάνθ' ἔξ ἀφέδρα ἔπανιόντος, ἔ πυθόμε
 νθ τ' αἰσώπομ, τί δὴ ποτὲ οἱ ἀνθρώποι μετ' ἀπόπαχυ
 τὰ τ' γαστρός ἐκκείματα βλέπουσιν; ἐκείνος ἔφη. ἤτ' ὅσων
 παλαιὸς χρόνος ἀνὴρ τις τ' τρυφώτορον ζώντων, πο
 λὴν χρόνον ὑπὸ σπατάλης γ' ἀφόδω ἐκάθητο, ὡς καὶ
 τὰς οικείας ἐκεῖ διατρίβων ἀκπατῆσαι φρένας. ἔξ ἐκεῖ
 νθ τίνων δεδδικότες οἱ λοιποὶ τ' ἀνθρώπων, πρὸς τὰ τ'
 γαστρός

facti su

οοπαιω

ρω

κω

γαστρός

nescio dicēte, existimās prætor interrogationē suā floccipēdi, in carcerē ipsum abduci iubet. Inter abducēdū igit̃ Aesopus clamauit, Vides ō prætor quēadmodū recte responderim? quæ enim nō expectaui & occurri tibi & in carcerē iam trahor. Tū prætor stupefactus respōsi prōptitudine, siuit abire. Aesopus aut̃ profectus in balneas, & multitudinē in ipsis intuitus turbæ, & lapidē uidet in medio ingressu positū, in quē singuli ingrediētes & egrediētes offendebant. Hūc aut̃ unus quis ingrediēs ut lauarẽ, sublatū trāspofuit. Reuersus igitur ad herū, Si uis, inq̃t, here lauari, unū hominē in balneis uidi. Et Xātho profecto, ac multitudinē lauantiū uidēte, & quid hoc dicēte ō Aesope, nōne unū hominē dixisti te uidisse? Aesopus, certe, inq̃t: nam lapidē illū (manu ostēdēs) ante ingressum positū reperi, in quē ingrediētes omnes & exētes offendebāt. Unus uero quidā anteq̃ illi deret eleuatū trāspofuit. Illū igit̃ unū hominē dixi uidisse; pluris faciēs q̃ alios. Tū Xāthus, Nihil apud Aesopū tardū est ad respōsionem. *imp. akatū* Aliquādo aliās Xantho ex latrina redeūte, & interrogāte Aesopū, quid ita homines post caccationem uentris excremēta aspiciunt? Ille ait, Antiquis tēporibus uir quidā delicatius uiuēs multo tempore præ delicijs in latrina sedebat, ut & sua illic immorans cacauerit præcordia. Ex illo tēpore igitur timentes cæteri homines,

γαστροῦ ἀφορῶσι λύματα, μή πως καὶ αὐτοὶ οὕτω πε-
 πόνθασιμ. ἀλλὰ συ δέσποτα μή φοβῶ, ὃ γὰρ ἔχεις φρέ-
 νας. ἦν ἡμῶρα δὲ τινὶ συμποσίᾳ συγκροτηθέντος, ἔ-
 τδι ξάνθος σὺ τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφῳ ἀνακλι-
 θέντος, ἔτδι πότρε ἡδὴ ὑπὸ κρατήσαντος, συχνὰ πρὸ
 βλήματα μεταξὺ τῶν ἐκαλινδῆιτο. καὶ τδι ξάνθου
 ἀρξάμενός ταράτρεδα, αἰσώπος παρεστῶς ἔφη, δέσπο-
 τα, ὁ δῖονυσος τρεῖς λέκθητοῖς κρέσεις. τὴν μὲν πρῶ-
 τὴν ἡδονῆς. τὴν δὲ δούτοραν, μέδης. τὴν δὲ τρίτῳ,
 ὕβρεως. καὶ ὑμεῖς οὐκ πεπωκότες ἡδὴ ἔτδι ἡδόντες,
 τὰ ἐφέξῃς καταλίπετε. καὶ ὁ ξάνθος, ἡδὴ μεθύων φη-
 σί, σῶπα, τοῖς ἦν ἄδην συμβόλδου. καὶ ὁ αἰσώπος, οὐ-
 κούμ καὶ εἰς ἄδην καταπααθήση. τῶν δὲ χολαστικῶν
 τῶν ὑποβεβεργμῶν ἡδὴ τῆ μέδῃ τὸν ξάνθου ἰδῶν,
 καὶ ὅλον εἰπεῖν οἰνοπλήγα, καθηγητὰ φησι, δυνάταί
 τις ἐκπεῖν τὴν θάλατταν ἀνδρωτῶ; καὶ ὅς, πάνυ
 μὲν οὐκ. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τὰύτῳ ἐκπίομαι. καὶ ὁ σχο-
 λαστικὸς, εἰ δὲ ὀδυνήση, τί ποτέ σοι τίμημα ὑπὸ γρα-
 ψῶ; καὶ ὁ ξάνθος, τὴν οἰκίαν με τίθημι πᾶσαν. ἔτδι
 τῶν τοῖς καταδέμνοι οὐκ δακτυλίους, τὰς σωθήκας
 ἐκέρωσαν. τότε μὲν οὐκ διελύθησαν. τῆ δὲ ὕδραία
 πρῶτας ὀξευδρθέντος τδι ξάνθου, καὶ τὴν τε ὄψιν νι-
 ψάμενός, καὶ τὸν δακτύλιον ἦν τρεῖς νίπεδα μή ἰδόν-
 τος, καὶ τὸν αἰσώπου πρὸ αὐτῶν πυδομῶν, ἐκεῖνος ὅκ
 οἶδα, φησι, τί ποτε γέγονεν. ἦν δὲ οἶδα μόνον, ὅτι τῆς
 οἰκίας σου τδι ἀλλότρετος γέγονας. καὶ ὁ ξάνθος, ὅτι τί
 δὴ; καὶ ὁ αἰσώπος, ὅτι τὴν χθὲς μεθύων, σωέδου τὴν
 θάλατταν ἐκπεῖν. ἰάπῃ ταῖς ὁμολογίαις κατέδου καὶ
 τὸν δακτύλιον. ἰάκείνους, καὶ πᾶς ἄρ' ἐγὼ μείζον πῆ-

οὐδὲ βρεγ-
 ροῦ;

ἡ· μ· ὠσω·
 facio, suffica
 Comprobo.

συνήθημι
 τίθημι

uentris inspiciunt sordes, ne quo modo & ipsi hoc patiantur. Sed tu here, ne time. Non enim sunt tibi præcordia. Die autem quodam celebrato conuiuio, & Xantho cum alijs philosophis discumbente, & potu iam inualefcēte, crebræ quæstiones inter hos uersabant, atq; Xantho incipiente turbari, Aesopus adstans ait, here, Bacchus tria possidet tēperamēta, primum uoluptatis, secūdum ebrietatis, tertium contumeliæ. Et uos igitur poti iam & lætati, quæ reliqua sunt obmittite. Tum Xanthus iam ebrius ait, Tace, inferis consule. Et Aesopus, Igitur & in infernum distrahere. Ex discipulis autē quidam subebrium iam Xanthum uidēs, & ut in uniuersum dicam, temulentum, O præceptor, inquit, potest ne quis ebibere mare homo? Et ille, Admodum quidem, ego enim ipse hoc ebibam. Et discipulus, At si non poteris, quānam tibi multā irrogabo? Tum Xanthus, Domum meam depono totam. Atq; interim depositis anulis pacta firmauerunt, tum discesserunt. Postridie diluculo excitato Xantho ac faciem lauante & anulum inter lauandum non uidente & Aesopum de eo interrogante, Ille, nescio, inquit, quidnam factū fuerit, sed unum scio tantum, qd à domo decideris tua. Tum Xanthus, Quamobrem? Et Aesopus, Quoniā heri ebrius pepigisti mare ebibere, atq; in pactis deposuisti & anulū. Et is, Tum quomodo maius si-

d 5 — de

quod ipse
le est.

σο ἰσαδω
 παβ. κεβι
 μι. 8x (νεσι.
 λίαω. τιμεο
 ρω. μ. φω
 ο, modest
 βκινδ Ριν.
 πέχω
 ρρέω. μ. ευσ
 οφίνο
 φημεω
 αλαμα
 ονιβη αιριό.

σεος ὄργῳ δυνήσομαι; ἀλλὰ σὺ νῦν λέομαι, εἴ τις σὺν
 θεοῖς, εἴ τις δεινότης καὶ ἐμπειρία, ξυμπαείσασο καὶ
 βοήθησον ὄρεγε, ὡς ποδὶ γῆνέαθι, ἢ τὰς γε σιωθήκας λῦ
 σαι. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ποδὶ γῆνέαθι μὲν ἐκ γῆ, λυθλιώαε
 δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήσω. ἐπειδὴ γὰρ αὐθις τῆμερον
 εἰς ταυτὸ σιῶν ἔλθῃτε, μὴδ' ὅτι οὐ φανείσθε δελιολίβας,
 ἀλλ' ἀπὸρ ὁμολόγησας παροινῶν, ταῦτα ἐν νήφω λέ
 γε. κέλευσον μὲν τοὶ σρώματα καὶ τρωπέζαν παρὰ
 τὴν ἰῖονα τεθλιῶαι, καὶ παῖδας ἐποίμους σὺν ἐκτώ
 μασι ὄρεγῃ σοι τὸ θαλάττιον ὕδωρ. ἐπεὶ δὲ σὺ μ
 πάντα θεάσῃ τὸ ὄχλον σιωδεδραμητότα ὑπὸ τῆς θεῶν,
 αὐτὸς ἀναποδῶν, κέλευσον ἐκ τῆς θαλάττης πληθῆ
 ναι τὸ ἐκτώμα. καὶ ἄρ' λαβῶν γῆν ἐπιθήσῃ πάντων εἰ
 πὲρ τῷ σιωθηκοφύλακι, τίνας πρὸς ὑμῖν πεποίηκα μὲν πο
 τὰς σιωθήκας; ἐὼς ἀρκυνεῖται σοι, ὡς ὁμολόγησας
 τῆς θάλασσαν ἐκπιεῖν. σραφεῖς δὲν σὺ πρὸς ἀπαντας,
 ὅτω φράσῃ. ἀνδρῶν σάμιοι, ἴσε ἐὼς ὑμεῖς πάντως πλεί
 στος ὅσους ποταμὸς ἐκβάλλοντας εἰς τὴν θάλασσαν.
 ἐγὼ δὲ σιωθέμην μόνην τῆς θαλάττης ἐκπιεῖν, ὅ μὲν
 καὶ ἄρ' ὄζιοντας εἰς αὐτὴν ποταμὸς. ὅτ' ἐὼς ὄχολα
 σιῶν ἀπελθῶν πρότορον ὑπὸ χέτω ἄρ' ποταμὸς ἀ
 παντας. εἶτα δὲ ὕδους ἐγὼ τὴν θάλατταν μόνην ἐκ
 πίομαι. ὁ δὲ ξάνθῳ τὴν μέλλουσαν ἐκ τῶν τῆς σιω
 θήκης διάλυσιμ' ἐσεσθαι γνῶς, ἔπορῃσθι. τὸ δὲ ἴμεν κί
 νῳ παρὰ τὸν ἀγριαλὸν συνῆρύσαντος ὑπὸ θεῶν τῆς πρα
 χθήσεσθαι μέλλοντος, ἐὼς τὸ ξάνθῳ τὰ διδραχθῆντα
 πρὸς τὸ αἰσώπῳ δρῶσαντος, ἐὼς ἐπὸντ' ὅ, οἱ σάμιοι
 ἀνεβόησαν ὄυφημοῦ τὸ αὐτὸν καὶ θανυμάζοντος.
 ὁ δὲ σχολαστικὸς πρῶτον τῶν τῶν καὶ τῶ ξάνθῳ.
 υφρικῆ

de opus potero? Verum te nūc rogo, si qua cognitio, si qua prudentia, si qua experiētia, praesto sis, ac opem porrige, ut uincā, aut pacta dissoluam. Et Aesopus, Vincere quidem haud licet, sed ut soluas pacta, efficiā. Cum hodie rursus in unum cōueneritis, nullo modo uidearis timere, uerum quæ pactus es ebrius, eadem sobrius quoq; dic. Iube itaq; stramenta, & mensam in littore poni, & pueros paratos cum poculis porrigere tibi marinam aquam. Cum autē omnem uideris turbam concurrisse ad spectaculum, ipse discūbens iube ex mari impleri poculum. Atq; hoc accepto omnibus audiētibus dic pactis praefecto, Quænam apud uos foedera iniuimus? Atq; is respondebit tibi, quod pepigeris mare ebibere. Conuersus igitur tu ad omnes sic dicito, Viri Samij, scitis & uos penitus q̄ plurimos fluuios prorūpere in mare, ego autē pepigi mare solū ebibere, non etiā exeuntia in ipsum flumina. Hic itaq; scholasticus eat prius contenturus flumina omnia, deinde statim mare solum ebibam. Xanthus autem futuram ex hoc pacti solutionem cognoscens, uehementer lætatus est. Populo igitur ad littus confluente ad spectaculum eius quod faciendum erat, cumq; Xanthus quæ edoctus fuerat ab Aesopo fecisset ac dixisset, Samij acclamauerunt laudantes ipsum, & admirantes. Sed scholasticus Xanthi pedibus obuolutus, & uictum

hodie no di

νηρικῆ δαὶ τε ὠμολόγει, καὶ τὰς σιωδῆκας ἐδίδω λυ-
 σαι, ὃ καὶ πεποίηκε ξάνθος δ' υσωπουῦτος τῷ δήμῳ.
 ἀφρομηγῶν δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, αἰσώπῳ προσελ-
 θὼν ἔειπεν ξάνθῳ φησὶν. ὃ πάντα σοὶ τὸν βίον χειρᾶμε-
 νος ἐγὼ, ὅπως ἀξίος εἶμι λέεσσοτα τυχεῖν ἐλδουδερί-
 ας; καὶ ὁ ξάνθος λαιδρήσας αὐτὸν ἀπέπλησεν, λέγων,
 μὴ γὰρ εἴ βουλομένη μοι ἴω ἄρα πράξαι; ἀλλ' ἐξελθε
 πρὸ τῷ πυλῶνος εἰ σκέψαι. καὶ ἴδης δύο κορώννας,
 ἀνάγγελόν μοι. ἀγαθὸς γὰρ οἰωνὸς ὅτις. ἐπεὶ εἰ μίαν
 ἴδης, ἄρα πονηρόν. προσελθὼν οὖν ὁ αἰσώπῳ, εἰ συμ-
 βαὴν ὅτι δύο κορώννας ὑπὲρ τίνος ἰδῶν δὴν δρῶ καθέξο-
 μηγῆς, προσελθὼν ἔειπεν ξάνθῳ ἀνήγγειλθην. ὁξίοντι δὲ
 ἔειπεν ξάνθῳ ἢ ἐτόρα τὸ τῶν ἀπέπλησεν. καὶ ὁ ξάνθος θατέ-
 ραν μόνῳ ἰδῶν, ἔφη, ὅκ εἰπάς μοι κατάρρατε δύο ἑω-
 ρακῆναι; καὶ ὅς, ὅπως. ἀλλ' ἢ ἐτόρα ἀπέπλησεν. καὶ ὁ ξάν-
 θος, ἐπέλιπέ σοι δρῶν ἑτά τὸ χλοδακτεῖν με; καὶ κε-
 λδύει αὐτὸν γυμνωθῆναι τὴν πῆξιν. τῷ δ' αἰσώπῳ μα-
 σιγρομένης, προσελθὼν τις ἐκάλεσεν ὑπὲρ τὸ δειπνον τὸν
 ξάνθον. καὶ ὁ αἰσώπῳ ἐπιτυπόμενος ἀνεβόησεν, ὅτι
 μοι ἔειπεν δυνήναι. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ δειπνον ἰδῶν, τὴν
 πῆξιν, σὺ δ' ὁ μίαν ἰδῶν μόνῳ εἰς ὄψιν ἀπέπλησεν. ἑω-
 λος ἄρα ἴω ἢ οἰωνοσκοπία. καὶ ὁ ξάνθος τὸ ἀγχινοῦν αὐ-
 τῷ θανμάτας, παύσασθαι κελδύει τυπόμενον. μετὰ
 δ' ὅτι πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ῥήτορας καλέσας
 ὁ ξάνθος, ἐκέλευσε ἔειπεν αἰσώπῳ πρὸ τῷ πυλῶνος σῆ-
 ναι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἰδῶν εἰσελθεῖν συγχωρῆσαι,
 ἀλλ' ἢ ἄρα σοφὸς μόνος. τῷ δὲ ὥρα τῷ ἀείσαι κλείσας
 αἰσώπῳ τὸν πυλῶνα, ἔπειτα ἐκαθέσθη. τῶν κελημέ-
 νων δὲ τίνος ἐλθόντος, εἰ τὴν θύραν ἡώτωντος, αἰσώ-

ἰδὼν ἔειπεν

ἡμί. ἡσώ. ἡκα. κορ. β. τῆν.

ἡσώ. ἡκα. κορ. β. τῆν.

ἡσώ. ἡκα. κορ. β. τῆν.

καθέσθαι. μ. καθέσθαι. ἰδῶν.

πος

& uictum se cōfitebatur, & pacta rogabat dis-
solui. Quod & fecit Xāthus exorāte populo.
Profectis aut̄ ipsis in domum, Aesopus adiens
Xanthū inquit, Per omnem tibi uitā gratifica-
tus ego, nonne dignus sum o here consequi li-
bertatē? Et Xanthus obiurgādo ipsum repulit
dicēs, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante ue-
stibulū & specularē, & si uideris duas cornices
renuncia mihi, bonū em̄ auguriū hoc. q̄ si unā
uideas, hoc malū. Accedens igit̄ Aesopus, atq̄
cū forte duas ita cornices super quadā uidisset
arbore sedētes, accedēs Xātho renūciauit. Ex-
eunte aut̄ Xātho, altera harū auolauit, & Xan-
thus alterā solā uidens ait, Nōne dixisti mihi
execrāde duas uidisse te? Et is, Ita, sed altera a-
uolauit. Tū Xāthus, Deerat tibi fugitiue deri-
dere me? Et iubet eum denudatū uerberari. At
dū Aesopus uerberabañ, profectus qdā inuita-
uit ad coenā Xanthū. Ac Aesopus inter uerbe-
ra exclamauit, Hei mihi misero: ego em̄ q̄ duas
uidi cornices uerberor, tu uero qui unā tātū, in
cōuiuū abis: uanū itaq̄ fuit auguriū. Tū Xā-
thus solertiā eius admiratus, cessare iubet uer-
bera. Non multis aut̄ post diebus philosophos
& rhetoras cū inuitasset Xanthus, iussit Aeso-
po ante uestibulū stare, & nullū indoctū ingre-
di sinere, sed doctos solos. Hora aut̄ prādij clau-
so uestibulo, Aesopus intus sedebat. Ex inuita-
tis aut̄ quodā profecto & ianuā pulsante, Aeso-
pus

σφω. φσω
καριό. cō cario
νοπέο.

υεσιάθμαι
κοομαι con
ιοκ. latino.

ικα cñ dño
sū similit.
κα sine dno
videtur;

πηλακίζω.
υβρίζω.
ρετξω. πεκω

α. μεσ. απ
τελλω.

ησφίθμαι
εαιπο επι
deliberatione.

πῶθ' ἤδ' ἔδδεν ἔφη, τί σείει ὁ λύων; ὁ δὲ, νομίσεις λύων
 κληθῶμαι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. ἔτως οὖν ἕκαστος ἀ-
 κινεῖται, αὐθις ἀπὸ σὺν ὀργῆ, νομίζω ὑβρίζει
 ὄναι, τὸ αἰσώπῳ ταυτὰ πάντα ἤδ' ἔδδεν ὄρωτῶντῶ.
 ἐνὸς δ' αὐτῶν κῶψαντῶ, καὶ τί σείει ὁ λύων ἀκούσαν
 τῶ, καὶ τῆν τε κέρην καὶ τὰ ὦτα ἀκρειθῆντος, αἰ-
 σωπος αὐτῶν ὀρθῶς δοκιμασίας ἀκρεκείδαι, ἀνοιξας
 πρὸς τὸν δεσπότην ἠγάγε, ἔφησιν, ἔδδεις τῶν κλεισό-
 φων συνεστιαθῶμαι σοι ἤλθην ὡς δ' ἔαποτα, πλὴν ἔτος
 μόνῳ. καὶ ὁ ξάνθῳ σφόδρα ἠδύμησε, παραλελογί-
 ῳτα οἰηθεὶς ὑπὸ τῶν κληθῆντων. τ' δ' ὑσδραίας σινελ
 δόντῳ οἱ κληθῆντῳ ὡς πλὴν δλατρεβλῶ, ἠνεκάσω
 τῶ ξάνθῳ, φάσκοντῳ, ὡς ἔοικας ὡς κληθῆντῶ, ἔπεθύ-
 μεις ἢ αὐτῶν ἔξδδενῶσαι ἡμᾶς, ἀδ' ἔμηνος δὲ, τὸν σε
 πρὸν ὑπὸ τὸν πυλῶνος ἔσησας αἰσωποῦ, ὡς πλοπηλα
 κίσαι, καὶ κυίας ἡμᾶς ἀκρεκείσαι. καὶ ὁ ξάνθος, ὄναρ
 τῶτ' ἔδδεις, ἢ ὑπάρ; κακίνοι, εἰ μὴ ῥέχχομεν, ὑπάρ. καὶ
 δὴ τὰχῶ μετακληθεὶς αἰσωπῶ, ἔρωτηθεὶς σὺν
 ὀργῆ, τὸ χέειν τῶν κλεισῶν ἀτίμως ἀπέσρεψεν, ἔφη,
 ἔχι σὺ μοι δεσπότη ἠνετείλω, μὴ τινα τῶν ἰδιωτῶν ἔ-
 ἀμαθῶν ἀνδρῶν ἔασαι πρὸς πλὴν σὺν σινελθεῖν ἔνω-
 χίαν, ἀλλ' ἢ τῶν σοφῶν μόνων; καὶ ὁ ξάνθῳ, καὶ ἔνδ' ἔ-
 τοι, ἔ τῶν σοφῶν; καὶ ὁ αἰσωπῶ, ἔδεμᾶ μηχανῆ. αὐτῶ
 καὶ γὰρ κῶπὸν τῶν πλὴν θύραν, καμῶ ἤδ' ἔδδεν ὄρωτῶν
 τῶ, τί ποτε σείει ὁ λύων, ἔδδ' ὅστις οὖν αὐτῶ σινελθε
 τὸν λόγον. ἐγὼ γοῦν ὡς ἀμαθῶν πάντων φανῆντων,
 ἔδδεις τῶν εἰσῆγαγον, πλὴν τὸν σοφῶν τῶν ἀκ-
 κειθῆντα μοι. ἔτως οὖν τὸ αἰσώπου ἀκρελελογημέ-
 νου, ὀρθῶς ἀπαντῶν λέγειν αὐτῶν ἔψηθίσαντο.
 καὶ

pus intus ait, Quid mouet canis? Ille putans canis uocari, iratus discessit. Sic ergo unusquisque ueniens rursus abibat iratus, putans iniuria affici, Aesopo eadem omnes interrogante. Cum autem unus ipsorum pulsasset, & quid mouet canis audiuiisset, & caudam & aures respondisset, Aesopus ipsum recte iudicans respondisse, aperta ianua ad herum duxit, ac inquit, Nullus philosophus ad conuiuium tuum uenit o heres, praeter hunc solum. Et Xanthus ualde tristatus est, deceptum se existimans ab inuitatis. Postridie cum uenissent inuitati ad literarium ludum, accusabant Xanthum dicentes, Vt uideris o praceptor, cupiebas quidem ipse contenere nos, sed ueritus, putridum in uestibulo constituisti Aesopum, ut nos iniuria afficeret, & canes uocaret. Et Xanthus, Insomniumne id est, an uera res? Tum illi, Nisi stertimus, uera res. Et celeriter uocatus Aesopus, & rogatus cum ira, cuius rei gratia amicos ignominiose amolitus esset, ait, Non tu mihi here mandasti, ne quem uulgarium ac indoctum hominem permittere in tuum conuenire conuiuium, sed solos doctos? Tum Xanthus, Et quales hi? none docti? Et Aesopus, Nullo pacto: ipsis etiam pulsantibus ianuam, & me intus rogante, quid nam moueat canis, neque quicquam eorum intellexit sermonem. Ego igitur cum indocti omnes uiderent, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc qui docte respondit mihi. Sic igitur cum Aesopus respondisset, recte omnes dicere ipsum confirmarunt.

Ac post

καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν Ἰνάς, ὁ ξάνθος ἐπορεύθη τὸ αἰ-
 σώπῳ, πρὸς τὰ μνήματα παρεγγύθη, καὶ ἅ ἡ ταῖς
 λαφύραξις ὑπὲρ γραμματα ἡ ἀναγινώσκων, ἑαυτὸν
 ἔτόρωε. τὸ δ' αἰσώπῳ ἡ τινι τὸ τῶν ἐγκεχαραγμένα
 σοιχεῖα ταῦτα ἰδόντος, α β δ ο ε θ χ. ὑπὲρ εἰ
 ξαντός τε τῶ ξάνθῳ, καὶ ὄρομνός εἰ ἀφ' αὐτὰ εἰδὲν,
 ὑπὲρ μελῶς ἐκείνος σκεψάμενος, ὅχ ὁίος τ' ἐγγύθη τῶ
 τῶν εὐρεῖν διασάφησιν, καὶ ὠμολόγησεν ἀκρηῆσαι
 τοῖς ὄλοις. καὶ ὁ αἰσώπος. εἰ δὲ αὐτῆς ἐλ σήλης ὦ δέ
 ἀποτα θησαυρὸν ὑποδείξω σοι, τινι με ἀμείψῃ; Ἐὶ ὅς,
 θάρσει, λήψῃ γὰρ τῶ ἐλδουθεῖαν σου, καὶ τὸ ἡμισυ
 τὸ χρυσίον. τότε ὁ αἰσώπος ἀκρηῶν τῆς σήλης βήμα-
 τα τέσσαρα, καὶ ὄρύξας, ἀνέλαβέ τε τὸν θησαυρὸν,
 καὶ ἠνεγκε τῶ δεσπότῃ, λέγων, δός μοι τῶ ἐπαγ-
 γελίαν, δὲ ἡς εὐρεῖν τὸν θησαυρὸν. καὶ ὁ ξάνθος, ὅχ ὅσα
 ἡ ἀμὲ εἰδέναι, εἰ μὴ καὶ τὸν νοῦν τῶν σοιχείων μοι φρά-
 σης. τὸ γὰρ μαθεῖν ἴσῳ, πολὺ τὸ εὐρήματος ἐμοὶ τιμώ-
 τῶρον. Ἐὶ ὁ αἰσώπος, ὁ τὸν θησαυρὸν κατορύξας ἡ ταῦ
 θα, ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ σοιχεῖα διεχάραξε ταῦτα, ἅ καὶ
 φησὶν, α ἀκρηῶν β βήματα δὲ τέσσαρα ο ὄρύ-
 ξας ε εὐρέθηθ θ θησαυρὸν χ χρυσίον. Ἐὶ ὁ ξάνθος,
 ἔπειδ' ἠπόρ ὅτως ἐπίβολος εἰ Ἐὶ παντῶργος, ὅ λήψῃ σου
 τῶ ἐλδουθεῖαν. καὶ ὁ αἰσώπος, ἀναγγελά δὲ δὲ ἡ αἰ
 δέ ἀποτα τὸ χρυσίον τῶ βασιλεῖ βυζαντίων. ἐκείνου
 γὰρ τεταμύεται. καὶ ὁ ξάνθος, πόθεν τὸ τ' οἶδα; ἡ ἀ-
 κείνος, ἐκ τῶν σοιχείων. ἴσῳ γὰρ φησὶν, α ἀπόδος
 β βασιλεῖ δ διονυσίῳ ο ὅμ ε εὐρεῖν θ θησαυ-
 ρὸν χ χρυσίον. καὶ ὁ ξάνθος ἀκούσας τὸ βασιλέως εἶν
 τὸ χρυσίον, τῶ αἰσώπῳ ἔφη, λαβὼν τὸ ἡμισυ τὸ ἐρ-
 μάϊου

Ac post dies rursus aliquot Xanthus sequēte Aesopo ad monumēta accessit, Et quę in arcis erant epigrāmata legens, se ipsum delectabat. At Aesopo in quadā ex ipsis insculptas literas has uidente, α β δ ο ε θ χ, ostendenteq; Xantho, atq; rogāte, an hasce nouisset, diligenter ille scrutatus, nō potis fuit harum inuenire declarationem, ac fassus est dubitare omnino. Tum Aesopus, Si per hanc colūnam ô here thesaurū ostendā tibi, qua re me remunerabis? Et is, Confide, accipies enim libertatem tuam, atq; dimidiū auri. Tunc Aesopus distans à cippo passus quatuor, & fodiēs, accepitq; thesaurum, & tulit hero, dicens, Da mihi promissum, per quod inuenisti thesaurū. Et Xanthus, Non si & ego sapiam, nisi & sensum literarum mihi dixeris; nam scire hoc multo re inuenta mihi preciosius. Et Aesopus, Qui thesaurū infodit, hic ut uir eruditus literas insculpsit has, quę & inquit, α recedens, β passus, δ quatuor, ο fodiens, ε inuenies, θ thesaurum, χ auri. Et Xanthus, Quia ita solers es & astutus, non accipies tuam libertatem. Et Aesopus, Renūciabo dandum aurum ô domine regi Byzantium: illi enim reconditum est. Et Xanthus, Vnde hoc nosti? Et ille, Ex literis: hoc enim inquit, α redde, β regi, δ Dionysio, ο quem, ε inuenisti, θ thesaurum, χ auri. Et Xanthus audiens regis esse aurum, Aesopo ait, Accepto dimidio lu-

e cri

μαίς, ἡσύχατον. ἰάκείνθ, ὃ σὺ μοι νῦν ἴδω παρέρχῃς,
 ἀλλ' ὁ χρυσοῦν γνῶται δοῖκατορύξας. Ἐὶ ὅπως, ἀκουσον.
 ἴδω καὶ λέγει τὰ γράμματα. α, ἀνελόμνοι. β, βαδίσ-
 σαντοῦ. δ, δέλεαδε. ο, ὄμ. ε, ἔυρετε. θ, θησαυροῦ. χ, χρυ-
 σίς. καὶ ὁ ξάνθθ δ' ὄυρό φησιν εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς αὖ Ἐ-
 τὸν θησαυροῦ δειλώμεθα, καὶ σὺ τὴν ἐλδουδερίαν ἀ-
 πολάβης. ἐλθόν τῶν ἔν, ὁ ξάνθθ φοβόμεθ τὸ τὸ ἀ-
 σώων λαλῶν, εἰς εἰρηκτὴν αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐμβληθῆ-
 ναι. καὶ ὁ ἄισώπος ἀπαγόμηνθ, τοιαῦταί φησιν εἰσιν
 αἱ ὑποχέσεις τῶν φιλοσόφων; ὅχι γὰρ ἔπ' ἀκλαμβά-
 νω με τὴν ἐλδουδερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμοτήριον ἰε-
 λούεις βληθῶμαι. ὁ μὲν ἔν ξάνθθ ἐκέλευσεν αὐτὸν
 ἀκλυθῶμαι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη. πάνυ καλῶς φῆς, ἐν
 ἐλδουδερίαις τυχῶν, σφοδρότορος με γῆνη κατήγορος.
 ὁ δὲ ἄισώθ εἶπεν, ὅ, τί ποτέ με ἔχεις κακῶν ποιῆν,
 ποίει. πάντως καὶ ἄκω ἐλδουδρώσεις με. ἢ δὲ ἴδω
 κακῶν τῶν στωέωδ' ἐτι τοῖσιν γνῶ σάμω. τῶν δὲ
 με ἐορτῆς ἀγομλῆς ἀφνης ἀετὸς κατὰ τῶν, καὶ τὸν
 δημόσιον ἀρπάξας διακτύλιον, εἰς δ' ἔλθον κόλπον ἀ-
 φῆκον. οἱ μὲν ἔν σάμοι δορυβηθῆντο, Ἐ εἰς πλείω
 πόδι τὸ δὲ τὸ σιμεία πωσόντες τῆ ἀγωνίαν, ἢ τῶν
 ἀδριοθῆντες, ἢ ἔξανθ δ' εἶδ' τὸ ξάνθθ, ἄτε πρῶτον
 πολιτῶν ὄνθθ καὶ φιλοσόφω, σφίσι τὴν κείσιν τὸ σι-
 μεία διαφῆσαι. ὁ δὲ, τοῖς ὅλοις ἐπαπορωμ, χρόνον ἤπι-
 σε. καὶ ἀφικόμηνθ οἴκαδε, πολὺς λῶ ἀθυμῶν, καὶ πῆ-
 λύων βαπτίζομηνθ, οἷα δὲ μηδὲν κερῖναι διωαμε-
 νος. ὅδ' ἄισώπος τὴν ἀθυμίαν σιμνοήσας τὸ ξάνθθου,
 πρὸσελθὼν, λέγει. τῆ χείρ ὡ δέωποτα ἔτω διατελεῖς
 ἀθυμῶν; ἐμοὶ πρὸ ἀνάθθ, χείρ εἰπὼν τῶν λυπείθθ,
 αἰετον

cri, taceto. Et ille, Non tu mihi nūc hoc præbes, sed qui aurū hic infodit. Ac quemadmodū, audi: hoc enim dicūt literæ, α acceptū, β uadētes, γ diuidite, δ quem, ε inuenistis, θ thesaurū, χ aurū. Et Xanthus, Venias, inq̄t, in domū ut & thesaurū diuidamus & tu libertatē accipias. Profectis ergo, Xanthus timēs Aesopi loquacitatē in carcerē ipsum iussit inijci. Et Aesopus inter abducēdum, Huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorū: non solū enim non accipio meā libertatē, sed & in carcerē iubes inijci me. Xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei, Nimirū recte inquis, ut parta libertate uehementior sis cōtra me accusator. Tū Aesopus dixit, Quodcūq; mihi potes facere, fac malū: omnino uel inuitus liberabis me. Ea uero tēpestate huiusmodi res Sami obtigit. Cum publice festū celebraretur, repēte aquila deuolans, & publicum rapiens anulū, in serui sinum demisit. Itaq; Samij perterriti, & in plurimū ob hoc prodigium cum incidissent mœrorē, in unum coacti cœperunt rogare Xanthum, q̄ primus ciuiū esset & philosophus, ut sibi iudicium prodigij manifestaret. At ille omnino ambigens tempus petijt. Et profectus domum, multum erat tristis, & sollicitudinibus immerfus, ut qui nihil iudicare posset. Sed Aesopus mœrore Xanthi cognito, adiens ait, Qua causa, ô here, sic perseueras tristari: mihi cōmitte, ualere iussō mœrore.

αἰετοῦ δ' εἰς ἀγορὰν προσελθὼν, εἶπε τοῖς σαμίοις, ὡς
 ἐγὼ μὲν ἔτε σήμερον ὑμῶν ἐπαίδουδω, ἔτ' οἰωνοσκο
 πῶν, πᾶσι δέ μοι πρόσσει πολλῶν πείρων εἰδῶς, αὐ
 τὸς ὑμῖν τὸ ζητήματα λύσει. καὶ μὲν αὐτὸς ὑπὸ τύχῃ
 φίλυνσεως δέσποτα, σὺ τὴν δόξαν ἀκρίσει τοῦτο γὰρ
 μὲν δ' ἔλω. ἀν' ἀκτύχῃ, ἐμοὶ μόνῳ ἢ γνῶσθην προ
 σειβήσεται ὑβρις. πειθεῖς ἔν' ὀξάνθῳ, καὶ τῆς ὑσε
 ράκας εἰς τὸ θέατρον ἀπαντήσας, καὶ κατασὰς εἰς τὸ
 μέσον, ἢ τὰς ὑποθήκας αἰσώπῳ διελέχθη τοῖς συ
 νεληθῶσι. οἷδ' οὐδέως ἠξίον τὸν αἰσώπῳ κληθῆναι.
 τὸ δ' ἀποκρινόμενος καὶ σάντῳ ὑπὸ τῷ μέσῳ, οἱ σάμοι
 τὴν ὄψιν αὐτῷ κατανόησαντες, ὄρεχελουῦντες ἐφώ
 νον, αὐτῇ ἢ ὄψις σημεῖον λύσει; ἐκ τῷ ἀχρῶν τῶν τι
 ποτε καλὸν ἀκούσμεθα; καὶ γέλαρον ἤρξαντο. καὶ ὁ αἰ
 σώπῳ κατασείσας τῆ χειρὶ, καὶ ἠσυχίαν αὐτήσας γε
 νέδαι, φησὶν. ἀνδρῶν σάμοι, τί με τὴν ὄψιν σκώπητε
 τε; ἔκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀκβλέπειν χρῆ.
πολλάκις γὰρ καὶ τῆ φάουλῃ μορφῇ χρῆσθαι νῦν ἢ φύσις
γνέθηκεν. ἢ τὴν ἔξωθεν τῶν ἰδραμῶν μορφῶν σκωπεῖ
τε ὑμεῖς, ἀλλ' ἔτ' ἔντος γούσιμ τὸ οἶνον; ταῦτα τὸ αἰ
σώπῳ πάντες ἀκούσαντες, ἔλεγον. αἰσώπῳ, εἴ τι δύ
νασαι, λέγε τῆ πόλει. καὶ ὅς μετὰ παρρησίας ἔφη. ἀν
δρῶν σάμοι, ἐπειδὴ ἢ πόρ ἢ τύχη φιλόνητος ἔλα δόξης
 ἀγῶνα τέθεικε δεσπότη καὶ δ' ἔλω, καὶ μὲν ὁ δὲ δ' ἔλω
 ἢ τῶν φανῆ τὸ δεσπότη, δ' ἄμασίγων ἐλδύσετ, εἰ δ'
 ἀμείνων, ἔδ' ἐμ' ἐλατῶν καὶ ἔτω πληγαῖς ξανθήσεται,
 εἰ ὑμεῖς δ' ἄ φ' ἐλδουθερίας παρρησίαν χαίρεισιν δέ μοι,
 ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδεῶς τὸ ζητήματα φρασῶ. τότε ὁ δ' ἢ
 μῳ ἀκ' μαῖς γλώττης πρὸς τὸν ξάνθου ἐβόων, ἐλδουθε
 ρωσον

Cras in forum profectus dic Samijs, Ego neq; prodigia soluere didici neq; augurari, sed puer mihi est multarũ rerũ peritus, ipse uobis quæsitũ soluet. Et si ipse consecutus fuero solutionẽ here, tu gloriã reportabis, tali utens seruo. Sin minus fuero cõsecutus, mihi soli erit dedecus. Persuasus igit Xanthus, & postero die in theatrũ profectus, & astans in medio secũdũ admonitiones Aesopi cõcionatus est ijs qui cõuenerãt. Illi uero statim rogabãt Aesopũ acciri, qui cũ uenisset, staretq; in medio, Samij facie ipsius cõsiderata, deridentes clamabãt, Hæc facies prodigiũ soluet: ex deformi hoc qd unq; boni audiemus: atq; ridere cœperũt. Et Aesopus ex tẽta manu silẽtio petito, inq; Viri Samij, qd facie meã cauillamini: nõ faciẽ, sed animũ respicere oportet, Sæpe enim in turpi forma bonũ animũ natura imposuit. An uos exteriorem testarũ formã cõsyderatis, ac nõ potius interiorẽ uini gustũ: Hæc ab Aesopo cum audissent oēs dixerũt: Aesope, si qd potes, dic ciuitati. Et ille audacter ait: Viri Samij, qm̃ fortuna, quæ cõtẽtionis studiosa est, gloriæ certamen proposuit dño & seruo: & si seruus inferior uideat dño, uerberib. cœsus abibit: sin aut præstãtior, nihilo minus & sic uerberibus lacerabit: si uos p meã libertatẽ loquẽdi mihi fiduciã indulseritis, ego nunc uobis intrepide quæsitũ narrabo. Tunc populus uno ore clamabat ad Xanthũ, Liber-

ρωσομ αἰσώπου, ἔπαυκτουσομ σαμίσις, χάρεισαι τῷ ἔλδου
 δερίαν αὐτῷ τῆ πόλει. ὁ δὲ ξάνθῳ, ὅκ ἐπὶ γένουε. καὶ ὁ
 πρύτανις ἔφκ. ξάνθε, εἰ μὴ σοι δοκεῖ ἔπαυκτούσαι τῷ
 δήμῳ, ἐγὼ θῶδε θῶρας αἰσώπου ἐλδύθρομ ἀν ποιή
 σαιμι, καὶ τότε σοι ὁμότιμῳ ἔσαι. τῶν καῦτα τοίνυω
 ὁ ξάνθῳ ἀναγκη τῶν ἐλδουδερίαν ἀπέδωκε. Ἐὶ ὁ κίε
 ρυξ ἐβόα, ξάνθῳ ὁ φιλόσοφῳ ἐλδουθροῖ σαμίσις ἔμ
 αἰσώπου. καὶ τὸ τῶ παδράς ὁ τῷ αἰσώπῳ λόγῳ εἰλή
φει, φαμλνὸς πρὸς τὸν ξάνθου, ὡς καὶ ἀκωμ ἐλδουθρῶ
σις με. αἰσώπος ἐν ἐλδουδερίας τυχώμ, σὰς εἰς τὸ μέ
σομ, ἔφκ. ἀνδρῶν σάμοι, ὁ μὲν ἀετὸς ὡς ἴσε, βασιλεὺς
τῶν ὀρνίδωμ ὄσιν. ὅτι δὲ τὸν στρατηγικὸν δακτύλιου ἔ
τῳ ἀρπάξας ἀφῆκην εἰς δ' ἔλου κὸλπου, ὅσῳ σημειώ
σειμ βέλεται, ὅτι τῶ νυκτὶ βασιλέωμ τίς βέλετῃ ὑμῶμ
τῶν ἐλδουδερίαν δουλώσαι, καὶ ὅσῳ κυρίως νόμος ἀ
κέρως δ' εἶξαι. ταῦτα οἱ μὲν σάμοι ἀκούσαντ ὅν, κατῆ
φειας ἐπλήθισαν. μετὰ δ' ἔ πολυὺ χρόνου καὶ γράμ
ματα παρὰ κροίσου τῷ λυδῶμ βασιλέωσ ἦκει σαμί
σις, κελδύοντα τὸ ἀπὸ τῶδε φόρους αὐτῷ παρέχειμ, εἰ
δὲ μὴ πείθοιντο, πρὸς μάχην ἐτοίμους εἶναι. ἐβουλό
σαντο μὲν οὕτω ἀπαυκτούσαι. ἐδρῆσαν γὰρ ἔπαυκτοῖ γηνέ
ῶσαι τῷ κροίσῳ, σιωοῖσομ μὲν τοῖ εἶναι καὶ αἰσώπου
δρωτῆσαι. κακείνῳ δρωτιθεῖς εἶπε. τῶν ἀρχόντων
ὑμῶμ γνώμην δεδωκότων εἰς φόρου ἀπαγωγῆν ἔ
παυκτούσαι τῷ βασιλεῖ, συμβουλήμ μὲν οὐδ' ὡς, λό
γου δὲ δρῶ ὑμῶμ, καὶ εἶσεῶδε τὸ συμφέρον. ἢ τύχη δ' ἴσο
ῶδους ἐδρῆξην γν τῷ βίῳ, θατόραν μὲν ἐλδουδερίας,
ἢς ἢ μὲν ἀρχὴ δ' ἴσεται, τὸ δὲ τέλῳ ὀμαλόμ. θατέ
ραν ἢ δ' ἴσεται, ἢς ἢ μὲν ἀρχὴ, ὀυπετῆς τε Ἐ βασιμος,
τὸ δὲ

ἴσαι. ἴσημι.
 ἴσαθι ἢ
 ῥήσιν
 ῥήσιν
 ῥήσιν
 ῥήσιν
 ῥήσιν

ἔστ ἔστια
 ἴκω ἔν . 1 .

ἴσο. μ. φου
 δεδῆκα . 1
 ῥήσιν

PIR
 ἴσο . 1
 ΤΥΧΗ
 ῥήσιν

tate dona Aesopū, obtēpera Samiis largire libertatē eius ciuitati. At Xanthus non annuebat. & prætor ait, Xanthe si tibi non placet auscultare populo, ego hac hora Aesopū libertate donabo, & tunc tibi æqualis fuerit. Tunc igitur Xanthus necessario libertatem reddidit. Et præco clamauit: Xanthus philosophus liberum Samiis largit̄ Aesopū. Atq; interim finē sermo Aesopi accepit dicētis Xantho, Vel inuitus me libertate donabis. Aesopus itaq; libertatē cōsequutus, stans in medio ait, Viri Samij, aq̄la ut scitis, regina auiū est: qm̄ aūt imperatoriū anulum hæc raptū demisit in serui sinū: hoc significare uult, quendā ex ijs qui nūc sunt regē, uelle uestrā libertatē in seruitutē redigere, atq; sanctitas leges irritas facere. His auditis Samij mœrore repleti sunt. Sed non multo post tēpore & literæ à Croeso Lydorū rege uenerūt ad Samios, iubētes eis ab illo tēpore ut tributa sibi penderent, sin minus obtēperauerint ut ad pugnā se pararēt. Consultabāt igit̄ uniuersi, timuerūt enim subditi fieri Croeso, cōducibile tñ esse & Aesopū cōsulere. Et ille cōsultus ait, cū principes uestri sententiā dixerint de tributo dādo obtēperādū esse regi: cōsiliū iam minime, sed narrationē uobis afferā, & scietis qd cōducat. Fortuna duas uías ostēdit ī uita, alterā libertatis cuius pricipiū accessu difficile sed finis plan⁹, alterā seruitutis cuius pricipiū facile & accessibile,

Λύπη.

ὁ φόρος
τῶν ἰβνῶν

τὸ δὲ τέλος ἐπώδωον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι,
 ἀνεβόησαν. ἡμεῖς ἐλδύθροισι ὄντες, ἐκόντες δ' ἐγινόμε-
 θα δῖλοι. καὶ τὸν προδουτὴν δ' οὐκ εἰρήνην ἀπέπεμ-
 ψαν. ὁ μὲν δ' ἐν κροῖσος ταῦτα μαθὼν, ἐβελύσατο πό-
 λεμον ἢ σαμίωμ λευεῖν. ὁ δὲ προδουτὴς ἀνήνεγκεν,
 ὡς δ' ἂν δωηθεῖν σαμίους ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν, αἰσώπῃ
 παρ' αὐτοῖς ὄντι, καὶ γνώμας ὑποτιθέντος. δυνή δὲ
 μάλλον εἶπεν ὦ βασιλεῦ, πρέσβεις ἀρσίλας, ὄξαιτι
 σαι παρ' αὐτῶν αἰσώπου, ὑποχόμενοι αὐτοῖς ἀντ' αὐ-
 τὸ χείρας ἄλλας τε δώσειν, καὶ λύσειν τῶν ὑπὸ ταῖσιν
 μὲν φόρων. καὶ τότε τάχα οἷός τε ἔσῃ τ' ὅτ' ἂν ποδ-
 γημέδαι. καὶ ὁ μὲν κροῖσος ἢ ταῦτα προδουτὴν
 ἀρσίλας, ἐκδοτομ ἢ τει τὸν αἰσώπου. σάμιοι δὲ ἴσως
 ἐκδοῦσαι γνώμης ἐγγύοντο. αἰσώπῃ δὲ ἴσως μαθὼν,
 ἐν μέσῳ τῆς ἀγορᾶς ἔση. καὶ φησὶν, ἀνδρῶν σάμιοι,
 ἵαγὼ μὲν ποδὶ πολλὰ ποιῶμαι παρὰ τοῦ πόδας ἀρε-
 κέδαι τὸ βασιλέως. ἐθέλω δὲ ὑμῖν γῆνα μῦθον εἰπεῖν.
 καθ' ὃν χρόνον ὁμόφωνα ἴω τὰ ζῶα, πόλεμον οἱ λυκοὶ
 τοῖς προβατοῖς σιωπῆσαν. τῶν δὲ κυνῶν συμμαχού-
 τῶν τοῖς θρέμμασι, καὶ τοῖς λυκοῖς ἀρσοβουώτῶν, οἱ λυ-
 κοὶ προδουτὴν ἀρσίλαντες, ἔφασαν τοῖς πρόβα-
 σι, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐν εἰρήνῃ καὶ μηδὲν πόλεμον
 ὑποπέσειν, τοῖς κυνῶν αὐτοῖς ἐκδοῦσαι. τῶν δὲ προβα-
 τῶν ὑπὸ ἀνοίας πειθόντων, μή τοῖς κυνῶν ἐκδεδωκότων,
 οἱ λυκοὶ τὰς τε κυνῶν δίδω παραξάν, ἅ τὰ πρόβατα
 ἔρασα διέφθραν. οἱ σάμιοι γίνωσκον τὸ τῶν μῦθον βέλκμα
 σινοήσαντες, ὤρμησαν μὲν παρ' ἑαυτοῖς καταχεῖν
 τὸν αἰσώπου. ὁ δὲ δὲ ἠνέχετο, ἀλλὰ τῷ προδουτῇ συ-
 ναποπέσειν, πρὸς κροῖσον ἀπῆει. ἀκουσάντων δ' αὐ-
 τῶν

1
νεω· ποικί

1
τεω

1
facio

1
όφωνοσ
εἰσθε
γνέ

1
οσοβέω
ελλο· ακεο

1
αβία

1
αλ· ναμι
υδ

τῶν

finis autē laboriosus. His auditis Samij exclamauerunt, Nos cum simus liberi, serui esse gratis nolumus, & oratorem infecta pace remiserunt. His ergo cognitis, Croesus decreuit bellum in Samios mouere, sed legatus retulit, non poteris Samios debellare, quamdiu est apud eos Aesopus, & consilia suggerit. Potes autem magis, ait, o rex, legatis missis, petere ab ipsis Aesopum, pollicitus eis & gratias alias relaturum, & solutionem iussorum tributorum. Et tunc forte poteris eos superare. Et Croesus his persuasus, legato misso dedi sibi petebat Aesopum. Samij autem hunc tradere decreuerunt. Quo cognito, Aesopus in media concione stetit, ac inquit: Viri Samij, & ego permulti facio ad regis pedes proficisci. Sed uolo uobis fabulam dicere: Quo tempore animalia inter se loquebantur, lupi bellum ouibus intulerunt. una uero cum ouibus canibus praeliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato misso dixerunt ouibus, si uoluerint uiuere in pace & nullum suspicari bellum, ut canes sibi traderent. Ouibus ob stultitiam persuasis, & canibus traditis, lupi & canes dilacerarunt, & oues facillime occiderunt, Samij igitur, fabulae sensu cognito, decreuerunt apud se detinere Aesopum. Ille uero non tulit, sed cum legato una soluit, & ad Croesum se conferebat. Profectis autem

*rean(gione)**canes & li oues - end*

κναχίω
dignox

φυλ ad
αφμη.

φρρρ. ερω
ταρκα
ιοκ.

ri beneficio
κατ βασιλ
εφ.

ασιλεος.

φ. Α. β.

τῷ εἰς λυδῖαν, ὁ βασιλεὺς ἐπίπεσθαι αὐτῷ πάντα τὰ
 αἰσωποῦ θεασάμενος, ἠγανακτήσας λέγων, ἴδε ποτα
 πὸν ἀνθρώπου ἐμποδῶν μοι γέγονε νῆδον ὑποτάξαι
 ποσάυτῳ; καὶ ὁ αἰσωπὸς μέγιστε βασιλεῦ, ὅ βία ὁ δὲ
 ἀνάγκη πρὸς σε παρεγγρόμην, ἀλλ' αὐθαίρετος πά
 ρειμι. ἀνάγκη δ' ἐμὲ μικρὸν ἀκῶσαι. ἀνὴρ τις ἀκείδ' ας
 συλλέγων καὶ ἀρκτηιννύς, εἶλε καὶ τέπλιγα. ἐπεὶ δὲ
 λιὰ κείνον ἠβόλησε λιτεῖναι, φησὶν ὁ τέπλιξ. ἀνδρωπε
 μή με μάττω ἀνέλης. ἐγὼ γὰρ ὅτε σάχην βλάπτω, ὅτ'
 ἄλλοτι τῷ ἀπάντῳ σε ἀδικῶ. τῆ λιμήσει δὲ τῷ γὰρ ἐμοὶ
 ὑμῶν ἢ δὴ φδέγομαι, τὸρῶν ἄν ὁδοιπόρου. φω
 νῆς δ' ἐν παρ' ἐμοὶ πλέου ὁ δὲ ἐν εὐρήσει. λιὰ κείνον ταῦτα
 ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιγῆαι. λιὰ γὰρ γουῦ ὦ βασιλεῦ τῷ
 σῶν ποδῶν ἀπῆομαι, μή με εἰκῆ φονδύσης, ὁ δὲ γὰρ οἶός
 τ' εἰμὶ ἀδικῆσαι τίνα. γὰρ ὅτε λεία δὲ σώματ' ἠγνα
 ον φδέγομαι λόγον. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας ἅμα τῷ
 οἰκτείρας αὐτὸν, ἔφη. αἰσωπε, ὅ κω ἔγώ σοι δίδωμα
 τὸ ζῶν, ἀλλ' ἢ μοῖρα, ὁ γουῦ θέλεις, αἴτει καὶ λήψη. καὶ
 ὅς, δέομαί σου βασιλεῦ, διαλλάγηδι σαμίοις. τὸ δὲ βα
 σιλέως εἰπόντ' ὁ δὲ διαλλάγμαι, τῶ δὲ ὡν ἐκείν' ἰδί τ'
 γῶν, χάριτας τε αὐτῷ ὡμολόγει, τῷ μετὰ ἄλλ' ἄν ὅτι
 κείν' συγγράφει μύθ' οὖν, ἄν μεχρὶ καὶ νῦν φε
 ρομένης, παρὰ τῷ βασιλεῖ κατέλιπε. δεξάμενος δὲ
 παρ' αὐτῷ γράμματα πρὸς σαμίους, ὡς γένηται αἰσω
 ποσὶ τούτοις διαλλάκτης, τῷ δῶρα πολλὰ, πλούσιος ἐπα
 νῆλθαι εἰς σάμον. οἱ μὲν δ' ἐν σάμοι ἄλλ' ἰδόντες, σέμ
 ματὰ τε αὐτῷ προσένεγκαν, καὶ χορῶς ἐπ' αὐτῷ συ
 νεσῆσαν. ὁ δ' αὐτοῖς τά τε τῷ βασιλέως ἀνέγνω γράμ
 ματα, τῷ ἀπέδειξεν ὡς πῶν εἰς αὐτὸν γηρομῆναι παρὰ
 τῷ δ' ἡ-

in Lydiã, rex ante se stantẽ Aesopũ uidẽs, indignatus est, dicẽs, Vide qualis homũcio impedi mẽto mihi ad tantã insulã subigẽdã fuit. Tum Aesopus, Maxime rex, nõ uĩ neq; necessitate coactus ad te ueni, sed spõte adsum. Patere aut me parũper audire. Vir qdã cũ locustas capet occideretq; cepit & cicadã: cũ & illã uellet occidere inquit cicada, ò homo ne me frustra occidas, ego em̃ neq; spicã lædo neq; alia in re qua piã iniuria te afficio, motu uero quæ in me sũt mẽbranularũ suauiter cãto delectãs uiatores, præter igit̃ uocẽ in me amplius nihil inuenies. Et ille his auditis permisit abire. Et ego itaq; ò rex, tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas, nõ enim possum iniuria quẽq; afficere, sed in uilĩ corpore generosum loquor sermonem. Rex aut miratus simul & miseratus ipsum, ait, Aesope non ego tibi largior uitã sed fatũ, ergo quod uis pete, & accipies. Et ille, Rogo te, ò rex, reconciliare Samijs. Cũq; rex dixisset, Reconciliatus sum, procidẽs ille in terrã, gratiasq; ei agebat, & post hæc suas conscripsit fabulas, quas in hũc usq; diem extãtes apud regem reliquit. Acceptis aut ab ipso literis ad Samios, q; Aesopi gratia eis reconciliatus fuerit, atq; muneribus multis nauigauit in Samum. Samij igitur hunc uidentes, coronasq; ei intulerũt, & tripudia eius gratia constituerũt. Ille aut & regis litteras legit, & ostendit quod sibi donatam à populo

(good)
Samij

τῷ δ' ἡμῶν ἐλευθερίαν, ἐλευθερία πάλιν ἡμεῖς αὖτ'· με
 τὰ δὲ ἄλλοι ἐπὶ νήσου ἀπάρας, ποδῶν τὴν οἰκουμένην,
 τοῖς ἀπανταχοῦ τῶν φιλοσόφων διαλεγόμενοι· ἀφι-
 κόμενοι δὲ καὶ πρὸς Βαβυλῶνα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφί-
 αν ὑπὸ δειξάμενοι, μέγας παρὰ τῆς βασιλῆς λυκῆρω
 ἐγγύς· κατ' ἐκείνου γὰρ αὖτ' χρόνου οἱ βασιλεῖς πρὸς
 ἀλλήλους εἰρήνῃ ἔχοντες, ἃ τῶν φεως χεῖρ προβλή-
 ματα τῆς σοφιστικῆς πρὸς ἀλλήλους γράφοντες ἔπει-
 πομ· ἀπὸρ οἱ μὲν ὑπὸ λυόμενοι, φόρτος ὑπὸ ῥητοῖς πρὸς
 τῶν πεμπόντων ἐλαμβάνου· οἱ δὲ μὴ, αὖτ' ἴσως παρῆ-
 χου· ὁ τίνῃ αἰσώπῳ τὰ πεμπόμενα τῶν προβλημάτων
 τῶν λυκῆρω σωῶν ἔπέλυε· καὶ δυσδοκίμειν ἐποίησεν
 βασιλέα· ἃ αὐτὸς δὲ δὴ λυκῆρω ἔδρα τοῖς βασιλεῦ-
 σιν ἀντέπεμψε· ὧν ἀλύτῃ μὲν τῶν, φόρτος ὁ βασι-
 λεὺς ὅτι πλείους εἰσέπραττον· αἰσώπῳ δὲ μὴ παι-
 δοποικῶσάμενοι, γὰρ τινὰ τῶν δυσδοκίμων γένου τὴν ἑλπί-
 σιν εἰσεποίησατό τε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τῆς βασι-
 λῆς προσγένετας, σωέσησε· μετὰ δ' ἔπειτα πολὺν χρόνον
 τῷ γένῳ τῆς τῆς θεμνῆς παλλακῆς συμφθαρῆνται, αἰ-
 σώπῳ ἄλλοι γνῶς, ἀπελάυνειν ἔμελλε ἐπὶ οἰκίας· ὁ δὲ,
 τῆς κατ' ἐκείνου ὀργῆς ληφθεὶς, ὑπὸ σολῆν τε πλασάμε-
 νος παρ' αἰσώπου δῆθεν πρὸς αὖτ' ἀντισοφιστικῶν
 λυκῆρω, ὡς αὐτοῖς ἔνομός ἐστι πρὸς ἰδέσθαι μάλλον ἢ τῆς
 λυκῆρω, τῆς βασιλῆς γνεχείρισε, τῷ τῷ αἰσώπῳ τῷ τῷ
 σφραγισάμενος δακτυλίῳ· ὃν βασιλεὺς τῆς τε σφρα-
 γίδος περὶ αὐτοῖς, καὶ ἀπαραιτήτως ὀργῆς χρησάμενος, πα-
 ραχῆμα τῷ ἐρμίππῳ ἑλπίσει μηδὲν ἐξετάσαντα, οἷα
 δὴ πρὸς τῷ διαχειρίσασθαι αἰσώπου· ὁ δὲ ἐρμιππος,
 φίλος τε τῷ τῷ αἰσώπῳ, καὶ τότε δὴ τὸν φίλον ἔπει-
 δειξεν

ποσο οκαδι
καμης

λακεφες

φ

εποιεω
ορτο

ελια
κευθια

Δραγίς

populo libertatē, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hæc uero ab insula decedens circuibat orbem ubiq; cum philosophis disputando. Profectus & in Babylonē, & suā ipsius doctrinam demonstrando magnus apud regem Lycerū euasit. Illis enim tēporibus reges inuicem pacē habētes, atq; delectationis gratia quæstiones uicissim sophistarum scribēdo mittebant, quas qui soluerēt, tributa pacta à mittētib. accipiebāt: qui uero non, æqualia præbebāt. Aesopus igit̃ quæ mittebant̃ problemata Lycero intelligens dissoluebat, & clarū reddebat regem, & ipse Lyceri nomine altera itidem regibus remittebat. Quæ cum remanerēt insoluta, tributa rex q̃ plurima exigebat. Aesopus autē cum non genuisset filios, nobilem quendam Ennū nomine adoptauit, atq; ut legitimū filiū regi allatum cōmendauit. Non multo autem post tempore Ennus cum adoptātis concubina rem habuit: hoc sciens Aesopus expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolam fictam ab Aesopo scilicet ad eos, qui sophismatis cum Lycero certabant, q̃ ipsis paratus esset adhærere magis q̃ Lycero, regi dedit Aesopi signatā anulo. Rex & sigillo credens, atq; inexorabili ira percitus, statim Hermippo iubet, ut nulla examinatione facta, proditorem occideret Aesopum. At Hermippus & amicus fuerat Aesopo, & tunc se amicum ostendit.

Δειξάν. γν̄ τινι γάρ τῶν τάφων μηδ' ἑνὸς εἶδόν τ' ἔκρυ-
 ψας τὸν ἄνθρωπον, γν̄ ἀκρῆρῆκοις ἔτρεφον. γν̄ν τ' δὲ, τ' ἑ
 βασιλέως κελύσαντ' ἔ, πᾶσαν τὴν διοίκησιν αἰσώ-
 πῳ παρέλαβε. μετὰ δ' ἑτινα χρόνον νεκτοναβῶ βασι-
 λεὺς αἰγυπῆϊων πυθόμηνος αἰσώπῳ τεθνηκύναι, πέμ-
 πει λυκίῳ πρῶταρχῆμα ὑπὸ σολῶ, οἰκοδομῆς αὐτῷ ἀκ-
 ρεῖλαι κελύσαν, οἱ τῶν ἔργων οἰκοδομήσουσι, μήτ' ἔρα-
 νῶ, μήτε γῆς ἀποτόμηνον, καὶ τὸν ἀρκεινούμηνον ἀεὶ
 πρὸς πάνθ' ὅσα αὐτῶν ὄρωσι. καὶ ἄλλα ποιήσαντα, φό-
 ρος εἰς πρῶτῃν, εἰ δὲ μὴ, κατατίθεσθαι. ταῦτα ἔβλε-
 πῆν ἀναγνωσθέντα, ἀδυμίαν γν̄ ἐβαλε, μηδ' ἑνὸς τῶν
 φίλων διωαμῆος τὸ πρόβλημα τὸ πῶς τὸ τῶν ἔργων συ-
 νείναι. ὁ μὲν τοι βασιλεὺς, καὶ λίονα τῆς ἑαυτοῦ βασι-
 λείας ἔλεγε ἀκρῶλεκύναι τ' αἰσώπῳ. ἔρμυππ τ' δὲ
 τῆ τῶ βασιλέως δι' αἰσώπῳ λύπῳ μαθῶν, προσῆλ-
 θέτε τῷ βασιλεῖ, καὶ ἔβλεπεν ἐκείνου ὄνυγγελίσατο, πρῶ-
 τῆς αὐτῶν δὴ χεῖρ αὐτῶν ἔκ ἀνελεῖν εἰδὼς ὡς μελῆ
 ση ποτὲ τῷ βασιλεῖ τῆ ἀκρῶσεως. τ' δὲ βασιλέως δὲ
 φρόντως ὑπὸ τῶν ἑνὸν ἡδ' ἑνὸν, αἰσώπῳ ἔβλεπεν αὐ-
 χμῶν ὅλος προσώχθη, καὶ τῶ βασιλέως ὡς εἶδον αὐ-
 τῶν, διακρῦσαντος, λῶσαδά τε καὶ τῆς ἄλλης ὑπὸ με-
 λείας ἀξιοθῶσαι κελύσαντ' ἔ, αἰσώπῳ μετὰ ἄλλων
 καὶ ἑτέρων κατηγορήθη τὰς αἰτίας ἀποδουλεύσαντο,
 ἔφ' οἷς καὶ τῶ βασιλέως τ' γν̄νον ἀναρῆν μέλλοντ' ἔ,
 αἰσώπῳ αὐτῶν συγγνώμῳ ἠτήσαντο. ἐπομῶν δὲ τῶ
 τοις, ὁ βασιλεὺς τὴν τῶ αἰγυπῆϊ ὑπὸ σολῶ τῷ αἰσώ-
 πῳ ἔπέδωκεν ἀναγνῶναι. ὅσ' αὐτίκα τὴν λύσιν συ-
 νείναι τῶ προβλήματος, ἐγέλασέ τε ἔ αὐτῶν ἀφῆν ἔκε-
 λευσεν, ὡς ἐπὶ δ' αὐτῶν χεῖρῶν πρῶτον, πεμφθῆναι τῶν τε
 τῶ τῶν

dit. In sepulchro enim quodam nemine sciente occultauit hominē, & secreto nutriuit. Ennus autem regis iussu omnem Aesopi administrationem suscepit. Sed quodā post tempore Nestenabo rex Aegyptiorum audiens Aesopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere iubentem, qui turrim ædificent, neque cœlum neque terram attingentem, & responsurum semper aliquem ad omnia quaecumque rogauerint. Quod si fecisset, tributa exigeret: sin minus, solueret. His lectis Lycerus mœrore affectus est, cū nullus ex amicis posset quæstionē de turri intelligere. Rex tamē & columnam sui regni dicebat interisse Aesopū. Hermippus autem dolore regis ob Aesopū cognito, adiit ad regem, & uiuere illum renunciauit, addiditque ipsius causa Aesopum non peremisse, sciens quod peniteret aliquando regem sententiæ. Rege autem uehementer his lætato, Aesopus sordens, ac squalens totus adductus est: cumque rex ut eum uidit, illachrymasset, atque ut lauaretur aliaque cura ut afficeretur iussisset, Aesopus post hoc & de quibus accusatus fuerat, causas confutauit. Ob quæ cum rex Ennum esset occisurus, Aesopus ei ueniam petiit. Post hæc autem rex Aegyptij epistolam Aesopo dedit legendam. At ille statim solutione cognita quæstionis risit, ac rescribere iussit, cum hyems præterisset missum iri & qui

turrim

τὸν πύργον οἰκοδομήσοντας, καὶ τὸν ἀρκεινούμνον
 πρὸς τὰ ἐπόρωτάμνια. ὁ βασιλεὺς δὲ ἐν αὐτῷ μὲν αἰγυ-
 πτίος πρέσβεις ἀπέστειλεν. αἰσώπῳ δὲ τὴν ἀρχῆς
 διοίκησιν ἔνεχεῖσιν ἀπάσαν, ἕκδοτον αὐτῷ παρα-
 δίδς καὶ τὸν γένομα. ὁ δὲ αἰσώπῳ παραλαβὼν τὸν γέ-
 νομα, ὁδὲμ ἀκδές αὐτὸν ἔδρασαν, ἀλλ' ὡς ἦν πάλιν πρὸ
 ἑαυτοῦ, ἀλλος τε καὶ τῶν ἑταίρων ἐπέτιθει αὐτῷ λόγους.

Τέκνον, πρὸ πάντων σέβου τὸ θεῖον. τὸν βασιλέα δὲ τι-
 μάτω. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σου δεινὸν σεαυτὸν παρασκύ-
 αζε, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σε. τοῖς δὲ φίλοις πρᾶσον καὶ
 θυμετάδωτον, ὡς δυναστέας σοι μάλλον γίνεσθαι. ἐπεὶ αὐτῷ
 μὲν ἐχθρὸς νοσεῖν οὐχου ἐπιγίνεσθαι, ὡς μὴ οἷος τε εἶναι
 λυπεῖν σε. αὐτῷ δὲ φίλους ἵπτα πάντα ἐν πράξει βύ-
 λου. αἰεὶ τῇ γυναικί σου χησὼς ὀμίλει, ὅπως ἐτόρξαν
 δρὸς πείραν μὴ ζητήσῃ λαβεῖν. κοῦφομα γὰρ τὸ τῆ γυ-
 ναικῶν ὅτι φύλον, ἐκὼ λακδύμνον ἐλατῆω φρονεῖ
 κακῶ. ὄξειαν πρὸς λόγον λιπῆσαι τὴν ἀκοήν. τῆς δὲ
 γλώττης ἐγκρατῆς ἔσο. τοῖς ἐν πράξει μὴ φθόνει, ἀλλ'
 λά σύγχαιρε. φθονῶν γὰρ σεαυτὸν μάλλον βλάψεις. τῆ
 οἰκετῆν σου ὑπόμελου, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεσπότην σε φο-
 βῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς δουργέτην ἀσίδωνται. μὴ αἰχί-
 νου μαυθάνειν αἰεὶ τὰ κρείττω. τῇ γυναικί μηδέποτε
 πισδύσης ἀπόρρητα, αἰεὶ γὰρ ὀπλίζεται, πῶς σου λυει
 δύσει. κατ' ἠμῶν ἐπὶ εἰς τὴν αἰετοῦ ἀρταμίδος. βέλ-
 τιον γὰρ τελευτῆντα ἐχθροῖς καταλείψαι, ἢ ζῶντα τῆ
 φίλων ὑπὸ δειδῶν. οὐ πρὸσῆγορα ἔσο τοῖς σικαντῶ-
 σιν. εἰδὼς ὡς καὶ τῶν κωαείων ἀρτὸν ἢ οὐρὰ πρὸσπο-
 εῖλει. ἀγαθὸς γηρόμνον μὴ μετανόει. ψίδυρον ἀν-
 δρα ἐκβαλε σῆς οἰκίας, τὰ γὰρ ὑπὸ σου λεγόμενα

ω. 2. πρὸν. ἵμεμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σου δεινὸν σεαυτὸν παρασκύαζε. ὅτι τιμα.

αὐτὸν τῆ γυναικῶν ὅτι φύλον.

ἵμα ανα. εκεινα.

πορίσω. ὅτι τιμα.

καὶ

turrim essent ædificaturi, & responsurū aliquē adrogata. Rex igitur Aegyptios legatos remissit. Aesopo autē pristinā administrationē tradidit omnem, deditū ei tradens & Ennū. At Aesopus acceptū Ennum nulla in re tristitia affect, sed ut filio rursus recepto, alijsq; atq; his admonuit uerbis. Filii, ante omnia cole deum. Regem honora. Inimicis tuis terribilē teipsum præbe, ne te contēnant: Amicis facilē & cōmunicabilē, quo longe beneuolētiores tibi sint. Itē inimicos male habere precare & esse pauperes, ne te possint offendere: at amicos in omnibus bene ualere uelis. Semper uxori tuæ bene adhære, ne alterius uiri periculum facere uelit: leue enim mulierū est genus, ac adulatū minus malum cogitat. Velocem ad sermonem posside auditum: linguæ continens esto: bene agentibus ne inuide, sed cōgratulare: inuidens enim te ipsum magis offendes: domesticorum tuorum satage, ut te nō solum ut dominum timeant, sed etiam ut benefactorem uenerētur. Ne pudeat discere semp meliora. Mulieri non unq; credas secreta, nam semper armatur quo modo tibi dominet. Quotidie in diē crastinū recōde: melius enim mortuū inimicis relinquere, q̄ uiuentē amicorū indigere. Salutato facile qui tibi occurrunt, sciens & catulo caudā panē comparare. Bonū esse ne pœniteat. Susurrone uirum eijce domo tua: nam quæ à te dicuntur,

f

ac

*Aesopica
pcepta*

ac fiunt, alijs cōmunicabit. Fac, quæ te nō moe-
 stificent. Contingentibus ne tristare. Neq; pra-
 ua consulas unq; neq; mores malorū imiteris.
 His ab Aesopo Ennus admonitus, tum sermo-
 ne, tum sua conscientia, ut sagitta quadam per-
 cussus animum, paucis post diebus è uita dis-
 celsit. Aesopus autē aucupes omneis accersi-
 uit, atq; aquilarum pullos quatuor ut caperēt,
 iubet. Sic itaq; captos nutriuit, ut dicitur, ac in-
 struxit, cui rei non magnā fidem adhibemus,
 ut pueros in sportis ipsis appensis gestando in
 altū uolarent, atq; ita obediētes pueris essent
 ut quocūq; illi uellent, uolarent, siue in altum,
 siue in terram in humum. Præterito uero hye-
 mali tempore, ac uere arridente, cū ad iter om-
 nia parasset Aesopus, & pueros accepisset &
 aquilas, decessit in Aegyptum, multa imagina-
 tione & opinione ad stupefactionē illorum ho-
 minū usus. Sed Nectenabo audito adesse Aeso-
 pum, Insiđijs circumuētus sum, inquit amicis,
 quia intellexerā Aesopum mortuū esse. Postri-
 die aut iussit rex ut omnes magistratus cādidiis
 circūdarent uestibus, ipse erēā induit, & coro-
 nam, ac gēmatam citarim. Cūq; sedens in alto
 folio, Aesopū introduci iussisset, Cui me assi-
 milas, ingrediēti inquit Aesope, & eos qui me-
 cum sunt? Et ille, Te quidē, soli uerno: qui uero
 te circūstant, maturis aristis. Et rex admiratus
 ipsum, donis eū profecutus est. Postero aut die

υσις ἰτο
νο, κέρο

πάλιν ὁ ἦ βασιλεὺς λουκοτάτῳ ἔνσκησάμενος,
 τοῖς δὲ Θύλοισ φαινικὰς λελοῦσας λαβεῖν, εἰσελθόντα
 τὸν αἰσώπου, τὴν προτόραν αὐδὶς πούσιμ ἐπύθη. ὁ
 αἰσώπου, σὲ μὲν εἶπεν εἰκάζω ἠλίω, σὺ δὲ πόδι σὲ
 τῶν ἀκτίσι. καὶ ὁ νεκτυναβὼ, οἶμαι μηδὲν εἶναι λυ
 κῆρου πρὸς τὴν ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ αἰσώπου μει-
διασας, μὴ θυχόρας ἔτω πόδι ἐκείνου λέγε ὦ βασι-
 λού, πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον ἔδνθ ἢ ὑμῶν ὑδιδαι-
 κνυρδῆν βασιλεία, δίκῳ ἠλίω σελαγεί. εἰ δὲ λυκῆρου
 παραβληθείη, ἔδερ ἀν δέοι μὴ τὸ φῶς ἔσθ ζοφου ἀκ-
 ριδιῶαι. καὶ ὁ νεκτυναβὼ τὴν ἔν λόγων ὑσυχίαν
 ἐκπλαγείς, ἠνεγκας ὑμῖν ἔφη σὺ μέλλοντας τὸν τῶν
 γου οἰκοδομείμ; καὶ ὅς, ἐτοίμοί εἰσι, εἰ μόνον ὑποδείξῃς
 τὸν τόπον. μετὰ ἔσθ δζελδῶν ἔξω τῆς πόλεως ὁ βα-
 σιλεὺς ὑδι τὸ πεδίον, ὑπέδειξε διαμετρήσας τὸν
 χάρον. ἀγαγὼν τῶν αἰσώπου ὑδι τὰς ὑποδει-
 χθείσας τὸ τόπου γωνίας τέτταρας, σὺ τέτταρας
 τῶν ἀετῶν, ἅμα τοῖς παισὶ δία τῶν θυλάκων ἀπηρ-
 τημένοις, καὶ οἰκοδομῶν τοῖς παισὶ μετὰ χεῖρας δούς
 ὄργαλειά, ἐκέλευσεν ἀναπτῶαι. οἱ δὲ πρὸς ὑψθ
 γημόμνοι, δότε ὑμῖν ἐφώνουσι λίθους, δότε κόνιαν,
 δότε ξύλα, καὶ τᾶλλα τῶν πρὸς οἰκοδομῶν ὑπτιδαι-
 ων. ὁ δὲ νεκτυναβὼ σὺ πᾶσας δεασαμῶνθ ὑπο
 τῶν ἀετῶν εἰς ὑψθ ἀναφορομῶνθ, ἔφη. πόθεν ἐμοῖς
 πτωοὶ ἄνθρωποι; καὶ ὁ αἰσώπου, ἀλλὰ λυκῆρου
 ἔχει. σὺ δὲ θέλεις ἄνθρωπο ὧν ἰσοδέω εἰζεῖν βασι-
 λεί; καὶ ὁ νεκτυναβὼ, αἰσώπε, ἠπῆμαι. ὀρήσομαι δὲ σε,
 σὺ δὲ μοι ἀπόκειναι. καὶ φησὶν, εἰσί μοι θήλειαι ὧδε
 ἵπποι, αἱ πρὲς εἰδᾶν ἀκρόσωσι τῶν ἔν βαβυλωνι ἰτω-
 πωρ

την κηρία

ερεκτασε

φ. ἠτῆμι
κο.

rurfus rex candidiffimam indutus, amicis purpureas iuffis accipere, ingrediētem Aefopum iterum eadem rogauit. Et Aefopus, Te, inquit, comparo foli: hos autem qui ftant circum, radijs folaribus. Et Neftenabo, Puto nihil eſſe Lycerum præ meo regno. Et Aefopus ſubridens, Ne facile de illo fic loquere, ô rex: nam genti ueſtræ ueſtrum regnum collatum inſtar ſolis lucet: at ſi Lycero comparetur, nihil aberit quin ſplendor hic tenebræ appareant. Et Neftenabo appoſita uerborū reſponſione ſtupefactus, Attuliſti nobis, ait, qui turrim ædificent: Et ille, Parati ſunt, ſi modo oſtendas locum. Poſtea egreſſus extra urbem rex in planiciem, oſtendit dimenſum locum. Adductis igitur Aefopus ad oſtenſos loci angulos quatuor quatuor aquilis, unà cum pueris per ſacculos appenſis, ac puerorum manibus fabrorum datis inſtrumentis, iuſſit euolare. Illi uero ſublimes, Date nobis, clamabant, lapides: date calcem: date ligna, & alia quæ ad ædificationem apta ſunt. Sed Neftenabo uiſis pueris ab aquilis in altum ſublatis, ait, Vnde mihi uolucres homines: Et Aefopus, Sed Lycerus habet: tu autem homo cum ſis, uis cum equo dijs rege contendere: Et Neftenabo, Aefope uictus ſum. percontabor autem te, tu reſponde. Et ait, Sunt mihi fœminæ hic equæ, quæ cum audiuerint eos, qui in Babylone ſunt,

εμετιζον
πιο.

publice.

ασάω
ω. ευέλλο
ριο.

ελλω.

τῶν χρεμετιζόντων ἄδύς συλλαμβάνουσιν. εἰ σοὶ πρὸς
 ἄλλο παρέσι σοφία, ἐπίδειξαι. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ἀρκεῖ
 νῦνμαί σοι αὐτοῦ βασιλεῦ. ἐλθὼν δ' ἔκατ' ἤγειρε, ἀε-
 λουρον τοῖς παισὶν ἐκέλευσε συλλαβεῖν, καὶ συλη-
 φθῆντα, δημοσίᾳ πρὸς ἀγεῖντα μασιζομένου. οἱ δὲ ἀε-
 γύπτιοι τὸ ζῶον σεβόμενοι, ἔτι κακῶς πάσχον αὐτὸ
 δεασάμενοι, στυγερῶς, καὶ τὸν αἰλουρον τῆς χειρὸς
 τῆς μασιζούσης ἐκασάσαντο, ἀναγγέλλουσι ὡς τά-
 χος τῆς βασιλείης τὸ πάθος. ὁ δὲ, καλέσας τὸν αἰσώπῳ,
 εἰ ἔστις φησὶν αἰσώπῳ, ὡς θεὸς σεβόμενος παρ' ἡμῶν
 ἔστιν αἰλουρος; ἵνα τί γούν ἄλλο πεποίηκας; καὶ ὅς, λυ-
 κῆρον τὸν βασιλέα ἠδίκησεν ὡς βασιλεῦ τῆς παρελ-
 θούσης νυκτὸς ἔτι ὁ αἰλουρος. ἀλεκτρούνα γὰρ αὐ-
 τῷ πεφόνδυκε μάχιμον καὶ γηναῖον, προσέτι γε-
 μῶν καὶ τὰς ὄρας αὐτῆς τῆς νυκτὸς σημαίνοντα. καὶ
 ὁ βασιλεὺς, οὐκ ἀσχυρὸν ψεύδεται αἰσώπῳ; τῶς
 γὰρ γνῶν μᾶν νυκτὶ αἰλουρος ἄπ' αἰγύπτου ἦλθεν εἰς
 βαβυλῶνα; ὡς κείνῳ μεδιώσας φησὶν. καὶ τῶς ὡς
 βασιλεῦ, γνῶν βαβυλῶνι τῶν ἰστωῶν χρεμετιζόντων, αἰ-
 γυθὰ δὲ δηλαῖα ἰστωοὶ συλλαμβάνουσιν; ὁ δὲ βασι-
 λεὺς ταῦτα ἀκούσας, τὴν φρόνησιν αὐτῷ ἐμακάρι-
 σε. μετὰ δὲ ταῦτα μεταπεμφθέντων ἀφ' ἡλίου πό-
 λεως ἄνδρας ζήτημάτων σοφιστικῶν ὡς σήμονας, καὶ
 πρὸς τὸν αἰσώπῳ διαλεχθεὶς αὐτοῖς, ἐκέλευεν ἅμα
 τῆς αἰσώπῳ ἐπὶ ὄρωχίαν. ἀνακλιθῆντων οὖν αὐτῶν,
 τῶν ἡλίου πολιτῶν τις φησὶ πρὸς τὸν αἰσώπῳ. ἀπε-
στάλω παρὰ τὸν θεοῦ μου πρὸς σὲ τινὰ πνεῦμα, ὡς
 ἂν αὐτῷ ὑπὸ λύσης. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ψεύδεται. θεὸς
 γὰρ πρὸς ἀνθρώπου ἔστιν δαίμων μαθεῖν. σὺ δὲ ἔμόνον

αὐτῷ

equos hinnientes, statim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. Et Aesopus, Respondebo tibi cras o rex. Profectus uero ubi hospitabatur, felem iubet pueris comprehendi, & captum publice circumduci uerberando. Aegyptij autem illud animal colentes, sic male tractari ipsum uidentes, concurrerunt, & felem e manu uerberantium eripuerunt, ac rem renunciant celeriter regi. qui uocato Aesopo, Nesciebas, inquit, Aesope, tanquam deum a nobis colli felem; quare igitur hoc fecisti? Et ille, Lyceum regem iniuria affecit, o rex, praeterita nocte hic felis; gallum enim eius occidit pugnam & generosum, praeterea & horas ei noctis nunciantem. Et rex, Non pudet te mentiri Aesope; quo nam modo una nocte felis ab Aegypto iuit in Babylonem? Tum ille subridendo inquit, Et quo modo, o rex, Babylone equis hinnientibus, hic equae foeminae concipiunt? Rex autem his auditis, prudentiam Aesopi felicem esse dixit. Post haec autem cum acciuisset ex Heliopoli uiros quaestionum sophisticarum peritos, atque de Aesopo cum eis disputasset, inuitauit unam cum Aesopo ad conuiuium. Discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita inquit Aesopo, Missus sum a deo meo quaestionem quandam rogare te, ut ipsam solueres. Et Aesopus, Mentiris; deo enim ab homine nihil opus est discere. Tu autem non solum

αὐτοὶ κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸ θεῶ σου. ἑτόρος πάλιν
 εἶπεν, ἔστι ναὸς μέγας καὶ ἐν αὐτῷ σύλος, δώδεκα πό-
 λεις ἔχων, ὧν ἐκάστη τεικλοντα δοκοῖς ἐσέγασται. τὸ-
 τος δὲ πόλειασι δύο γυναικὸν. καὶ ὁ ἄισώπῳ εἶφη,
 ἴδου τὸ πρόβλημα καὶ οἱ παρ' ἡμῶν ὑπὸ λύσονται πάν-
 τες. ναὸς μὲν γὰρ ὅστις ἐστὶ ὁ κόσμος. σύλος δ' ὁ
 ἑνιαυτός, αἱ δὲ πόλεις οἱ μῶν, καὶ δοκοὶ αἱ τούτων
 ἡμόρῳ. ἡμόρῳ δὲ καὶ νύξ, αἱ δύο γυναικὸν, αἱ ^{οὐδὲν} πα-
 ραλλάξ ἀλλήλας διεχονταί. τῆ δὲ ἐφεξῆς ἡμόρῳ συγ-
 χαλέσας τὸν Θίλους ἄπαντας ὀνεκτυναβῶ, φησί. δὲ
 τὸν ἄισώπῳ ἴδου ὀφλήσομεν φόρτος βελ βασιλεῖ
 λυκῆρω. εἰς δ' ἐτις αὐτῶν εἶπε. κελεύσομεν αὐτῷ
 προβλήματα φράσαι ἡμῶν, πόλι ὧν ἐστὶ οἰδαμεν, ἐστὶ
 ἡκούσαμεν. καὶ ὅς, αὐριον ὑπὸ τούτῳ ὑμῶν ἀρκεινοῦ-
 μαί. ἀπελθῶν οὖν καὶ συνταξαμένον γραμματεῖον,
 ἐν ᾧ ποδείχθη, νεκτυναβῶ ὁμολογῶν χιλια τάλαν-
 τα τῷ λυκῆρω ὀφείλει, πρῶτας ἐπανελθῶν τῷ βα-
 σιλῆ τὸ γραμματεῖον ἐπέδωκεν. οἱ δὲ τῷ βασιλέως
 Θίλοι πρὶν ἀνοιχθῆναι τὸ γραμματεῖον, πάντες ἔ-
 λεγον. καὶ εἶδον ἴδου καὶ ἡκούσαμεν, καὶ ἀληθῶς
 ὑπὸ σάμεθα. καὶ ὁ ἄισώπῳ. χεῖρ ὑμῶν οἶδα τῆς ἀρ-
 δύσεως ἑνεκῶν. ὁ δὲ νεκτυναβῶ τὴν ὁμολογίαν τῆς ὀ-
 φειλῆς ἀναγνοῦς, εἶπεν, ἐμοῦ λυκῆρω μηδὲν ὀφείλου-
 τος, πάντες ὑμεῖς μαρτυρεῖτε, ἀρκεινοὶ μεταβαλόν-
 τος, εἶπον. ἐστὶ εἶδον ἐστὶ ἡκούσαμεν. καὶ ὁ ἄισώ-
 πῳ, καὶ εἰ ταῦθ' ὅτως ἔχει, λέλυται τὸ ζήτημένον.
 καὶ ὁ νεκτυναβῶ πρὸς ταῦτα. μακάριός ἐστι λυκῆρος
 τοιαύτῳ σοφίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ ἑαυτοῦ κεκτημένος,
 ἴδου οὖν συμφωνηθέντας φόρτος παραδόντες τῷ ἄισώ-

te ipsum accusas, sed & deum tuum. Alius rursus ait, Est templum ingens, & in eo columna, duodecim urbes continens, quarum singulae triginta trabibus fulciuntur, quas circumcurrunt duae mulieres. Tum Aesopus ait, Hanc quaestionem apud nos soluent & pueri. Templum enim est hic mundus: columna, annus: urbes, menses: & trabes horum, dies: dies autem & nox, duae mulieres, quae uicissim sibi succedunt. Postridie conuocatis amicis omnibus, Neftenabo inquit, Propter Aesopum hunc debemus tributa regi Lycero. At ex his unus ait, Iubebimus ei quaestiones dicere nobis ex ijs, quae neque scimus neque audiuius. Et ille, Cras hac de re uobis respondebo. Decedens igitur, & composito scripto, in quo continebatur, Neftenabo confitens mille talenta Lycero debere: mane reuersus regi scriptum reddidit. Regis autem amici prius quam aperiretur scriptum, omnes dixerunt, Et scimus hoc, & audiuius, & uere scimus. Et Aesopus, Habeo uobis gratiam restitutionis causa. At Neftenabo confessione debiti lecta, ait, Me nihil Lycero debente, omnes uos testificamini: Et illi mutati dixerunt, Neque scimus, neque audiuius. Et Aesopus, Et si haec ita se habent, solutum est quaesitum. Et Neftenabo ad haec, Felix est Lycerus talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Aeso-

πω, ἣν εἰρήνην ἀπέσειλην. αἰσώπῳ δ' εἰς Βαβυλῶνα
 παραχθῆναι, διεξῆλθέ τε λυκίῳ τὰ ἣν αἰγύπτῳ
 παραχθῆναι πάντα, καὶ τοῦ φόρου ἀπέδωκε. λυκί-
 ος δ' ἐκέλευσεν ἀνδραῖντα χρυσοῦ τρεῖς αἰσώπῳ
 ἀνατεθῆναι. μετὰ δ' ὅσον χρόνον αἰσώπῳ εἰς ἑλ-
 λὰς ἐβλήθησαν τοὺς πλοῦσαι. Ἐπὶ δὲ τῶν βασιλείων
 ταξάμενος ἀπεδήμησεν, ὅρῳ δ' ἔς αὐτῶν πρότε-
 ρον, ἥ μιν ἐπανήξει εἰς Βαβυλῶνα, ἡ δὲ τοῖς λοιποῦ
 διαβιώσει. πόλει δὲ τὰς ἑλλήσπιδας πόλεις, Ἐπὶ
 ἑαυτοῖς σοφίαν ὑπὲρ δεικνύμενος, ἦλθε καὶ εἰς Δελφούς.
 οἱ δὲ Δελφοί, διαλεγόμενοι ἢ ἠκροῦντο ἠδύως. τιμῆς ἣ
 καὶ θοραπείας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν ὑδοτιοῦ. ὁ δὲ, πρὸς
 αὐτοῦ ὑπολαβὼν ἔφη. ἄνδρες Δελφοί, ἔπεισέ μοι ξύ-
 λω ὑμᾶς εἰκάσει τρεῖς ἣν θαλάτῃ φερόμενον. ἡ δὲ
 γὰρ ὄρεοντες ἐκ πολλοῦ διασίματῳ ὑπὸ λυμάτων
 φερόμενον, πολλοῦ τιμῶν ἄξιον εἶναι οἰόμεθα, ἔπει-
 δὲ ἔγγυτάτω προσέλθῃ, ὄντελέσατο φαίνεται.
 ἡ δὲ γὰρ γοῦν πόρρωθεν τῆς ὑμῶν πόλεως ὦν, ὡς τινὰς
 τῶν ἀξίων λόγου ὑμᾶς ἐθαύμαζον. νυκτὶ δ' ἔλθων ὡς
 ὑμᾶς, πάντων ὡς εἰπεῖν ἀνθρώπων ἕνρον ἀχραιοτέ-
 ρος. ὅτω πεπλάνημαι. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Δελ-
 φοί, Ἐπὶ δὲ δίσαντες μή πως αἰσώπῳ Ἐπὶ πρὸς τὰς ἄλ-
 λας πόλεις βαδίζων κακῶς αὐτοῦ λέγει, βεβλήθη βου-
 λούσαντο δόλω ἢ ἀνθρώπου ἀνελεῖν. καὶ δὴ τὰ χρυ-
 σῶν αἰσώπῳ ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς ἰδρῶ τῶν ἀπόλων
 ἀνελόμενοι, λαθρα τοῖς αἰσώπῳ κατέκρυψαν σρώμα-
 σι. τῶν δ' αἰσώπῳ τὰ ὑπὸ αὐτῶν ἀγνοοῦντῳ σκωρικῶν
 θῆναι, ἔξελθων ἐπορεύθη πρὸς Φωκίαν. οἱ Δελφοί
 δὲ ἠδὲ ἠδὲ ὑπὲρ δρᾶμόντες, καὶ καταχόντες αὐτὸν, ἀνεκείνον
 ὡς

po, atq; in pace remisit. At Aesopus in Babylo
nē profectus, & narrauit Lycero acta in Aegy
pto omnia, & tributa reddidit. Lycerus autem
iussit statuā aureā Aesopo erigi. Nō multo aut
post tēpore, Aesopus in Græciā decreuit nauī
gare, atq; cum rege cōpositione facta discessit,
iuratus ei prius proculdubio rediturū se in Ba
bylonē, atq; illic reliquū uitæ uicturū. Peragra
tis aut Græcis urbibus, & sua doctrina patefa
cta, puenit & Delphos. Verū Delphi differētē
quidē audierūt libenter, sed honore & obseruā
tia eū affecerūt nulla. Is aut ad eos suscipiēs ait
Viri Delphi succurrit mihi ligno uos cōparare
quod in mari fert. Illud etenim uidētes ex mul
ta distantia dū fluctib. agitat, magni precij esse
existimamus, postq; autē proxime aduenerit,
uilissimū apparet. Et ego itaq; cū procul essem
ab urbe uestra, ut eos, qui existimatione digni
sūt, uos admirabar. Nūc aut ad uos profectus,
omnib. ut ita dixerim, inueni inutiliores. sic de
ceptus sum. Cum hęc audiuiissent Delphi, & ti
merent ne aliquo modo Aesopus & ad alias ur
bes accedēs malede se diceret, decreuerūt dolo
hominē occidere. Atq; igitur auream phialam
ex eo, quod apud se erat, sacello Apollinis acci
piētes, clā in Aesopi absconderūt stragulis. Cū
Aesopus uero ignoraret quæ ab ipsis dolo fa
cta fuerāt, egressus ibat in Phocidē. At Delphi
aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur
ut

ρνεομαι
ego
απηνω
licio. κε
no.

αφηφί
αι. σο
ππο.

φυρομα
λο. αερλο
ζίαω. ακο

θω. μ.
σω. m
ηία mα
20.

ως ιδροσυληνότα. τὸ δ' ἀφνουμίνου μηδὲν πεπρα-
 χήναι τοιῶν, ἐκείνοι πρὸς βίαν τὰ σρώματα ἀναπύ-
 ξαντοσ τὴν χρυσίω ἔυρομ Θιαλλω. ἡ καὶ ἀναλαβόν
 τὸσ, τοῖσ γν τῆ πόλει πᾶσιμ ἐπεδείκνυσαν ὅ σὺ ὀλί-
 γω δορύβω. ὁ μὲν δ' ἐν ἀισωπος τὴν ἐκείρω σωνοίβασ
 ὑπ. Βουλλω, ἐδείξ αὐτῶν ἀρλυθίωαι. οἱ δ' ὁ μόνου ὅκ
 ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡσ ιδροσυλήσαντα, καὶ εἰσ τὸ δλομω
 κείρω γνέβαλωμ, θάναρω αὐτὸ καταψηΘισάμνοι.
 ἀισωπος δὲ μηδεμῖα μηχανῆ τῆσ πονηρᾶσ τῆσ δὲ τυ-
 χησ σωθίωαι δλωάμνωσ, ἑαυτὸμ ὑδί τῆσ εἰρηκτῆσ ἐ-
 δρήνει καθήμνωσ. τῶ σωνήδωμ δ' εἰσ αὐτῶ δλαμᾶσ
 τούωμοα πρὸσ αὐτὸμ εἰσελθῶμ, καὶ ἰδῶμ ὅτωσ ὀλοφυ-
 ρόμνωμ, τὴν ἀετίαν τῶ πάδου ἤρρω. καὶ ὅσ ἐφη, γυ-
 νῆ τῆσ προσφάτωσ τῶ ἑαυτῆσ ἀνδρα θάψαθα, καθ'
 ἡμδραν ἀπιούθα πρὸσ τὸ μνημείωμ, ἐδρήνει. ἀροτρωμ
 δὲ τῆσ ὁ πόρρω τῶ μνήματοσ, εἰσ ὑπ. θυμῖαν ἤκε τῆσ
 γωαικόσ. καὶ καταλιπῶμ ὅσ βόασ, ἤλθε καὶ αὐτὸσ
 πρὸσ τὸ μνήμα, καὶ καδίβασ, σωεδρήνει τῆ γωαικί.
 τῆσ δὲ πυδομῆσ τί δὴ ποτε καὶ αὐτὸσ ὅτωσ ὀδύ-
 ρεται, ὅτι ἀγώ φησιμ ὄτωρε τῆ γωαῖκα κατῶρυξα.
 καὶ ἐπειδαν κλάυσω, τῆσ λύτωσ κουθίζομαι. ἡ δὲ,
κᾶμοι τῶτ' αὐτὸ προσγίνετα. κᾶκείνωσ, εἰ τοίνωμ τῆσ
 αὐτοῖσ πδριπεπτώκαμν πάδεσι, τί δὴ ποτε ἀλλή-
 λωσ μὴ σῶειμν; ἐγὼ τε γάρ Θιλήσω σε ὡσ ἐκείνω,
κᾶμὲ σὺ πάλιμ ὡσ τὸμ σαυτῆσ ἀνδρα. ταῦτα ἐπεισε
 τὴν γωαῖκα, καὶ δὴ σωήλωμ. γν τῶτῶ δὲ κλέπῆσ
 ἐλθῶμ, καὶ ὅσ βόασ λύσασ, ἀπῆλασγν. ὁ δὲ ἐπα-
νελθῶμ, καὶ ὅσ βόασ μὴ ἔυρηκῶσ, ἡ ὅτωτε δά τε καὶ
οἰμῶζειμ ἰσχυρῶσ γνεήσατο. ἐλθούθα δὲ καὶ ἡ γωη,
 καὶ

80 τούτω | κενίωμ

ut sacrilegū. Illo autem negante aliquid fecisse eiusmodi, illi uī stragulis euolutis aureā inuen-
 nerunt phialā, quam etiam acceptā omnibus
 ciuibus ostenderunt non cum paruo tumultu.
 Igitur Aesopus cognitis illorum insidijs, roga-
 bat eos, ut solueretur. Hi autem nō solum non
 soluerūt, sed ut sacrilegum in carcerem quoq̃
 iniecerunt, morte eius suffragijs decreta. Aesop-
 us autē cum nulla astutia à mala hac fortuna
 liberari posset, se ipsum in carcere lugebat se-
 dens. Ex familiaribus autē ipsius quidam, Da-
 mas nomine, ad ipsum ingressus, & uidēs eum
 sic lamētari, causam rei rogauit. Et ille ait, Mu-
 lier quaedam cum recenter suum uirum sepeli-
 uisset, quotidie profecta ad tumulū, plorabat.
 Arans autem quidam non procul à sepulchro,
 amore captus est mulieris, & derelictis bobus
 iuit & ipse ad tumulū, ac sedens unā cum mu-
 liere plorabat. Cum illa rogaret, cur' nā & ipse
 sic lugeret, Quoniam & ego, inquit, decentem
 mulierem sepeliui, & posteaq̃ plorauero, moe-
 stitia leuor. Illa autē, Et mihi id ipsum accidit. Et
 ille, Si igitur in eadē incidimus mala, cur' nam
 inuicem non coniūgimur? ego etenim amabo
 te ut illam, & tu me rursus ut tuum uirum. His
 persuasit mulieri, & conuenerunt. Interim autē
 fur profectus, & boues soluens abegit. Ille autē
 reuersus, nō inuētis bobus, & plangere & luge
 re uehemēter instituit. Profecta igit̃ & mulier,
 &

καὶ ὄλοφρυρόμενον ἐύροῦσα, φησὶ, πάλιν λαλαίεις; λα-
 κείνῳ, νῦν εἶπεν ἐπὶ ἀληθείας λαλαίω. λαγὼ γοῦν
 + πολλοὺς δῖα δρᾶς κινδύουσ, νῦν τῶντι θρῆνῶ, λύ-
 σιν τὸ κεινὸν μηδ' ἀμόθεν ἐνείσκωμ. μετὰ ταῦτα πα-
 ρῆσαν καὶ οἱ δελφοί, καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν ἐλίειρε
 εἰληθὸν βιάως ὑπὲρ τὸν κρημνοῦ. ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔλε-
 γην. ὅτε λῶ ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μῦς βατραχῶ Φιλιω-
 θείσ, εἰς δειπνομ αὐτὸν ἐκάλουε. καὶ ἀπαγαγὼν εἰς
 ταμείον πλουσίε, γῆθα πλείεα τῶν ἐδωδύμων λῶ, ὄνω
 χρῦ φησι Φίλε βατραχε. μετὰ δὲ πῶν ἐστίασιν, καὶ ὁ βᾶ-
 τραχῶ τὸν μῦν ὑπὲρ τῶν οἰκείων ἐκάλουε δίαταμ.
 ἀλλ' ἵνα μὴ ἀρκάμης φησὶ νηχόμενῳ, μηρίνθω λέπῃη
 τὸν σὸν πόδα θε' ἐμαυτὸν προχαρτήσω. καὶ ἄρ' ἐπὶ πρᾶ-
 ξας, ἦλα τὸ εἰς τῶν λίμνῶν. αὐτοὶ δὲ καταδύαντῳ
 εἰς βάλθῳ, ὁ μῦς ἀπεωνίγῳ, καὶ θνήσκωμ εἶπεν.
 ἐγὼ μὲν ὑπὸ σοῦ θνήσκω. ἐκδικηθήσομαι δὲ ὑπὸ μέ-
 ζονῳ. ὑπὲρ πλεοντῳ οὐκ τὸ μῦς γῆ τῆ λίμνη νεκροῦ,
 κατὰ πᾶσ ἀετὸς, ἄρ' ἀφῆρ πασε, σὺν αὐτῳ δὲ προ-
 σπρητιμλῶν ὁμοῦ καὶ τὸν βατραχῶ. καὶ ὅτως ἀμφω
 κατεδοιθήσετο. λαγὼ τοίνυν βία πρὸς ὑμῶν ἀπο-
 θνήσκωμ, ἔξω τὸν ἀμυνοῦτα. βαβυλῶν γὰρ καὶ ἐλ-
 λὰς πᾶσα τὸν ἐμὸν παρ' ὑμῶν ἀπαιτήσουσι θάνα-
 τον. οἱ μὲν οὐκ δελφοί, οὐ δ' ὡς ἐφείδοντο τὸν αἰσώ-
 πον. ὁ δὲ ὑπὲρ τὸν ἀπόλλωνῳ κατέφυγεν ἰδρῶν.
 οἱ δὲ, λακείθην ἀρπασάντες μετ' ὀργῆς, ὑπὲρ τὸν
 κρημνοῦ αὐτὸς εἰληθὸν. ὁ δὲ ἀπαγόμενῳ ἔλεγεν. ἀ-
 κούσατέ μου δελφοί. λαγῶς ὑπὸ ἄρ' ὑμῶν διωκόμε-
 νῳ, πρὸς κοίτῳ κανθάρου κατέφυγε, δέόμενῳ ὑπὸ
 αὐτοῦ σωθῶαι. ὁ δὲ κωνδάρῳ ἠξίου τὸν ἀετόν.

δμον.
 κτε.
 κάμενω
 τίσοκ.
 μααι.

θομαι
 το. ἀβή.
 μίφιοε.

& lamentantem inueniens, inquit, iterum ploras: Et ille, Nunc, ait, uere ploro. Et ego itaque multis ciuitatis periculis nunc uere fleo, solutionem mali necunde inueniēs. Post hæc affuerūt & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebant in præcipitium. Ille aut̄ eis dicebat, Quando colloquebantur animalia bruta, mus ranæ amicus factus ad cœnam eam inuitauit, & abducta in penariũ diuitis, ubi multa comestibilia erant, comede, inquit, amica rana. post epulationem & rana murem in suam inuitauit cœnationē: sed ne defatigere, inquit, natando, filotenui tuum pedem meo alligabo. atq; hoc facto saltauit in paludem. Ea aut̄ urinata in profundum, mus suffocabatur, & moriēs ait: ego quidem per te morior, sed me uindicabit maior. Supernatante igitur mure in palude mortuo, deuolans aquila hunc arripuit, cum eo autem appensam unã etiam ranam, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui ui per uos morior habebo ultorem. Babylon enim & Græcia omnis meam à uobis exigent mortem. Delphi tamen ne sic quidem pepercerūt Aesopo. Ille autem in Apollinis confugit sacellum, sed illi & illic extraxerunt irati, & in præcipitium rursus traxerunt. Aesopus cum abduceretur, dicebat, Audite me Delphi, Lepus aquila insectante in lustrum scarabei confugit, rogans ut ab eo seruaretur. Scarabeus autem rogabat aquilam,

ne

μὴ ἀνελεῖν τὸν ἰκέτιν, ὀρκίζων αὐτὸν ἢ τὸ μέγιστον
 Διὸς, ἢ μὴ μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτῶ. ὁ
 δὲ, μετ' ὀργῆς τῆ πῆδ' ὑγι ραπίσας τὸν κένταυρον, τὸν
 λαγῶν ἀρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κένταυρος τῷ τε
 αἰετῷ σιωπέπῃ, ὡς τὴν καλιαὴν τὸ τε καταμαθεῖν.
 Ἐδὴ προσελθὼν, τὰ ὡς τὸ τε κατακυλίνας διέφθει
 ρε. τὸ δὲ δεινὸν ποιησαμένη, εἴ τις ἴδῃς τολμήσειε, ἵα
 πὶ μετεωροτόρῃ τὸ τε ἴδῃ τὸν νεοπιοποιησαμένη,
 ἵα κεί πάλιν ὁ κένταυρος τὰ ἴσα ἴδῃς διέδηκεν. ὁ δὲ
 αἰετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὄλοις, ἀναβάς ὑπὲρ τὸν Δία, τὸ
 τε γ' ἰδρὸς εἶν λέγεται, τοῖς αὐτῶ γόνασι τὴν τεύτιν
 γονίῳ τῷ ὡς ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραδέμενος,
 καὶ ἰκετεύσας φυλάττειν. ὁ κένταυρος ἢ ^{ex timo} ἠὲ σφαι-
 ραν ποιήσας, καὶ ἀναβάς, ὑπὲρ τὸν κόλπον τῶ Διὸς τὰ
 τε καθεῖκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφῶ τὴν ὄνδου ἀρτε
 ναξάσαι, καὶ τὰ ὡς διέρριψεν ἐκλαδόμενος, ἅ καὶ συ
 νετείβη πούοντα. μαθὼν δὲ πρὸς τὸ κένταυρον, ὅτι
 ταῦτ' ἔδρασε τὸν αἰετὸν ἀμωόμενος, ὃ γὰρ δὴ τὸ κέν
 ταυρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐ
 τὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν αἰετὸν εἶπεν ἔλθόντα, κέντα
 υρον εἶν τὸ λυποῦντα, Ἐδὴ δὴ δικαίως λυπεῖν. μὴ βυλό
 μενος οὐκ τὸ γῆμος τὸ τῷ αἰετῷ παναδιώσαι, σιωπέπῃ
 λυε τῷ κένταυρῷ διαλλαγὰς πρὸς τὸν αἰετὸν δεῖσαι,
 τὸ δὲ μὴ πειδομένη, ἐκεῖνος εἰς κεντὸν ἔτορον τὸν τῷ
 αἰετῷ μετέθηκε τοκετὸν, ἢ νίκα αὐ μὴ φαίνωνται κέν
 ταυροι. καὶ ἡμεῖς οὐκ ὡς ἄνδρες δελφοί, μὴ ἀτιμασθε
 ἴδῃς δὴ τὸ θεῶν, εἰς ὃν κατέφυγον. εἰ καὶ μικρὸ τετύ
 χηκεν ἰδρὸν. ὃ δὲ γὰρ ἀσεβεῖς πόλιόψεται. οἱ δὲ δελ
 φοὶ τὸ τῷ ὀλίγα φροντίζοντες, τὴν ὑπὲρ τὸν θάνατον

ὁμοίως

ρί 2
 αρολλίε.

ne occideret supplicem, obtestando ipsam per maximū Iouem, saltem ne despiceret paruitatem suā. Illa uero irata, ala percutiēs scarabeū, leporem raptum depasta est. Scarabeus autē & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, ac iam p̄fectus oua eius deuoluta dirupit. Illa autē cū graue existimaret si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secūdo nidificasset, & illic rursus scarabeus iisdem hāc affecit. Sed aquila inops consiliū penitus ascendit ad Iouem (in eius enim tutela esse dicit̄) & in ipsius genibus tertiam foetoram ouorū posuit, deo ipsa commendans, & supplicās ut custodiret. Sed scarabeus è stercore pilula facta, ascendit, & in sinum Iouis eam demisit. Iupiter assurgens ut simū excuteret, & oua abiecit oblitus, quę & contriuit deiecta. Sed cum didicisset à scarabeo quod hęc fecisset ut aquilam ulcisceretur, non enim scarabeum tantū illa affecit iniuria, sed & in Iouem ipsum impia fuit, aquilę reuersę ait, scarabeū esse qui affecit mœrore, & certe iure affecisse. Nolens igitur aquilarum genus deficere, consuluit scarabeo, ut aquilę recōciliaretur. Cum hic nō paruisset, ille in aliud tempus trāsposuit aquilarū partum, cum non appareāt scarabei. Et uos igitur ô uiri Delphi, ne despiciate hunc deum, ad quem profugi, etsi paruum sortitus est delubrum, neq; enim impios negliget. Delphi uero hęc parum curātes, rectā ad mortem

ὁμοίως ἦγον. αἰσώπῳ δὲ μηδενὶ τῶν ἐπ' αὐτῷ λεγο-
 μένων ὄρων καμπηομένης, πάλιν φησὶν. ἀνδρῶν ἀνὴ
μόροι καὶ φονδύτων ἀκούσατε. γεωργός τις ἐπ' ἀγροῦ
 γεγρακώς, ἐπεὶ μηδέποτε εἰσῆλθον εἰς ἄστυ, παρε-
 νάθει οὖς οἰκείους ὄσον θεάσασθαι. οἱ δὲ, ζεύξαντες ὀ-
 νάθεια, καὶ ὑπὸ τῆς ἀπώηνης αὐτῶν ἀναβιβάσασθαι,
 μόνον ἐκέλευσαν ἐλαυύειν. ὁ δὲ οὖντι δὲ, χεῖμων ὁ
 θυέλης τὸν ἀδρᾶ κατὰ λαβόντων, καὶ ζοφου γηνομέ-
 νου, τὰ ὀνάθεια τῆς ὄδου πλανηθέντα, εἰς τινὰ κρημ-
 νὸν ὄξετόπισαν τὸν πρεσβύτιον. ὁ δὲ μένων ἦδ' ἠ κα-
 τακρημνίζεσθαι, ὡς ζῶ εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι ὄ-
 τω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι; καὶ ταῦτα ὄδ' ὑφ' ἵππων
 γηναίω, ὄδ' ἠμίονων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀναείων ὄυτελε-
 σάτων. ὡς γὰρ τοίνυν ὑπὸ τοῖς ἴσοις νῦν δυσχόραινω,
ὅτι μὴ ἐπ' ἠντίμων ἀνδρῶν, ἢ ἐλλογίμων, ἀλλ' ἐπ' ἀ-
χρείων καὶ κακίστων ἀπόλλυμαι. μένων δὲ ἦδ' ἠ κατὰ
 τὸ κρημνοῦ ἀφίεσθαι, τοιοῦτον εἶρηκε πάλιν μῦθον.
ἀνὴρ τις τῆς οἰκείας ὄραδῆς θυγατρὸς, εἰς ἀγροῦ ἀ-
πέσειλε τὴν γηναίκα, μόνω δὲ τὴν θυγατῶρα ἀκλα-
βῶν, ἐβιαζέσθαι. ἢ δὲ. πάτερ, εἶπεν, ἀνόσια πρᾶτῆς,
δυσχόμω μὲν τοι ἐπὶ πολλῶν ἀνδρῶν ἀσχυομένη-
ναι, ἢ ἐπὶ σοῦ τῷ γηνησαμένῳ. ὄσον τοίνυν καὶ ἐφ'
 ὑμῶν ὡς παρὰ νομοὶ δελφοὶ λέγω, ὡς ἠρούμω σκύλ-
 λη καὶ χαρρυβδι πόριτωσείμ, καὶ ταῖς ἦν ἀφεικῆ
 σύρτῶν, ἢ παρ' ὑμῶν ἀδικῶς καὶ ἀναξίως ἀπο-
 θανείμ. καταρῶμαι γοῦν ὑμῶν τῆ πατείδι, καὶ δε-
οῖς μαρτύρομαι, ὡς ἔξω πάσης δίκης ἀπόλλυμαι,
ὡς οἱ μοι τιμωρήσουσιν εἰσακούσαντες. ἔρριψαν μὲν
 οὖν αὐτὸν οἱ δελφοὶ κατὰ τοῦ κρημνοῦ, καὶ ἀπέ-
 θανον

Βάζο
 ο. τυκτο
 ο. ἰστα
 α. ασο
 ο. ομα
 ο. ἰφο
 ο. κσω
 ο. ο

Σ

itidem agebant. Aesopus nulla re à se dicta uides eos flecti, rursus ait: Viri crudeles & interfectores audite, Agricola quidam in agro conuenit, cum nunquam ingressus esset in urbem precabatur domesticos ut eam uideret: at illi iunctis asellis atque in curru eo imposito solum iusserunt agere: eunti autem procella & turbine aerem occupantibus & tenebris factis, aselli à uia aberrantes in quoddam praecipitium deduxerunt senem: at ille iam praecipitandus, ô Iupiter, ait, qua in re te iniuria affeci, quoniam sic inique occidor, praesertimque neque ab equis generosis, neque à mulis bonis, sed ab asellis uilissimis. Et ego itaque eodem modo nunc tristior, quoniam non ab honoratis uiris & elegantibus, uerum ab inutilibus & pessimis interficior. Iamque praecipitandus eiusmodi dixit rursus fabulam. Vir quidam suam deamans filiam, rus misit uxorem, solam autem filiam receptam uiolauit. Illa autem, Pater, ait, scelestas facis, optarem tamen à multis uiris dedecore hoc affici, quam à te, qui genuisti. Hoc nunc & in uos, ô iniqui Delphi, dico, quod eligerem in Scyllam & Charybdim potius incidere, ac in Africae Syrteis, quam per uos iniuste atque indignè mori. Execror igitur uestram patriam, & deos testor, me praeter omnem iustitiam interire, qui me ulciscuntur exauditum. Praecipitem igitur ipsum dederunt de rupe, & mor-

θανῶν. οὐ πολλῶ δ' ὕδατον λοιμῶ συχεθῆντες, χρῆσ-
 μὸν ἔλαβον ἔξιλασκεδαι τὸν αἰσώπου θάνατον. ὡ
 καὶ ὡς στωιδύτες ἑαυτοῖς ἀδίκως φονδύθῃτι, καὶ
 σήλω ἀνέστησαν. οἱ δ' ἔν τῇ ἑλλάδι πρωτόντες,
 καὶ ὅσοι τῶ σοφωτόρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἰσώπου πε
 πραγμαθία μαθόντες, εἰς τε δελφούς παρεγγύοντο,
 καὶ σὺν ἐκείνοις σκεψάμενοι, τιμωροὶ καὶ αὐτοὶ τῶ
 αἰσώπου θανάτῳ γέγονασιν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

βίου ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Πλα-
 νόδου συγγραφεῖς.

Jo, ρομετῆ.
 ἰω ἀγνησο ὁ πονητή.
 Τέλος ἐν χῶ.
 in festo mathaei . 1836.

tuus est. Non multo post autem pestilentia laborantes, oraculum acceperunt expiandam esse Aesopi mortem. Cui quod & conscius sibi essent, iniuste eum interfecisse, etiam cippum erexerunt. Sed primates Graeciae, ac doctissimi quique, cum & ipsi quae in Aesopum facta fuissent, intellexissent, & in Delphos profecti sunt, & cum illis habita inquisitione, ultores & ipsi Aesopi mortis fuerunt.

FINIS AESOPI VITAE
à Maximo Planude
conscriptae.

AESOPI FABVLAE

Aquila & uulpes

Aquila & uulpes inita amicitia prope habitare decreuerunt, confirmationem amicitiae faciendo consuetudinem. Aquila super alta arbore nidum affixit: uulpes uero in proximis arbuſtis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando uulpe profecta, aquila cibi indigens, deuolans in arbuſta, & filios huius raptos, unam cum ſuis pullis deuorauit. Vulpes uero reuerſa, & re cognita, non tam filiorum triſtata eſt morte, quam uindictae inopia: quia enim terreſtris eſſet, uolucrem perſequi haud poterat. Quare procul ſtans, quod etiam impotentibus eſt facile, inimicae maledicebat. Non multo autem poſt, capram quibuſdam in agro ſacrificantibus, euolans aquila partem uictimae cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Venro autem uehementi tunc flante, & flamma excitata, aquilae pulli inuolucres adhuc cum eſſent, aſſati in terram decidunt: uulpes uero accurrens, in conſpectu aquilae omnes deuorauit.

Affabulatio.

g 4

Fabula

ω . σοι . σοι Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ Θηλιάω παραπονδοῦντο καὶ
Δηλοῖ.
τὴν ἐκ τῆν ἠδικημένων φύγωσι τιμωρίαν δι' ἀδύνη-
αν, ἀλλὰ τὴν γε δείαν δίκην δ' ἀκροῦσονται.

Αεὶς καὶ κένταρος.

ω μ . ὠξω
μ . ὠσω
οε . ἰ . ς .
ω .
υἱοο .
ω . αλαρις
πῆμι .

Α γῶς ὑπὸ ἄερος διωκόμενος, πρὸς κίττω κεν-
τάρος κατέφυγε, δέομενος ὑπὸ αὐτῷ σπιδῶαι.
ὁ δὲ κένταρος ἠξίς τὸν αεὶς μὴ ἀνελεῖν τὸν ἰκέτην,
ὀρκίζων αὐτὸν ἵππῃ τῷ μεγίστῳ Διὸς, ἢ μὴ μὴ καταφρο-
νήσαι εἰ μικρόπιτος αὐτῷ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῆ πῆρυγι
ῥαπίδας τὸν κένταρον, τὸν λαγῶν ἀρπάζας κατέφα-
γγεν. ὁ δὲ κένταρος ἔβλεπε αἰετῶν στυαπέωπι, ὡς τὴν
καλιὰν τὸττε καταμαθεῖν. καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὡς
τὸττε κατακυλίνας διέφθειρε. τῷ δὲ δεινὸν ποιησάμε-
νος, εἴ τις εἴσῃ τολμήσειε, καὶ πῖ μετεωροτόρος τόπος το-
δοῦτορον νεοπιοποιησάμενος, καὶ κεί πάλιν ὁ κένταρος
τὰ ἴσα εἴσῃ διέθηκεν. ὁ δ' αεὶς ἀμυχανήσας τοῖς ὀ-
λοις, ἀναβάς ὑπὲρ τὸν δία, τὸττε γὰρ ἰδρὸς εἶναι λέγει,
τοῖς αὐτῷ γόνασι τὴν τρίτῃ γονίῳ τῆν ὠῶν ἔθηκε,
ἔβλεπε ταῦτα παραδέμενος, καὶ ἰκετεύσας φυλάτ-
τειν. ὁ κένταρος δὲ κόπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀ-
έβην ραναβάς, ὑπὲρ τὸν κόλπου τῷ Διὸς τὰυτῷ καθῆκεν. ὁ δὲ
Ζεὺς ἀναβάς, εἶπε τὴν ὄντορ ἀρτείνασθαι, καὶ τὰ ΠΗΡ
ὡς διέρρηψεν ἐκλαδόμενος, ἀ καὶ στυετείβη πῆρυγι 2 . κορ
τα . μαδῶν δὲ πρὸς τῷ κεντάρος, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν τρίβω
αεὶς ἀμυκόμενος, οὐ γὰρ μὴ τὸν κένταρον ἐκείνῳ
μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δία αὐτὸν ἠσεβήσε,
πρὸς τὸν αεὶς εἰπὼν ἐλθόντα, κένταρον εἶναι τὸν λυ
πουῦτα, καὶ δὴ καὶ δικάως λυπεῖν. μὴ βουλόμενος
οὔτ' ἄν τὸ γῆμος τὸ τῆν αετῶν στυαπέωπι, στυεβούλουε
[εβλέουε]

ω . κορ
ptat . doli
hims pl
dialitet
α . κτοο .
κορ . α .
εβην .
άνω . i . inf .
άνω . απο .
εω
+ +
+ +
αχρησον .
κλωμαι .

κορ . α . εἶπα . κορ β . εἶπον + +
μ . βεβήσομα . κορ . εβλήθην . πα . βεβήθημα

Fabula significat eos qui amicitiam uiolarint, licet ab affectis iniuria fugiant ultionem ob impotentiam, diuinum tamen supplicium non depulsiuros.

Aquila & scarabeus.

Lepus aquila infectate in lustrum scarabei profugit, rogans ut ab eo seruaretur. Scarabeus autem rogabat aquilam, ne occideret supplicem, obtestans ipsam per maximum Iouem ne scilicet conteneret paruitatem suam. Illa uero irata, ala percussit scarabeum, & leporem arreptum deuorauit. At scarabeus & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, & iam profectus oua ipsius deuoluta dirupit. Illa indigne ferente quod quis hoc ausus fuisset, & in sublimiore loco secundo nido constructo, & illic rursus scarabeus eidem eam affecit. Aquila autem consilij in ops penitus, ascendit ad Iouem (huius enim sacra esse dicitur) in eius genibus tertium partum ouorum posuit, deo ipsa commendans, ac supplicans ut custodiret. Scarabeus autem ex fimo pilula facta & ascendit & in sinum Iouis eam demisit: sed Iupiter cum surrexisset ut fimum excuteret, & oua proiecit oblitus, quae & contriuit deiecta. Cognito a scarabeo quod hoc fecisset ut aquilam ulcisceretur, nam non modo scarabeum illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersae aquilae ait Iupiter, scarabeum esse qui moestitiae causa fuerit, & certe iure fuisse. Nolens igitur genus aquilarum rarescere, consulit

μα. obedio
i.

ὅτι καυθάρω ἀλαγάς πρὸς τὸν αἰθρὸν δέδωκε. τοὶ δὲ
μὴ πειθομένη, ἐκείνη εἰς κενρὸν ἔτορον τὸν τῆν αἰ-
τῆν μετέθηκε τοκετὸν, ἵνῃνα αὐτὸν μὴ φαίνωνται καυθάρω
ροι. Επιμύδιον. φαινώμαι.

μα. κορ α
rili
κύνω inf.
finitivi.

Ο μῦθος ἀηλοῖ, μηδονός καταφρονεῖν, λογίζομένης,
ὡς ὁδὸς ὅτι, ὅς πρωηλακιδεῖς, ὅκ αὐτὸν δωηθεῖν ἔσω.
ὅτι ἐπαμῦνα.

Ἀηλωμ καὶ ἰδράξ.

7

ἰδρῶν. Aristot
s prope galli
ascribit
α. ἐδεόμιν

Α ἡλωμ ὑπὸ ἀγνῶστος καταφρονεῖν, καὶ τὸ εἰωθὸς
ἡδῶν. ἰδράξ δὲ, θεασαμένη, καὶ τροφῆς ἀρ-
ρῶν, συνέληφεν ὑπὸ τὰς. ἡδ' ἀναρεῖδαι μέλλουσα,
ἔδειτο τοὶ ἰδράξ μὴ βρωθῶναι, μηδὲ γὰρ ἰκανῶ
εἶναι ἰδράξ γαστρά πληροῦν, δ' εἰμ δὲ αὐτὸν τροφῆς δέω,
πρωδέομνον, ὑπὸ τὰ μείζω τῆν ὀρνέων τραπέδαι. τρεπ
ἰδράξ ἰδράξ ὑπολαβῶν εἰπῶν. ἀλλ' ἔγωγε ἀφρω αὐτὸν
εἶλω, εἰ τὴν γὰρ χόρσιμ ἐτοίμω τροφῶν ἀφείς, τὰ μὴ
φαινόμιναι τω δῶναι. δῶκω. optativus modus.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι καὶ τῆν ἀνδρώπων ὅτως ἀλόγι-
σοί εἰσιμ, οἱ δὲ ἐλπίδια πλείονων ἀδῆλων, τὰ γὰρ χόρ-
σὶ προιέμνοι.

μα. κορ. μεσο
μίνω

Ἀλώπηξ καὶ τραγῶ.

4

δψώ
σεο. ἠηρε
con. 9

Α λώπηξ καὶ τραγῶ διψῶντος εἰς φρέαρ κα-
τέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τοὶ τράγου σκεπῶ
μῆνου πὺν ἀνοσθῶν, ἢ ἀλώπηξ ἔφη. θάρσει, χρήσιμὸν τὴ
καὶ εἰς πὺν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ὑπὸ γνόκη. εἰ γὰρ
ὄρδι σαδείς, αὐτὸν ἐμπλοδίως τῆν ποδίω ὅτι τοί-
χω πρωδρείσεις, καὶ τὰ καράτα ὁμοίως εἰς τόνυμ
ἔδω κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα δὲ τῆν σῶμ αὐτὴν νώτων

δψώ

τρέχω. μ. θρέξω. καὶ δραμῆμαι.
π. θεοράμνηκα. κορ. Β. ἐδοχμον

scarabeo, ut aquilæ cōciliaretur. Sed eo non parente, Iupiter in aliud tempus aquilarum transmūtavit partum, cum scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat nullum esse contemnēdum, considerando non esse quenquam, qui lacepsitus se ulcisci non queat.

Philomela & accipiter.

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem uīdens, ac cibi indigens, uolando corripuit. Quæ cum occidenda foret, orabat accipitrem, ne deuoraretur: neque enim satis esse ad accipitris uentrē implendum, sed oportere ipsum cibo egentem ad maiores aues conuerti. At accipiter suscipiens ait, Sed ego certe demens essem, si qui in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non uident, persequar.

Affabulatio.

Fabula significat plerosq; homines eodem modo esse inconsultos, qui spe maiorum incertorum, quæ in manibus habentur amittant.

Vulpes & hircus.

Vulpes & hircus sitiētes in puteū descenderunt: sed postquā biberunt, hirco indagante ascensum uulpes ait, Confide, utile quid in utriusq; etiam salutē excogitauī: si enim reclusus steteris, & anteriores pedes parietī firmaueris, & cornua pariter in anteriore partē inclinaueris, cū percurrerim ipsa per tuos humeros

&

exilio

μ. ησω

πάω ext'ho

ετιάζωμαι

κω. ηπρτες

ομαι σοφρον

επ'ηδο. ηεμδ

αορ B

εβλω

και λυρατην, και εξω τδι φρεατος εκειθην πηδησασα,
 και σε μετα τω ανασπασω εν τδιδην. τδι δε τραγου
 προς τω ετοιμως υψηρεπισαμλιν, εκεινη τδι φρεατος
 ουτως εκπηδησασα, δουκίρτα ποδι το σόμοι ηδουμλιν.
 ο δε τραγος αυτω εμεμφθη, ως παραβαινισαν τας
 σωθηκας. ηδ' αλλ' ει ποσ αυτας ειπε φρηνας εκεκτε
 σο, οπως εν τω πώγωνι τείχας, ε' προτορομ αν κει
 εβλω τέβη, πειμ η τλω ανοσδυ σκέψαδα. σκεπτημα

ροαι
νω

Επιμύδιον.

τεω. σοφιδεο

ρεω. αρατεων

Ο μυθθ δηλοι, οτι ετω και τον φρονιμοι ανδρα δε ει
 προτορομ τα τέλη σκηπουωτα τω πραγματων, ειθ'
 ετως αυτοις εγχειρημ.

Αλώπηξ και λέων.

νταρο

ω. αορ. κ. ρ.

εω

Αλώπηξ μη τω δεασαμλιν λεοντα, εωςδη και
 τατινα τυχλω αυτω σωηνησε, το μιν πρω
 του ετως εφοβηθη, ως μικρο και αρθανειμ. επειτα τ
 δούτορομ δεασαμλιν, εφοβηθη μιν, ε' μλω ως το προ
 τορομ. εκ τειττ δε τω δεασαμλιν, ετως αυτω κατε
δαρρησεν, ως και προσελθεσα δαλεχθλωα. λεγω

Επιμύδιον.

Ο μυθθ δηλοι, οτι η σωηθεια και τα φοβορα των
 πραγματων ε'υπροσιτα ποιει.

Αϊλουρος και αλεκτρούωμ.

ορεω

ωρεω

Αϊλουρος συλαβωμ αλεκτρούωμ, μετ' ε'υλόγ
 τω αυτίας ηβουληθη καταφαγειμ. και δη
κατηγορει αυτω, λεγων, ως οχληρος ειη τοις ανθρω
 ποις, νυκτωρ λεκραγως, και μη συγχωρωμ υ'ωνε τυγε
 χανειμ. το δ' αρλογυμλιν, υδι τη εκεινωμ ωφελεια
 τω ποιειμ, ως υδι τα σωηθη τω οργωμ εγειρεδα,

η. αη
ce

παλιμ

& cornua & extra puteum illinc exiliuerim & te postea extraham hinc. Ab hirco autē ad hoc prompte officio præstito, illa cum ex puteo sic exiliuisset, exultabat circum os læta, hircus aut ipsam accusabat, quod transgressa fuerit conuentiones. Illa autem, Sed si tot, inquit, mentes possideres quot in barba pilos, non ante descēdisse quā ascensum considerasses.

Affabulatio.

Fabula significat sic prudentem uirum oportere prius fines considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes & leo.

Vulpes cum nunc quā uidisset leonem, cum ei casu quodam occurrisset, primum sic timuit ut ferme moreretur; deinde cum secundo uidisset timuit certe, non tamē ut prius; tertio autem cum ipsum uidisset, sic contra eum ausa est, ut & accederet & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, cōuersatione terribilia quoque accessu facilia fieri.

Feles & gallus.

Feles comprehenso gallo, cum rationabili ipsum causa uolebat deuorare. Cæterū accusabat ipsum, dicendo molestū esse hominibus nocte clamantem, neque permittentem somno frui. Eo uero respondente ad illorum utilitatem id se facere, ut ad consueta opera excitarentur:

rursus

ιίγνυμι
σύμμιγνύω
ω
μ. τεξω
τετοχκ'αορ
έτεκον.

πάλιν ο άλλουρθ αιτίαν έπέφοργν, ως άσεβής ειη πε
ει πλώ φύσιμ, μητεί και άδελφάις συμμιγνύμενθ.
τοδ δέ, και εδω προς ώφέλειαν τῶ δεαποτῶ προήειμ
φήσαντεθ, πολλών αυτοις γντδύθην ώδμ τικτομέ-
νωμ, ο άλλουρθ ειπών, άλλ' ει σύ γε πολλών ύπορεις
ύπερσώπων άκλογιδμ, έγωγε μεν τοι άτροφθ ου
μηνά, εδωμ κατεδοινηάτο. θανάω μ. θοινηάτω

Επιμύδιον.

Ο μύθθ δηλοϊ, οτι η πονηρα φύσις πλημμελειμ αι-
ρουμλίνη, ει μη μετ' ύυλόγου δωμηδείη προχηματθ,
άπαρακαλύπτως γελω πονηρβύεται.

Αλώπεκος. 7

ραν. 2. inf. ραη

μ. λήψω
μ. δρασώ
εω. ad ποπεο
κλύπφ. αορ.
στατ. αολλιε
imp. ee. φ.
ω ραν. ρηη
ουλενω. imp

Αλώπεξ γν παγίδι ληφθείσα, και αρησώεισις
της ούρας δραδράσα, άβιωτομ έπ' αιχμής η-
γειτο τον βίου. εγνω ουμ και τας άλλας αλώπεκας
τοτ' αυτο νουθετησαι, ως αν τρι κοινω πάθει το ιδιομ
συγκαλύψειν αιχθ. και δη πάσας αδρυσασα
παρηνει τας ούρας αρησώταιμ, ως ουκ απρεωες μό-
νομ εδω το μελθ ομ, άλλά και ποδιπλου βαρθ προ-
σηρημηδίου. επελαβοῦσα δέ τις αυτῶ ειπων. ω αυ-
τη, άλλ' ει ου σοι εδω προσεφοργν, ουκ αν ημιμ αυτο συ-
νεβούλοδω.

Επιμύδιον.

Ο μύθθ δηλοϊ, οτι οι πονηροι τῶ ανθρωπων, εδ' εδ' ου
νοιαν τας προς εδω πέλας ποιουῶται συμβουλίας,
δρα δε το αυτοις συμφερον.

Αλώπεξ και βατθ. 8

ω. Labon, cada.
κνω.

Αλώπεξ φραγμόμ αναβαινισα, επεδ' η ολιδησα
σα κατα πίπην εμελε, επελαβεθ προς βοήθειαν
βατθ

rursus feles causam afferebat, quod impius esset erga naturā, cum matre ac sororibus coeundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cū multa ipsis hinc oua pariantur: feles præfatus, sed si tu multis abundas euidentiū responsionibus, ego tamen ieiunus non perstabo, ipsum deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat prauam naturam peccare uolentem, si non uerisimili cum prætextu facere id possit, aperte tamen malignari.

Vulpes.

Vulpes laqueo capta cum abscissa cauda euasisset, non uiuēdam præ pudore existimabat uitam. Deceuit itaq; & alijs uulpib. hoc idem persuadere, ut communi malo suum cælaret dedecus. Et iam omnibus collectis suadet caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed & superuacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quædam ait, Heus tu, nisi tibi hoc conduceret nobis non consuleres.

Affabulatio.

Fabula significat prauos homines non beneuolentiā in propinquos cōsulere, sed suo comodo.

Vulpes & rubus.

Vulpes sepe conscensa, cum lapsa cursura foret, apprehendit in adiutorium rubum

Βάτος καὶ δὴ εὖ πόδας ὑπὲρ τοῖς ἐκείνης κύντροις ἀε-
 μάξασα, καὶ ἀλγίλασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν. οἴμοι, κατὰ ἀλτε-
 φυγῶσαν με γὰρ ὑπὲρ σέ ὡς ὑπὲρ βοηθῶν, σὺ χεῖρον δέ-
 δηκας. ἀλλ' ὄφρα ληθῆς ὡς αὐτῆ, φησὶν ἢ Βάτος, ἐμὸν βου-
 ληθεῖσα ὑπὸ λαβέσθαι, ἢ τις πάντων ὑπὸ λαμβάνεσθαι
 εἶωθα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅττω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι
 ὅσοι βοηθοῖς προσρέχουσι, οἷς τὸ ἀδικεῖν μάλλον ἔμ-
 πτερά μᾶλλον φερέται.

Αλώπηξ καὶ κροκόδειλος. 9^a

Αλώπηξ καὶ κροκόδειλος ἠμῶν βήκωυ πόδι ὄ-
 γηκίας. πολλὰ δὲ τὸ κροκόδειλου ὑπερρήφανα
 πόδι εἰ τῶν προγόνων διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γε-
 γυμνασιαρχησῶν, ἢ ἀλώπηξ ὑπερλαβῶσα, ὡς αὐτῆ εἶ-
 πον, ἀλλὰ καὶ μὴ σὺ λέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν δόγματός γε
 φαίνῃ, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἰ γεγυμνασμένους.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομένων ἀνθρώπων ἔλεγχος
 τὰ πράγματα γίνεσθαι.

Αλεκτρύονες καὶ τὸ δόξιν. 10^a

Αλεκτρύονας τὶς ἔχων ὑπὲρ εἰς οἰκίας, περιάμε-
 νος καὶ τὸ δόξιν, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι.
 τῶν δὲ τῶν τῶν αὐτῶν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκείνος
 ἠδύμει σφόδρα, νομίζων ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πᾶ-
 ρειν ὑπὸ τῶν ἀλεκτρύονων. ὡς δὲ μετὰ μικρὸν ἰακεί-
 νος ἔώρακε μαχομένους καὶ ἀλλήλους κώπροντας, εἰ-
 λύτως ἀρλυθεῖς, εἶπεν. ἀλλ' ἐγὼ γε ἀπὸ τῶν νῦν ὄλυ-
 πῆσομαι, ὄρω καὶ αὐτῶν μαχομένους ἀλλήλους.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος

rubum. Quare cum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit, Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorem, sed tu peius me tractasti. Sed errasti heus tu, inquit *λεγει* rubus, quæ me apprehendere uoluisti, qui omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic homines quoque esse stultos, qui ad eos auxiliij gratia accurrunt, quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

Vulpes & crocodilus.

Vulpes & crocodilus contēdebant de nobilitate: cum multa autem crocodilus *ὑπερηφανῶν* *sup̄bis* *μεταμύθοι* *sup̄bis* perba de progenitorum narrasset splendore, quod exercitationū principes fuerint: uulpes suscipiens, o amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamen ex cute uideris antiquis temporibus esse exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat mendaces uiros res ipsas arguere.

Galli & perdix.

Gallos quidam habens domi, emptam & perdicem cum illis pasci dimisit: qui cum ipsam uerberarent ac expellerent, illa tristabatur ualde, existimans ut alienigenam hæc se pati à gallis. cum uero paulo post & illos uideret *μεταμύθοι* pugnare & se ipsos cædere, mœrore soluta ait, Sed ego posthac non tristabor, uidens & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥαδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῆν ἀλλοτριῶν ὑβρεῖς, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τῆν οἰκείων ἀπεχομένης.

Αλώπηξ.

11

υνηομακ
αι. π. αομα
σκεναζω
r. pf. d. raf.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκρίτη, καὶ ἔπειτα τῆν αὐτὴν σκιδυρὴν διόρειωσμένη, εὖρε κεφαλῶν μορμολυκίου ὕφνης κατὰ κδυασμῶν, καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χορσίμ, ἔφη. ὦ οἶα κεφαλῆ, καὶ ἐγκέφαλον ἔκ' ἔχει.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, ἡδὲ ψυχῇ ἀλογίςτος.

Ἀνδρακεὺς καὶ Ἰναφύς. 12

ῥτιτύ
κίζω.

Ανδρακεὺς ἐπὶ τινὸς οἰκῆν οἰκίας, ἡξίου καὶ Ἰναφέα παραρημόμενον αὐτῶν σιωπῆσαι. ὁ δὲ Ἰναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη. ἀλλ' ἔκ' αὐτῶν δυνάμει ἐγὼ γε πρᾶξαι. δέσσει γάρ, μή πως ἀπὸρ' ἐγὼ λούκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς. πληρώω

Ἐπιμύδιον. 13

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι παντὸν ἀνόμορον ἀκρινώνητον.

Ἀλιεῖς.

κπότ
ἔλφ
ύσω.

Αλιεῖς εἰλὸν σαγῆνῳ. βαρείας δὲ αὐτῆς ὄψεως, ἔχειρον καὶ ὀκίρτην, πολλὴν εἶναι τὴν ἀγρῶν νομίζοντες. ὡς δ' ἂν τῆν ἰόντων ταύτῳ ἐλκύνσαντες, τῆν μὲν ἰχθύων εὖρον ὀλίγους, λίθου δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέδη, ἀδυμεῖν ἤρξαντο ἅλυσιν, ὅσοις ἔσονται ὑπὸ τῆν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσοις ὅτι καὶ τὰναντία πρωε λήφασιν. εἰς δ' ἐτις ἐν αὐτοῖς πρωεβύτορ εἶπε, μὴ ἀχθόμεθα ὡς ἑταῖροι. τῆν γὰρ ἡδονῆν ὡς εἰκεν, ἀδελφῆ

είδω
δ. δ.
δύκα.

pf. est. mediū. δεδία. & p. r. c. om. u. h. m. ultimū n. κ. indicem a. t. imi cō. h. m. f. δεδία. hec cepovih

Fabula significat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cum ipsos uideant neq; à suis abstinere. *ή ύβρις. 10*

Vulpes.

Vulpes in domum mimi profecta, & singula ipsius uasa perscrutata, inuenit & caput laruae ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus ait: *ο ύποκριτης simulacρον ή* quale caput, & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos. *ο. ή. μεγαλειος. ψελαυ*

Carbonarius & fullo.

Carbonarius in quadam habitans domo, rogabat ut & fullo accederet & secum cohabitaret: sed fullo respondendo ait, Sed non hoc possem ego facere: timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula significat omne dissimile esse insociabile.

Piscatores.

Piscatores trahebāt uerriculum, quod cum graue foret gaudebant & exultabāt, multum inesse prædæ existimantes: sed cum in litus ipsum traxissent, piscesq; paucos quidem, sed lapidem in eo permagnum inuenissent, tristari & mœrere cœperunt, non tam pisciū paucitate, q̄ q̄ & cōtraria ante animo præsumperant. qdā aut inter eos natu grandior dixit, Ne *ο. ή. ταμπεος. ιμο μαγντι* tristemur *προβυ* o socij, nam uoluptati, ut uideť, soror

h 2 est

ὄστιν ἢ λύπη. καὶ ἡμᾶς οὐκ ἔδει τοσαῦτα πλοηδωθῆναι
τας, πάντως τι καὶ λυπηθῶμεν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δει λυπεῖσθαι ὑπὸ ταῖς ἀρτυχί-
αις.

Κομπασίης.

14

ΑΝὴρ τις ἀρδισμήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν
ἑαυτοῦ γλῶτταν ἐπανελθὼν, ἀλλὰ τε πολλὰ ἐν
ἀφύροις ἠνδραγαθηκῆναι χῶρας ἐνόμαζε, ὅτι δὴ
καὶ τῆς ῥόδου πεπενησθηκῆναι πῆδημα, οἷον ὁδεῖς τῶν
ἐπ' αὐτῷ διωκτῶν ἀν' εἰη τῶν δ' ἡσαι. πρὸς τοῦτο δὲ καὶ
μαρτύρας αὐτῶν ἐκεῖ παρόντας ἐλεγε ἔχειν. τῶν δὲ πα-
ρόντων τις ἑπιλαβὼν, ἔφη. ὦ ἄνθρωπε, εἰ ἀληθὲς τοῦτο
ὄστιν, ὁδὲμ δὲ σοι μαρτύρων. ἰδοὺ ῥόδιον, ἰδοὺ καὶ τὸ
πῆδημα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρον ἢ τὸ πρῶτον
τὸ ἀπόδειξις ἢ, πᾶς λόγος πολυπλοκός ὄστιν.

Αδωῖατα ἐπαγγελόμενον. 15

ΑΝὴρ πόντης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενον, ἐπεὶ
δὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσθεὶς, τῶν θεῶν ἐ-
δίειτο, ὡς εἰ τὴν ὑγίαιαν αὐτοῦ πάλιν ἐπανελθεῖν ποι-
ήσαιεν, ἐκατόμ βόας αὐτοῖς προσίσσειν ἐπιχρῆσθαι ::
εἰς θυσίαν. τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ τυροποιίας, καὶ ποῦ
σοι ταῦτα ἢ ὑγιάνης, ἐκείνη ἔφη. οἷσι γὰρ ἀνασπῶμεν ἰσχυρῶς
με ἐν τῷ θυσίῳ, ἢ οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπατήσωσιν;

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως καταπαγγέλλον-
ται, ἀπὸρ τελέσαι ὄργων ὁ προσδοκῶσι.

Κακὸν πρᾶγμα.

ΑΝὴρ κακὸν πρᾶγμα εἰς τὸ ἐν δελφοῖς ἤκειν ἀπόλ-
λων

λων

εἶμαι
ἡμεῖς
αγαθῶν
μ. ἡσώ
α. α. α.
ω.
ο, δὲ πό.
ο.
ω
μα
ορτα
ποιέω
κα
έω
θακῶ
αρεστο
κα καλο

est tristitia, & nos igitur oportebat tātum ante
lætatos, omnino aliqua in re etiam tristari.

Affabulatio.

Fabula significat non oportere tristari frustra
ta spe.

Iactator.

Vir quidam peregrinatus, deinde in suam
patriam reuersus, aliaq; multa in diuer
sis uiriliter gessisse locis iactabat, atque etiam
Rhodi saltasse saltum, quē nullus eius loci po
tuerit saltare. Ad hoc & testes, qui ibi interfue
runt, dicebat habere. Quidam autem ex ijs qui
aderant, suscipiēs ait: heus tu, si uerum hoc est,
nō est tibi opus testibus. En Rhodus, en saltus.

κομπάξ
iacto, γλ

Affabulatio.

Fabula significat, nisi prōpta rei demonstratio
sit, omnem sermonem uanum esse & superua
cum.

Impossibilia promittens.

πρὸς ἴσο

Vir pauper ægrotās & male affectus, cum
à medicis desperatus esset, deos rogabat,
pollicens si sanitatē sibi rursus restituisent, cen
tum boues ipsis oblaturum esse in sacrificium.
Vxore autem eius rogante, & ubi tibi hæc, si
conualueris? ille ait, Putas enim surgere me
hinc, ut dei hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat, multos facile polliceri, quæ
re comprobare non sperent.

Malignus.

Vir malignus ad eū, qui in Delphis est, iuit

τελεῶ πρὸς
ἴσο, ἴσο
ἴσο, ἴσο

μ. ασω
φρησω
η. ητος
μπυροσ
λακνιμι
κνιγω
φκνυω
ω. demosteno.

λωνα, πειρασαι ἄνθρωπον βουλόμηνθ. καὶ δὴ λαβὼν
σρουδίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἄνθρωπον τῇ ἐδῆτι σκεπάσας, ἔσκη
τε τοὶ τρίποδ' ἄγγισα, καὶ ἤρξατο τὸν θεόν, λέγων.
ἄπολλον, ὁ μετὰ χεῖρας φέρω, πότρου ἐμῶν οὐδὲν,
ἢ ἄπνοου; βουλόμηνθ ὡς εἰ μὲν ἄπνοου εἴποι, ζῶν
ἀναδείξαι τὸ σρουδίον. εἰ δ' ἐμῶν, ὄδυς ἀρτωνί-
ξας, νεκρὸν ἐκείνο προνεγκεῖν. ὁ δὲ γὰρ θεὸς τῶν κατό-
τεχνον αὐτῷ γνούς ἐπίνοιαν, εἶπεν. ὁ πότρου ὦ ὄν-
τ' βούλη ποιῆσαι, ποίησον. παρὰ σοὶ κείται γὰρ
ἄνθρωπος πρᾶξαι, ἢ τοὶ ζῶν ὁ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ὑποδείξαι,
Επιμύδιον.

Ο μῦθ' ἀληθεῖ, ὅτι τὰ θεῖον ἀπαράλογισον καὶ ἀλα-
θητόν.

Ἀλιεῖς.

ω.
επωρεω
μέω

Αλιεῖς ἄλλοθι εἰς ἄγρην, ἐπειδὴ πολὺν
χρόνον ταλαιπωρήσαντο, οὐδὲν εἶλοντο σφό-
δρα τε ἠδύμου, καὶ ἀναχωρήσαι παρὰ κόβηλον.
ὄδυς δὲ θάμνητο ὑπὸ τῶν μεγίστων διωκόμενοι
ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσῆλατο. οἱ δὲ ἄνθρωποι λα-
βόντες, μετ' ἠδονῆς ἀνεχώρησαν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθ' ἀληθεῖ, ὅτι πολλὰ κίς ἂ μὴ τέχνη παρέσχε,
ταῦτα τύχῃ ἐδωρήσατο.

Φύναξ.

ω.
μυ.
imit. optat.
μυ.
έω 3 im.

Απὸ τῆς φύνης νοσῶν, ἠύξατο τοῖς θεοῖς εἰς Ἰασω-
δείην, βῶς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσίσειν. οἱ δὲ
θεοὶ πειρασαι ἄνθρωπον βουλόμενοι, τὸ πάθος ἀπήλλαξαν.
ὁ δὲ ἀναστὰς, ἐπειδὴ βῶν ἠπόρη, σαιτίνης βῶς ἑκατὸν
πλάσας ὑπὸ τοῦ βωμοῦ θείας ὠλοκάντωσεν. οἱ δὲ θεοὶ

πλάττω μ. πλάσω (τιθαμι. Βυλίμενοι
πολλοκκυτώ μ. ωσω.
π. ωμα. ταιφίκο.

Apollinem tentaturus ipsum. Atque ideo comprehenso passerulo manu, & eo ueste contento, stetitque proxime tripodē, ac rogauit deum, dicendo, O Apollo, quod manibus fero, utrum uiuum ne est, an mortuum: Nam si mortuum diceret, uiuum ostensurus erat passerulū. Sin uiuum, statim suffocatum mortuum illum efferet. Sed deus, maligna ipsius cognita mente ait, Vtrum uis heus tu facere, facito: penes te enim est istud facere, siue uiuum quod contines, siue mortuum ostendere.

Affabulatio.

Fabula significat deum neque decipi posse, neque que quicquam eum latere.

Piscatores.

Piscatores egressi ad uenationē, cum multo tempore defatigati nihil cepissent, & admodum tristabantur, & discedere apparabant: sed statim thunnus maximo quodam insectate pisce, in nauigium ipsorum insiluit, quo capto læti abiēre.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ ars non præbuit, ea donasse fortunam.

Deceptor.

Vir pauper egrotās uouebat dñs, si euaderet, boues cētum in sacrificiū oblaturū. sed dei tētaturi à morbo liberarūt, at ille surgēs quoniā bobus carebat, ex pasta boues centum à se formatos in ara positos sacrificauit, sed dei

h 4 ipsum

εἶς, ἐπὶ τῷ
ἀπολλωνῶν
σὺ τῷ 59
θία

ἀλάθητο
quæ nihil

ὁ ἄλιεὺς

Βουλόμενοι αὐτὸν ἀμύασαι, ὄναρ ὡπσάντος αὐτοῦ
 εἶπον, ἀπελθε εἰς τὸν ἀγιάλον εἰς τὸνδε τὸν τόπον.
 ἐκεῖ δὲ ἀπλικὰς χιλίας εὐρήσεις. ἐκείνθ' δὲ δινωνι-
 οῦσι, σὺν ἡδονῇ καὶ ἀπουσίῃ πρὸς τὸν ὑποδείχθητα
 τόπον ἀφίκοιτο, τὸ χρυσίου διόρυον. ἐκεῖ δὲ δὴ πε-
 ραταῖς πόδιτυχῶν, ὑπὸ αὐτῶν σωελήφθη. ἀλοὺς δὲ ἡ-
 δὴ, ἀφελῶναι τῶν περατῶν εἰδίτο, χιλία χρυσίου τὰ-
 λαντα δώσειν αὐτοῖς ὑπὸ χυρῶν. ὡς δὲ ἔκ ὡπσού-
 οῦ, ἀπαχθεῖς ὑπὸ αὐτῶν ἀπεμπελώθη χιλίων δραχ-
 μῶν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψυδίεσι τῶν ἀνθρώπων ἐχ-
 δραίνει τὸ θεῖον.

Βατραχοί.

19

Βατραχοὶ δύο ἐν λίμνῃ γνέμοντο. θορότερος δὲ ξη-
 ρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνῳ καταλιπόντος,
 ἐπέζητου ἐτόραν. καὶ δὴ βαθεῖ πόδιετυχοῦ φρέα-
 τι, ὅπου ἰδὼν αὐτοῦ θάτορον φησί. συγκατέλωμα
 ὡς εἶθ' εἰς τὸδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν, αὐ-
 οῦ καὶ τὸ γνῆσάδε ὑδωρ ξηρανθῆ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δὲ ἀποδισκέπτως προσίναε
 τοῖς πράγμασι.

Γόρων καὶ θάνατος.

120

Τερω ποτὲ ξύλα τεμῶν ἐξ ὄρεος, καὶ πῖ τῶν ὤμων
 ἀρᾶμην, ἐπειδὴ πολλῶ ὁδὸν ἐπηχθισμένος.
 ἐβαδίσεν, ἀπειρηκός, ἀπεδῶν τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν
 θάνατον ἐλθεῖν ἐπεικαλεῖτο. τῷ δὲ θανάτου ὑδὺς
 ὡπσάνθ', καὶ τὴν αἰτίαν πωθανομένης δι' αὐτὸν
 κελοῖν, ὁ γόρων ἔφη, ἵνα τὸν φόρτον ἄρα αἶψα ὑπ-
 δῆς

νίζο. μ.
 νηώ. +
 τῖ γὰρ
 β. ἐτυχων
 κφίμη
 γω.
 ρμα. ρ. ἰρ.
 εἰνω. μ. αἰνω
 ῶ
 ΡΗ
 τι.
 μ. βη.
 π. βεβηκα.
 κ. ἐβίω
 τμήσω.
 ἔταμον
 μα.
 χρομα. μ.
 μα. π.
 πεκυομα.
 ἐκυομῶ

δφχν
 μι.
 υπηχνομα. μ.
 υνοσ ηνομα. κ.
 υπηχνομα
 κ. υπηχνομα. κ.
 υπηχνομα. κ.
 υπηχνομα. κ.
 υπηχνομα. κ.

latine intelligo. interrogo. cognosco.
 audio

ipsum ulturi, in somnijs adfuerunt ei, dicentes, Abi ad littus ad eum locum, illic enim Atticas mille drachmas inuenies. Ille autem excitatus, lætus & alacer ad demonstratum locum perrexit, aurum disquirēs. Sed illic in piratas incidit, ab ipsisq; comprehensus est. Captus ergo ut dimitteretur piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. Sed cum non crederetur, abactus ab ipsis, diuenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat mendacijs hominum inimicum esse deum.

εχθέρω. οδ

Ranæ.

Ranæ duæ in palude pascebantur, æstate autem siccata palude, illa derelicta, quærebant aliam, ceterum profundum inuenerunt puteum. Quo uiso, altera alteri inquit, descendamus heus tu in hunc puteum. Illa respondendo ait, Si igitur & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere incōsyderate res aggredi.

η θερος. τ. θ. α. στα. μερ

απερισκέπ. τ. μερ. εν. salt.

Senex & mors.

Senex quondam incisus in monte lignis, ac in humeros eleuatis, ubi multam uiam oneratus iuit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut ueniret inuocabat. At morte illico adstante & causam rogante, qua se uocasset, senex ait, ut onus hoc sublatum imponeres

ο ώμος. η. humerus.

h 5 poneres

Θῆς μοι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ᾔν, καὶ μυρίοις λιπιδύοις ποδωδύων δοκῆ θανάτου ὑπιδυμεῖν, ὁμῶς τὸ ζῶν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου ἀείρειται.

Γραῦς καὶ ἰατρός.

21

Γυνὴ γραῦς ἀλγούσα τοὺς ὀφθαλμούς, εἰσηκαλείται πινὰ τῆν ἰατρῶν ὑδὶ μεδίῳ, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὴν θοραπύσειν αὐτῷ, τὸν ὁμολογηθέντα μεδίον αὐτῷ δώσειν. εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν. ἔνεχέρισε μὴν οὐκ ὁ ἰατρός τῆ θοραπείᾳ. καὶ ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς τὴν πρὸς βύτιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆ χεῖων, ἐκείνης μηδλαμῶς ἀναβλέπειν ἐχέσης τὴν ὥραν ἐκείνῳ ἔπῳ τῷ χεῖσματι, αὐτὸς γὰρ τι τῆν τῆς οἰκίας σκιδῶν ὑφαερέμνος, ὁσημέραι ἀπῆει. ἢ μὴν δὲν γραῦς τὴν ἑαυτῆ ποδισίαν ἑώρα καὶ ἐκείνῳ ἐλατῆσμελίῳ ὑδὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλῳ παντάπασι αὐτῆ θοραποδύεισῃ μηδὲν ὑποληφθῆναι. τὸ δὲ ἰατρὸς τοὺς συμφωνηθέντας μεδίους αὐτῷ ἀπαιτοῦτος ὡς καθαρώς βλέπουσαν ἡδὴ, καὶ τοὺς μαρτύρας παραγαγόντος, μάλλον μὴν οὐκ εἶπεν ἐκείνη τανυῦ ἔδουοῦ βλέπω. ἡνίκα μὴν γὰρ τοὺς ὀφθαλμούς ἔνόσοι, πολλὰ τῆν ἑμαυτῆ κατὰ τὴν ἑμαυτῆς ἐβλεπον οἰκίαν. νυῦ δὲ ὅτε με σὺ βλέπειν φῆς, ἔδουοῦ ἐκείνων ὄρω. ++

δοιτ
βαδο

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῆν ἀνθρώπων ἐξ ὧν πρᾶτρουσι, λανθάνουσι καὶ ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ὑπασώμενοι.

Γεωργός καὶ πᾶσι δὲ αὐτοῖ.

ὄρασο . μ . ὄφομαι . π . ἑώρακα . Γεωργός
plusq̄ . ἑώρασον . ἑώρακον . Nideos, refugio.
faucos.

γτθσ' αν
πκθσ' το
εργαδα
γέω . ησω
ραπιοι
ερωγεω
εργέω .
ω . λινο
μο .
εω .
λαμβανο
μ . αφο
ηγον . η
α . ηχα
νοχα .
ραγ .

poneres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat omnem hominem uitæ studiosum esse, & licet infinitis periculis immerfus, uideatur mortem appetere, tamen uiuere multo magis, quàm mori eligere.

Anus & medicus.

MVlier anus dolens oculos, conduxit medicum quendam mercede, conuentione facta si se curaret, pactã mercedem ei daturam: sin autẽ minime, nihil daturam. Aggressus est igitur medicus curam, quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei ungens, cũ illa nequaquam uidere posset ea hora ob unctionẽ, ipse uas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Anus igitur suam supellectilem uidebat singulis diebus minui, adeo ut tandem omnino liberatæ nihil relinqueretur. At medico pactam mercedem ab ea efflagitante, quasi pure iam uidente, & testes adducente: Magis certe ait illa, nunc nihil uideo. Nam cum oculis laborabam, multa mea in mea uidebã domo, nunc autem cum me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

ο μισθός .
merces .

καθ' ἡμέραν
singulis diebus

ὑπὸ τῆς
ματοῦ .

Affabulatio.

Fabula significat, prauos homines ex ijs quæ agant, ignaros contra seipso argumentum asferre.

Agricola & filij ipsius.

Agricola

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βου-
 λόμενος αὐτῷ παῖδας πείραν λαβεῖν τῆς
 γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, ἔφη. παῖδες ἐ-
 μοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξομαι. ὑμεῖς δ' ἀπὸρ γὰρ
 τῆ ἀμώελω μοι λέκροντα ζήτησαντο εὐρήσετε
 πάντα. οἱ μὲν οὖν οὐκ ἔβουλον δευσαυρὸν ἐκεῖ πρὸ κατο-
 ρωρῆσαι, πάσαν τιμὴν τῆς ἀμώελου γλῶσσο μετὰ τιμὴν
 ἀκτινωσιν τοῖς πατρὸς κατέσκαψαν. Ἐθυσαν μὲν
 δ' ὑποτιμῶν. ἡ δὲ ἀμώελος καλῶς σκαφεῖσα, πολ-
λαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος, θυσανός ἐστι τοῖς ἀν-
θρώποις. Δουπότης καὶ λιύδου. 23

Ανὴρ τις ὑπὸ χειμῶνος γὰρ τῷ αὐτῷ προασείων
 ἀκτινωσιν, πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφα-
 γον, εἶτα τὰς αἴγας. τοῖς δὲ χειμῶνος ὑπὸ κρατοῦτος,
 καὶ αὐτὸς ὄργατας βῆς σφαξας, ἐδοιμήσατο. οἱ δὲ λιύ-
 νου ταῦτα ἰδόντες, διφλέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φθύ-
 γωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε γίντο ὑδρον. εἰ γὰρ τῶν ὄργατων βοῶν
 ὁ δευπότης ἡμῶν δὲ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μαλίστα φθύγειν καὶ φυ-
λατῆεσθαι χρὴ, οἱ τινος δὲ τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

Γυνὴ καὶ ὄρνις. 24

Γυνὴ χῆρα τις ὄρνιν εἶχεν, καὶ ἐκείνη ἡμῶν
 ὡρὴν αὐτῇ τίκτουσαν. νομίσατο δὲ ὡς εἰ πλείους τῆ
 ὄρνιδι κειδὰς παραβάλλοι, δὲ τῆς τῆς ἡμῶν,
 ὡς πεποίηκεν. ἡ δὲ ὄρνις πικρῆς γημομένη, δὲ ἀ-
 παξ τῆς ἡμῶν τεκεῖν ἠδυνάσθη.

Ἐπιμύδιον

Γραμα
 αὐτῶν
 διφ, οἰεταί
 ἀπ' ἑ

ρατεω
 ἑστῶ
 μα

μ, τέξω
 τετοχά
 ἔτεκον

Agricola quidam uita excessurus, ac uolens suos filios periculum facere de agricultura, uocatis ipsis ait, Filij mei, ego iam è uita discedo, uos autem si quæ in uinea à me oc-

ἡ κμπελθ
uitis, aut uin

cultata sunt, quæsieritis, inuenietis omnia. Illi igitur rati thesaurū illic defossū esse, omnem uineæ terram post interitum patris defoderūt. & thesaurū quidem non inuenerunt, sed uinea pulchre fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat laborem thesaurum esse hominibus.

ἡ κόμα. ἡ
ὁ κόνος.
ὁ κάματοσ

Herus & canes.

Vir quidam à tempestate in suo suburbio deprehensus, primum oues comedit, hinc capras. Tempestate aut inualescente, & operarios boues iugulatos comedit. Canes uero his uisis, dixerunt inter se, sed fugiamus nos hinc. Si enim operarijs bubus herus noster non abstinet, quo modo nobis abstinebit?

ἡ κροασθον

ἡ ἐργάτησ

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere & cauere oportere, qui neq; suis abstinent.

Mulier & gallina.

Mulier quædam uidua gallinam habebat, singulis diebus ouum sibi parientem; rata uero si plus gallinæ hordei proijceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed gallina pinguefacta ne semel quidem die parere potuit,

ἡ κροισθ
ἀπαξ

Affa

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δὲ πλεονεξίαν τῶν πλείονων ὑπερδυμοῦντες, καὶ τὰ παρόντα ἀρβαλλοῦσι.

Κωϊόδηκτος.

25

μ. ησω. κ. ἀχρησον. γχαρνω. ασω. μ. fingo. ex hia.

Δηχθεῖς τις ὑπὸ Κωϊός, τὸν ἰασόμενον ποδῆναι ζῆ τῶν ἄντυχων δὲ τις αὐτῶν, καὶ γνοὺς ὁ ζῆτεῖ, ὡ ἔπειτα εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βύλη λαβὼν ἄρτον, καὶ τὸ πρὸ τοῦ αἵμα τῆς πληγῆς ἐκμαλξας, τῶν δ' ἀκρόντι Κωϊὸν φαγεῖν ἐπίδωκε. λέγειν γελῶσας ἔφη, ἀλλ' εἰ ἴδω ποιήσω, δ' εἰ με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει Κωϊῶν δ' ἐχθρῶν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ οὐκ ἐργαζόμενοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

Νεανίσκοι καὶ μαγείροι.

26

ωομα. θημι.

Δύο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάλωτο. καὶ διὰ τὸ μαγείρου πόριτι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου, ἔπειτα τὸ τῶν μὲν τῶν κρεῶν ὑφελόμενος, εἰς τὸν θατόρου καθῆκε κόλπον. ὑπεραφῆνται δὲ τὸ μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ὑπεζητοῦντες, ὁ μὲν εἰληφῶς ὤμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφῆναι. ὁ δὲ μαγείρος ἀεδομένη τῷ κτηουργίαν αὐτῶν, εἶπεν. ἀλλὰ καὶ ἐμὲ λάθητε, τὸν γὰρ ὑπορκόμενον θεοῦ ἔκωσθη λήσεσθε.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἀνθρώπους ὑπορκοῦντες λαθῶμεν, ἀλλὰ τὸν γε θεὸν οὐ λήσομεν.

Εχθροί.

27

Δύο πινέες

Affabulatio.

Fabula significat eos qui ob auaritiã pluriũ sunt appetentes, & quæ adsunt, amittere.

Morsus à cane.

Morsus à cane quidam medicaturum circuibat quærens, cum autem occurrisset quidã ei, & cognosceret quod quærebat, Heus tu ait, Si sanari uis, accipe panem, atq; eo sanguinem uulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edendum præbe. Et is ridendo, ait, sed si hoc fecero, oportebit me ab omnibus qui in urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat prauos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam iniuriam exacui.

Adolescentuli & cocus.

Duo adolescentuli apud cocũ assidebant, & coco in aliquo domestico opere occupato, alter horum partem quandam carniũ subreptam in alterius demisit sinum. Conuerso autem coco, & carnem quærẽte, qui abstulerat, iurabat nõ habere: qui autem habebat, non abstulisse. Cocus uero cognita malicia ipsorũ ait, Sed etsi me latueritis, peieratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quod licet homines peierantes lateamus, deum tamen non latebimus.

Inimici.

υπεληθμεν

ΔΥΟ ΤΙΝΕΣ ἀλλήλοισ ἐχθραίνοντο, ὑπὶ τῆς αὐτῆς νεώς ἐπλεον. ὦν ἄτορ Θ μὲν ὑπὶ τῆς πρύμνης, ἄτορ Θ δὲ ὑπὶ τῆς πύργου ἐκάθητο. χειμῶν Θ δὲ ὑπὸ γηρομλίου, καὶ τῆς νεώς μελλούσης ἠδὲ καταποντίζεσθαι, ὁ ὑπὶ τῆς πρύμνης τὸν λυβερνήτην ἤρξατο, πότερον τῶν μέρων τὸ πλοίου πρότορον μέλλει καταβαπτίζεσθαι. τὸ δὲ τὴν πύργον εἰπόντων, ἀλλ' ἐμοὶ γε οὐκ ἐστὶ λυπηρόν, εἴπω γὰρ ὁ θάνατος, εἴ γε ὄραμ μέλλω πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀκρδήσκοντα. ††

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ οὐς ἐχθρὸς μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶν καταποντίσας.

Αἴλουρος καὶ μῦθος.

28

ΕΝ ΟΙΚΙΑ ΤΙΝΙ πολλῶν μυῶν ὄντων, αἴλουρος ὄρα τὴν γένεσιν ἠκῆν γίνεσθαι. καὶ κατέκαστο αὐτῶν συλλαμβάνων κατακτείνων. οἱ δὲ, καὶ ἐκάστω ἑαυτοῦ ἀναλισκόμενοι ὄρωντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κείτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ἀκρλώμεθα. ††† τὸ γὰρ αἰλῶρος μὴ δυναμένη δ' οὐρο δ' ἀκρνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. ὁ δὲ αἴλουρος μηκέτι τῶν μυῶν κατακτείνων, ἔγνω δὲ ὑπνοῖας αὐτοῦ σοφίζομενοι ἐκκαλέσασθαι. Ἐπὶ δὲ ἀπὸ πατήρα τινὸς ἑαυτὸν ἀναβάς ἀπεκώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη. ὦ ὄρα καὶ δούλαξ γῆρας, οὐ προσελύσομαι σοι.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς γνῶνις μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ἀπατάωνται ταῖς ἐπινοήσεσιν. ἔξαπατάομαι.

Ἀλώπηξ

ἀπολέω καὶ ἀπολύω. μ. ἀπολέσω. π. ἀπώλεκα, ἢ ἀπολύλεκα, ἢ ἀπώληα, ἢ ἀπόλυλα.

DVo quidā inter se inimici, in eadem nauī nauigabant, quorum alter in puppi, alter in prora sedebat. Tempestate aut̄ superueniente, & naue iam submergēda, qui erat in puppi gubernatorē rogabat, utra pars nauigij prius obruēda esset. cumq̄ ille prora dixisset, Sed mihi non erit graue, ait, mors, si uisurus sum ante me inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modo inimicos suos uideant ante se malo affectos.

Felis & mures.

IN domo quadam cum multi essent mures, felis hoc cognito iuit eō, ac eorum singulos captos deuorabat. At illi quotidie cum se absumi uiderent, dixerunt inter se: ne posthac infra descendamus, ne penitus pereamus. nam si felis non potest huc uenire, nos salui erimus. Sed felis non amplius muribus descendentibus, decreuit per astutiam eos fallens euocare. Cæterum cōscenso pessulo quodam, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, uisoq̄ eo inquit, Heus tu, & si faccus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, cum aliquorum prauitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

ii Βλαβ

δεύρο

ωδινοια. i
maxima

Ἄλώπῃ καὶ Πίδηκῃ.

29

ΕΝ σιωδῶ ποτε τῶν ἀλόγων ζώων ὤρχησάτο Πίδηκῃ καὶ Ὀυδοκίμῃσας, βασιλεὺς ὑπὸ αὐτῶν ἐχειροτονήθη. Ἄλώπῃ δ' αὐτῷ φθονήσασα, ὡς γνῖντι παγίδι κρέας ἐθέασατο, τὸν Πίδηκον λαβῆσα, γνῖνταῦθα ἤγαγεν, ὡς ἔννοι μὲν αὐτὴ λέγουσα θησαυροῦ τι τοῦ, μὴ μὲν τοι καὶ χρῆσασθαι αὐτῷ, ἔθελ βασιλεῖ γάρ ὄντι ὁ νόμος δίδωσι καὶ πλούτρεπῶσ αὐτοῦ, ἅ τε δὴ βασιλέα, τὸν θησαυροῦ ἀνελέσθαι. ὃ δ' ἀποδισκέπτως προσελθὼν, καὶ συληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἄσταπτήσασαν ἐμέμφῶ τὴν ἄλώπῃσ. ἢ δὲ πρὸς αὐτοῦ, ὡς Πίδηκε, τοιαύτω σὺ μωρίαν ἔχωρ, τῶν ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πρῶξεσί τισιν ἀποδισκέπτως ὑπὸ χειρῶν τούτων, δυσυχήμασι πῶδιπίπτουσι.

Θύνῃ καὶ Δελφίνῃ.

30

ΘΥΝῃ διωκόμην ὑπὸ Δελφίνῃ, καὶ πολλῶν ἔθελ ῥοίξω φέρονται, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκ τῶν εἰς τινὰ νῆσον. ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ Δελφίον αὐτῷ σιωξώκειλεν. ὃ δὲ θύνῃ ὑπὸ γραφείσ, καὶ λεπτοψυχῶν τὸν Δελφίνα ἔωρακῶσ, εἶπεν. ἔκετι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἰτιον γεγονότα μοι τούτω, σὺν ἐμοὶ ἀκρδνήσονται.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, ὡς τούτων αἰτίσσι δυσυχηῶν τὰς ὁρῶντῶν.

Ἰατρὸς

Vulpes & simius.

IN concilio quondam irrationalium anima-
 lium saltauit simius, & approbatus, rex ab ip-
 sis electus est. Vulpes autem ei inuidens, ut in
 casse quodam carnem uidit, simium secum il-
 luc duxit, quod inuenisset ipsa thesaurū illum,
 dicens, non tamen & uti eo, quippe quem lex
 regi tribueret: atq; hortata est ipsum ut regem,
 thesaurum accipere. At ille inconsiderate pro-
 fectus & captus à casse, quod decepisset, accu-
 sabat uulpem. Illa autem ei, O simie talem tu
 habens dementiam, brutis dominaberis?

Φθόρεω

Affabulatio.

Fabula significat eos qui actiones aliquas in-
 consulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus & delphin.

THunnus delphino persequente, magno
 impetu ferebatur. Cum capiendus foret,
 inscius ob uehementem impetum decidit in in-
 sulam quandam. Ab eodem uero impetu &
 delphin cum eo eiecitus est. Thunnus autem
conuersus, cum agentem animam delphinum
 uidisset, ait, Non amplius mihi mors molesta
 est, cum eum uideam, qui mihi causa fuit ipsi-
 us, unà mecum perire.

ωπισθεφ

Affabulatio.

Fabula significat facile miserias ferre homines
 si eos qui illarum autores fuerunt, infeliciter
 agere uideant,

in Cuius

Γιατρός και νοσῶν.

31

Γιατρός νοσοῦντα ἐδράσασθε. τῷ δὲ νοσοῦντι
 ἀρθάνοντι, ἐκείνῳ πρὸς αὐτὸν ἐκκομίζοντας ἔλε-
 γγε, ὅτι ὁ ἀνδρῶν εἰ οἴνου ἀπέχῃ, καὶ κλυσηρ-
 σιμὲν χῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. τῷ δὲ παρόντι ἔσπλα-
 βώμ τις ἔφη, βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν,
 ὅτε μηδ' ἔν' ὄφελός ὄσιν. ἀλλὰ τότε παραινέιν, ὅτε τοῦ
 τοῖς χῆσαι ἠδυνάτο. Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ αὐτὸς φίλους, ἔν' κερῶ ἀνάγκης
 τὰς βοηθείας παρέχει.

Ἰξουτῆς καὶ ἔχισ.

32

Ἰξουτῆς ἰξὸν ἀναλαβὼν ἑκαλάμω, πρὸς ἄγραν
 ἰξήλθον. ἰδὼν δὲ λίχλαν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου κα-
 δεζομνίω, καὶ αὐτὸς καλάμω ἀμμήλοισι ὑπὸ μῆκῳ συ-
 νάψας, ἄνω πρὸς αὐτὴν συλαβῆν βυλόμην ἐφεί-
 ρα. καὶ δὴ λαθῶν, ἔχισ κοίμωμνίω ὑπὸ πόδας ἐπά-
 πησε. τῆς δ' ὀργισθείσης καὶ διακούσης αὐτὸν, ἐκείνῳ
 ἠδὲ λειποψυχῶν ἔλεγε. δύνωμῳ ἐγὼ, ἔττορον γὰρ
 θηροῦσαι βυλόμηνος, αὐτὸς ὑφ' ἔττορον ἠχρῶμνίω εἰς θά-
 νατον. Επιμύδιου. ατρευσμα

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλαις ὑπὸ βουλεύοντες,
 λαυθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἔττορον τ' αὐτὸ πάχοντες.

Κάτωρ.

33

Κάτωρ ζῶν ὄσι τετραπόω, ἔν' λίμναις τὰ
 πολλὰ δλαιτώμνιου. ὅ τὰ ἀεθρία φασιμ ἰατροῖς
 χήσιμα εἶν. ὅτι οὐκ ἔπεισαν ὑπὸ ἀνδρώωμ δινώ-
 μνῳ καταλαμβάνηται, γινώσκων ὅ χῆσιμ δινώκε-
 ται, ἀρτεμῶν τὰ ἑαυτοῖ ἀεθρία ρίπτει πρὸς αὐτὸ δινώ-
 κοντας, καὶ ὅτω σωτηρίας τυγχάνει.

Επιμύδιου

ομιζ
σκω

π. fer
μ. οψο
π. εώρακα
π. ατικος
π. ν.

α. μ.
α. π.

ταομα
εμνω . μ
εμω . η
εμνω . π
εμνω . π

abscondo

Medicus & ægrotus.

Medicus egrotum curabat, egroto autem mortuo, ille efferentibus dicebat, Homo hic si uino abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non interisset. Quidam aut ex ijs qui aderant respondendo ait, Optime, non oportebat te hæc nunc dicere, cum nulla utilitas est, sed tunc admonere, cum his uti poterat. *Affabulatio.* παρενω
 Fabula significat oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia.

Auceps & uipera.

Auceps uisco accepto & arundinibus, aucupatum egressus est. uiso aut turdo super alta arbore sedente, & arundinibus inter se in longitudinem coniunctis, sursum eum comprehensurus suspiciebat. Cæterum ignarus uiperam dormientem conculcauit. Hæc uero irata momordit ipsum. Ille iam agens animam dicebat, Me miserum, alium enim captaturus, ipse ab alio captus sum ad mortem. *Affabulatio.*
 Fabula significat eos, qui proximis insidiatur, ignaros sæpe ab alijs idipsum pati.

De fibro.

Fiber animal est quadrupes, in stagnis ple-
 runque degens, cuius pudenda dicunt usui esse medicis. Hic igitur cum ab hominibus persequentibus iam capiendus sit, cognito cuius gratia petatur, abscissa sua pudenda proicit persequentibus, & sic salutem consequitur. x αεδ[9]10
testiculus

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, εἰσὶν ἄλογον τῶν χημάτων ποιῶνται.

Κύων καὶ μαγειρός.

34

Κύων εἰσαηδέσας εἰς μαγειρείον, καὶ τὸ μαγειροῦ ἀσχολευμένον, καρδίαν ἀρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μαγειρός ὑπὸνταφείσας, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν. ὦ εἴθε, ἴδιός ὅπου πῶρ αὐτῆς, φυλάξομαι σε.

Βαρυμὸς γὰρ ἀπὸ ἐμοῦ καρδίαν εἰληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας. *διδόμι. π. εἰδωκα.*

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰ καὶ τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Κύων καὶ λύκος.

35

Κύων πρὸ ἐπάλλεός τινος ἐκάθουδε. λύκου δ' ὑπὸνταφόντου, καὶ βρῶμα μέλλοντος δύσειν αὐτὸν, εἰδοῦ μὴ νῦν αὐτὸν καταδῦσαι. νῦν μὲν γὰρ φησι λεπτὸς εἶμι καὶ ἰχνός. αὐτὸν δὲ μικρὸν ἀναμείνεις, μέλλουσι οἱ ἐμοὶ δεσποταὶ ποιήσειν γάμους, ἀεγὼν τρωκῆντα πολλὰ φαγῶν, πιμελέσθω ἔσομαι, καὶ σοὶ ἠδύτορον βρῶμα γηθήσομαι. ὁ μὲν οὖν λύκος πειθεὶς, ἀπῆλθε. μετ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὐρην ἄνω ἰδὼν τὸ δώματ' αὐτοῦ καθεδύδοντα, καὶ εἰς κῆπτωδην, πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομνήσκων αὐτὸν τῶν στωδικῶν. καὶ ὁ κύων, ἀλλ' ὦ λύκε εἴ τοι ποτὶδε πρὸ τῆς ἐπάλλεός με ἴδεις καθεδύδοντα, μηκέτι γάμισε ἀναμείνεις.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος

Affabulatio.

Fabula significat homines prudentes pro sua salute nullum habere respectum pecuniarum.

Canis & cocus.

CAnis irrumpens in culinam, & coco occupato, corde arrepto fugit. At cocus conuersus, ut uidit ipsum fugientem, ait, Heus tu, scito ubi tu fueris, me te obseruaturum, non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affabulatio.

Fabula significat sæpe nocumenta hominibus documenta esse.

Canis & lupo.

CAnis ante stabulum quoddam dormiebat: cumq; lupo irrupisset, & deuoraturus eum esset, rogabat, ne tunc se mactaret, Nunc enim, inquit, tenuis sum & macilentus: si autem parumper expectaueris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus, pinguior ero, & tibi suauior cibus fiam. Lupo igitur persuasus, abiuit. Post aliquot dies reuersus, inuenit superius super domus tecto canem dormientem, & stans inferius ad se uocabat, admonens eum foederis. Et canis, O lupo, si posthac ante stabulum me uideris dormientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ὅταν
πὸρί τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, δὴ βίου ὄντος φυ-
λάττονται.

Κύων καὶ ἀλεκτρυών.

36

Κύων καὶ ἀλεκτρυών ἐταίρειαν ποιησάμενοι,
ὡδύου, ἐσπύρας δὲ καταλαβόσης, ὁ μὲν ἀλε-
κτρυών ὑπὸ δὲ γένδρου ἐκάδου δὴν ἀναβάς, ὁ δὲ κύων
πρὸς τῆ ρίζῃ τῆ δὲ γένδρου κοίλωμα ἔχοντες. τὸ δὲ ἀ-
λεκτρυόντες ἤδη τὸ εἶδος νύκτωρ φωνήσαντες, ἀλώ-
πηξ ἀκρόατα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε. καὶ σῆλα κἄτωθεν,
πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἠξίου, ὑπὸ θυμῆν γὰρ ἀγαθῶν
ἔτω φωνῶν ζῶν ἔχον ἀσπῶσαται. τὸ δὲ εἰπόντες ἔ-
δραμον πρότορον δὲ τῶν ἰσῶν ὑπὸ τῶν ρίζων κατελ-
θόντες, ὡς ἐκείνους ἀνοίξαντες κατελθεῖν, ἀκείνης ζητῶ-
σης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων ἀφῆνης πῶσῃσας, αὐτὴν
διεσπῶσαξε. *velliamit, dilamiamit.*

μεω . σοσι
αζο . απο
το . απρθε
ατφο

Επιμύδιον.

ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ὄντες ἔχ-
θρὸς ἐπελθόντας, πρὸς ἰχυροτόρας πέμψουσι παρα-
λόγιζομενοι. λέων καὶ βατραχός.

λέων καὶ βατραχός. 37

Λέων ἀκρόατος ποτὲ βατράχος μέγα βοῶντος, ἐπε-
σπῶσεν πρὸς τὴν φωνῶν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον
εἶναι. πρὸς μείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν περὶ θού-
ρα τῆς λίμνης, πρὸσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

ατφο
σοινη
ατφο

Επιμύδιον.

ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεινὸν πρὸ τῆς ὄψεως δὲ ἀκοῆς μό-
νης ταρῶσθεσθαι.

ατφο

λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ. 38

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν ποιη-
σάμενοι

Fabula significat prudentes homines cum aliqua in re periclitati salui facti fuerint, cauere ab ea quamdiu uixerint.

Canis & gallus.

Canis & gallus inita societate iter faciebant, uespera autem superueniente, gallus conscensa arbore dormiebat, at canis ad radicem arboris excauatae. Cum gallus ut assolet noctu cantasset, uulpes ut audiuit accurrit, & stans inferius ut ad se descenderet rogabat, quod cuperet commendabile a deo cantu animal completi. Cum autem is dixisset, ut ianitorem prius excitaret ad radicem dormientem, ut cum ille aperuisset, descenderet. Et illa quærente ut ipsum uocaret, canis statim profiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

Leo & rana.

Leo audita aliquando rana ualde clamante, uertit se ad uocem, ratus magnū aliquod animal esse. parumper autem expectando, ut uidit stagno egressam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula significat non oportere ante quam uideas uoce sola perturbari.

Leo & asinus & uulpes.

Leo & asinus & uulpes, inita societate

κινδυνεύου

*ὁ κοίτης
canitas.*

*ὁ θυρῶν ἄνοι
nit? in femin
gene etiam.
evangelium
ἀντιπῶ οὐκ
αὐτῶ*

σάμνοι, ἔξῃλθον πρὸς ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλ-
 ληφθείσης, προσέταξεν ὁ λέων ἄνω διελεῖν αὐτοῖς.
 ὁ δὲ, τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἰσῶν, ἐκλέξα-
 σθαι τούτους πρὸς τρέτωσιν. καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς, τὸν
 ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ ἀλώπεκι μερίξιν ἐκέλευ-
 σεν. ἥ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ
 βραχύτι κατέλιπεν. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε
 ὦ βελτίστη δίκαιε ἔστωσ' ἐδίδαξεν; ἥ δ' εἶπεν, τοῖ ὄντι
 συμφορῶ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώ-
 ποις, τὰ τῶν πέλαις δυσυχήματα. *prope.*

Λέων καὶ ἀρκτός.

39

Λέων καὶ ἀρκτός ὁμοῦ βοῦνδύρω πόδι τυχόν-
 τος, πόδι τούτου ἐμάχοντο. δεινῶς οὖν ἑπ' ἀλλή-
 λωμ δίατεθγόντος, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σινοῦ
 δινάσαι, ἀπαυδῆσαντος ἑκείνου. ἀλώπεξ δὲ λύκῳ
 πόδι μοῦσα, πεποτηκότας αὐτῶν ἰδοῦσα, καὶ τὸ βοῦνδύ-
 ρον γὰρ ἐν μέσῳ κείμενον, ὅσοι δὲ μέσου ἀμφοῖν δία-
 βραμοῦσα καὶ ἀρπάξασα, φύγουσα ὤχθη. οἱ δὲ, βλέ-
 ποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀνασλῶσαι, δει-
 λαοὶ ἡμεῖς εἶπον ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθῶμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιῶν τῶν, ἄλλοι κορδαί-
 νουσι. *Μάντις.*

40

Μάντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. ὡς αὖ-
 τος δὲ ἴσως ἀφηνεῖ ἀπαγγέλαντος, ὡς αἰετὸς
 οἰκίας αὐτῆς θυρίδας ἀναπεπληρωμένας τε πᾶσαι εἶεν, καὶ
 ἅπαντα τὰ γινόμενα ἀφηρημένα, ἀνεπήδησέ τε σφάξας,

te egressi sunt ad uenandum. Multa igitur preda *ἄγχα . ἴδα* capta, iussit leo asino ut diuideret sibi. at ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerēt eos hortabatur. Et leo iratus asinum deuorauit. Inde uulpi ut diuideret iussit: illa uero in unā partem omnibus congestis, sibi minimū quiddam reliquit. Tum leo ipsi, Quis te, ὀ optima, diuidere sic docuit: Ea inquit, asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat castigamenta hominibus esse aliorum infortunia. *σοφιστικὴ*

Leo & ursus.

Leo & ursus simul magnum nacti hinnulum, de eo pugnabant. Grauius igitur à se ipsis affecti, ut ex multa pugna etiam uertigine corriperētur, defatigati iacebant. Vulpes autem circumcircā eundo, ubi prostratos eos uidit, & hinnulum in medio iacētē, hunc per utrosq; percurrendo rapuit, fugiensq; abiuit. At illi uidebant quidē ipsam, sed quia non poterant surgere, nos miseros dicebant, quia uulpi laborauimus. *Βυρεύρο*

Affabulatio.

Fabula significat alijs laborantib. alios lucrari. *ἴσως ἔστιν ἡ ἀντιθετικὴ*

Vates in foro sedens disserebat, cum aut superuenisset quidam derepente & nunciaisset qd domus ipsius fenestræ apertæ omnes essent & quæ intus ablata omnia, exiuit suspirando, *ἡ ἀντιθετικὴ ἡ ἀντιθετικὴ ἡ ἀντιθετικὴ*

φθόμααι.
mfiintia. medij

καὶ δρομαῖο ἦει. τρέχοντα δὲ τις αὐτὸν δεασάμε-
ντο, ὡς ἔτ' εἶπεν, ὁ τάλλοτεία πραγματα προι-
δύσαι ἐπαγγελόμενον, τὰ σαυτοῦ δ' προεμαντεύου.

Επιμύδιον.

ήχθ
άω . μ . κω . πειρωμλίους .

Ο μῦθος πρὸς αὐτὸν τὸν μὲν ἑαυτῷ βίου φάυλως διοι-
κωῦτας, τῷ δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντῳ προνοεῖσθ

Μύρμηξ καὶ πόλις ὄρα.

41

ρασουρο . μ . ω .

ω . μ . ρίψω .

νω

φριμμι

Μύρμηξ δὲ ψήσας, κατελθὼν εἰς τὴν γλῶσσαν, παρα-
σῶν εἰς τὸν πόλιος ῥόματ' ἀπέωνιγ' ἔρ. πόλι-
ος δὲ ἔσθ' δεασαμένη, κλῶνα δύνησθ πολιελοῦσα,
εἰς τὴν γλῶσσαν ἔρριψεν. ἐφ' ἧ καὶ καρδίσας ὁ μύρμηξ
διεσώθη. ἰξούτης δ' ἐτις μετὰ ἔσθ' αὐτὸν καλαμὸς στω-
θεῖς, ἠδὲ τὸ τὴν πόλιος ἄν συλλαβῆν ἦει. ἔσθ' δ' ὁ μύρ-
μηξ ἑώρακώς, τὸν τὸ ἰξούτι πόλια ἔδακην. ὁ δὲ ἀλ-
γῆσας, τὸς τε καλαμους ἔρριψε, καὶ τὴν πόλιος ἄν
αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Επιμύδιον.

φομααι

πλεύω

εδρβύω . μ .

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ τοῖς δουργέτοις χάειν ἀκτι-
δόναι. νυκτεῖς καὶ βατ καὶ αἰδχα.

42

Νυκτοῖς καὶ βατ καὶ αἰδχα ἑταιρείαν ποι-
ησάμενοι, ἐμπορευθὲν διέγνωσαν βίου ζῆν. ἢ
μὲν οὖν νυκτοῖς ἀργύριον δανεισαμένη, καθεῖκον εἰς
τὸ μέσον, ἢ δὲ βατ ἀδῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβον, ἢ
δὲ αἰδχα τείτη χαλκόν. καὶ ἀπέπλευσαν. χειμῶ-
ν δὲ σφοδροῦ γηγομλίου, καὶ τῆς νεῶς πόλιτραπέ-
σης, πάντα ἀκλῆσαντες αὐτοὶ ἠδὲ τὴν γλῶσσαν διεσώθη-
σαν. ἔξ' ἐκείνου τίνω ἢ μὲν αἰδχα τοῖς ἀγυιαλοῖς ἀεὶ
πρὸς δύψ, μὴ πρὸς ἧ χαλκόν ἐκβάλλει ἢ θάλαττα. ἢ δὲ

Βάλλω . μ . ω . νυκτε
π . Βέβληκα .
αορ . ἔβακλον .

& currendo ibat. At cum quidā uidisset ipsum currentē, heus tu, inquit, quī alienas res praescire profiteris, tuas ipsius non praeuaticinabare.

ὁ δραμαίος.
υεδοκ.

Affabulatio.

Fabula in eos qui cum suam uitam praeue gubernant, quæ nihil ad se attinent, praescire conantur.

φάουλφο
προνοεώ

Formica & columba.

Formica sitiens descendit in fontem, ac tracta à fluxu, suffocabatur. Columba uero hoc uiso, ramum arboris acceptum in fontem proiecit, super quo sedēdo formica, euasit. Aucups autem quidam post hoc calamis compositis ad columbam comprehēdendum ibat. Hoc autem uiso, formica aucupis pedem momordit, qui dolens & calamos proiecit, & ut columba fugeret, autor fuit.

ἡ πηγή. φο

ὁ κλῆρον. κ

Affabulatio.

Fabula significat oportere benefactoribus gratiam referre.

Vespertilio & rubus & mergus.

Vespertilio & rubus & mergus inita societate mercatoriā decreuerūt uitam agere. Itaque uespertilio argētum mutuata proiecit in mediū, rubus uestē secum accepit, mergus tertius es, & nauigauerunt. Tempestate aut uehementi oborta, & nauī euerfa, omnibus perditis ipsi in terrā euaserūt. Ex illo igit mergus littoribus semper asidet, nū quopiā aēs eiciat mare.

ἔσθησ. uest

Vesper

Vespertilio uero creditores timens, interdium non apparet, noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium uesti inhæret, sicubi suam cognoscat quærendo.

ὁ δαυδης.
fenerator.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea quibus incumbimus in posterum recidere.

εσσερον

Aegrotus & medicus.

Aegrotus quidam à medico rogatus, quo modo ualuisset, Plus, ait, quæ oporteret suffasse. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundo uero ab ipso iterum rogatus quomodo habuisset, horrore correptum ait ualde concussum fuisse. Ille & hoc bonum esse ait. Tertio rogatus quomodo ualuisset, ait in intercutem incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

χω. χη
εχον. ρ

Affabulatio.

Fabula significat maxime ex hominibus odio haberi, qui in gratiam semper loqui student.

Lignator & Mercurius.

Lignator quidam apud fluuium suam amisit securim: inops igitur consilij iuxta ripam sedendo plorabat. Mercurius autem intellecta causa & miseratus hominem, urinatus in fluuium auream sustulit securim: & an hæc esset quam perdiderat, rogauit. Illo non eam esse dicente, iterum urinatus argenteam sustulit. Illo nec hanc esse suam dicente, tertio urinatus, illam ipsam

η κελεκισ
bipemis. se

κεμιζο

τὸν οἰκείον ἀνήνεγκε. τὸ δὲ ἴδιον ἀληθῶς εἶν τὸν ἀφ-
 λωλότα φαμλίου, ἐρμῆς ἀφδεξαμλινθ αὐτὸ τὴν δε
 κμοσιώλω, πάντας αὐτῶν ἐδωρήσατο. ὁ δὲ παραγυό
 μλινθ, πάντα τοῖς ἐταίροις τὰ συμβάντα διεξελή-
 λυθεν. ὧρ εἰς τις τὰ ἴσα διαπραξαδα ἐβουλδύσατο,
 καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνλω
 ἔζεπίτηδου ἀφείς εἰς τὸ ῥόυμα, λελαίωρ ἐκείνητο. ὡρ
 φανείς οὐὲ ἐρμῆς λακείνω, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τὸ
 δρῆνον, καταβάς ὁμοίως χρυσίω ἀξίνλω ἔζηνευκεν.
 καὶ ἦρθε εἰς αὐτὴν ἀπέβαλε. τὸ δὲ, σὺ ἦδονῆ, ναὶ
 ἀληθῶς ἦδ' ὅτι, φήσαντθ, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τὸσάυ-
 τω ἀνάδειαν, ἔ μόνον ἐκείνλω κατέχευ, ἀλλ' ὅδ' ἐπὶ τὴν
 οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον σωμαί-
 ρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκτοις γῆαντιδται.

Ονθ καὶ λητωρός.

Ο Νθ ἔπηρετδμλινθ λητωρῶ, ἐπειδὴ ὀλίγα
 μλιν ἦδιε, πλείσα δ' ἐμόχθει, ἦνξατὸ τῶ δει ὡς
 τε τὸ λητωρῶ ἀπαλλαγεῖς ἐτόρω ἀπεμωληθλωαε
 δεαπότη. τὸ δὲ δειὸς ἐπακδσαντθ ἐπὶ λελδύσαντος
 αὐτὸν ἑδραμει πραθλωαε, πάλιν ἐδυσφόρει, πλείον ἢ
 πρότορον ἀχθοφορῶν, καὶ τὸν τε πηλόν, καὶ τὰς λε-
 ράμης κομίζωρ. πάλιν οὐὲ ἀμείψαι τὸν δεαπότλω ἐπέ-
 τδνε. καὶ βυρσοδέψῆ ἀπεμωλεῖται. εἰς χείρονα δει-
 νω τῆ προτόρων δεαπότλω ἐμπεσῶν, καὶ ὄρῶν τὰ πρ
 αὐτὸν πραθλωαε, μετὰ συναγμῶν ἔφη, οἶμοι τῶ τα-
 λαιωῶρῶ, βέλτιον λῶ μοι παρὰ τοῖς προτόροις δεαπό-
 ταις μλιν. ἔτθ γὰρ ὡς ὄρω, καὶ τὸ δόρμα μου κα-
 τέρχεται

ipsam sustulit : illo hanc uere esse deperditam dicente, Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donauit. Ille profectus omnia focijs quæ acciderant, narrauit. Quorum unus eadem facere decreuit. Et ad fluuium profectus, & suam securim consulto demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, uiratus similiter auream securim extulit, & rogauit an hanc amisisset. Illo lætabundo, & uere hæc est dicente, perosus deus tantam impudentiam, nõ solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum iustis deus auxiliatur, tantum iniustis esse contrarium.

Asinus, & hortulanus.

Asinus seruiens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum laborabat, precatus est Iouem, ut ab olitore liberatus, alteri uenderetur domino. Cum Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo uendi, iterum iniquiore animo perferebat, quam prius, onera, & cœnum, & tegulas ferre. Rursus igitur, ut mutaret dominum rogauit, & coriario uenundatus est. Peiorem itaq; prioribus herum nactus, uidens quæ ab eo fierent, suspirando ait: hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere, hic enim, ut uideo, & pellem meam o-

k perabitur

Ἰζεπιθη
Ἰζεπιθη
de indur
consulto.

κεραμει

κεραμου

τοργαλιται.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μαλιστα τῶν πλετόρων δε-
απότας οἰκέται ποδοῦσι, ὅταν τῶν δουτόρων λάβω-
σι πείραν.

Ορνιθοθήρας καὶ κερυδαλός.

45

Ο ρνιδοθήρας ὄρνισι ἴση παγίδας, κερυδαλός
δὲ τῶν πορρωτέρων ἰδίων, ἐπωιδάνθη τί ποτ'
τοργαλιται. τὸ δὲ, πόλιμ λιτίζειν φαμθίου, εἶτα δὲ
πορρωτέρω ἀρχωρήσαντο καὶ κερυβγντο, ὁ κερυ-
δαλός τοῖς τὸ ἀνδρός λόγοις πισύσας, προσελθὼν
εἰς τὸν βρόχον ἐάλω. τὸ δὲ ὀρνιδοθήρα ὑπὸ φραμόν-
το, ἐκείνο εἶπεν. ὦ ἔττο, εἰ τοιαύτω πόλιμ λιτί-
ζεις, ὅ πολλοὺς ἐυρήσεις τῶν γνοικοῦντας.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μαλιστα οἴκοι καὶ πόλεις ὄρη-
μουῦται, ὅταν οἱ πλεεῶτες χαλεπώσωσι.

Οδοιπόρος.

46

Οδοιπόρος πολλῶ ἀνύσας ὁδόν, ἤνθα εἰ ἀρα
εὐρήσει τί, ὅ ἡμισυ τῶν τῶ ἐρμεί ἀναθήσει.
πόδιτυχῶν δὲ τῶν μεση φοινίκων καὶ ἀμυγδάλων
καὶ ταύτω ἀνελόμηντο, ἐκείνο δὲ μὴ ἔφαγε, τὰ δὲ
τῶν φοινίκων ὅσα, εἰ τὰ τῶν ἀμυγδάλων λελύθη ἐπί-
την ἀνέδηκε βωμοῦ, φήσας ἀπέχεις ὦ ἐρμῆ τῶν ὀ-
χλῶ. τὸ γὰρ ἐυρεθγντο τὰ ἐκτός καὶ γνός πρὸς σέ
διδάνεμμαι.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος, πρὸς ἄνδρα Φιλάργυρον, καὶ τῶν θεῶν δῖα
πλεονεξίαν καὶ τασοειζοιθνον.

Γαῖς καὶ μήτηρ.

47

Γαῖς

οθεω

υπὸ νόμοι
αἰω

νοκομοι
B. 'εαλ"
οιο.

ημοω

Φιλάργυρ

νεμομαι

Φιλάργυρ

perabitur.

Affabulatio.

Fabula significat tunc maxime priores domi-
nos à famulis expeti, cum de secundis pericu-
lum fecerint.

Auceps, & cassita.

AVceps auibus struxerat laqueos, alau-
da uero hunc procul uidens rogauit,
quidnam operaretur, eo urbem condere dicen-
te. Deinde procul regresso & abscondito, gale-
rita uiri uerbis credendo, accessit ad cassem, &
capta est, At aucupe accurrente, illa dixit, heus
tu, si talem urbem condis, non multos inueni-
es incolentes.

βροχου

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime domos & ur-
bes desolari, cum præfecti molesti fuerint.

Viator.

Viator multa confecta uia, orauit, si quid
inuenerit, dimidium Mercurio dedica-
turum. Nactus igitur peram cariotarum & a-
mygdalarum plenam, atq; ea accepta, eas co-
medit. Sed cariotarū ossa & amygdalarum cor-
tices super altari quodam imposuit, locutus ha-
bes o Mercuri, uotum. Nam rei inuentæ exte-
riora & interiora tecum partior.

Latyb

*κελυφοο
το. πια*

Affabulatio.

Fabula aduersus uirum auarum, qui & deos
ob cupiditatem fallit.

Puer, & mater.

k 2 Puer

φέρω
ἀληγῶ

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τῷ τῷ συμμαθητῷ δ' ἑλ-
τηγορεύω
 πτορ κλέψας, ἠνεγκε τῇ μητεί. ἢ δὲ μὴ ὑπὸ πλη-
 ξασης, μάλλον μὲν οὐκ ἀρδεξαμένης, προῖων τοῖς χρό-
 νοῖς ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτει. ἐπαυτοφώρῳ δὲ
 ποτε ληφθεὶς, ἀπήγχε τῷ πρὸς θάνατον. τῆς δὲ μη-
 τρὸς ἐπομένης καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκείνη τῶν δ' ἡμί-
 ων ἐδίειτο βραχέα τινα τῇ μητεί διαλεχθῆναι πρὸς
 τὸ ὄσ. τῆς δὲ ταχέως τῷ σώματι τῷ παιδίος προδί-
 σης, ἐκείνη τὸ ὄσ τοῖς ὀδύσει διακῶν ἀφείλετο. τῆς δὲ
 μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων καταγορευῶν, ὡς ὁ μόνον κέ-
 κλοφον, ἀλλ' ἠδὲ καὶ εἰς τῷ μητρίᾳ ἠσέβηκεν, ἐκεί-
 νη εἰπὼν, αὐτὴ γὰρ μοι τῆς ἀρλείας γέγονεν αἰτι-
 ος, εἰ γὰρ ὅτε τῷ δέλτορ ἐκεκλόφειμ ἐπὲ πληξέ μοι,
 οὐκ ἂν μέχει τῶν χωρήσας νῦν ἠγόμεν ὑπὸ τῷ
 θάνατον.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένων,
 ὑπὸ μείζον αὐξάνει τὰ κακά.

Ποιμῶ καὶ θάλασσα.

48

εθυμάω

Ποιμῶ γὰρ παραθαλασσίῳ τότῳ ποιμνίον νέ-
 μων, ἐωρακῶς γαλιωῶσαν τῷ θάλατταν, ἐ-
 πεθύμησε πλοῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. ἀπεμωλήσας
 οὐκ τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάντους περιάμε-
 νη, ἀνήχθη. χειμῶν δὲ σφοδρῶ γηρομένης, καὶ τῆς
 νεῶς λινοδυσίας βασιζέσθαι, πάντα τὸν φόρτον
 ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις ἕστη τῇ νηὶ διεσώθη.
 μετὰ δὲ ἡμέρας ὅκ ὀλίγας παρόντων τινὸς ἑλθῆ θά-
 λαττης, ἔτυχε γὰρ αὐτῇ γαλιωῶσα, τῇ ἠρεμίαν θαυ-
 μάζοντων ὑπολαβὼν ὅτι εἶπε, φοινίκων αὐδὲς ὡς
 εἰκεν

PVer ex literario ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Cum ea uero non corripuisset, sed potius amplexata fuisset, prouectus ætate cœpit & maiora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectà ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, ut breuia quædam matri narraret in aurem. Quæ cum ilico ori filij se admouisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit. Matre autē & alijs accusantibus, quia non solum furatus sit, sed & in matrem impius esset, ille ait: hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim cum librum furatus fui, me corripuisset, non ad hæc usque procedendo, nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorum qui non in principio puniuntur, in maius augeri mala.

Pastor, & mare.

PAstor in maritimo loco armentum pascebat, uiso tranquillo mari, desiderauit nauigare ad mercaturam. Venditis igitur ouibus, & palmarū fructibus emptis, soluit. Tempestate uero uehementi facta, & nauī in periculo ut submergeretur, omni onere eiec̄to in mare, uix uacua nauī euasit incolumis. Post uero dies non paucos transeunte quodam, & maris (erat enim id forte tranquillū) quietē admirante, suscepto sermone, hic ait: cariotas iterū, ut

k 3 uidetur

ἔοικεν ὑπιδυμεί, καὶ δὴ ὅσα φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις
μαθήματα γίνονται.

Ροιὰ καὶ μηλέα.

5049

Ροιὰ καὶ μηλέα ποδὲ κάλλους ἤειζον. πολλῶν δὲ
ἀμφοιβητήσεων μεταξὺ γηρομυθῶν, βαλτὸ ἐκ
τοῦ πλησίου ἀκρόατα φραγμοῦ, παυσώμεθα εἰπὼν ὡ
εἶλαι ποτὲ μαχόμεναι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῶν ἀμεινόνων σάσεσι, καὶ
οἱ μηδ' ἄξιον πειρώνονται εἰνά τι.

Ασπάλλαξ.

59

Ο Ασπάλλαξ τυφλὸν ζῶον ὄσιν. φησὶν οὐ ποτὲ
τῆ μητρὶ, συκαμνέαν μητὸρ ὄσιν. εἶτα αὐδὶς
φησι, λιβάνου ὄσμης πεπλήρωμαι. ἰάκτείτε πάλιν,
χαλκῆς φησι ψηφίδος ἰτύπου ἀκούω. ἡ δὲ μήτηρ
ὑπολαβοῦσα εἰπὼν. ὡ τέκνον. ὡς ἡδὴ καταμανθά-
νω, οὐ μόνον ὄψεως ἐσδρῆσαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὄσ-
φρήσεως.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι γῆιοι τῶν ἀλαζονῶν, τὰ ἀδύατα
κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγ-
χονται.

Σφήκον καὶ πόρδικον.

512

Σφήκον καὶ πόρδικον δίψη σιωεχόμενοι, πρὸς
γεωργὸν ἦλθον παρ' αὐτοῦ ἀποῦντο πείμ, ἐ-
παγγελόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτῃ τῷ χέειν
ἐκδιδώσειμ. οἱ μὲν πόρδικον, σιγάψην τὰς ἀμπελους.

οἱ δὲ

ἀχομαι
φράω
ἀλάζον
ερεω· ησω
ἀνδρῶν
ἀλάζον
καπῆω

uidetur, desiderat, & propterea uidet quietū.

Affabulatio.

Fabula significat calamitates hominibus documenta esse.

Punica, & malus.

Punica & malus de pulchritudine contentebant. Multis contentionibus interim factis, rubus ex proxima sepe audiēs, desinamus ait, o amicæ aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat in prestantiorū seditiōibus, uilissimos quoq; conari esse aliquos.

Talpa.

Talpa cæcum animal est. Dixit igitur aliquando matri, morum mater uideo. Deinde rursus ait: thuris odore plena sum. Et tertio iterum, ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater uero respondendo, ait: o filia, ut iam percipio, non solum uisu priuata es, sed & auditu, & olfactu. *ὄσφρησις. εὐσ. Αἰκισσὸς more.*

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos iactabundos, impossibilia promittere, & in minimis redargui.

Vespæ, & Perdices.

Vespæ, & pdices sitibūdæ ad agricolā iuerunt, ab eo petētes bibere, promittētes p aq̄ hāc gratiā reddituras. pdices fodere uineas.

οἱ δὲ σφῆκες λυκλῶ ποδμίοντες, τοῖς κύντροις ἀρσο-
βείν τοῖς κλέωτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη. ἀλλ' ἔμοι γέ εἰσε
δύο βόου, οἱ μὴ δὲ ἐπαγγελμόμνοι, πάντα ποιῶσι,
ἄμεινον οὐδ' ἴσιν ἐκείνοις δουῶσαι, ἢ πόρ ὑμῖν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας ἰζώλεις, ὠφελείμ μὲν ἐπαγ-
γελλομῆντες, βλάπτωντας δὲ μεγαλα.

Ταῶς καὶ κολῖος.

53

Τὼν ὀρνίθων βουλομῆνῶν ποιῆσαι βασιλέα, τα-
ῶς ἑαυτὸν ἡξίου δῖα τὸ κάλλος χειροτονεῖν. αἶψα
μῆνῶν δὲ τῶν πάντων, κολῖος ἔπολαβὼν ἔφη. ἀλλ' εἰ
σοῦ βασιλεύοντος ἀεὶ τὸς ἡμᾶς κραταδιώκειν ὑπὸ χερσὶ
σε, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ἀρχοντας ὁ δῖα κάλλος μό-
νον, ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Μονιὸς καὶ ἀλώπηξ.

54

Μονιὸς ἀγρεῖ ἐπὶ τινος ἑσῶς δῖνδρος, τοῖς ὀ-
δόντας ἔδηγμα. ἀλώπηξ δὲ ὀρομῆνης τῶν
ἀετίων, ὅτι μὴ δεμῆας πρὸς κειμῆνης ἀναδύχνης, τί τοῖς
ὀδόντας δηγεί, ἔφη, οὐκ ἀλόγως τῶν ποιῶ, εἰ γὰρ με
κίνδυνος ποδισαίη, ἔθωμ με τῶν καῦτα πρὸς τοῖς ὀ-
δόντας ἀκονᾶν ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλὰ μάλλον ἐπι-
μοις ὄσι χεῖναι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρασκευ-
άζεσθαι.

Κορυδαλός.

55

Κορυδαλὸς εἰς πάλιν ἀλός, θρῆνῶν ἔλεγμα, οἱ-
μοι τῶν θαλασσῶν, καὶ δυνήνων πῆλῶν, ὁ χυ-
σὸν

uespæ circumcirca eundo aculeis arcere fures.
 At agricola ait, sed mihi sunt duo boues, qui ni-
 hil promittendo, omnia faciunt. Melius igitur
 est illis dare, quam uobis. *ἡπὸς ὕμνη.*

Affabulatio.

Fabula in uiros perniciosos, qui promittunt qui-
 dem iuuare, lædunt autem admodum.

Pauo, & monedula.

A Vibus creaturis regem, pauo orabat ut
 se ob pulchritudinem eligerent. Eligenti-
 bus aut eum omnibus, monedula suscepto ser-
 mone, ait, sed si te regnante aquila nos persequi
 aggressa fuerit, quomodo nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula significat, principes non modo propter
 pulchritudinem, sed & fortitudinē & pruden- *εὐρομνη.*
 tiam eligi oportere.

Singularis animal, & uulpes.

Singularis agrestis cuidam adstans arbori
 dentes acuebat. Vulpe rogante causam, qua-
 re nulla pposita necessitate dentes acueret, ait,
 nō ab re hoc facio. Nam si me periculū inuase-
 rit, minime me tunc acuendis dentibus occu-
 patum esse oportebit, sed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculū præparatū
 esse oportere.

Cassita.

Cassita laqueo capta, plorans dicebat, hei
 mihi miseræ, & infelici uolucris. Non au-

σὸν γνῶσθαι πάλιν τινός, ἔκ ἀργυροῦ, ἔκ ἄλλοτι τῶν π-
μίω. κὸκκθ δὲ σίτου μικρός τὸν θάνατόν μοι πρὸς-
ξήνησον. Επιμύδιον.

Ο μῦθθ πρὸς τοῦ δῖα Κορδὸς δυτελὲς, μέγαν ὑπέστη
μάνσο κίνδυνον.

Νεβρός.

56.

ΝΕΒΡΟΣ ποτε πρὸς τὸν ἑλαφοῦ εἶπε. πάτορ, σὺ
καὶ μείζων καὶ ταχύτεροῦ κωδῶν πέφυκας.
καὶ κόρατα πρὸς τέτοις ὑποφραῖ φοβεῖς πρὸς ἄμυ-
ναν, τί δὴ ποτ' οὐκ ἔτω τέττος φοβῆ; κακείνο γελῶν
εἶπεν. ἀληθῆ μὲν ταῦτα φησ τέκνον, γνῶ δ' οἶδα, ὡς
ἔπειθάν κωδὸς ὑλακλῶ ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγῶν
ἔκ οἶδ' ὅπως ἐκφύρομαι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθθ δειλοῖ, ὅτι τοῦ φύσει δειλοῦς ἔδεμία παραί-
νησις ἔωμνυσι.

Λαγωοὶ καὶ βατραχοί.

57.

ΟΙ λαγωοὶ ποτε σιωπῶντες, τὸν ἑαυτῶ πρὸς
ἑαυτῶ ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ὑπὸ σφαλῆς εἶπε
καὶ δειλίας πλέως. Ἐ γὰρ καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων, Ἐ κυ-
νῶν καὶ ἄετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. βέλ-
τιον δὲ εἶναι θανεῖν ἄπαξ, ἢ δῖα βίον τρέμειν. Ἐπὶ τοῖ-
νω κυρώσαντες, ὡρμησάν ηἶτι ταῦτον εἰς τὴν λίμνῶν
ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσοῦμενοι καὶ ἀποπνιγθόμενοι.
τῶν δὲ καθημενῶν κύκλω τῆς λίμνης βατραχῶν, ὡς
τὸν τοῦ δρόμου κύκλον ἠδοντο, θυθὺς εἰς ταῦτῶν εἰς
πηδησάν τῶν, τῶν λαγῶν τις ἀγχινοῦσθθ εἶναι δὲ
κῶν τῶν ἄλλων, ἔφη. σῆτε ἑταῖροι, μηδ' γνῶ δεινὸν ἡμᾶς
αὐτοῦ δῖα πρῶτα φησ. ἠδ' κ' ὡς ὁρᾶτε καὶ ἡμῶν ἔτθθ
ὅτι

15 ημι.
co

νω : emitto

ελάω νίδεο
α ῥήτιον ε
ῥήτιον ε

15 ημι.
ἀπο
ῥήτιον ε
ῥήτιον ε

κλίσκομαι
κλίσκομαι

κλίσκομαι

ὅτι

rū surripui cuiuscūq̄, nō argentū, nō aliud quicūq̄
preciosum. Granū aut tritici parū, mortis mi-
hi causa fuit. Affabulatio.

Fabula in eos, qui ob uile lucrum, magnum
subeunt periculum.

Hinnulus.

Hinnulus aliquando ceruo ait: Pater, tu &
maior, & celerior canib. & cornua præ-
terea ingentia gestas ad uindictā, cur nam igi-
tur sic eos times? Et ille ridens, ait: uera quidem
hæc inquis fili, unum uero scio, quod cum ca-
nis latratum audiuerō, statim ad fugam nescio
quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, natura timidos nulla admo-
nitione fortificari.

Lepores, & ranæ.

Lepores aliquando in unū profecti, suā ip-
sorum deplorabāt uitam, quòd foret peri-
culis obnoxia, & timoris plena, quod & ab ho-
minibus, & canib. & aquilis, & alijs multis cō-
sumant. Melius itaq̄ esse mori semel, q̄ toto
uitæ tempore timere. Hoc igitur firmato, impe-
tum fecerūt simul in paludē, quasi in eam insul-
turi & suffocandi. Sed cū ranæ, quæ circū palu-
dem sedebant, cursus strepitu percepto, ilico in
hanc insiluissent, ex leporibus quidā prudenti-
or esse uisus alijs, ait: sistite ô socj, nulla re gra-
ui uos ipsos afficite, iā ut uidetis, & nobis alia
sunt

ἢ ἐπισηφάλη

ἄπαξ

ὅτι ζῶα δειλότῳρα.

Επιμύθιον.

ραμυθεομαι
ηθλοισι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυσυχοῦντες, ὅς ἐτόρῳν χεί-
ρονα παχόν τῷ παραμυθοῦνται.

Οὐθὺ καὶ ἵππῳ.

58

αὐθῆμι,
β. ἀνεβην.
μαί. ἰαπεο.
δο.

Οὐθὺ ἵππου ἐμακάρεισιν, ὡς ἀφθόνως τρεφό-
μενον καὶ ὑπὸ μελῶς, αὐτὸς μὴ δὲ ἀχύρων ἀλις
ἔχωμ, ἅ ταῦτα, πλείστα ταλαπωρῶν. ἐπεὶ δὲ κραιρὸς
ἐπέση πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης γῆστολον ἀνέβη τὸν
ἵππου, πανταχόσε ἰσοῦν ἐλαυῶν, καὶ δὴ καὶ μέσομ
τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ ἵππῳ πληγείς ἐκειτο.
ταῦτα ἔωρακὼς ὁ οὐθὺ, τὸν ἵππου μεταβαλλόμενον
ἐταλάνιζεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δειλὸς εἶς ἀρχοντας καὶ πλουσίους
ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνον, καὶ τὸν λίνδιν-
νομ ἀναλογιζομένης τὴν πονίαν ἀγαπᾶν.

Φιλαργυρῳ.

59

κπαῶ. ἠσω
ρο, ἀπο.

τορῦτῳ.
οῖο.

Φιλαργυρὸς τις ἀπασαν αὐτῷ τὴν εἰσὶαν ὅς ἀρ-
γυρειαμένη, καὶ χρυσοῦ βῶλον ποιήσας, γῆ τῆ
πύκῳ κατῶρυξε, συγκατορῦξας ἐκεῖ ἅ ψυχλῷ ἔαν
τῷ καὶ τὸν νοῦν. καὶ κατ' ἠμῶν ἀρχόμενον, αὐτὸν
ἔβλεπε. τῷ δὲ ὄργα τῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ
γεγονὸς σιωνόησας, ἀνορῦξας τὸν βῶλον ἀνείλθη. με-
τὰ δὲ ταῦτα λακείνον ἐλθὼν, καὶ λιγνὸν τὸν τόπον
ἰδὼν, θρῆνῆν ἤρξατο, ἅ τὴν τὰς τείχας. ἰσοῦν δὲ
τις ὀλοφνυρόμενον ὅπως ἰδὼν, ἅ τὴν αἰτίαν πυνθόμε-
νος, μὴ ὅπως εἶπεν ὡς ὅπως ἀθύμῳ. ὁ δὲ γὰρ ἔχωμ τὸν χρυ-
σοῦ εἶχον. λίθου οὐκ ἀντὶ χρυσοῦ λαβῶν θες, καὶ νομῆ
ζε σοι τὸν χρυσοῦ εἶναι. τὴν αὐτὴν γὰρ σοι πληρώσει
χρῆσιν. ὡς ὄρω γὰρ, οὐ δὲ ὅτε ὁ χρυσὸς λῶ, γῆ χρῆσει

ρηστο
τῶν ἀρχον

ἠδία

sunt animalia timidiora. Affabulatio.

Fabula significat, miseros grauioribus aliorū
consolari calamitatibus.

Asinus, & equus.

Asinus equū beatū putabat, q̄ abūdanter
nutriret̄ & accurate, cū ipse neq̄ palea-
rum satis haberet, præsertimq̄ defatigatus. Cū
aut̄ tempus institit belli, & miles armatū ascen-
dit equū, huc illuc ipsum impellendo, ceterū &
in medios hostes insiluit, & equus uulneratus
iacebat. His uisis, asinus equū mutata sentētia
miserū existimabat. Affabulatio.

Fabula significat, nō oportere principes & di-
uites æmulari, sed in illos inuidia, & periculo
consideratis, paupertatem amare.

Auarus.

Avarus quidam cū omnia sua bona uen-
didisset, & aureā massā fecisset, in loco
quodam infodit, unā defosso illic & animo suo
& mēte. Atq̄ quotidie eundo, ipsam uidebat.
Id autē ex operis quidā obseruando cognouit,
& refossam massam abstulit. Post hæc & ille
profectus, & uacuū locū uidens, lugere cœpit,
& capillos euellere. Hūc cū quidam uidisset sic
plorantem, & causam audiuiisset, ne sic ait ô tu
tristare. Neq̄ enim habens aurū, habebas. La-
pidem igitur pro auro acceptū reconde, & pu-
ta tibi aurum esse, eundem enim tibi usum præ-
stabit. Nam, ut uideo, neq̄ cum aurū erat, ute-
bare

καθ' ἡμέραν

ἦτα τοι κτήματ'· Επιμύθιον.

Ο μύθ' ἔφη, ὅτι ἔδερ ἢ κτήσις, εἰ μὴ ἢ χήσις πρὸ
σῆ· Χλωὸν καὶ γόβανον. 60

προσφμι.
τέμο ἀφαιρο.
π/κω μ. π/ησθ
ε. inf. ἐκ/ην.
υλο

Χηλὸν καὶ γόβανον ὑπὲρ ταῦτα λαμβάνει ἕνεμον
ἔ. τῶ δὲ θηροῦ τῶ ὑπὲρ φανέρων, οἱ μὲν γόβανον
κρούφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν. οἱ δὲ χλωὸν δὲ τὸ
βαρὺ τῶ σωματῶν μέναιαντες, σωελήφθησαν.

Επιμύθιον.

Ο μύθ' ἔφη, ὅτι κῆ ἕν ἀλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτῆ
μονὸν. ὀυχορῶς φύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύου-
σιν ἀλισκόμηναι.

Χελώνη καὶ ἀετός.

61

Χελώνη ἀετοῦ εἶδο ἰππασθὶ ταύτην διδάσκει.
τὸ δὲ παλαινοῦτος πόρρω ἔσθ' ἔλφύσεως αὐ-
τῆς εἶναι, ἐκείνη μάλλον τῆ δέησει πρὸσέκειτο. λαβὼν
οὐκ αὐτῆν τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὑψ' ἀνεγνεγκὼν, εἶτ'
ἀφῆκεν. ἢ δὲ ἕτ' πετρῶν πρὸσέκειτο, σωετείβη.

μα ἐκφρην
ἐπ/θ πέσω

Επιμύθιον.

Ο μύθ' ἔφη, ὅτι πολλοὶ ἕν Οἰλονεικίας τῶ φροσι-
μωτόρων παρακούσαντες, εἰ αὐτοὺς ἐβλάψαν.

Ψύλλα.

62

Ψύλλα ποτε πηδῆσασα, ὑπὲρ πόδια ἀνδρὸς ἐκεί-
θισεν. ὁ δὲ τὸν ἥρακλῶν ὑπὲρ συμμαχίαν ἐκεί-
λαι. τῆς δὲ, ἐκείθεν αὐδὲς ἀφελομένης σφινάξας εἶπεν.
ὦ ἥρακλεις, εἰ ὑπὲρ ψύλλη ἔσωεμάχηςας, πῶς ὑπὲρ
μείζοσι ἀνταγωνισαῖς σωδργήσεις;

Επιμύθιον.

Ο μύθ' ἔφη, μὴ δεινὸν ὑπὲρ τῶ ἐλαχίστων τοι θεῶν
εἶδαι, ἀλλ' ὑπὲρ τῶ ἀναγκαίων.

Ελαφ'·

bare.

Affabulatio.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi
usus adfuerit.

Anseres, & grues.

Anseres, & grues in eodē prato pascebantur. Venatoribus autē uisis, grues, q̄ essent leues, statim euolauerunt, anseres uero ob onus corporū cum mansissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, & in expugnatione urbis, inopes facile fugere, diuites autē seruire captos.

Testudo, & Aquila.

Testudo orabat aquilam, ut se uolare doceret, Ea autem admonente procul hoc à natura ipsius esse, illa magis precibus instabat.

Accepit igitur ipsam unguibus, & in altum sustulit, inde demisit. Hæc autem in petras cecidit, & contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentiores nō audierint, se ipsos læsisse.

Pulex.

Pulex aliquando saltans, uiri pedī inhæsit. hic autē Herculē in auxiliū inuocabat. At hic cū illinc rursus saltasset, suspirādo ait, ô Hercules, si cōtra pulicē nō auxiliatus es, quomodo contra maiores aduersarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula significat non oportere in minimis deū rogare, sed in necessarijs.

Cerua

ἀνταγωνισμα repugno.

Ελαφθ.

63

Ελαφθ τὸν ἔτορον πεπηρωμένη τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπὶ ἠϊόνθ ἤνέμεθ, τὸν μὲν ὑγιαῖ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ξηρὰν δία αὐτὸς κωμηγροῦτας ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν πρὸς θάλατταν, ὅθεν οὐδὲν ὑπώπιδε. παραπλέοντες δὲ τινὸς, καὶ τότε σοχασάμενοι, αὐτῆς κατετόξουν. ἢ δ' ἑαυτὴν ὠλοφύρο, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐδεδοίκει, μηδὲν παθεῖσα, ἢ δ' ὅκωθ κακῶν ἐπάξει, ὑπὸ ταύτης προδεδομένη.

Επιμύδιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι πολλὰς ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δεικνύται ὠφέλιμα γίνεται, τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερὰ.

Ελαφθ καὶ λέων.

64

Ελαφθ κωμηγρὸς φύγουσα, εἰς ἀντρον εἰσέδου, λέοντι δ' ἐκεῖ πόδι τυχεῖσα, ὑπὸ αὐτῷ σωελήφθη, θνήσκουσα δ' ἔλεγε, οἴμοι ὅτι ἀνθρώπους φύγουσα, τῷ τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ ποδίεωσον.

Επιμύδιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μακρὸς καινὸν φεύγοντες, μεγάλων ἐπειράθησαν.

Ελαφθ καὶ ἄμπελθ.

65

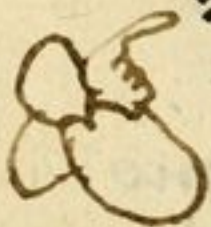
Ελαφθ κωμηγρὸς φύγουσα, ὑπὸ ἄμπελῳ ἐκρύβη. παρελθόντῶν δ' ὀλίγον ἐκείνων, ἢ ἔλαφθ τελέως ἠδὲ λαθεῖν δόξασα, τῶν τῶν ἄμπελου φύλων ἐδίει ἤρξατο. τὸ τῶν δὲ σειομένων, οἱ κωμηγοὶ ὑπὸ φόντων, καὶ ὅπου ἴω ἀληθεῖς, νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλδον ἀνείλον τῶν ἔλαφου. ἢ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ' ἔλεγε. δίκμα πέπονθα. ὅ γὰρ εἶδεν τὴν σώσασάν με λυμάνεσθαι.

Επιμύ-

ο παύω
ρίον.
λάομαι.
ἡδὲ
μακρο

νησκω. μ.
ανθμα. αο.
εθάνον.

foliis.

Cerua.

Cerua altero obcæcata oculo, in litore pascēbatur, sanum oculum ad terram propter uenatores habens, alterum uero ad mare, unde nihil suspicabatur. Præternauigantes autem quidam, & hoc coniectantes, ipsam sagittarunt. Hæc autem seipsam lugebat, quod unde timuerat, nihil passa foret: quod nō putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia uidentur, utilia fieri: quæ uero utilia, noxia.

Влаб
noxiū .

Cerua, & Leo.

Cerua uenatores fugiēs in spelūcā ingressa est, in leonem autē ibi cū incidisset, ab eo cōprehensa est, moriēs autē dicebat, hei mihi quod homines fugiens, in ferarū immitissimū incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parua fugiunt pericula, in magna incurrere.

incidit m
cupiēs eu
churibōj

Cerua & uitis.

Cerua uenatores fugiens, sub uite delituit. Cum præterissent autē parumper illi, cerua prorsus iā latere arbitrata, uitis folia depasci incepit. Illis uero agitated, uenatores conuersi, & quod erat uerum, arbitrati animal aliquod sub folijs occultari, sagittis confecerūt ceruam. Hæc autē moriens talia dicebat, iusta passa sum, non em̄ offendere oportebat, quæ me seruarat.

1 Affabulatio

Επιμύθιον.

Ο μυθός δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες οὗς ὑδργέτας, ἔποθεοῦ κολάζονται.

Οὐθὲ καὶ λέων.

66.

ΕΡΩΤΗ
ΕΡΧΟΝΤΑ ΤΗΝ
ΛΕΚΤΡΟΥΝΟΝ
ΔΑΝΚΟΦΟ
ΑΝ

Οὐ ποτε ἀλεκτρυών σιωβόσκῃ. λέοντες δ' ἔπελθόντες ἄνω, ὁ ἀλεκτρυών ἐφώνησε καὶ ὁ μὲν λέων, φασὶ γὰρ ἴσθην τὴν ἀλεκτρυόνος φωνὴν φοβεῖσθαι, ἐφυγῆν. ὁ δ' ἄνθρωπος νομίσας δι' αὐτὸν πεφουγγῆσαι, ἐπέδραμεν ὑδύς ἄνω λέοντι. ὡς δὲ πόρρω ἴσθην ἐδίωξεν, γίνετα μηκέτι ἢ τὸ ἀλεκτρυόνος ἐκινεῖτο φωνή, σραφείσ ὁ λέων κατεδοιμήσατο. ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα. ἀθλιός ἐγὼ εἰ ἀνόητος. πολέμισον γὰρ μὴ ὧν γόνεων, τίνος χείρ ἐἰς πόλεμον ἄνωρμήθῃ.

ομαω κο
ετη facio.

Επιμύθιον.

Ο μυθός δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινοὺς μύθοις ἐπίτηδον τοῖς ἐχθροῖς ὑπὸ τήδηνται, καὶ ἔτιως ἔπο' ἐκείνων ἀπόλλωνται.

Κητωρός καὶ λύων.

67.

ὅς ἀδίκος
ἄχαρῖς

Κητωροῦ λύων εἰς φρέαρ κατέπεσον. ὁ δὲ κητωρός βουλόμηνος αὐτὸν ἐκείθεν ἀνεγνευκὴν κατήλθε εἰς τὸ φρέαρ. οἰκθεῖς δ' ὁ λύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδύσας, τὸν κητωροῦ σραφείσ ἔδρακεν. ὁ δὲ μετ' ὀδυμῆς ἐπανιών, δίκαια φησὶ πέπονθα. τί δήποτε γὰρ τὸν αὐτὸ χεῖρα σῶσαι ὄντως ἔδρασα.

μ. κ. π. ἴσομα
ἔπονθα.
β. επαθ.
τ. κηθω.
ἴσιο αἴτιος

Επιμύθιον.

Ο μυθός πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρείτους.

Σὺς καὶ λύων.

68.

Σὺς καὶ λύων ἀλλήλοισ διελοιδροῦντο. καὶ ἡ μὲν σὺς ὠμνυε ἡ δὲ ἀφροδίτης ἡ μὲν τοῖς ὀδύσιν ἀναρρήξειν

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiunt, à deo puniri.

Asinus, & leo.

CUm asino gallus aliquando pascebatur. Leone autem aggresso asinum, gallus exclamavit, & leo (ait enim hunc galli uocem timere) fugit. At asinus ratus, propter se fugere, aggressus est statim leonem. Ut uero procul hunc persecutus est, quò non amplius galli perueniebat uox, conuersus leo deuorauit. Hic uero moriens clamabat, me miserum & dementem. Ex pugnacibus enim non natus parentibus, cuius gratia in aciem irruis?

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque homines, inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

Olitor, & canis.

Olitoris canis in puteum decidit, olitor autem ipsum illinc extracturus, descendit & ipse in puteum. Ratus autem canis accessisse ut se inferius magis obrueret, olitorum uersus momordit. Hic autem cum dolore reuersus, iusta, inquit, patior. Nam cur unquam sui interfectorem seruare studuis?

Affabulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus, & canis.

Sus & canis mutuo conuiciabantur. Et sus iurabat per Venerem, proculdubio dentibus
1 2 discissu

ἀκρόγνυω,
κρήνημι.
ἀκρόγνυω.
ὑσρήτον.

ἀναρρήξειμι τὴν κούρα. ἢ δὲ κούρω πρὸς ταῦτα εἰρωνι-
κῶς εἶπε. καλῶς ἤτι τῆς ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. Δι-
λοῖς γὰρ ὑπὸ αὐτῆ ὅτι μαλιστα Θελεῖσθαι. ἢ γὰρ τῶν σώ-
ἀκαθάρτων σαρκῶν γούμνον, ὅδ' ὅλως εἰς ἰδρὸν πε-
σίνεται. καὶ ἡ σὺς, δὴ ἄ ὄσθ' μὲν οὐ μᾶλλον δὴλη δέξω
ἢ θεὸς εὐχόμενά με. γὰρ γὰρ λεῖναντα, ἢ ἄλλως λυμα-
νόμνον παντάπασι ἀκρῆφεται. σὺ μὲν τοι κακῶς
ὄξεις καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων, τὰ ὑπὸ
τῶν ἐχθρῶν ὀνειδίη, ὑμερόδως εἰς ἑπαινον μεταχη-
ματίζουσι.

τασχημάζω
μῖτο.

Υς καὶ κούρω.

69

Υς καὶ κούρω πρὸς ὑποκίαν ἠείζου. ἔφη δ' ἡ κού-
ρω ὑποκίαν εἶμαι μαλιστα πάντων τῶν πεζῶν. ὅ
ἢ ὑς ὑποτυχοῦσα πρὸς ταῦτά φησιν. ἀλλ' ὅταν ὄσθ'
λέγῃς, ἴδι ὅτι καὶ τυφλοῦς ὄσθ' σαυτῆς σκύλακας τί-
κταις.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι ὅκ γὰρ βίβ' τάχει τὰ πράγματα,
ἀλλ' γὰρ τῆ τελειότητι κείνεται.

ῥίγω ῥυδίο.

Οφίς καὶ λαρκίνος.

70

Οφίς λαρκίνω σωδιντάτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐ-
τὸν ποιησαμένος. ὁ μὲν οὐκ λαρκίνος ἀ-
πλοῦς ὡς γὰρ τὸν τρόπον, μεταβαλέσθαι λαρκίνου παρή-
νει τῆς πανουργίας. ὁ δὲ ὄσθ' οὐκ ἑαυτὸν παρείχε πει-
δόμνον. ὑπὸ τῆρας δ' ὁ λαρκίνος αὐτὸν ὑπνοῦτα,
καὶ ὅσθ' οἶον τε πῆσας, φονδύφ. τὸ δ' ὄφως μετὰ θά-
νατον ἐκταθῆντος, ἐκείνος εἶπεν. ὅτως ἔδει καὶ πρό-
δην ὄσθ' καὶ ἀπλοῦς εἶναι. ὅ δὲ γὰρ αὐτὰν τὴν πῆ-
δικω

δίκω

discissurum canem. canis uero ad hæc per iro-
niam dixit, bene per Venerem nobis iuras. Si-
gnificas em̄ ab ipsa uehementer amari, quæ im-
puras tuas carnes degustantē, nullo pacto in sa-
cellum admittit. Et sus, propter hoc igitur ma-
gis præ se fert dea amare me. Nam occidentē,
aut alio quouis modo lædentem omnino auer-
satur. Tu tamen male oles & uiua & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab
inimicis obijciuntur, artificiose in laudem con-
uertere.

Sus, & canis.

Sus & canis de fœcunditate certabant, dixit
Saut canis, fœcunda esse maxime pedestriū
omniū. Et sus occurrens ad hæc, inquit: sed cū
hæc dicis, scito & cæcos tuos te catulos parere. δὴ σκυλα

Affabulatio.

Fabula significat, non in celeritate res, sed in
perfectiōne iudicari.

Serpens, & cancer.

Serpens unà cum cancro uiuebat, inita cum
Seo societate. Itaque cancer simplex mori-
bus, ut & ille mutaret admonebat astutiam. πανόρι
Hic autem minime obediebat. Cum obserua-
set igitur cancer ipsum dormientem, & pro ui-
ribus compressisset, occidit. At serpente post
mortem extenso, ille ait: sic oportebat antehac
rectum & simplicem esse. Neque enim hanc

I 3 pœnam

δικλῶ ἐπίσας.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόν-
τος, αὐτοὶ μάλλον βλάπτονται.

Ποιμῶ καὶ λύκου. 71

Ποιμῶ νεογνὸν λύκου σκύμνον ἐνρῶν, καὶ ἀνε-
λόμην, σὺν τοῖς κυσίῳ ἐτρέφον. ὡς δὲ ἤν-
ξηνθη, εἶποτε λύκος πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυ-
σῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῶν δὲ κυσῶν ἐὼς ὅτε μὴ δυνα-
μῶν καταλαβεῖν τὸν λύκον, εἰ δὲ ταῦτα ἕωςρε-
φόν τῶν, ἐκείνῳ ἠκολούθει, μέχρις αὐτῶν καταλα-
βῶν, οἷα δὲ λῦκος συμμετάχη εἰς θήρας, εἶτα ἕως-
ρέφον. εἰ δὲ μὴ λύκος ἐξώδη ἀρπάσειε πρόβατον,
αὐτὸς λαθρα δύνω, ἅμα τοῖς κυσίῳ ἐθονεῖτο, ἕως ὅ-
ποιμῶ σοχασάμην, εἰ σωεῖς τὸ δρώμενον, εἰς δὲ τὸν
θρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χησὸν ἦν ὁ δὲ τρέ-
φει.

Λέων καὶ λύκος. 72

Λέων γηράσας, γήσσει κατακεκλιμένῳ ἐν ἄν-
τρῳ. παρῆσαν δὲ ὡπλοκεψόμενα τὸν βασιλέα
πλῆθι ἀλώπεκῶν, τᾶλλα τῶν ζώων. ὁ τοίνυν λύκος
λαβόμενος θυμωμένος, κατηγόρει παρὰ τοῦ λέοντος εἰς
ἀλώπεκῶν, ἅτε δὲ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τοῦ πάντων
αὐτῶν κρατουῦντα, καὶ εἰ ταῦτα μὴ εἰς ἐπίσκο-
ψον ἀρεμμένης. ἐν τοσούτῳ δὲ παρῶν καὶ ἡ ἀλώπηξ,
καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τὸν λύκου ῥημάτων. ὁ
μὲν οὖν λέων κατ' αὐτὴν ἐβρυχάτο. ἠδὲ ἀκρολογίας καὶ
ῥῶν αὐτήσας, καὶ τίς ἔφη τῶν σωελθόντων τοσούτων
ὠφέλησεν

pœnam dedisses.

Affabulatio.

Fabula significat, qui cū dolo amicos adeunt, ipsos offendi potius.

Pastor, & lupus.

Pastor nuper natum lupi catulum reperit, ac sustulit, unaq; cum canibus nutriuit. At cum adoleuisset, si quando lupus ouem rapuisset, cum canibus & ipse persequeretur. Cum canes uero aliquando nō possent assequi lupū, atq; ideo reuerterentur, ille sequebatur, ut cum ipsum assecutus esset, ut lupus, particeps foret uenationis: inde redibat. Sin autē lupus extra non rapuisset ouem, ipse clam occidens, unā cū canibus comedebat, donec pastor cum coniectasset & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam prauam bonos mores non nutrire.

Leo, & lupus.

Leo cū cōsenuisset, ægrotabat iacens in antro: accesserūt autē uisitatura regē, præter uulpē, cætera animalia. Lupus igitur capta occasione accusabat apud leonē uulpem, quasi nihili facientē suū omniū dominū, & propterea neq; ad uisitationē profectā. Interim affuit & uulpes, & ultima audiuit lupi uerba. Leo igit cōtra eā infremuit: sed defensionis tempore petito, & quis, inquit, eorū qui cōuenerunt tantū

1 4 profuit

senior lupus

*Naturā licet
expellat
tamē
currit.*

ἠφέλησεν, ὅσῳ ἐγὼ πανταχόσε ποδινοσήσασα, καὶ
 θοραπέειαν ἔπειρ σὲ παρ' ἰατροῦ ζητήσασα, καὶ μα-
 δοῦσα; τὸ δὲ λέοντος θυδὺς τὴν θοραπέειαν εἰπέην λι-
 λούσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκῳ ζῶντα ἐκλείρας,
 τὴν αὐτὴν θορὰν θορμῶ ἀμφίεση. καὶ τὸ λύκου λι-
 μῆς, ἢ ἀλώπηξ γελάσα εἶπε, ὅπως ὄχρη τ' δεαπότην
 πρὸς δυσμνίειαν λινεῖν, ἀλλὰ πρὸς θυμνίειαν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἐνάσιμω μηχανώμενος, καθ'
 ἑαυτὸ τὴν πάγλω ποδιτρέπει.

Γυνή.

73

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε. τὸ δὲ πᾶν αὐ-
 τὸν ἀπαλαύξαι θέλουσα, τοῖον δέ τι σοφίζεται.
 Λεκαρωμελίου γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσα-
 σα, καὶ νεκρὸν δίκῳ ἀναιδῆ τοῦτα, ἐπ' ὤμων ἀράσα,
 ἔειπεν ὅτι πολυάνδριον ἀπογενεήσασα κατέδωκεν ἡ ἀπὴλ-
 θεν. ἠνίκη δ' αὐτὴ ἠδὲ ἀνανήφειν ἐσοχάσατο, προσελ-
 θῶσα τὴν θύραν ἐκοπτε τὸ πολυανδρίου. ἐκείνου δὲ
 φήσαντος, τίς ὁ τὴν θύραν κόπτῃ; ἡ γυνὴ ἀπεκρίνα-
 ρ, ὅτις νεκροῖς τὰ σιτία κομίζω, ἐγὼ πάρεμι. ἀλλ' ἐκεί-
 νος, μή μοι φαγῆν, ἀλλὰ πείρ ὡ βέλτισε μάλλον προ-
 σγέγεκε. λυπεῖς γὰρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως
 μνημονεύω. ἢ δὲ τὸ σῆθος πατάξασα. οἱμοι τῆ δ' ὑσῆ
 νω φησὶν. ὃ δὲ γὰρ ὃ δὲ σοφιστικῶς ἀνῆκα. σὺ γὰρ ἄνδρ
 ὃ μόνον ὃκ ἐπαιδουθῆς, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτὸν γέ-
 γονας, εἰς ἔξιν σοι κατασάντος τὸ πᾶν σου.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὃ δ' εἰ ταῖς κακαῖς προξοδίῳ ἐγ-
 χονίζεμεν. ἐστὶ γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῶν ἀνδρώπων

κρατηρεω, οὐβαιο.

μαζω σου

ψω. περὶ τοῦ dilatio

κατω, μ.

τάξω. περὶ τοῦ

ονίζω. ἰσω

ων

μ

ο

profuit, quantū ego, quę in omnē partē circui-
uī, et medicamentū pro te à medico quęsiui, &
didici: Cū autē leo statim, ut medicamentū dice-
ret, imperasset, illa inquit, si lupo uiuente exco-
riato, ipsius calidā pellē indueris. Et lupo iacen-
te, uulpes ridens, ait, sic nō oportet dominū ad
maleuolentiā mouere, sed ad beneuolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machina-
tur, in seipsum laqueum uertere.

Mulier.

Mulier quædā uirū ebrīū habebat, ipsum
autē à morbo liberatura, tale qđ cōmenta
est. Aggrauatū enim ipsum ab ebrietate cū ob-
seruasset, & mortui instar insensatum, in hume-
ros eleuatū, in sepulchretum allatū deposuit, &
abiuit. Cū uero ipsum iam sobriū esse cōiecta-
ta est, profecta ianuā pulsauit sepulchreti. ille
autē cū diceret, qs est, qui pulsauit ianuā: uxor
respondit, mortuis cibaria ferēs ego adsum. Et
ille: nō mihi comesse, sed bibere ō optime poti-
us affer, tristificas em̄ me, cū cibi, nō potus me
ministrasti. Hęc autē pectus plangēdo, heī mihi mi-
seræ, inquit, nam neq; astu profui: tu em̄ uir nō
solū non emendatus es, sed peior quoq; te ipso
eualisti, in habitū tibi deductus est morbus.

Affabulatio.

Fabula significat non oportere malis actibus
immorari: nam & nolentē quandoq; hominē,

1 5 consue-

το πολυαυδο

η De ποιο
attice & cibis

τὸ ἐδθ ὑπὸ τίθεται.

Κύκνθ.

74

οἰδὴ ἰ' αἰοῖσθ
1. m ω εὐτῆ
hilena.
λο. εὐτ' ἀδω
no ut gallus
εὐριστορῆανι b in
ores aito

Ανήρ δὲ πορῶν χλωῶ τε ἄμα καὶ λύνον ἐτρέφον. ἔκ ὑδὶ τοῖς αὐτοῖς μὲν τοῖ. τὸν μὲν γὰρ, ὠδῆς. τὸν δὲ, τραπέζης ἔνεκον. ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χλωῶ παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφον, νύξ μὲν λῶ, καὶ διαγινώσκον ὁ κερὸς ἔκ ἀφῆκον ἐκάτορον. ὁ δὲ λύνον ἀντὶ τοῦ χλωῶς ἀπαχθεῖς, ἄδει τι μέλθ θανάκω προίμου. καὶ τῆ μὲν ὠδῆ μῶναι τὴν φύσιν. τὴν δὲ τελευτῶν διαφύγει τῶ μέλει.

Επιμύδιον.

ργαζομαι dif
adfero

Ο μῦθθ δὲ κλοῖ, ὅτι πολλὰ κίς ἢ μουσική, τελευτῆς ἀναβολῶν ἀποργαζέται.

Αἰδίονψ.

75

ημι. ησω.
μα ἰπρετ
γαῖο, για
ἀμῆ ράμμι
λοκενάζω

Αἰδίονψα τις ὠνήσατο, τοῖδ' αὐτῶν τὸ χρώμα εἶναι δοκῶν ἀμελεία τῶ πρότορον ἔχοντθ. καὶ παραλαβῶν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῶν προσῆγε τὰ ῥύματα, τῶσι δὲ λυτροῖς ἐπειράτο καθαίρειν. καὶ τὸ μὲν χρώμα μεταβαλεῖν ἔκ εἶχε, νοσεῖν δὲ τὸ πονεῖν παροκδίασιν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθθ δὲ κλοῖ, ὅτι μῶνουναι αἰ φύσεις, ὡς προῆλθον τὴν ἀρχῶν.

ΠΕΡ

76

Χελιδῶν καὶ κορώνη.

λονφκew
τυχηχανω. μ. τέτομαι
αορ. δευτ. ἔτυχον

Χελιδῶν καὶ κορώνη ποδὶ κάλλος ἐφίλονεῖται. ἔσοτυχῶσα δὲ ἢ κορώνη, πρὸς αὐτῶν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλθ τὴν ἐαρινῶν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.

Επιμύδιον.

α. τετύχηκα | Ο μῦθθ

consuetudo inuadit.

Cycnus.

Vir diues anseremq; simul & cycnum nutri-
 ebat, nō ad eadem tamen, sed alterum
 cantus, alterum mensæ gratia. Cum autē opor-
 teret anserem pati ea, quorum causa nutrie-
 tur, nox erat, ac discernere tempus non permi-
 sit utrunq;. Cycnus autē pro anserē abductus,
 cantat cantum quendam, mortis exordium, &
 cantu significat naturam, mortem uero effugit
 suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe Musicē differre mortē.

Aethiops.

AEthiopem quidam emit talem ei colorē
 inesse ratus negligentia eius, qui prius
 habuit. Ac assumpto in domū, omnes ei adhi-
 buit abstersiones, omnibus lauacris tentauit
 mundare: & colorem quidem transmutare nō
 potuit, sed morbum uexatio parauit.

*ἡ ἀμελγία
negligentia*

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à princi-
pio prouenerunt.

Hirundo, & cornix.

Hirundo & cornix de pulchritudine con-
 tendebant. Respondens autē cornix ei,
 dixit: sed tua pulchritudo uerno tempore flo-
 ret, meum uero corpus etiam hyeme durat.

ἄνθεω flo

Affabulatio.

Fabula

*ἡ ἐὰρ ἐαροσ. υερ.
 ἡ χερμων. οντοσ. ηυεμβ.*

Fabula significat durationem corporis, decore meliorem esse.

Butalis.

BUtalis à fenestra quadā pendeat, uesper-
tilio autē profecta rogauit causam, quare
die silet, nocte canit. Cum autem ea non incas-
sum hoc facere dixisset, nam die canendo olim
capta fuerat, & propterea ex illo prudens eua-
sit, uespertilio ait, sed nō nunc te cauere oportet,
cum nulla utilitas, sed ante q̄ capereris.

ἢ ἄρτιο . 10
fenestra . ο
ἡσυχάζω

Affabulatio.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse
pœnitentiam.

Cochleæ.

RUSTICI filius affabat cochleas. Cū autē au-
dīret eas stridentes, ait: ὀ pessimæ animan-
tes domibus uestris incensis uos canitis.

Affabulatio.

Fabula significat omne intempestiue factum,
uituperabile.

ὁ, ἢ, ἐπονομασθεῖς

Mulier, & ancillæ.

MULIER uidua operosa ancillas habens,
has solebat noctu excitare ad opera ad
gallorum cantus. His uero assidue defatiga-
tis labore uisum est oportere domesticum oc-
cidere gallum, tanquam illum qui noctu ex-
citaret heram. Euenit autem ipsis, hoc fa-
cto, ut in grauiora inciderent mala. Nam
hera ignorans gallorum horam, temporius
eas

ταύτας ἀνίσκ.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βουλεύματα, κακῶν αἰτια γίνεται.

Γυνὴ μάγος.

80

Γυνὴ μάγος δείων μωικατῆν ἀκτροπιασμούς ἐπαγγελομένη, πολλὰ διετέλει ποιῶσα, καὶ ἑβρῶσι γνῶσιν ἔχουσα. γραψαμένοι δὲ τινὲς αὐτῇ ἄσεβείας, εἴλον. καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπὸ τοῦ θάνατου. ἰδὼν δ' ἔτις ἀπαγομένη αὐτῇ ἔφη. ἢ τὰς θεῶν ὀργὰς ἀκτρέπειν ἐπαγγελομένη, πῶς ἔδὲ ἀνθρώπων βυλῶ μεταπέισαι ἠδωμένης.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι, πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται μὴ δὲ μικρὰ ποιῆσαι δυναμένοι.

Γαλή.

81

Γαλή εἰς ὄργασίον εἰσελθοῦσα χαλκῆως, πῶ ἐκεῖ κειμένη πῶδιέλειχε ῥίνῳ. ξυομένης δὲ τῆς γλώττης, αἶμα πολὺ ἐφόρῳ. ἢ δὲ ἠδῳ, νομίζουσα τι τῷ σιδήρου ἀφαιρεῖν, ἄχρῳ ὅταν τελῶς πᾶσαν πῶ γλώσσαν ἀνήλωσεν.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος πρὸς τοῦτον φιλονεικίας ἑαυτοῦ βλαπτοντας.

Γεωργός.

82

Γεωργός τις σκῆπτῳ χρυσίῳ πῶδιέτυχε. καθ' ἑκάστῳ οὖν πῶ γλῶσῳ ἕως ἕως αὐτῆς ὑδργετιδαίς ἔσπεφε. τῷ δὲ ἢ τύχη ὑπῆρξεν, φησίμ. ὦ ἔτῳ, τί τῆ γῆ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίδης, ἀπὸρ ἐγὼ σοι δέδωκα, πλῆστῖσαι σε βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ καρπὸς μεταβάλοι,

καὶ

ταδικαζο.
deimo!

φω, ἔφα,
deimo.

eas excitabat. Affabulatio.

Fabula significat plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

Mulier uenefica.

Mulier uenefica diuinarum irarum propulsiones promittens, multa facere persequerabatur, & lucrū inde facere. quidam igitur accusauerunt eam impietatis, & conuicerunt, & damnatam ducebant ad mortē. Videns autem quidam eam duci, ait: tu, quæ deorum iras auertere promittebas, quomodo nec hominū consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittētes, ne parua quidem facere posse.

Mustela.

Mustela in officinam ingressa ferrarij, ibi iacentem circumlambebat limam. Rasa igitur lingua, sanguis multus ferebat. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui in cōtentionibus se ipsos offendunt.

Agricola.

Agricola quidā fodiēdo aurū reperit, quotidie igitur terrā, ut ab ea beneficio affectus, coronabat. Huic autē Fortuna adstās, inquit, heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te? nā si tēpus immutē, &

*in coracino
officina. b
a. p. 175.*

καὶ πρὸς ἐτόρας χεῖρας ἰσχύσει τὸ χρυσοῦ ἐλθεῖν, οἷδ' ὅτι πτωικαῦτά με τὴν τύχην μέμψη.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν ὑδργέτιον ὑπὸ γινώσκειν,
καὶ τὸ τῶ χείρας ἀκρὸν δίδνααι.

Οδοιπόροι.

83

Δγο τινὲς ἵππῳ τὸν ὁδοιπόρου. καὶ θατόρου
πέλεκον ἐυρόντος, ἄτορος ὁ μὴ ἐυρῶν παρήνει
αὐτὸν μὴ λέγειν ἐυρηκα, ἀλλ' ἐυρήκαμεν. μετὰ μικρὸν
δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκον ἀκρὸν βληθῶ-
των, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ ἐυρόντα συ-
νοδοιπόρου ἐλεγχοῦ, ἀκρὸν λάμβαν. ὅσ' εἶπεν, ἀπόλωλα
λέγε, δὲ ἀκρὸν λάμβαν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκον
ἐυρῶν, ἐυρηκα ἐλεγχοῦ, δὲ ἐυρηκαμεν.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν ὑτυ-
χημάτων, ὅσ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βεβαιοί εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

84

Δγο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγεινίω. ἐνέμοντο δὲ,
ὁ μὲν εἰς ἐν βαθεία καὶ πόρρω τῆς ὁδοῦ λίμνη. ὁ
δὲ, ἐν ὁδοῦ, μικρὸν ὑδωρ ἔχων. καὶ δὴ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ
θατόρῳ παραινοῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβιῶναι, ὡς αὐ-
τὸν ἀσφαλεστέρας δαίτης μεταλαβῆ, ἐκεῖνος δὲ ἐπέειπε-
το, λέγων δυσχεπέως ἔχεις τῆς τῶ τῶ σιω-
θείας. ἕως δὲ σιωπῆς ἀμαξάν πρὸς ἐλθῶσαν αὐτὸν σιωπῆ
σαι.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φάλοις
ὑπὸ χειροῦντος, φθάνουσι ἀκρὸν λυμένοι πρὸς ὑδὸς τὸ
βέλτιον τραπέδαι.

Μελιπύδης

υθ

πολεῶ . καὶ
πολύω . π .
πολοακα .

Αλιβομα
bor .

& in alias manus hoc tuum aurum eat, scio te tunc me fortunam accusaturum.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorē cognoscere, atq; huic gratiam referre.

Viatores.

DVO quidam unā itinerabantur, & cum alter securim reperisset, alter, qui nō inuenit, admonebat ipsum, ne diceret inueni, sed inuenimus. Sed paulo post cum aggredierentur ipsos, qui securim perdiderant, habens ipsam, persequentibus illis, ad eum, qui unā itinerabatur, dicebat, perijmus. Hic autē ait, perij dic, nō perijmus. Etenim & tunc, cum securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, q nō fuerūt participes felicitatū, neq; in calamitatibus firmos esse amicos.

Ranae.

DVæ ranae uicinae sibi erāt. Pascebant autē altera in profundo, & pcul à uia stagno, altera in uia parū aquae habēs. Verū, cū quae in stagno, alterā admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueret, illa nō paruit, dicēs firmissima teneri huiusce loci consuetudine, quousq; obtigit currū prætereuntē ipsam confringere.

Affabulatio.

Fabula significat, homines quoq; praua aggredientes citius mori, quā mutantur in melius.

m Apiarius

Μελιπουργός.

85

τον. absē

ερευνομαι
ετυμον.

Εἰς μελιπουργεῖον τις εἰσελθὼν, τὸ λεκτιμύθου
ἀπόντῳ, τὸ ληρίον ἀφείλῳ. ὁ δὲ, ἐπανελθὼν,
ἔπειδὴ τὰς λυφέλας εἶδεν ὀρήμας, εἰσήκει τὸ κατ'
αὐτὰς διόρευνώμενῳ. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς
ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κύντροις ἐ-
παιον, καὶ τὰ χεῖρᾶ διετίθειον. ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, κά-
κιστα ῥῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ ληρία ἀδῶον
ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ὕπμελούμενον ὑμῶν πλήθετε

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθῳ δικλοῖ, ὅτι ἔτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἄ-
γνοιαν τοῦ ἐχθροῦ μὴ φυλαττόμενοι, τοῦ Φίλου ὡς ὕπ-
βόλου ἀπωθοῦνται.

τωθεω
pello.κεων τω
κύνειν εν
ι.

Αλκυών.

86

Αλκυὼν ὄρνις ὅτι Φιλόρημῳ, αἰ τῆ θαλάτῃ
διαττομένη. ταύτῃ λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώ-
πων θήρας φυλαττόμενῳ, ἐν σιωπέλοις παραθα-
λάτῃσι νεοττοποιεῖσαι. καὶ δὴ ποτε τίκτην μέλλον-
σα, ἐνεοττοποίησατο. ἐξελθούσης δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νο-
μῳ, σιπέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λαβροῦ λυματω-
δείσαν τὸν δύματῳ, ὑπεραρδύσαι τῆς καλιᾶς, καὶ
ταύτῃ ὑπκλύσασαν, τοῦ νεοττοῦ διαφθεῖραι. ἡ δὲ ἐ-
πανελθούσα καὶ γνῶσα τὸ πραχθῆν, εἶπε. δαιλαία ἔγω-
γε, ἡ τις τὴν γλῶ ὡς ἐπίβρονον φυλαττόμενῳ, ὑπὶ ταύ-
τῃ κατέφυγον, ἡ μοι πολλῶ γέγονεν ἀπιστοῦρα.

delim.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθῳ δικλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων γῆνοι τοῦ ἐχ-
θροῦ φυλαττόμενοι, λαοθάνατοι πολλῶ χαλεπωτόροις
τῶν ἐχθρῶν Φίλοις ἐμπίπτοντο.

Αλιεύς

Apiarius.

IN mellariū ingressus quidam domino absente, fauū abstulit. Hic autē reuersus, ut alueos uīdit inanes, stando qd' in his erat, perscrutabatur. Apes autē è pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimeq; tractabant. Hic autē ad eas, o pessime animantes furatum uestros fauos illæsum dimisit, me uero satagentem uestri percutitis.

ο κερταμενο
dominus qui
possidet . ο

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominum quosdam ob ignorantiam inimicos nō cauere, amicos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo.

ALcedo auis est solitaria, semper in mari uitam degens. Hanc dicitur, hominum uenationes cauentem, in scopulis maritimis nidificare, cæterum aliquando paritura, nidū fecit. Egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à uehementi concitatum uento, eleuari supra nidū, atq; hoc submerso, pullos perdere. Hæc uero reuersa, re cognita, ait, me miseram quæ terram ut insidiatricem cauens, ad hoc confugi, quod mihi longe est infidius.

Alcedo, αλκυον

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

Αλιεύς.

87

Αλιεύς γ' ἔτινι ποταμῷ ἠλίδυσεν. διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥόυμα πόδι λαβῶν ἐκατέρωθεν, κελωδίῳ προσδέσας λίθου, τὸ ὕδωρ ἔτυπεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φύγοντο, ἀπαρκαφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπίσωσι. τῶν δὲ πόδι τὸν τύπον οἰκουμένη τις δεασάμενος ἄσπερον ποιούμετα, ἐμέμφθη ὡς τὸν ποταμὸν δολοῦμετα καὶ δειδῆς ὕδωρ μὴ συγχωροῦμετα πίνειν. Ἐὖς ἀπεκρίνατο, ἀλλ' εἰ μὴ ὕτως ὁ ποταμὸς ταράσσεται, ἐμὲ δέξει λιμώτηντα ἀρθάνειν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοί, τότε μάλιστα ὀργαζόνται, ὅταν τὰς πατερίδας εἰς σέσσην πόδι αἰώσωσι.

Πίδηκος καὶ δελφίς.

88

Εθὺς ὄντος τοῖς πλείουσι μελιταῖα κουίσις. Ἐπιδήκευς ἐπάγετο πρὸς παραμυδίαν τὸ πλῆθος, πλεωντὴς εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίδηκον. γηρομλίωμ δὲ αὐτῶν ἦν τὸ σκυῖον τὸ τῆς ἀθηκῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν σκώβη γηρέσαι. τῆς δὲ νεῶς πόδιτραπέσις, καὶ πάντων διακολυμβώντων, γνήθη καὶ ὁ πίδηκος. δελφίς δὲ τις αὐτὸν δεασάμενος, καὶ ἀνδρωποῦ εἶναι ἔπολαβῶν, ἀπελθὼν ἀνείχε διακομίζωμ ὑδὶ τὴν χόρσον. ὡς δὲ ἦν τὸν περὶ αἰῶν ἔργον τὸ τῶν ἀδλωαίων ἐπίπτον, ἐπωπιδάνθη τὸ πίδηκου, εἰ τὸ γνήθη ἔστιν ἀθλωαῖος. τὸ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν γήθητα τετυχηκῆναι γονέων, ἐπωπιδάνθη εἰ καὶ τὸν περὶ αἰῶν ἐπίσταται. ἔπολαβῶν δὲ ὁ πίδηκος πόδι ἀνδρώποσ αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶν αὐτῷ ἔστω σκώβη

θολέω
turbo.

πλοοσ
ναμίδαν.

Piscator.

Piscator in fluuio quodam piscabatur. Ex-
tensis autē retibus, & fluxu comprehenso
utrinq; funi alligato lapide, aquā uerberabat,
ut pisces fugientes incaute in retia inciderent.
Cum quidam uero ex ijs, qui circa locum habi-
tabant, id facere uideret, increpabat, quod flu-
uium turbaret, & claram aquam nō sineret bi-
bere. Et is respondit, sed nisi sic fluuius pertur-
betur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, ciuitatū etiam rectores tunc
maxime operari, cum patrias in seditionem in-
duxerint.

Ἰμπαγωγοῦ

Simius, & delphis.

Moris cum esset nauigantibus Meliten-
ses catulos & simios adducere in sola-
men nauigationis, quidam habebat secum &
simium. Cum autem peruenissent ad Sunium
atticæ promontorium, tempestatem uehemen-
tem fieri contigit. Naui autem euersa, & omni-
bus natantibus, natabat & simius. Delphis q̄s
ipsum conspiciatus, & hominem esse ratus, di-
gressus leuabat, ad terram perferens. Vt uero
in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit si-
mium, an genere esset Atheniensis. Cum autē
hic diceret & claris hic esse parentib. rogauit,
an & Piræum nosset. Ratus autē simius de ho-
mine eum dicere, ait, & ualde amicū esse ei, &

ἢ χερσοῦ . ὦ .

σωήθη. καὶ ὁ δελφὶς ὑπὶ ποσούτῳ ψύδρει ἀγωνακτίσ
σας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας, οἱ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες,
ἀπατᾶν νομίζουσι.

Μυῖαι.

89

Ἐν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μυῖαι προσ
πῆσσαι κατήδιον. ἐμπαγνύτην δὲ τὴν ποδῶν αὐ
τῶν ἀναπῆλῳαι οὐκ εἶχον. ἀρτωνιγόμεναι δ' ἔλεγον, ἀθ
λιαί ἡμεῖς, ὅτι δὲ βραχείαν βρώσιν ἀκλύμεθα.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἢ λιχνεία, πολλῶν κακῶν
αἰτία γίνεται.

Ἑρμῆς καὶ ἀγαλματοποιός.

90

Ἑρμῆς γινώσκει βουλόμενον ἢ τινὶ τιμῇ παρ' ἀν
θρώποις ὅτιν, ἢ κεν εἰς ἀγαματοποιῶν, ἑαυτὸν εἰ
κάσας ἀνθρώπῳ. καὶ θεασάμενος ἀγαλματὶ θεός,
ἠρώτα, πόσους τὸ πρῶτον δωῖται; τὸ δὲ εἰπόν
τος δραχμῆς, γελῶσας, πόσους τὸ τῆς ἡρας ἔφη. εἰπόν
τος δὲ πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἀγαλμα, καὶ νο
μίσας ὡς ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι θεῶν καὶ κυρδῶν, πο
λὴν αὐτὸν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἠρῶ
σεν αὐτὸν. ὁ δὲ ἀγαλματοποιός ἔφη, εἰάν τις ὠνή
σῃ, καὶ ἴδῃ με πρὸς δῆκλω σοι δίδωμι.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρα λεγόμενον, ὃς ἐμῶν παρὰ ἄλλοις
ὄντα τιμῇ.

Ἑρμῆς καὶ τειροβίας.

91

Ἑρμῆς βουλόμενος τῆς τειροβίας μαυτικῶν εἰ ἀληθῆς
ὅτι

familiarē. Et delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros, qui ueritatem ignorantes, existimant se decipere.

Muscæ.

IN cella quadã melle effuso, muscæ aduolantes comedebãt. Implicitis autẽ earũ pedibus euolare nõ poterãt. Cũ uero suffocarent, dicebant: Miserae nos, quia ob modicũ cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse causam.

ἡ λιχνοῦσα
gula

Mercurius, & statuarius.

Mercurius scire uolens, quanti apud homines esset, iuit in statuarij, transformatus in hominẽ, & uisa statua Iouis, rogabat, quanti quis ipsam emere posset: Hic autem cum dixisset, drachma, risit: & quanti Iunonis, ait, cũ dixisset, pluris, uisa & sua ipsius statua, ac opinatus cum nuncius sit deorum, & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem, rogauit de se. Statuarius uero ait, si hæc emeris, & hanc additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum gloriosum, qui nullius apud alios est precij.

Mercurius, & Tiresias.

Mercurius uolens Tiresie uaticiniũ an uerũ
m 4 esset

ὄτι γινώσκαι, κλέψας τὰς αὐτῶν βοῦς ἐξ ἀγροικίας, ἦ-
 κεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπων, καὶ παρ' αὐ-
 τῶν κατήχθη. τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης
 τῶν τειροδύα, ἐκείνος παραλαβὼν τὸν ἔρμιω ἐξ ἡλ-
 θην, οἰωνόν τινα ποδὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενος. καὶ
 τούτῳ παρήνει φράζειν αὐτῶν, ὅτι τινα αὐτῶν ὄρνιθων
 θεάσονται. ὁ δ' ἔρμιος τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος ἄε-
 τὸν ἐξ ἀεισδράμῳ ὑπὲρ τὰ δεξιά διώτα μιν, ἔφρασε.
 τοῖ δὲ φήσαντος μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι ἴσθην, ἐκ δ' οὐτέ-
 ρου κορώνην εἶδεν ἐπὶ τινος δένδρου καθημένην, καὶ
 ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γλῶσσαν
 τακύνουσαν, καὶ τῶν μάντε φράζει. καὶ ὅς ἔποτυ-
 χῶν εἶπεν. ἀλλ' αὐτὴ γὰρ ἡ κορώνη δίομνυται τὸν τε οὐ-
 ρανὸν καὶ τὴν γλῶσσαν, ὡς ἐὰν σὺ θέλῃς, τὰς ἐμαὶς ἀκλή-
 ψομαι βοῦς.

Ἐπιμύδιον.

Τότῳ τῷ λόγῳ χρῆσαιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

Κυῖος.

Εχωρ τὴς δύο κυίας, τὸν μὲν ἔτοδρον θηροδύειν
 ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακείν. καὶ δὴ εἶ-
 ποτε ὁ θηροδύτικὸς ἠγροδύετι. ὁ οἰκοφυλὸς συμμετεί-
 χην αὐτῶν τῆς θοίνης. ἀγανακτουῦτος δὲ τοῦ θηροδύ-
 τοῦ κἀκείνου ὀνειδίξοντος, εἶπε αὐτῷ μὲν κατ' ἐκείνῳ
 μοχθεῖ, ἐκείνος δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτοῖς τρέφεται
 πόνοις, ἔπολαβὼν αὐτῷ εἶπε. μὴ ἐμέ, ἀλλὰ τὸν δε-
 αώτῳ μέμφου, ὅς ἔπονεῖ με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνοὺς
 ἄλλοτεῖσιν ἐδίειν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μὴδὲν ὑπὸ τῶν
 μύθων

ταχυπύ-
 κλινο.

ομοίτικα.

μύθων

esset cognoscere, furatus ipsius boues ex rure, uenit ad ipsum in urbem, similis factus homini, & ad ipsum diuertit. Bouum autē amissione renūciata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exiit augurium aliquod de fure consideraturus, & huic iubet dicere sibi, quam nam auim uiderit. Mercurius autem primum uidisse aquilam à sinistris ad dexteram uolantem, dixit: Hic nō ad se id attinere cū dixisset, secundo cornicē super arbore quadam sedentē uidit, & modo superius aspicientē, modo ad terram declinatam, & uati refert. Et is re cognita, ait, sed hæc cornix iurat & cœlum & terram, si tu uelis, meas me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit aduersus uirum furacem.

Canes.

HAbens quidam duos canes, alterum uenari docuit, alterum domum seruare. Ceterum si quando uenaticus caperet aliquid, & domituus particeps unā cum eo erat cœnæ, ægre ferente autem uenatico, & illi obijciente, quod ipse quotidie laboraret, ille nihil faciens suis nutrietur laboribus, respondens ipse, ait: non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat adolescentes, qui nihil sciunt

μυθοί, ὃ μεμωρί εἰσι, ὅταν αὐτοῦ οἱ γονεῖς ὅπως ἀγαθωσι.

Ἀνὴρ καὶ γυνή.

93

Εχωρτίς γυνῆκα, πρὸς τοῦ κατ' οἴκου ἀπαντας ἀπεχθὰς ἔχουσαν, ἢ βουλήθη γινῶναι εἰς τὴν πρὸς τοῦ πατρῶος οἰκίαν ὅτω διακείται. διὸ δὴ καὶ μετ' ὀυλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀρσέλλει πατῆρα. μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθόντις αὐτῆς, ἐπωιδάντο πρὸς τοῦ ἐκεῖ διεγύρο. τῆς δὲ φαρμίνης ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμνίστ με ἔπεβλέποντο, πρὸς αὐτὴν ἔφη. ἀλλ' ὦ γυνή, εἰ τότοις ἀπεχθάνῃ, οἱ ὄρθρου μὲν τὰς ποιμνας ὀξυλαύουσι, ὅψ' ἐδὲ εἰσίασι, τί γὰρ προσδοκᾶν ποῦ τῶν, οἷς πᾶσαν σιωδῆτριβὸν τὴν ἡμέραν;

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλὰ ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, ἡ ἀκτῶν προδ' ἡλων τὰ ἀδύλα γνωρίζεται.

Εἰφθ καὶ λύκθ.

94

Εριφθ ὑσδρήσατο τὴν ποιμνῆς, ὑπὸ λύκου κατεδίωκε. ὑπὸ γραφεία δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ὦ λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὸν βρῶμα γνήσομαι, ἵνα μὴ ἀκθὰς ἀρθάνω, αὐλησομ πρῶτον ὅπως ὀρχήσωμαι. τὸ δὲ λύκου αὐλοῦντο, τὴν εἰφου ὀρχουμένης, οἱ λυνοὶ ἀκούσαντο τὸν λύκον ἐδίωκεν. ὁ δὲ ἀρσραφεία τῆ εἰφῶ φησί, δικαίως ταῦτά μοι γίνετο. ἔδει γὰρ με μαλγειοῦ ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἀπεφύκασιν
ἀμε-

ἰαχίμαι
ἡφείτας τῶν.

ἡφείτας τῶν.

ἡφείτας τῶν.

unt, haud esse reprehendendos, cum eos parentes sic educauerint.

Maritus, & uxor.

HAbens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, uoluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeretur, quapropter cum rationabili pretextu ad suum ipsam misit patrē. Paucis uero post diebus ea reuersa, rogauit quomodo aduersus illos habuisset. Hæc uero cum dixisset, bubulci & pastores me suspectabant, ad eam ait: sed ô uxor, si eos odisti, qui mane greges agunt, fero autē redeunt, quid sperare oportet in ijs, quibus cum tota conuersaris die?

*προφασιον
εαυτ. προει*

*οφθαλμοι
οφθαλμοι. mane
οφθαλμοι. sero.*

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex paruis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

Hœdus & lupo.

Hœdus derelictus à grege, persequente lupo, cōuersus ad eum, dixit: ô lupe, quoniam credo me tuū cibum futurū, ne iniucunde moriar, cane tibia primum, ut saltem. Lupo autē canente tibia, atq; hœdo saltante, canes cū audiuiissent, lupū persecuti sunt. Hic conuersus hœdo inquit, merito hæc mihi fiunt, oportebat enim me cocus cum sim, tibicinem non agere.

Affabulatio.

Fabula significat, q̄ ea, quib. natura apti sunt, negli-

ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἐτόρῳμ ὑπὸ πηδύεσσι πειρώμενοι,
δυσυχίας ποδὶ πίπτουσι.

Καρκίνος καὶ ἀλώπηξ.

95

Καρκίνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβάς, ἐπὶ τινος
γνέμεθῳ τόπῳ. ἀλώπηξ δὲ λιμώθησα ὡς ἐθεά-
σατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλων κα-
ταβιβρώσκεισθαι, ἔφη. ἀλλ' ἐγὼ γε δίκαια πέπονθα,
ὅς θαλάσσιος ὤμ, χόρσαϊος ἢ βουλήθω γημέσθαι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκία κα-
ταλιπόντες ὑπὸ πηδύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσή-
κουσι ὑπὸ χειρῶν τε, εἰκότως δυσυχῶσι.

Κιθαρωδός.

96

Κιθαρωδὸς ἀφῆς ἐν οἴκῳ λιθονιαμθῶ σωνή-
δως ἀδῶν, καὶ ἀντιχούσης αὐτῷ τῆς φωνῆς,
ὥσθι σφόδρα δύφῳνος εἶναι. καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ὑπὸ τῷ
τῷ, ἐγὼ δεῖν καὶ δεῶ τρω ἑαυτὸν ὑπὸ δουῶναι. ἀεικό-
μενος δὲ ὑπὸ δειψαδα, καὶ κακῶς ἀδῶν πάνυ, λίθοις
αὐτὸν ἐζώσαντες ἀπήλασαν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅτῳ καὶ τῶν ῥητόρων γνῶσι ἐν ταῖς
σχολαῖς δοκοῦντες εἶναι τινος, ὅταν ὑπὸ τὰς πολι-
τείας ἀείκωνται, ὁ δὲ γνὸς ἀξιοί εἰσι.

Κλέπτει.

97

Κλέπτει εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, ὁ δὲ ἐυρομ,
ὅτι μὴ ἀλεκτρούνα. καὶ αὐτὸν λαβόντες ἀπέ-
σαν. ὁ δὲ μέλων ὑπὸ αὐτῶν δύεσθαι, ἐδείτο ὡς αὐ-
τὸν ἀπολύσει, λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώ-
ποις, νυκτὸς αὐτὸν ὑπὸ τὰ ὄργα ἐγείρω. οἱ δὲ ἔφα-
σαν

σαν

negligunt, quæ uero aliorum sunt, exercere conantur, in infortunia incidere.

Cancer, & uulpes.

Cancer è mari cū ascendisset, in loco quodam pascebat. Vulpes esuriens ut uidit, accessit, ac eum rapuit. Ille deuorandus ait, sed ego condigna patior, qui marinus cū sim, terrestris esse uolui.

Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui proprijs derelictis exercitijs, ea quæ nihil conueniunt aggrediuntur, merito infortunatos esse.

Citharædus.

Citharædus rudis in domo calce incrustata familiariter, ut solebat, canens, & contra resonante in se uoce, existimabat ualde canorus esse. Verum elatus super hoc, cogitauit & theatro sese committere oportere. Profectus uero ad se ostendendum, cum male admodum caneret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam, qui in scholis uidentur esse aliqui, cum ad res publicas se conferunt, nullius precij esse.

Fures.

Fures in domum quandam ingressi, nihil inuenerunt nisi gallum, atque hoc capto, abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitterent, dicens, utilem esse hominibus noctu eos ad opera excitando. Hi uero dixerunt

σαν, ἀλλὰ δῖα ἴδῃ σε μάλλον δύσμεν. ἐκείνους γὰρ ἐγείρω, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἔασι.

Επιμύδιον.

φ. Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς γίνονται, ἢ τοῖς χρηστοῖς ὅτιν ὑδρῶν γένηματα.

Κορώνη καὶ κόραξ.

98

Κορώνη φθονήσα καὶ κόρακι, τῷ ὕδι δὲ οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ δῖα ἴδῃ μαρτυρεῖ μὴ ὡς πολλοὶ λέγουσι τὸ μέλλον, δεαλαμνή τινὰς ὁδοπόρους παριόντας, ἤκην ἐπὶ τῷ δένδρον. καὶ σᾶσα, μεγαλῶς ἐκραξεν. τῷ δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ὑπεραφῆν τῷ, καὶ καταπλαγῆν τῷ, ἔποτυχῶν τις ἔφη. ἀπίωμεν ὡς οἱ. κορώνη γὰρ ὅτι, ἢ τις λέκτραγε, καὶ οἰωνισμόν οὐκ ἔχει.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅτι καὶ τῷ ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσι ἀμειψόμενοι, πρὸς τῷ τῷ ἴσῳ μὴ ἐπιπέσει καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη καὶ λύων.

99

Κορώνη ἀδελφῶν δύσκα, λυῶν ὕδι ἐστίασιμ ἐκάλει. ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάλιστ' αὐτὴς δυσίας ἀναλίσκεις; ἢ γὰρ θεὸς ὅτι σε μισεῖ, ὡς λακτῶν σιωτρώφῳ σοι οἰωνῶν τῷ πίστιμ πόθειλιν. καὶ ἢ κορώνη πρὸς αὐτὸν, δῖα ἴδῃ μάλλον αὐτῆ δύω, ἵνα δῖα λαγαγῆ μοι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ δῖα κέρδιον ὡς ἐχθρὸς ὑδρῶν γένημα οὐκ ὀκνεοῖσι.

Κόραξ καὶ ὄρεσι.

100

Κόραξ τροφῆς ἀφροδῶν ὡς κατείδεν γῆνι ὑψηλῶν τόπων ὄρεσιν

εραγω. αἴρω

μίσημα
φλισκάνω
-ισω. -εω.

κλιόκω
-ισω.
ἀλλάττω. αἴρω
-ισω.

νεω. μ. -ισω
εο. -ισω.

rūt, sed propter hoc te tanto magis occidimus.
Illos enim excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime prauis esse aduer-
sa, quæ bonis sunt beneficia.

*qui bonis bonis
sunt eadem ma-
lis mala*

Cornix, & coruus.

Cornix coruo inuidens, quod is per augu-
ria hominibus uaticinaretur, ob idq̄ cre-
deretur uti futura prædicens, conspicata uiato-
res quosdā prætereūtes, iuit super arborē quan-
dam, stansq̄ ualde crocitauit. Illis uero ad uocē
conuersis, & admiratis, re cognita, quidam in-
quit: abeamus heus uos, cornix enim est, quæ
crocitauit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodē modo & homines cum
præstantioribus certantes, præter quàm, quòd
non ad æqua perueniunt, risum quoq̄ debere.

Cornix, & canis.

Cornix Mineruę sacrificās, canē inuitauit
ad epulas. ille uero ad eā dixit, qd frustra
sacrificia absumis: dea enim adeo te odit, ut ex
peculiarib. quoq̄ tibi augurijs fidē sustulerit.
Cui cornix, ob id magis ei sacrifico, ut reconci-
lietur mihi.

*η ανηρα, ας
μινενα : ο
η εσιδοιο. η
ομμιου. ερ*

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq̄ ob lucrum nō uereri
inimicos beneficijs profequi.

Coruus, & serpens.

Coruus cibi indigens, ut serpentē in aprico
quodam

ὄφρα ἡδονῶν ἄφρον, ἔσθον καταπύλας ἡρπασέ. τὸ δὲ,
 ὑπεραφύγος καὶ διακόντος αὐτῶν, ἀκρδνήσκει μέλ-
 λων εἶρηκε. δείλαιος ἔγωγε, ὅς τοιοῦτόν ἐυροῦ ἔρμαι-
 ον. ὅζ' ὅ καὶ ἀπόλλυμαι.

φρα. ἐρῶ
 ρηκα. ἢ
 τορέω

Επιμύδιου.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα, δῖα θησαυρῶν ἐυροῦν ὑπὸ σῶτη
 εὐεῦω. εὐεῖα λινοδυδύσαντα.

δωεῦω. εὐεῖα
 κὲν ῥοιμει

Κολοῖός καὶ πόριδραῖ.

101

Κολοῖός γ' ἔτινι πόριδραῖν πόριδραῖς ἰδῶν κα-
 λῶς τρεφομένης, λυκάνας ἑαυτὸν ἤλθον, ὡς
 καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς δαίτης μεταληψόμενος. αἰ δὲ μέ-
 χει μὲν ἡσύχαζον, οἰόμενοι πόριδραῖν αὐτὸν εἶναι,
 προσίγντο. ἔπει δ' ἔποτε ἐκλαδομένης ἐφδέγξατο, πη-
 νικαῦτα τὴν αὐτὴν γνοῦσαι φύσιν, ὅζ' ἤλασεν πάλου
 σαι. καὶ ὅς, ἀκτυχῶν τῆς γ' ἑταῦθα τροφῆς, ἔπει ἠῆκε
 πρὸς αὐτὸν κολοῖός πάλιν, ἱάκείνοι δῖα τὸ χροῖμα αὐτὸν
 ὅκ' ὑπὸ γνόντο, τῆς μετ' αὐτῶν δαίτης ἀπείρξαν, ὡς
 τε δινοῖν ὑπὸ θυμίσαντα μηδετόρας τυχεῖν.

υχαζο
 εο, ῥηκίσο.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δαί καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκείας,
 λογίζομεν, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς θεῶν μηδὲν ὠφε-
 λείν, ἀφαιρείται καὶ τὰ πλεόντα πολλὰ κίς.

8.

Κολοῖός.

102

Κολοῖός τις συλλαβῶν καὶ δ' ἦσας αὐτὸν τὸν πό-
 ρι δαλίνω, θεῶν ἑαυτὸν παρέδωκε παιδί. ὁ δὲ, μὴ
 ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλέ-
 γου ἀσλείας ἔτυχε, φυγῶν ἤκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν.
 ποδελιηθῆντος δὲ τὸ δεσμοῦ τῆς ἑλαδδεις, ἀκρωτῆ-
 ναι μὴ δυνάμενος, ἔπει δ' ἡ ἀκρδνήσκει ἔμελλε, πρὸς

ρίκροχομαι
 ἐπιμύδιου

ἑαυτὸν

quodam loco dormientem uidit, hunc deuolando rapuit. Hic cū se uertisset, atq; momordisset ipsum, coruus moriturus dixit, me miserū, qui tale reperi lucrum, quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in uirum, qui ob thesaurorū inuentio-
nem de salute periclitatur.

Monedula, & columbæ.

Monedula in columbario quodā colūbis
uifis bene nutritis, dealbauit sese, iuitq;, ut & ipsa eodem cibo impertiretur. Hæ uero, donec tacebat, ratæ eam esse columbam, admi-
ferunt. Sed cum aliquando oblita uocem emi-
sisset, tunc eius cognita natura, expulerunt per-
cutiendo, eaq; priuata eo cibo redijt ad mone-
dulas rursum. Et illæ ob colorem, cū ipsam non
nosset, à suo cibo abegerunt, ut duorum appe-
tens, neutro potiretur.

*φθέρρομα
μ. γφομαί λογ*

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris con-
tentos esse, cōsyderantes auaritiā, præterq; qd
nihil iuuat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

Monedula.

Monedulam cum quis cepisset, & pe-
dem alligasset filo, suo tradidit filio.
Hæc nō ferendo uictum inter homines, ubi pa-
rumper libertatē nacta est, fugit, in suumq; ni-
dum se contulit. Circumuoluto uero ramis uin-
culo, euolare haud ualens, cū moritura esset, se-

n cum

ἑαυτὸν ἔφη, δαίλαι Θ' ἔγωγε, ὅς τιν' ἀνθρώποις
μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλαθον ἑμαυτὸν τῆς ζωῆς σε-
ρήσας.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔδ' ὅτε μετρίων λευδῶν
ἑαυτοῦ βυλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους πόδι πίπῃσι.

Ἑρμῆς.

103

Ζεὺς Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψύ-
δος φάρμακον ἐγχεῖν. ὁ δὲ ἄσος τείψας, καὶ μέ-
τρον ποιήσας, ἰσοῦ ἐκάστω γνέχεεν. ἰδί δὲ μόνον τοῖς σκυ-
τέως ὑπολειφθέντες, πολὺ κατέλειπον φάρμακον,
ὅλλω λαβὼν τιν' θυρίαν γνέχεεν αὐτῷ. κακτότα συ-
νέβη αὐτῷ τεχνίτας ἀπαντας ψύδεσθαι, μαλιστα δὲ
πάντων αὐτῷ σκυτέας.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ψυδολόγους τεχνίτας.

Ζεὺς.

104.

Ζεὺς πλάσας αὐτῷ ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας
διαδέσεις αὐτοῖς γνέθηκε, μόνω δὲ γνέειναι τῆς
ἀιχμῶν ἐπελάθει. διό καὶ μὴ ἔχων πόδην αὐτῆς
εἰσαγαγεῖν, δια τὸ ὄχλου αὐτῷ εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν.
ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγε ἀναξιοπαθοῦσα. ἐπεὶ
δὲ σφόδρα αὐτῆ γνέκειτο, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε ἰδί ταύταις
εἰσδύχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς αὐτῶν μὴ εἰσελθεῖν.
αὐτῶν δὲ εἰσελθεῖν, αὐτῆ ἄζελεύσομαι παραύτικα. ἀπὸ δὲ
τότε σπέβη πάντας αὐτῶν πόρνους ἀναιχμῶτας εἶν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αὐτῶν ὑπὸ δῶτα κατεχομένους,
ἀναιχμῶτας εἶν συμβαίνει.

Ζεὺς

cū loquebat̃, me miserā, quę apud homines nō
ferēdo seruitutē, incaute mea me uita priuauī.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnunquam quosdam, dum
se à mediocribus student periculis liberare, in
maiora incidere.

Mercurius.

IVpiter Mercurio iussit, ut artificibus omni
bus mēdacij medicamentū misceret. Hic eo
trito, & ad mensurā factō, æquabiliter singulis
miscuit. Cū uero solo relicto sutore, multū sup
esset medicamēti, totū acceptū mortariū ei mi
scuit. Atq; hinc contigit artifices omneis men
tiri, maxime uero omnium sutores.

ἄσ σκύτεο
μύθοο.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Iupiter.

IVpiter formatis hominibus, omneis illis af
fectus indidit, solū indere pudorem oblitus
est. Quapropter non habens, unde nam ipsum
introduceret, per turbā ingredi eum iussit. Hic
uero primum contradicebat, quod indigna fer
ret. Vehemētius uero eo instante, ait: Sed ego
sanè his ingredior pactis, si amor nō ingredia
tur. Sin ingrediat, ipse exhibo quamprimū. Ex
hoc sanè euenit, omnia scorta inuerecūda esse.

καρκαυτικ
πληθὺς ἔργων.

Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inuerecundos
esse.

Ζεύς.

105

Ζεὺς γαίμους τελευτῶν, πάντα τὰ ζῶα εἰσία. μό-
νης δὲ τῆς χελώνης ὑσδρήσεως, διαπορῶν τὴν
αἰτίαν τῆς ὑσδρήσεως, ἐπωιδάνθη αὐτῆς, τίνθη χά-
ριμ αὐτῇ ὑπὸ τὸ δαίτηνον ὃ παρεγγύθη. τῆς δὲ εἰπού-
σης, οἶκος ἔλθη, οἶκος ἄρεισθη, ἀγανακτήσας κατ' αὐ-
τῆς, κατεδίκασε τὸν οἶκον βασιλεύουσαν πόλιφδρίμ.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀρουῶ-
τοῦ μάλλου λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῶν, ἢ παρ' ἄλλοις πο-
λυτελῶς.

Λύκος καὶ πρόβατον.

106

Λύκος ὑπὸ λιωδῶν δηχθεὶς καὶ κακῶς πάχων,
ἐβέβλητο. τροφῆς δὲ ἀκρωδῶν, δεασάμενθη πρό-
βατον, ἐδέετο ποτὸν ἐκ τοῦ παραρρέοντος αὐτῷ πο-
ταμῶ νομίσει. εἰ γὰρ σὺ μοί φησι δώσεις ποτὸν, ἐγὼ
τροφῶν ἐμαυτῶν ἐυρήσω. τὸ δὲ ὑποτυχόν, ἐφη, ἀλλ'
εἰ ἐγὼ ποτὸν ὑπὸ δώσοι, σὺ καὶ τροφῆ μοι χήσῃ.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρα κακοῦργου, δι' ὑποκείσεως γνέ-
φροῦντα.

Λαγωοί.

107

Λαγωοί ποτε πολεμοῦντες ἀερίσ, παρεκάλου
εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δὲ ἔφασαν. ἐβοη-
θήσαμεν ἀν' ὑμῖν, εἰ μὴ ἡδαιμεν τίνου ἐσε, καὶ τίσι πο-
λεμεῖτε.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες,
τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονῶσι.

Μύρμηξ.

Μύρμηξ

Iupiter.

Iupiter nuptias celebrās, omnia animalia accipiebat. Sola uero testudine tarde profecta, admiratus causam tarditatis, rogauit eam, quamobrē ipsa ad cœnā nō accesserit. Cū hæc dixisset, domus chara, domus optima, iratus ipsi, damnauit ut domum baiulans circumferret.

Η. ΧΕΛΩΝΗ.
Festudo. σ

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines eligere, parce potius apud se uiuere, quàm apud alios laute.

Lupus, & ouis.

Lupus à canibus morsus, & male affectus, abiectus iacebat. Cibi uero indigens, uisa oue, rogabat ut potū ex præterfluente flumine sibi afferret. Si eñ tu mihi, inqt, dederis potū, ego cibū mihi ipsi inueniā. Illa, re cognita, ait: sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

ΠΟΛΥΤΕΛΟΣ
Cauere σ σ σ σ

ΠΟΤΟΙ. ΡΟΙ
Ο. σ

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum, per simulationem insidiantem.

κακουργος

Lepores.

Lepores olim belligerantes cum aquilis, inuocarunt in auxilium uulpes. Hæ autem dixerunt, uobis auxiliaremur, nisi sciremus qui uos estis, & cum quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui cum præstantioribus certant, suam salutem contemnere.

Formica.

ΜΥρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἄνδρωπῶτα καὶ τῆ γεωργία δειλεκῶς προσέχωρ, ὃ τοῖς ἰδίοις ἤρκειτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς τῶν γειτόνων καρπῶς ὑφηρεῖτο. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτῆρας ὑπὲρ τῆ τῶν πλεονεξίας, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ἄσπρον ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ πῶ μορφῶν ἀλλάξας, πῶ διαθεσὶν οὐ μετέβαλε. μέλει γὰρ τοῖς νῦν τὰς ἀφ᾽ ἑσῶν πόδας, τοῖς τῶν ἐτόρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῶν ἀποδοθῆσαι εἶρει.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ καὶ ταμαλίσαι τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον δὲ μεταβαλλόνται.

Νυκτεῖς καὶ γαλή.

109

Νυκτεῖς ὑπὲρ γῆς πονησά, ὑπὲρ γαλήης σιωπῆ φθῆ. καὶ μέλησθα ἀναίρεισθαι, πῶσι σωτηρίας ἐδίδετο. τῆς δὲ φαρμάκης, μὴ δυνάσθαι αὐτῶν ἀκλύσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτωχοῖς πολεμῆν, αὐτῆ ἔλεγχον ἐκ ὄρνιθι ἀλλὰ μῦς εἶναι, καὶ ὅπως ἀφείδη. ὕσδρον ἢ πάλιν πονησά, καὶ ὑφ' ἐτόρας συλληφθεῖσα γαλήης, μὴ βρωθῶσαι ἐδίδετο. τῆς δὲ εἰσόδου ἀπασιμ ἐνδράνειν μυσίμ, αὐτῆ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτεῖς ἔλεγχον εἶναι, πάλιν ἀπελύθη. καὶ ὅπως σιωπῆσθαι αὐτῶν ἀλλάξαμεν ἴνω τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δει καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ὑπὸ μῆνιν, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς κραιροῖς συμμεταχηματιζομένοι, πολλάκις τοῖς λινοῦσιν ἐκφύγισιν.

Ὀσδιπόροι.

Ὀσδι-

μεταμόρφωσις
πῶσα. ὡς καὶ
transformatio.

φείμι.
μῦθος.

βρωθῶσαι. μ.
βρωθῶσαι. ὡς
ἐδο

ἀλλάττω. ξω
μῦθος.

QVæ nunc formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbens non erat proprijs laboribus cōtentus, sed & uicinorum fructus surripiebat. Iupiter autem indignatus huius auaritia, transmouit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. Verū cū mutasset formam, non & affectum mutauit. Nam usque nunc arua circumeundo, aliorum labores surripit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura prauos, etsi maxime speciem transmutarint, mores non mutare.

Vespertilio, & mustela.

Vespertilio in terram cum cecidisset, à mustela capta est. Et cū occidenda foret, pro salute rogabat. Hac uero dicente, nō posse ipsam dimittere, quod natura uolucris omnibus inimica foret, ait: nō auem, sed murē esse, & sic dimissa est. Postremo autē cum iterū cecidisset, & ab alia capta mustela, ne uoraret orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicam esse muribus, hæc nō mus, sed uespertilio esse dicebat, & rursus dimissa est. Atque ita euenit bis mutato nomine, salutem consecutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, neque nos in iisdem semper esse oportere, considerantes eos, qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

Viatores.

Οδοιπόροι κατὰ τινα ἀγριαλὸν ὁδύοντες, ἢ λ
 δομ ἐπὶ τινα σιωπιάν. καὶ κείθην θεασάμενοι
 φρύγανα πόρρωθεν ὑπὲρ πλέοντα, ναυῦ εἶναι μέγαλιω
 ῶνδκσαμ. διὸ δὴ προσέμνηον ὡς μελλέσσης αὐτῆς προ
 σορμῖζεσθαι. ἔπει δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύ
 γανα, ἐγγυτέρω ἐγγύθῃ, ἔκετι ναυῦ, ἀλλὰ πλοῖον ἐδὲ
 κωω βλέπειν. ἔξνεχθῆντα δ' αὐτὰ φρύγανα ὄντα
 ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μάττω ἡμεῖς
 τὸ μηδὲν οὐ προσεδεχόμεθα.

αλ. μ. οἰησο
 π. ὠημαι
 ἴτην. ρυφρικο
 Δερω. μ. σισσο
 εἴηνοχα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων γῆνοι ἔξ ἀπρόπῃς
 δουρωτὸς φοβόροι εἶναι, ὅταν εἰς πείραν ἔλθωσι, ἔ
 δινός ἐνείσπονται ἄξιοι.

ονθ' ἀγειθ'.

ΟΝθ' ἀγειθ' ὄνομ ἰδὼν ἡμδρομ γῆ τινι θυηλῶ
 τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακίρειζεν, ἐπὶ τῇ
 τῆ δουξία τῷ σώματι, καὶ τῆ τῆς τροφῆς ἀκλάσει.
 ὕδρομ δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλα
 τῶ ὀπιθῆν ἐπόμνηον, καὶ ῥοπάλοισ αὐτὸν παίοντα,
 ἔφη, ἀλλ' ἐγωγε ἔκετι σε δουδαμονίζω, ὅρῳ γάρ, ὡς οὐκ
 ἀνδρ κακῶν μεγαλῶν τῶ δουδαμονίαν ἔχεις.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ λινδύων
 καὶ ταλαιπωριῶν λέρδκ.

κερδ. εοσ.

Ονοι.

Ονοι ποτὲ ὑπὲρ σιωχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ τα
 λαιπωρεῖν, πρέσβεις ἐπεμψαν πρὸς τοῦ δία,
 λύσιμ τῶ πόνων αὐτῶν. ὅσ' αὐτοῖς ὑπὲρ δειξαί Βου
 λόμνηθ, ὅτι ἴσῃ ἀδωιάτῳ ὄσιμ, ἔφη, τότε αὐαῖς
 ἀπαλ.

πεμπω. ψω
 κίκο.
 φένυμι. μ.
 π. εἰχα.
 κενδο. δεμωκ.

Vlatores secundū littus quoddā iter facientes, uenerūt in speculā quandā, & illic cōspicati farmēta procul natantia, nauim esse magnam existimarūt, quam obrē expectarūt, tanq̄ appulsura ea esset. Cū uero à uento lata farmēta propius forēt, nō nauim amplius, sed scaphā uidere uidebant. Aduectis autē illis, cū farmēta esse uidissent, inter se dixerunt, ut nos igitur frustra, quod nihil est, expectabamus.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnullos homines, qui ex improviso terribiles esse uidentur, cum periculū feceris, nullius esse precij inueniri.

Asinus syluestris.

Asinus syluestris asino uiso domestico in loco quodā aprico, pfecto ad ipsum, beatū, dicebat & corporis habitudine, & cibi pceptione. Deinde uero cū uidisset eū ferentē onera, & agasonē retro sequentē, & baculis ipsum pcutientē, ait, ast ego nō amplius beatū te existimabo. Video em̄ nō sine magnis malis habere te felicitatē.

Affabulatio.

Fabula significat, non esse æmulanda lucra, in quibus insunt pericula, & miserix.

Asini.

Asini olim propterea quod assidue onera ferrent, & fatigarentur, legatos miserūt ad Iouē, solutionē laborū petētes. Hic aut ostēdere ipsis uolens, id nō posse fieri, ait. Tūc eos

ἡ ἀσπίς.
sarmētū. lig
aridū. Fixula

ἀπαλαγήσειδα τῆς κρηθ' παθείας, ὅτ' αὖ οὐροῦν τὸ
 ποιήσωσι ποταμόν. ἰὰ κείνοι αὐτὸν ἀληθούειν ἔπολα
 βόντ' οὐ, ἀπ' ἐκείν' κ' αὖ μέχρ' τῆ νύϊ γ' ἴθα ἄρουμ ἑτέ-
 ρων ἰδίωσιμ' ὄνων, γ' ἴταῦθα κ' αὖ τοὶ πόρυσάμενοι ἄ-
 ρῶσιμ.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ δὴλοῖ, ὅτι ἐκάτω τὸ πεπρωμένον ἀδούρ-
 ωδύτ' ὄσιμ.

Ονθ' κ' αὖ ἀλώπηξ.

113

ΟΝΘ γ' ἰδυσάμενθ' λεοντῶν, πόρ' ἴει, τ' αὖ λα-
 τ' ἴν' ζώων ἐκφοβῶν. κ' αὖ δὴ δεασάμενθ' ἀλώ-
 πεκα, ἔπειράτο κ' αὖ τ' αὖ τῶν δεδ' ἴπ' ἴεδα. ἢ δ' ἐ, ἐτύγ-
 χανε γ' αὖ τ' ἴ φθ' εγξ' αμ' ἴνου π' ο' α κ' κ' ο' υ' ἴα, π' ἴος αὖ-
 τ' ὄν' ἔφ' η. ἀλλ' ἐν ἴδι, ὡς κ' αὖ ἐγὼ αὖ σε ἐφοβ' ἴθ' ἴω, εἰ μ' ἴ
 ὄγκω μ' ἴνου ἴηουα.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ δὴλοῖ, ὅτι γ' ἴνοι τ' ἴν' ἀπαιδ' ὄν' τ' ἴν, τοῖς ἔξω δ' ο
 κ' οῦν τ' ἴες τ' ἴν' οὐ εἶναι, ἔπο τ' ἴς ἴδ' ἴας γ' λ' ω' σ' α' λ' γ' ἴας ἔ-
 λ' εγ' χ' ο' ν' τ' α.

Ονθ' κ' αὖ βάλτραχοι.

114

ΟΝΘ ξύλα βασιάζωμ, διέβαινέ τινα λίμνῶν. ὄλε
 ὀθ' ἴας δ' ἐ, ὡς κ' αὖ τ' ἴω δ' ο' ν' γ' η, ὄζ' α' ν' α' σ' ἴω' α' μ' ἴ δ' ἴν-
 ν' α' μ' ἴνος, ὡδ' ὑ' ρ' ε' π' ὄ τ' ε κ' αὖ ἔσ' γ' η' γ' η. οἱ δ' ἐ γ' ἴ τ' ἴ λ' ἴ μ' η κ' β' α
 τ' ρ' α' χ' οἱ τ' ἴν' σ' γ' η' α' γ' μ' ὄ μ' τ' ὄ τ' τ' ἀκ' ὄ σ' α' ν' τ' ὄ δ' ο, ὡ δ' ὄ τ' ο' s, ἔφ' α
 σ' α' ν, ἔ τ' ἴ αὖ ἔπ' οἴ' ἴ' ἴ' α' s, εἰ τ' ὄ s ὄ τ' ο' μ' γ' ἴ τ' αὖ θ' α χ' ἴ ο' ν' ο' μ' δ' ἴ ε
 τ' ρ' εἰ β' ο' δ' ο, ὄ s' ο' μ' ἴ μ' εἰ s, ὄ t' e π' ἴ ο' s ὄ λ' ἴ γ' ο' μ' π' ε' s' ὄ μ' , ὄ t' o' w' s ὄ δ' ὄ
 ρ' η.

Ἐπιμύθιον.

Τ' ὄ τ' ω τ' ἴ λ' ὄ γ' ω χ' ἴ s' αἰ τ' ἄ ν' τ' ἴ s π' ἴ ο' s ἄ ν' δ' ρ' α ρ' ἄ θ' υ' μ' ο' μ' , ὄ s
 ἔ π' ἔ λ' α' χ' ἴ s' οἰ s π' ὄ ν' οἰ s δ' ὄ s' φ' ο' ρ' ε' ὄ n' t' a, αὖ τ' ὄ s αὖ s π' λ' εἴ s' s
 ρ' α' δ' ἴ ω' s ὄ θ' ἴ s' ἄ μ' ε' n' θ' .

ἴδω

ἴδω . μ . ἴδω
ἴχα . territo .

ἴδω . ἴσω
ἴχοι . ἴ
ἴρομαι . ἴσοι

liberatū iri laboribus, cum mingendo fluuium fecerint. Ac illi eū uerū dicere existimantes, ex illo & nunc usq; , ubi aliorum urinam uiderint asinorum, illic & ipsi circumstando mingunt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuiq; quod fatale est, incurabile esse.

Asinus, & uulpes.

Asinus indutus pelle leonis, uagabatur reliqua bruta perterrendo. Cæterum uisa uulpe, tentauit & hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsius uocem audiuerat) ad ipsum ait: sed bene scias, quod & ego te timuissim, nisi rudentem audiuissem.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnullos indoctos, q̄ n̄s, qui extra sunt, aliqui esse uidentur, ex sua linguacitate redargui.

Asinus & ranæ.

Asinus ligna ferēs pertransibat paludem quandam. Lapsus autem, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ autem quæ erant in palude auditis suspiriis, heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos, fuisses, cum quia ad breue tempus cecidisti, sic lamenteris?

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit in uirum segnem, qui ob minimos quosque labores tristatur, cum ipse maioribus facile resistat.

Asinus

ΟΝΘ και κόραξ.

115

ελκώω. ώβαι
ωχα. ημια
το. ινδε
ελχοσ.

ΟΝΘ ήλκωμλίΘ τὸ νῶτομ, γν̄ τιμι λειμῶνι γν̄ε-
μω. κόρακΘ δὲ ὑπ̄καδισαντος αὐτῶ, και τὸ
ἐλκΘ ξάινοντος, ὁ ὄνΘ ὄγκᾶτο και ἤλατο. τῶ δὲ ὄνη
λάττῃ πὸρρῶθην ἰσταμλίθ και γελῶνθῃ, λύκος παειῶμ
αὐτῶμ εἶδε, και ἔφη. ἀθλιοι ἡμεῖς, οἱ καὶ μόνου ὀφθῶμθῃ
αὐτῶ διωκόμεθα, τῶτῶ δὲ και προσεγγελῶσιμ.

δω. ἔδον.

Επιμύδιου.

Ο μῦθΘ δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων, και
μόνου φανθ̄ντῶ δὴλοῖ εἰσιμ.

ΟΝΘ και ἀλώπηξ.

116

κρημνισθ.
ραπεινθ.

ΟΝΘ και ἀλώπηξ κρινωνίαμ σωθέμνοι προς
ἀμλήλους, δζήλθουμ εἰς ἀγρον. λέοντος δὲ αὐ-
τοῖς πῶδιτυχόντος, ἡ ἀλώπηξ τ̄ ετρηστημῆνῶμ ὀρῶσα
κίνδωουμ, προσελθῶσα τῶ λέοντι, παραδῶσειμ αὐτῶ
τ̄ ὄνουμ ὑπέχθῃ, εἰὰν αὐτῆ τὸ ἀκίνδωουμ ἐπαγγέμηθ̄.
τῶ δὲ ἀκλύσειμ αὐτῶ φήσαντος, ἐκείνη παραγαγῶ-
σα τ̄ ὄνουμ, εἰς τινα πᾶγιμ ἐμωδῶειμ προκδύασε, και
ὁ λέων ὀρῶμ ἐκείνουμ φδύγειμ μὴ διωαμλνομ, πρώτῶμ
τῶ ἀλώπηκα σωέχην, εἰθ̄ ὅτως ὑπ̄ τ̄ ὄνουμ ἐτράπη.

Επιμύδιου.

Ο μῦθΘ δηλοῖ, ὅτι τοῖς κρινωνοῖς ὑπ̄βουλοῦντῶ,
λανθάνουσι πομάκισ και αὐαῖς προαπολοῦντῶ.

Ορνις και χελιδῶμ.

117

θερμαινω.
ερασιο, τοικεο.
αγω ηυξαν
ησω. π. ηκα.
ηυξα.
νεσο.

ΟΡΝΙΣ ὀφειωσ ὡὰ εὐρῶσα, ὑπ̄μελῶσ ἐκδορμαῖνα-
σα δζεκὸλαψε. χελιδῶμ δὲ θεακαμλίθ αὐτῶ,
ἔφη. ὦ ματαῖα, τί ταῦτα τρέφεις; ἀπὸρ αὐξηθῶντα,
ἀρ̄ σου πρώτης τῶ ἀδικεῖμ ἀρ̄ξετα.

Επιμύδιου.

Ο μῦθΘ

Asinus, & coruus.

Asinus ulcerato dorso in prato quodā pascēbatur. Coruo autē insidente sibi, & ulcus percutiēte, asinus rudebat ac saltabat. Sed agasone procul stante, ac ridente, lupus præteriens, ipsum uidit, & dixit, miseri nos, quos si tantum uiderit, persequit̃, huic autē & arrident.

ἄσινος ἄσινος
 ἄσινος ἄσινος
 ἄσινος ἄσινος
 ἄσινος ἄσινος

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantū appareant, dignosci.

Asinus, & uulpes.

Asinus & uulpes inita inter se societate, exiuerunt ad uenationē. Leo uero cū occurrisset ipsis, uulpes imminēs periculū uidēs, profecta ad leonē, tradituram ei asinū pollicita est, si sibi impunitatē promiserit. Qui cū dimissurum eam dixisset, illa adducto asino in casses quosdā ut incidere, fecit. Sed leo uidens illum fugere minime posse, primam uulpem comprehendit, deinde sic ad asinum uersus est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui socijs insidiantur, sæpe & seipso nescios perdere.

Gallina, & hirundo.

Gallina serpentis ouis inuentis diligenter calefacta excudit. Hirundo autē cū eam uidisset, ait, o demens, quid hæc nutris? quæ cum excreuerint à te prima iniuriā auspicabuntur.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλιθάσδου τὸς ὄσιμ ἢ πονηρία, καὶ τὰ μέγιστα ὄυδρ γετῆται.

Καμυλθ.

118

Ο Τε πρῶτον κάμυλθ ὠφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβῆθ ἰγνίτου, καὶ τὸ μέγυθ καταπλαγῆντου, ἐφθυγομ. ὡς δὲ χρόνος προῖοντος, σωεῖδου αὐτῆς τὸ πρῶτον, ἐθάρρησαν μέχει τὸ προσελθεῖν. ἀδομνοι δὲ ἤντ μικρὸν, τὸ ζῶον ὡς χολῶ ἔκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἤλθου, ὡς τε ἢ χαλινὸς αὐτῆς ποδιδῆντες, πασιμ ἐλαύειν δεδῶκασιν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβόρα τῶν πραγμάτων, ἢ συνήθεια ὄυκαταφρόνητα ποιεῖ.

Οφίς.

119

Ο φίς ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατῶμυθ, τῶν διῖ ἰνετύγχανον, ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἐπληξας, ἔκ αὖ ὁ δούτορθ ἐπεχείρησε ἴσθρ ποιῆσαι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ὠλβαίνουσι ἀνδισάμνοι, τοῖς ἄλλοις φοβόροι γίνονται.

Πεισδρά.

120

Πεισδρά δῖψη σωεχομῆν, ὡς ἐδεασατὸ ἰντι πῶω λατῆρα ὕδατθ γεγραμμῆον, ἰνόμσθ ἀληθινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλῶν τῶν ῥοίκω ἰνεχθεῖσα, ἔλαθον ἑαυτῶν τῶν πίνακι ἐμωδουσα, ὡς καὶ τὸ πῆρω αὐτῆς ποδικλαδῆντῶν καταποθεῖν ὠδῖ γλῶ, καὶ ὑπὸ τινθ τῶν παρατυχόντῶν ἀλῶναι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος

ρικλάζο.
frango.

Fabula significat, implacabilē esse prauitatem, licet afficiatur maximis beneficijs.

Camelus.

CUm primum uisa est camelus, homines perterriti, & magnitudinē admirati fugiebant. Vbi uero procedente tempore cognouerunt ipsius mansuetudinē, confisi sunt eo usq̃, ut ad eam accederent. At intellecto paulo post beluæ nō inesse bilem, eò cōtemptus iere ut & frena ei imponerēt, & pueris agendā traderēt.

Affabulatio.

Fabula significat terribiles res, consuetudine contemptibiles fieri.

Serpens.

Serpens à multis hominibus pessundatus Iouem postulauit. Iupiter autē ad eū dixit, sed si qui prior cōculcauit, pupugisses, nequaq̃ id facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui prius inuadentibus resistunt, alijs formidolosos fieri.

Columba.

Columba siti correpta, ut uidit quodā in loco poculū aquæ depictū, uerū rata, atque multo elata impetu, inscia in tabulā offendit, ut & pennis ipsius perfractis in terram decideret, atq̃ à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι γῆνοι τῶ ἀνθρώπων διὰ σφοδρὰς προθυμίας, ἀποδισκέωτως πράγμασι ἐγχειροῦντο, ἐμβολλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Γεμιστὰ καὶ κορώνη.

121

*Δουάτ
Ρυθίο.*

Περιστὰ γῆ τινι πόλισδρεωνι τρεφομένη, ὑδὶ πολυτεκνία ἐφρυαθήσεται. κορώνη δ' αὐτῇ ἀκούσασα ἔφη, ἀλλ' ὦ αὐτή. πέπωσασο ὑδὶ τῷ σερμνωμένῃ, ὅσα γὰρ αὐτῇ πλείονα τέκνης, τὸσδε καὶ πλείους λύπας σωαίσεις.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν οἰκετῶν δυσυχέσα τοῖς εἰσι, ὅσοι γῆ τῆ δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιῶσιν.

Γλάσιος.

122

*liet in fune
conducta ad
centa bitem
πην.*

Πλάσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῇ μίᾳ ἀκροθάνῃσις, θρῆνῆσας ἐμυθώσατο. τῆς δὲ ἐτόρας παύσας λέγῃσιν, ὡς ἀδελφαι ἡμεῖς, ἀγε αὐτὰ ὡς ὅτι τὸ τῶ γῆθος θρῆνῆσιν ἔκιστον, αἱ δὲ μὴ προσήκουσαι ὅτω σφοδρῶς κτύπονται. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὐτὰ ὅτω θρῆνῆσιν, ὑδὶ γὰρ ἀργυρίῳ ἑσὺ ποιῶσιν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι γῆνοι τῶ ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν ἔκοντοσιν ἀλλοτείας συμφορὰς ὀργολαβῆν.

Ποιμῶν.

123

Ποιμῶν ἔλαβας εἰς τινὰ δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ἔσπυρῶσας ὑπὸ δρυῶν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς τὸν καρπὸν κατέσειε. τὰ δὲ πρόβατα ἐδίοντα εἰς βάλανας ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποιμὴν κατέβας, ὡς εἶδε τὸ γεγονός, ὦ κῆκισα ἔφη ζῶα. ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐδήτας παρέχετε, ἐμὸ δὲ πρέφοντε ὑμᾶς, καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεθε.

Επιμύ

Fabula significat, nonnullos homines ob uehementes alacritates inconsulto res aggredientes iniicere sese in perniciem.

Columba, & cornix.

Columba in colūbario quodā nutrita, foe cūditate superbiebat. Cornix uero ea audita, ait: sed heus tu desine hac re gloriari, nam quo plures paris, eo plus mœroris accumulās.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoq; eos esse infelicissimos, q̄ in seruitute multos filios faciūt.

Diues.

Diues duas habēs filias, altera mortua, præficas cōduxit. Cū uero altera filia dixisset, ut nos miserē, ipsæ, ad quas pertinet lucrū, lamentari nescimus, hæ uero nō necessariæ sic uehementer plangūt. Mater ait, ne mirare filia, si hæ ita lamentant̄, nam nummorum gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnullos homines ob auaritiam non uereri alienis calamitatibus quæstum facere.

Pastor.

Pastor actis in quercetū quoddā ouibus, strata sub quercu ueste, ascendit, & fructū decutiebat. Oues uero inter edendū glandes, nesciæ & uestes unā deuorarūt. At cum pastor descēdisset, ut qd̄ erat actū uīdit, o pessima, ait, animalia, uos ceteris uellera ac uestes præbetis, à me uero, qui uos nutrio, & uestem surripitis.

o

Affa

sp̄s, uoo

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἀνοικίαν, τοῦ μηδὲν προσήκοντος ὑβρίζουσιν, καὶ τὰ οἰκείων φαῦλα ὀργαζονται.

Αλιεύς καὶ σμαεῖς.

124

*Amidas alii
sunt. ο*
*αἰσώπῳ fabula
ἔχει συνέσει.*
Αλιεύς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήνεγκε σμαεῖδα. σμαεῖς δὲ ὄσα, ἰκέτ' ὄσων αὐτῷ νῦν μὲν μὴ λαβεῖν αὐτῷ, ἀλλ' ἔασαι δὲ τὸ σμαεῖδον τυγχάνειν. ἀλλ' ὅταν αὐξωθῶσι τὰ μεγάλα φησὶ γινώμαι, συλλαβεῖν μεδωθήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονα σοὶ ὠφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἀλιεύς εἶπεν. ἀλλ' ἐγὼ γε αὐτὸς αὐ εἶλω, εἰ τὸ ἐν χόρσι πρὸς ἑσέως καὶ σμικροῦ ἐν τῷ προσδοκώμενον καὶ μέγα ὑπαρξήν ἐλπίζειν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος αὐ εἶη, ὁ δ' ἐλπίδα μείζονα, τὰ ἐν χόρσι ἀφείσ' σμικρὰ ὄντα.

Ἴππος καὶ ὄνος.

125

ἰθμή.
Ανδρῶπις τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ὁ δὲ δούον τῶν δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ. ἄρομ' ἐκ τοῦ ἐμοῦ βαρῆτος, εἰ θέλεις εἶναι με σῶμ. ὁ δὲ οὐκ ἐπέειπεν. ὁ δὲ ὄνος πρὸς τὸν ἵππον ἐτελεύτησεν. τὸ δὲ δευτέρως πάντα ἀκρδύντ' αὐτῷ καὶ αὐτῷ τῷ ὄντι δούον, θρῆνῶν ὁ ἵππος ἐβόα. οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι σωέβη τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικροῦ βαρῆτος λαβεῖν, ἰδὲ ἅπαντα βασάξω, καὶ τὸ δούμα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μακροῖς οἱ μεγάλοι συγκαθινανοῦντο, ἀμφοτέρωθεν σώθησονται ἐν βίῳ.

Ἀνδρῶπις καὶ σάτυρος.

126

ἀνδρῶ-

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines ob demen-
tiam eos, qui nihil ad se attinent, beneficio affi-
cere, in domesticos mala operari.

Piscator & cerrus.

Piscator demisso reti in mare retulit cerrum,
qui paruus cum esset, supplicabat ipsum ne
tunc se caperet, sed dimitteret, quod paruus foret.
At cum creuero, & magnus, inquit, euasero,
me capere poteris, quoniam & maiori tibi ero
utilitati. Tum piscator ait, sed ego demens fue-
rim, si quod in manibus est, dimisso lucro, licet
sit paruum, expectando magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat, inconsyderatum esse, qui spe
maioris rei, quae inter manus est, amittat, quia
parua fuerit.

Equus, & asinus.

Homo quidam habebat equum, & asinum, cum
aut iter facerent in uia, ait asinus equo: tol-
le a me oneris partem, si uis me esse saluum. Illo non
persuaso, asinus cecidit, atq; e labore mortuus
est. Ab hero autem omnibus impositis ei, & ipsa
asini pelle, conquerens equus, clamabat: heu mihi
miserrimo, quid mihi obtigit afflictio? quia enim
parum oneris nolui accipere, ecce omnia gesto,
& pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum paruis iungan-
tur, utrosq; seruari in uita.

Homo, & satyrus.

Ανδρῶπις τις πρὸς σάτυρον Θιλίαν ποιησάμενος, στωεδίωμ ὡς αὐτῷ. χεῖρας δὲ καὶ ψυχρὸς γημομένης, ὁ ἀνδρῶπις τὰς χεῖρας αὐτῷ προσφέρων ὅτι σῶματι ἀπέωνει. τῷ δὲ σατύρῳ ἐπὶρωτήσαντος, ὅτι ὡς αἰτίαν ἴδωρ πρῶτα ἔφη. τὰς χεῖρας μεθ' ὁρμαίνω ἐκ τοῦ κρύου. μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσματο ἄθρομα προσγενεχθῆντος, ὁ ἀνδρῶπις προσφῶν ὅτι σῶματι ἐφύσα αὐτό. πωυθανομένης δὲ πάλιν ὅτι ὡς αἰτίαν ἴδωρ πρῶτα ἔφη, τὸ ἐδέσμα καταψύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ σάτυρος, ἀλλ' ἐγωγε, ἔφη, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀρτάσομαι σὺ δὲ ἢ Θιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ σῶματι ἄθρομα καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξέλγεις.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δειφύγειν ἡμᾶς τὰς Θιλίας, ὡς ἀμειβολός ἔστιν ἢ διαδουλοῖς.

Ἀλώπηξ καὶ δρυοτόμος.

127

Αλώπηξ λιωηγὸς φεύγουσα, καὶ γὰρ ὀρημῆα πρὸς λιὸν δρόμον ἀνύουσα, ἀνδρα δρυοτόμου ἐνεῖσκει γὰρ ταύτη, ὅρ καθικέτ' οὐε τῷ κρύψαι αὐτῷ. τῷ δὲ ὑποδείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθῶσα ἐκρύπητο εἰς τὰς γωνίας. τῷ δὲ λιωηγῶν ἔλθόντων ἄθρομα ὀρωτώντων τὸ ἀνδρα, ἔτος τῆ μὲν φωνῆ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι. τῆ δὲ χεῖρ αὐτῷ τὸ τόπον ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προχόντες, ἀπὸ ἡλθου πρῶτα χῆμα. ὡς ἔν εἰδεν αὐτοῦ ἢ ἀλώπηξ πρὸ ἔλθοντας, ἐξῆλθεν ὃ προσφωνῶσα. μεμφομένη δὲ αὐτῷ ἐκείνου, ὡς σῶθεισαν μὲν δι' αὐτό, χάρτας δὲ αὐτῷ ὅχι ὁμολογῶσαν, ἢ ἀλώπηξ ὑπεγραφεῖσα, ἔφη. ὡς ἔπος, ἀλλ' ἐγωγε ἠδ' αἰμ' ἀν τοι χάρτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ὄργα τῆς χειρὸς, καὶ τοῦ τρόπου εἶχες

Homo quidam cum satyro inita societa-
te, unà cum eo comedebat. Hyems uero,
& frigus cum foret, homo manus suas admo-
tas ori afflabat. Rogante autem satyro, quam
ob causam hoc faceret, ait, manus meas calfa-
cio propter frigus. Sed paulo post edulio cali-
do allato, homo admotū ori insufflabat ipsum.
Consulente rursus, quare id faceret, ait, fercu-
lum frigefacio. Suscepto sermone satyrus, sed
ego, ait, ex nunc renuncio tuam amicitiam:
quia ex eodem ore & calidū emittis & frigidū.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere,
re, quarum anceps est affectio.

Vulpes, & lignator.

Vulpes uenatores fugiens, & in deserto
multa decursa uia, uirum lignatorem in
eo inuenit, cui supplicabat, ut se absconderet,
à quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit
in angulis. At uenatoribus profectis, & uirum
rogantibus, hic uoce quidem negabat scire
quicquam, sed manu ibi locum ostendebat.
Hi uero cum id non egissent, statim abiere. Ut
igitur uidit eos uulpes præterisse, exiuit nihil
allocuta: eo ipsam accusante, quod seruata à
se, gratias sibi non ageret, uulpes conuersa
ait, heus tu, ego uero egissem tibi gratias, si
uerbis similes & manuum gestus, & mores
o 3 habuisses

εἶχον.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς χρυσὰ μὲν ἐπαγγελομένους τοῖς
λόγοις, ἔναντία δὲ ποιουῦντας τοῖς ἔργοις.

Ἀνδρωπος, καταδράκωνας ἀγαλμα. 128

ΑΝδρωπὸς τις ξύλινον ἔχων θεόν, καρδικέτευε
ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. ὡς οὐκ ταῦτα ἐπρατ-
την, καὶ δὲν ἦτορ ἐν πονηρίᾳ διήγει, θυμωθεὶς, ἄρας αὐ-
τόν τῶν σκελῶν, ἐξέριψεν εἰς τὸ ἔδαφος. προσκρυσσα-
σθε οὐκ ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα λαοδείσης, χρυσὸς ἐξ-
έρυσεν ὅτι πλείους. ὅν πορ δὲ σωάγων ὁ ἀνδρωπὸς
ἔβόα. σρεβλὸς ὑπαρχεις ὡς γε οἶμαι καὶ ἀγνώμων. τι-
μὸντά σε γὰρ ἠκιστα με ὠφέλησας, τρωτήσαντα δὲ
σε πολλοῖς καλοῖς ἀμείβη.

Επιμύδιου.

Ο μῦθος Δηλοῖ, ὅτι ἔκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηροῦ ἀν-
δρωπου, τύπῳ δὲ αὐτὸν μάλλον ὠφελήσῃ.

Ἀνδρωπος καὶ λύων. 129

ΑΝδρωπὸς τις ἠτοίμαζε δειπνον, ὀξιάσων τινὰ
τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ λύων αὐτὸν
ἄλλου λιυῖα ἐκάλεε λέγων, ὦ φίλε, δειπσο σιωδ' εἰπνη-
σόν μοι. ὁ δὲ προσελθὼν χείρων ἴσατο, βλέπων τὸν
μέγαν δειπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ. Βαβαί. πόση μοι
χαρὰ ἀπὸ τῆς ἀπινάειως ἐφάνη. τραφήσομαι τε γὰρ
καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὡς τέ με αὐριοῦ μηδισμῶν γε-
πεινῆσαι. ταῦτα κατ' ἑαυτὸν λέγοντος τὸ λιυῖος, καὶ
ἴσμε σείοντος τὴν καρδίαν, ὡς δὲ εἰς τὸν φίλον διαρ-
ρήσει, ὁ μαλγαιος ὡς εἶδε τοῦτον ὡδε ἐκείσε τὴν καρ-
δίαν πόρσι φροντα, καταχῶν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἐξέριψε
παραχρημα ἐξωθεν τῶν θυρίδων. ὁ δὲ καπὼν, ἀπὸ
μεγάλως

habuiffes.

Affabulatio

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia promittunt, sed contra rebus faciunt.

Homo perfractor statuæ.

Homo quidã ligneũ cū haberet deũ, supplicabat, ut sibi beneficeret. Cū igit̃ hæc faceret, & nihilo minus in paupertate degeret, iratus eleuatũ ipsum cruribus, proiecit in pauimentũ. Illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri quamplurimũ effluxit, quod iam ille dum colligeret, exclamabat, peruersus es ut puto, & ingratus. Colenti enim mihi nequaquã profuisti, uerberanti autem te multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, nõ profuturum te tibi, honorando prauũ hominẽ, sed uerberando ipsum, profuturũ magis.

Homo, & canis.

Homo quidã parabat cœnã, accepturus amicum cum quendã suũ & familiarẽ, canis item ipsius aliũ inuitãdo canẽ, dicebat: ò amice ueni cœna unã mecũ. Is cū accessisset, lætus astabat, magnã spectans cœnam, secum loquens: pape, quanta mihi lætitia nuper derepente oblata est. Nam & nutriar, & ad satietatẽ cœnabo, ita ut nullo modo cras esuriã. Hęc secũ dũ diceret canis, simulq; moueret caudã, ut qui iam amico fideret, cocus ut uidit ipsum huc & illuc caudam circumagentẽ, arreptis ipsius cruribus, eiecit statim de fenestris. At is cū decidisset,ibat

o 4 uehe

μεγαλῶς κεραιζῶν. τῶν τις δὲ κωιδῶν, τῶν καὶ ὁδὸν αὐτῶν
 ἔσσωσαν τῶν, ἐπηρώτα, πῶς ἐδείκνυσας φίλος;
 ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη. ἐκ τῆς πολλῆς πόσε-
 ως μεθυθεῖς ὑπὲρ κόρον, ὃ δὲ τὴν ὁδὸν αὐτῶν ὄδῳ
 ἔζηλοιο οἶδα.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὃ δὲ εἶ θαρρείμ τοῖς ἔξ ἄλλοτερίω
 ἐν ποιείμ ἐπαγγελιομῶν.

Αλιός.

130

Αλιός ἀλιότικῆς ἀπειρῶ λαβῶν αὐτοῦς ἐ
 δίκτυα, παρεγγύρω εἰς τὴν θάλασσαν. ἢ εἰς
 ἐπίπινθον πέτρας, τὸ μὴ πρῶτον ἠυλεῖ, νομίζω πρὸς
 τὴν ἠδυσφωνίαν τοῦ ἰχθύος ἐφαλλεδα. ὡς δὲ ὑπὸ το
 λὺ δῖα τεινόμενον ἠνυον ἔδειμ, ἀκρόμενον τοῦ αὐ-
 τοῦ, ἀναλαμβάνει τὸ ἀμείβλητρον. καὶ βαλὼν ἵπ
 τοῦ ὕδατος, πολλὰς ἰχθύας ἠγροῦσεν. ἐκβαλὼν δὲ
 αὐτοῦς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη. ὦ κρί-
 κισα ζῶα, ὅτε ἠυλοῦμαι, ὃ κ' ὠρχείσθε, ὅτε δὲ πέταμαι,
 ὅρα ποιείτε.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς τοῦ παρα λόγον καὶ παρα κερῶν τῶ
 πρῶτοντας.

Βουκόλος.

131

Βουκόλος ἀγέλιω τάνρω βόσκῳ, ἀπώλεσε
 μόσχον. ποσειδῶν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον διέ-
 τειβεν ὄρεων. ὡς ἢ ἔδειμ ἐδωκῆθη, ἠνυον τῶ
 δει, αὐτὸ λαβόντα μόσχον κλέπτην ὑποδείξεν, εἰφοῦ
 εἰς θυσίαν προσάξει. καὶ δὴ ὄρχόμενον εἰς τινὰ δρυ-
 μῶνα, εὐεῖσκει λέοντα κατεδίοντα τὸ μόσχον. ἐμφο-
 ΒΘ

uehementer exclamando. Sed canum quidam cum illi in uia occurrisset, percontabat, ut belle cœnatus es amice? Is suscipiēs ei dixit: Multo potu inebriatus supra satietatem, ne ipsam quidem uiam, qua egressus sum noui.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere confidere ijs, qui ex alienis bene facere pollicentur.

Piscator.

Piscator piscandi rudis, acceptis tibijs, ac retibus perrexit ad mare, & stans super petra quadam, primum quidem sonabat tibijs, existimans ad uocis suauitatē pisces assilire. Vt uero multum contendens, nihil profecit, depositis tibijs, assumit rete, ac iacto in aquam, multū piscium cepit. quibus euacuato reti, ut salientes uidit, ait: o pessimæ animantes, cū sonarē tibia, nō saltabatis, cum uero cessauit, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui præter rationem, & inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

Bubulcus armentum taurorū pascens, amisit uitulū, lustrandoq; omnē solitudinem, indagando moram traxit. Vbi inuenire nihil potuit, precatus est Iouem, si furem, qui uitulū cepit, ostenderit, hœdum in sacrificium oblaturum. Cæterum proficiscens in quercetū quoddam, inuenit à leone deuorari uitulum.

τίχνηο κερπίο.
 ΒΘ οὐὲ γηρόμηνος, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς
 χεῖρας αὐτῷ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν. ὦ δέσποτα ζῶν,
 ἐπηγγελάμην σοι ὄριφον δάσκειν, εἰὰν τὸν ἰλέω τῶ
 ἔνδρω, νῦν ταῦτόν σοι θύσειμ ἰπιχνοῦμαι, εἰὰν τὸτ
 τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας δυσυχεῖς, οἳ τινὲς ἀκροῦνται
 μὲν, οὐχόνται εὐρεῖν, εὐρόντες δὲ ζήτησιμ ἀκφυγεῖν.

Κόραξ.

κλεπῶ
 Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μήτῳρ οὐχού τῶ
 θεῶ καὶ μὴ θρήνει. ἠδ' ἰπολαβοῦσα ἔφη. τίς
 σε ὦ τέκνον τῶν θεῶν ἐλέησει. τίνος γὰρ κρείας ἰπῶ
 σοῦ γε οὐκ ἐκλάωη;

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ ἐχθρὸς ἐν βίῳ ἔχοντες,
 εὐδύνει θέλου ἐν ἀνάγκῃ εὐρήσουσιμ.

Αετός.

δαλλορ. πεντιο.
magitta.
 Υπόρῳνωθην πέτρας αετὸς ἐκαθέζετο, λαγαῶν
 θηροῦσαι ζήτην. ἴδον δὲ τίς ἐβαλε ποξδύσας,
 τὸ μὲν βέλος ἐν τῷ αὐτῷ εἰσῆλθεν. ἠ δὲ γλυφῆ σῶ
 τοῖς ποτόροις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἰσήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔ-
 φη. καὶ ἴδον μοι ἐτόρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις ποτόροις ἐ-
 ναποδνήσκειμ.

Ἐπιμύδιον,

κλιωεύω. ρικυλι.
τιορ.
 Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινόν ὄστιμ, ὅταν τίς ἐκ τῶν ἰδίων
 λιנדωδύση.

Τέπιξ καὶ μύρμηκος.

υχω, υφα.
ιφρακίω.
 Χειμῶνος ὥρα τῶν σίτῶν βραχύντῶν, οἱ μύρμη-
 κοὶ ἐψυχου. τέπιξ δὲ λιμώτῶν, ἥτε αὐτῶ
 τροφῶν

ΟΛΤΕΩ. ΗΤΕΟΝ.
 συντομικῆτερο

duſ igitur, & perterrefactus, eleuatis manibus ſuis in cœlum, ait: ô domine Iupiter, promiſeram tibi hœdum me daturum eſſe, ſi furem inuenirem, nunc taurum tibi recipio ſacrificaturum, ſi huius manus effugero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carerent, ut inueniat, precantur: cum inuenerint, quærunt effugere.

Coruus.

COruus ægrotans, ait matri, mater precare deũ, nec lamentare. Ea uero ſuſcipiẽs, ait, quis deus ô fili miſerebit tui? cuius em̄ tu carnes nõ es furatus?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui in uita multos inimicos habent, amicum in neceſſitate inuenturos neminem.

Aquila.

SVper petra aquila ſedebat, leporem captuſſa, hanc autẽ quidam percuffit ſagitta, quæ intra ipſam ingreſſa eſt. Sed crena cum pennis ante oculos ſtabat, quam cum uidiſſet, & hæc inquit mihi altera mœſtitia, quòd proprijs pennis inteream.

*the word of
reſaſt. or
bone.*

Affabulatio.

Fabula ſignificat, durum eſſe, cum quis à ſuis periculum patiatur.

Cicada & formicæ.

Hyemis t̄pe cū triticũ efferueret, formicæ refrigerabãt, cicada autẽ eſuriens petebat ab eis ci-

αἰσώ
 τροφῶ. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διὰ τὸ θορῆσαι
 σιωπῆ γὰρ τροφῶ; ὁ δὲ εἶπεν, ἔκ' ὀυχόλαζον, ἀλλ' ἢ
 δου μουσικῶς. οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον. ἀλλ' εἰ θορῆσαι
 ὦραις ἤνυλαις, χειμῶνθ' ὄρχου.

Επιμύδιον.

ε Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔδει τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πρα-
 γματι, ἵνα μὴ λυπηθῆ καὶ λινδυδύσῃ.

Σκώληξ καὶ ἀλώπηξ. 135

ιασώ
 Ο τῶ πηλῶ κρυπτόμενθ' σκώληξ, εἰς γλῶσζ-
 ἐλθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις. ἰατρός εἰμι φαρ-
 μακῶν ὑπὸ στήμων, οἷός' ὅστις ὁ τῶν θεῶν ἰατρός πάων.
 καὶ πῶς εἶπεν ἀλώπηξ, ἄλλος ἰώμενος, σαυτοῦ χω-
 λὸν ὄντα ἔκ' ἰάσω;

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ μὴ πρόχειρος ἢ πείρα, πᾶς λό-
 γος ἀργός ὑπάρχει.

Ορνις χρυσότοκος. 136

Ο ρνιδά τις εἶχεν ὡς χρυσᾶ τίκτουσαν, καὶ νομί-
 ζας ἐνδομ' αὐτῆς ὄγκου χρυσοῦ εἶν, λιείνας ἔυ-
 ρηκην ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνιδῶν. ὁ δὲ ἀδρόου πλου-
 τὸν ἐλπίσας εὐρήσειν, καὶ τὸ μικρὸν ἐσδρήταται ἐκείνου.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παρθεῖσι ἀρκεῖναι, καὶ τῆ
 ἀπλησίαν φεύγειν.

Λέων καὶ ἀλώπηξ. 137

Λέων γηρασας, καὶ μὴ δυναμῆος διαρκέσαι
 αὐτῷ εἰς τροφῶν, ἐγνώκει ὑπὸ νοίας τί πράττει.
 καὶ διὸ παραγνόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ καὶ κατα-
 κλειθεῖς, προσεποιεῖτο νοσεῖν. παραγνόμενα οὖν τὰ
 ζῶα

cibum, formicę uero dixerūt ei, cur æstate non colligebas alimentū? Hęc ait, nō eram ociofa, sed canebam musice. Tū hæ ridendo dixerūt: si æstiuo tempore modulabaris, nunc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, nō oportere quenq̃ aliqua in re esse negligentē, ne inœreat, ac periclitetur.

Vermis, & uulpes.

Qui sub cœno cælabaĩ uermis super terrā egressus dicebat omnib. animalibus, medicus sum medicaminū doctus, qualis est Pæon deorū medicus. Et quomodo, ait uulpes, alios curans, te ipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omne uerbum inane esse.

Gallina auripera.

Gallinam quis habēs oua aurea parientē, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam alijs gallinis similē reperit. Hic multū sperans inuenire diuitiarum, & exiguis illis priuatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere contentum esse presentibus, & fugere inexplebilitatem.

Leo, & uulpes.

Leo senio confectus, cum suppeditare sibi cibum non posset, decreuit astu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & deiectus simulabat ægrotare. Aduenientes igitur anim an/

ζῶσα ὑπὸ σκέψεως χεῖρ, συλλαμβάνων κατ' ἠδίην αὐτά. πολλῶν οὖν ζώων ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα τοῦ γνῶσα, παρεγγύθη πρὸς αὐτόν. καὶ σᾶσα ἔξωθεν τὸ ἀπηλαίου, ἐπωιδάνθη πῶς ἔχει. τὸ δὲ εἰπόντ' ἡ κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου δι' ἡ δὲ εἰσέρχεται, ἢ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὀρώϊχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δὲ ἐξίοντων.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τε κμηρίων προορώμηνοι τοῦ λιנדύου ἐκφύγισιν.

Λύκος καὶ γράως.

138

Λύκος λιμώτῳ πύλαι ζῆτῶν τροφῆν γηρόμενον δὲ κατὰ τινα τόπον, ἤκουσε παιδίον κλάοντ' καὶ γράως λεγούσης αὐτῆς, παῦσαι τὸ κλάειν. εἰ δὲ μὴ, τῆ ὥρᾳ ταύτῃ ὑπὸ δῶσώ σε τῷ λύκῳ. οἰόμενος δὲ ὁ λύκος ὅτι ἀληθεύει ἡ γράως, ἴσατο πολλῶν ἐκδελχόμενον ὥραν. ὡς δ' ἔσπυρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς γράως κολακίζουσης τὸ παιδίον καὶ λεγούσης αὐτῷ, εἰάν ἐλθῆ ὁ λύκος δίδυρο, φονεύσομεν ὡ τέκνον αὐτόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύθη λέγων, γνῶ ταύτη τῆ ἐπώλει ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπου, οἱ τινὲς τὰ ὄργα τοῖς λόγοις δὲ ἔχουσιν ὅμοια.

Εριφος καὶ λύκος.

139

Εριφος ἐπί τινος δώματος ἐστῶς, ἐπεὶ δὴ λύκῳ παρελόντα εἶδεν, ἐλοιδορεῖ καὶ ἐσκωπῆσεν αὐτόν. ὁ δὲ λύκος ἔφη, ὡ ὅτος δ' σὺ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος

ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.

λοιδορεῖται.

animantes uisitacionis gratia, cōprehensas deuorabat. Multis igitur absumptis animantibus, uulpes ea arte cognita, accessit ad ipsū, & stans extra speluncā rogitabat quomodo se haberet. Cū autē is dixisset, male, causamq; rogaret, quā ob rem nō ingrederet, uulpes ait, quia me uestigia terrent, omnia ad introrsum spectantia, nulla retrorsum.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines coniecturis praeuisa pericula euitare.

Lupus, & uetula.

Lupus esuriens circuibat quærendo cibū, profectus autē ad locum quendam, audiuit lugentem puerulum, eiq; dicentem anum, desine plorare, sin minus, hac hora tradam te lupo: ratus igitur lupus serio loqui aniculam, expectabat ad multam horam, sed cū aduenisset uespera, audit rursus anū blandientē puerulo ac dicentē, si uenerit lupus huc, interficiemus eū fili. His auditis, lupus eundo dicebat, in hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorū facta uerbis non respondent.

Hædus, & lupus.

Hædus super domo quadam cum staret, uiso lupo prætereunte, conuiciabatur, & mordebat ipsum: sed lupus ait, heus tu, non tu mihi, sed locus conuiciatur.

Affabulatio.

Fabula

Horatius.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰ κίς καὶ ὁ πότος καὶ ὁ κραι-
ρός δίδωσι τὸ θράσος ἢ τὴν ἀμεινόνων.

Ἡμίονος.

140

Ἡμίονος ἐκ λειδῆς παχυθεῖς, ἀνδοκίρτησε βο-
δὸν ἑλέγων, πατήρ μου ὄσιμ' ἵππος ὁ ταχυδρό-
μος, καὶ γὰρ αὐτὸς ὅλος ἀφωμοιῶθην. καὶ ποτε ἀναγ-
κῆς ἐπελθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τὸ δρόμον ἐπαύσα-
το, τὸ πατρὸς ὄνομα δύνῃς ἐπεμνήσθη.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρητινὰ, τὸ
ἑαυτοῦ γεμῶν τύχης μὴ ὑπὸ λανθανέω. ἀβέβαιος
γὰρ ὅτι ὁ βίος ἔστι.

Ὅφεις καὶ γεωργός.

141

Ὅφεις γὰρ γεωργὸς προθύροις φωλδύων, ἀνεῖλην αὐ-
τὸν τὸ νήπιον παιδίον. πόνθος δὲ τοῖς γονύσι
ἐγγύθω μέγα. ὁ δὲ πατήρ ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λα-
βὼν, ἐμελλεν τὸν ὄφιον ἐξελεθόντα φονεύσειν. ὡς ἡ ἐκ-
φε μὲν, ἀπύθας ὁ γεωργός τὸν πατάξαι αὐτὸν, ἠσώ-
χησε, μόνον κρύβας τὴν ἐλ τρώγλης ὅπως. ἀπελθόν-
τος δὲ τὸ ὄφειος, ὁ γεωργός νομίζας τὸν ὄφιον μηκέτι μνη-
σικακῆν, λαβὼν αὐτὸν καὶ ἄλας ἔθηκεν γὰρ τῆς τρώ-
γλης. ὁ δὲ ὄφεις λευκὸν σκεῖξας, εἶπεν. ὄλα ἔσται ἡμῖν ἀ-
πάρτι πίσις ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὄρω, σὺ
δὲ τὸ τύμβον τὸ τέκνον.

Ἐπιμύδιον.

142

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δόσις μίσους, ἢ ἀμύνης ὑπὸ λανθάν-
νεταί, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσμων, διὸ ἐλπιώθη.

Σαλπικτής.

143

Σαλπικτής στρατὸν ὑποσώζων, ἑλεπιδεῖς
ὑπὸ

Fabula significat, plerunque & locū & tempus præbere audaciam aduersus præstantiores.

Mulus.

Mulus ordeo pinguefactus, lasciuiebat clamans, ac dicēs, pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis: atq; aliquando cū necesse foret ei currere, ut à cursu cessauit, patris asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriā promoteat aliquem, nō suæ tamē ipsius fortunæ obliuiscatur, instabilis enim est uita hæc.

Serpens, & agricola.

Serpēs in agricolæ uestibulis delitescens, sustulit eius infantē puerulū. Luctus autē parentib. fuit magnus. At pater præ mœrore accepta securi, egressum serpentem occisurus erat. Ut uero prospexit parūper, festinando agricola, ut ipsum pcuteret, errauit tantū pculso foraminis orificio. Digresso autē serpēte, agricola ratus serpentē nō amplius iniuriæ meminisse, accepit panē & salē, appposuitq; in foramine. Sed serpens tenui sibilo ait, nō erit nobis amodo fides, amicitiaue, quandiu ego lapidem uideo, tui filij tumultū.

Affabulatio.

Fabula significat, nullū odij, aut uindictæ obliuisci, quādiu uidet monimētū, quo tristatus est

Tubicen.

Tubicen exercitū cōgregans, ac superatus

p ab

ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα, μὴ λείνετέ με ὡς ἄνδρου εἰ-
κὴ καὶ μάττω. ὁ δ' ἔφη γὰρ ὑμῶν ἀπέκτενα, πλὴν γὰρ
τοῦ χαλκοῦ τούτου ὁδὸν ἄλλο λῆνωμα. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν
ἔφασαν, ἴα ὅσον γὰρ μάλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνά-
μην πολέμῳ, τοῦ πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλείον ἠταίεσιν, οἱ τοὺς κακούς
βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντο εἰς τὸ κακοποιεῖν.

Κάλαμος καὶ ἐλαία.

143

Διὰ καρτερίαν καὶ ἰχθυὸν καὶ ἡσυχίαν κάλαμος
καὶ ἐλαία ἠείζον. τοῦ δὲ κάλαμου ὀνειδίζομενον
ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνατῆς καὶ ῥαδίως ὑποκλινομέ-
νου πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν οὐκ ἐφθέγγ-
ετο. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἐπὶνδυ-
σεν ἰχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσεισθεῖς καὶ ὑποκλι-
θεῖς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη. ἡ δὲ ἐλαία ἐπειδὴ
ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάθη τῆ βίᾳ.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῦ καρυῶ καὶ τοῖς κρείττοσι αὐ-
τῶν μὴ ἀνδιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας θε-
λονεικωῶν τῶν.

Λύκος καὶ γδράνω.

144

Λύκου λαίμων ὄσειον ἐπεπήγει. ὁ δὲ γδράνω μα-
θὸν παρέξεν εἰσὺν, εἰ πρὸς κεφαλῆν αὐτῆ ὑπ-
βαλοῦσα, τὸ ὄσειον ἐκ τοῦ λαίμου αὐτοῦ ἐκβάλοι. ἡ δὲ
τοῦτ' ἐκβαλοῦσα, δολιχόδενρον ἔσσε, τὸν μαθὸν ἐπέζη-
ται. ὅς τις γελάσας, καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοι
μαθὸς, ἔφη, ὅσον καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου σώματ' καὶ
ὀδόντων ὀξυτέρου κάραν σῶαν μηδ' ἐν παρθῶσαν.

Ἐπι-

ab hostibus clamabat, ne me temere, & frustra uiri occidite. Nō enim uestrum quenq̄ occidit: nam pr̄ter q̄s hoc possideo aliud nihil: & hi ad ipsum dixere, ob id magis morieris, qui cū nequeas ipse pugnare, omneis ad pugnā excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, q̄ malos, ac graueis principes concitant ad male agendum.

Arundo, & Oliua.

DE tolerantia, & uiribus, & quiete, arundo & oliua contendebant: cum arundini oliua conuiciū faceret utpote imbecillæ, ac facile cedenti uentis omnibus, arundo tacendo nihil locuta est. Ac parumper prestolata, ubi acer afflauit uentus, arundo succussā, & declinata uentis facile euasit, oliua autem cum uentis resistisset, uī diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui temporī, ac præstantioribus nō resistunt, meliores esse ijs, qui cum potentioribus contendunt.

Lupus, & grus.

Lupus gutturi osse infixo mercedem grui præbiturum dixit, si capite iniecto, os ex gutture sibi extraxerit. Hæc autē eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedē efflagitabat: qui subridendo, dentesq̄ exacuyendo, sufficiat tibi, ait, illa sola merces, q̄ ex ore lupi & dentibus saluū caput & illæsum exemeris.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τινὲς ἀπὸ λινοδύτης διασωθέντες, τοῖς δούργετοις τοιαύτας ἀρνέμουσι χεῖρας.

Αλέκτορος.

145

Αλεκτόρω δύο μαχρηγῶν πόδι θηλειῶν ὄρνιθων, ὁ εἰς τὸν ἔτορον κατεβροτώσατο. καὶ ὁ μὲν ἠπηνόθεις εἰς τόπον κατὰ σκιου ἀπὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὑψὺ ἀφ' οὗ τοῖχος εἶς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρ' οὐδύς αἰετὸς καταπῆσας, ἤρπασεν αὐτόν. ὁ δ' ἐν σιότητι λεκρυμμένῳ ἀδελῶς ἔκποτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε. Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι λύνει ὑποβηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χεῖρα.

Γόρων καὶ θάνατος.

146

Γέρω ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ πῦτα φόρων, πολλῶν ὁδὸν ἐβαδίζε. καὶ εἶα τὸν πολὺν κόπον ἀποδέμνῳ ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φόρον, τὸν θάνατον ἐπεικαλεῖτο. τὸ δὲ θανάτῳ παρόντῳ, καὶ πωθηθαι μὲν τὴν αἰτίαν δι' αὐτὸν ἐκάλει, δειλιώσας ὁ γέρω, ἔφη. ἵνα μὴ τὸν φόρον ἀρῆς. Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἀνδρωτῳ φιλόζωος, εἰ καὶ δυσυχεῖ, καὶ πτωχὸς ἐστὶ.

Βατραχοί.

147

Βατραχοὶ δύο ξηραυθείσης τῆς λίμνης ἐν ἡ κατὰ κῶαν, πόδι ἴδοντες τὸν πῦτα κατὰ μέναι. ἔλθόντες εἰς φρέαθ βαδὺ, καὶ λύναντες κᾶτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς σωεβέλοδον ἵνα τῷ δῆσσωσι παρ' οὐδύς κᾶτω. ὁ δ' ἔτορ ἔειπεν, εἰ δὲ ἔῳξον ξηραυθῆ, πῶς δύωκσόμεθα ἀναβλῶαι.

Επι-

Affabulatio.

Fabula in uiros, qui à periculo seruati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

Galli.

DVob. gallis pugnantis. de gallinis foemina, alter alterum in fugam uertit. Ac uictus in locum obscurum profectus, delituit. Sed qui uicit, in altum eleuatus, stansque super alto pariete, magna uoce clamauit, & statim aduolans aquila eum rapuit. At qui in tenebris delitescerebat, ex illo intrepide gallinas conscendit. Affabulatio.

Fabula significat, dominum superbis opponi, dare autem humilibus gratiam.

Senex & mors.

Senex olim incisa à se ligna cum ferret, multam sibi uitam, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortem inuocabat, sed mors cum adesset, causamque peteret, propter quam se uocaret, perterritus senex, ait, ut meum onus attollas. Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem esse uitae studiosum, licet infortunatus sit & mendicus.

Ranae.

Duae ranae siccata palude, ubi habitabant, circuibant quaerendo ubi manerent, ac profectae in profundum puteum, & acclinatae deorsum, uisa aqua, altera consulebat, ut saltarent continuo deorsum, altera uero ait, si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

*20^a fabula
habet eadem*

*et hae eam
19^a eadem*

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δὲ γλοῖ, ἀνδρὶ συμβουλῆς μὴ ποιεῖν τι.

Αρνός καὶ λύκος.

148

Αρνός ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἰστάμενος, λύκον κάτωθεν παριόντα τὴν ὁδὸν ἔσκωπτε. καὶ θηρίου κακῶν ἀποεκέλευε καὶ ὤμοβόρον. ὁ δὲ λύκος στραφεὶς εἶπε πρὸς αὐτόν. ὃ σὺ με λαισθεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἰστάσαι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς ὑπομνόντας ὑβερν ἀπὸ ἀναξίωμ ἀνθρώπων, δὲ φόβου ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ καὶ λέων.

149

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε. ὃ δὲ φοβῶμαι σε, ὃ δὲ δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ὄστιν ἢ δυνάμεις, ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; ὁ δὲ καὶ μὴν ἔειπεν ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λέων ὑπάρχω σου ἰχυρότερος, εἰ δὲ θέλεις, ἔλθω μεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπίστας ὁ κώνωψ, ἐν ἐπιγῆσσι δάκνων τὰ πόδι τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἀτειχὰ πρόσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως ὅτι γαυαὸς κτισεν. ὁ δὲ κώνωψ νικήσας τὸν λέοντα, καὶ σαλπίστας, καὶ ὑπνίκιον ἄσας, ἔπατατο. ἀρχῆς δὲ δλομῶν ἐμπλακείς, ἐδιόμηντο ἀποδύεσθαι, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ ὀυτελοῦς ζώου πῆς ἀρχῆς ἀπώλῃσιν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς καταβαλλόντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένων.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ

αἰσώπου μύθων.

κωνωψ
σημα
ομβω· λιγο
πελέω

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsulto fiat.

Agnus, & Lupus.

Agnus in alto cū staret loco, lupū inferius prætereuntē uia, mordebat, & ferā malā & crudiuorā appellabat. Sed lupus conuersus ait ad ipsum, nō tu contumeliaris mihi, sed ubi stas, turris.

Affabulatio.

Fabula ad eos, q̄ ferunt iniurias ab indignis hominibus metu sublimiorum.

De culice, & Leone.

Culex ad leonem accedēs, ait, neq̄ timeo te, neq̄ fortior me es. Sin minus, quod tibi est robur: quod laceras unguibus & mordes dentibus: hoc & foemina cum uiro pugnans facit. Ego uero longe sum te fortior: si uero uis, ueniamus ad pugnam, & cum tuba cecinisset culex, inhesit mordens circa nares ipsius leueis genas: leo autē proprijs unguibus dilaniauit se ipsum, donec indignatus est. Culex autē uicto leone cum sonuisset tuba, & epiniciū cecinisset, euolauit. Araneæ uero uinculo implicitus cū deuorareē, lamentabatur, quod cum maximis pugnās, à uili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui prosternūt magnos, & à paruis prosternuntur.

FINIS

AESOPI

FABVLARVM.

p 4

Gabriæ

*confimili de
hede antea fa
139*

triumphu

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Περὶ ἀνθρώπου καὶ λιθίνου λέοντος.

Νόστος ποσίμ πατέτο πέτεινθ λέων.
καί τις λέοντί φησι, τίω ἰχὺν βλέπεις;
ἀλλ' εἰ λέοντος, εἴωγν, ἡδ' ἴσσω γλύφειμ,
πολλὰς αὖ εἶδες ὄντας ἀνθρώπου λιθίνου.

Επιμύδιον ὅτι ἐπ' ἀρετῆς ἔδει σεμνύνεσθαι.

Περὶ λέοντος κριμωμλίνου καὶ μύου.

Λέοντος ὑπνώθοντος, ἀνχίνου μέσου
διέδραμν μύου, ὅς δ' ἀνέση σωτόμως. *Βεεπτε*
γελᾷ δ' ἀλώπηξ καὶ λέων ἀπεκείδη.
ἔμλν προύμαι, τίω ὁδὸν δ' ἀνατρέπω.

Επιμύδιον, ὅτι ἔδει καὶ μικρὰν πῶδι φρόνησιν ἀκρῶς
φεσθαι.

Περὶ λέοντος καὶ κᾶπρου καὶ γυῶν.

Λέων μάχην ἔσησε πρὸς ποτὲ κᾶπρον.
γύω δ' ἀνώθεν δυσκόπυον τίω ὄρνι,
βρῶσιμ τὸν ἠπληθύντα ποιῆσαι τάχα.
Φίλους δ' ὀρώντες ἠσόχου τῷ ἐλπίδιω.

Επιμύδιον, ὅτι ἔδει ἀλλοτρίοις κακοῖς ὑπὸ χείρην.

Περὶ δορκάδος καὶ λέοντος θυμωθέντος.

Λέοντα δορκὰς ὡς ἴδιον μεμνήοντα,
ὡ μοῖρα θηρῶν εἴωγν ἀδλιωτάτη,
εἰ σώφρονων γε, δυσκᾶδεκτος εἰ λέων,
πῶς νῦν μανείς ἔμετὰ διακρύων δρᾶσεις;
Επιμύδιον, ὅτι ἔδει δόξασιν ἔχοντα ἔδει θυμῶσθαι.

Περὶ λέοντος, ὄντος, ἀλώπηκος.

Λέων

TETRASTICHA

De homine, & leone lapideo.

Iri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quidā leoni, ecquid robur, inqt, intueris?
At si leones, ait ille, sciuisſent ſcalpere,
Multos uidiffes eſſe homines lapides.

Affabulatio. Quod non oporteat inflari uirtute.

De leone dormiente, & mure.

Leone dormiente, per mediam ceruicem
Percurrit mus. Is autem surrexit ilico.

Ridet uulpes, ac Leo respondit:

Non timeo, ſed interrumpo iter.

Affabulatio. Quod nō oporteat ne paruum
quidem contemptum negligere.

De Leone, & Apro, & Vulturibus.

Leo pugnam parauit aduerſus aprum.
Vultures uero de inſuper ſpeculabantur litem,
Ut deuorarent ſtatim, qui uinceretur.
Sed amicis iſdem uiſis, fruſtrati ſunt ſpe.

Affabulatio. Quod non oporteat alicnis malis letari.

De Caprea, & Leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,
O fatum ferarum, ait, miſerrimum.
Si compos mentis intolerabilis es Leo,
Quomodo nunc furens non plena facies lachrymarum?

Affabulatio. Quod non oporteat eum, qui poteſta-
tem habet, excandescere.

De Leone, Afino, Vulpe.

αζομαι. μ.
σομαι. κιομαι.
inido.

Λέωμ, ὄνθ, λερδῶ τε πρὸς θήραν ἴου.
ὄνου δὲ τάντῳ εἰς τρίτον δεδρασμῆου,
λέωμ κατεσπράξε, λερδῶ δὲ πλέου
γῆμην αὐτῶ, σωφρονισθεῖς δὲ ὄνου.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δει δὲ ὦμ πάχουσι ἕτεροι, παιδένεαδ.
Περὶ ὄνου Βασάζοντθ εἰδωλου.

σοκυνέω. εἰς
κλασε. v. sup
case.

Ωμοις ὄνθ παρηγῆμ ἀργυροῦ Βρέτας, p. Βρέτας α
ιδόλμη.
ὅπου σιωαντῆν, πᾶς τις αὐ ἐπρὸσκυῖει.
τύφω δὲ ἐπαρθεῖς, μὴ δέλωμ μλνερ ὄνθ,
πικουση, δὲ θεός σὺ, τὸν θεὸν δὲ ἄγεις.

Ἐπιμύθιον, ὅτι αὐτὸς γῆ ἀξιώμασι τιμωμλντθ δει γινώ-
σκειμ, ὅτι ἀνδρωποῖ εἰσιμ.

ορτη. festinitas

Περὶ παιδὸς ἐδιδόντος σπλάγχνα.

Βοὸς φαγῶμ πᾶς εἰς εορτῶ ἐγκατα,
οἴμοι λέκλῆγ ὡς σπλάγχνα μῆτορ ἐκχέω.
ἦδ' αὐ γελῶσα, μὴ φοβοῦ τέκνον, ἔφη.

ω εσω. νομο

τῆν σῶμ γὰρ ὄδερ, ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτεῖωμ.

γύω πικε
μυνο.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δει τὰ μλότεια ἀντιστρέφειμ, καὶ μὴ
γογγίζειμ.

Περὶ ἀλώπειος καὶ βάττ.

μα. αρσ.

Φραγμαὸς ἀλώπεξ ὡς ἕωδρ Βάινειμ δέλην,
ὀλιθάνθσα, καὶ Βάττ δεδραγμαλνκ,
ἔξεσο πέλμα, λουδρεῖ δὲ τῶν Βάττ.
μέμφου σεαυτῶ, μὴ μέ πδρ, λεῖνθ φαίτο.

Ἐπιμύθιον πρὸς αὐτὸς τὰ ἑαυτῆν κακὰ σιωπῶντας, τὰ
δὲ τῆν ἐτόρωμ κατηγοροῦντας.

Περὶ κώνωπος καὶ τάυρου.

Κώνωψ καθῆδο πρὸς λερῆας τάυρου πάλαι,
ὄμπδρ λέλδουση εἰπδρ ἐκωτ λωῖαι δέλει.

πικουσε

Leo, asinus, uulpes, ad prædam iere.

In treis parteis eam cum asinus diuisisset,

A leone dilaceratus est. at uulpes plus

Ei tribuit edocta ab asino.

Affabulatio, q̄ ex ijs, quæ alij patiuntur, doceri oporteat.

De asino gestante simulacrum.

Humeris asinus gestabat simulacrum argenteum,

Quod unusquisq; occurrens adorabat.

Superbia uero elatus, nolens manere asinus,

Audiuit, non es tu deus, sed fers deum.

Affabulatio, quod oporteat eos, qui in dignitatibus
constituti sunt, cognoscere se esse homines.

De puero comedente intestina.

Bouis puer festo die cum comedisset uiscera,

Hei mihi clamabat, quod intestina effundo mater.

Hæc ridendo ait, ne timeas fili,

Non enim ex tuis quicquam, sed uomis ex alienis.

Affabulatio, quod oporteat aliena restituere

et non murmurare.

De uulpe, et rubo.

Sepem uulpes transilire ut uoluit,

Lapsa, ac rubo innixa

Percussa planta, conuicia dicebat rubo.

Increpa te ipsam, non me ille ait.

Affabulatio aduersus eos, qui sua tacent uitia, et
aliena reprehendunt.

De culice, et tauro.

Culex olim in cornu tauri sedebat

Quem dicere iussit, an se uolare uelit,

Audiuit

agustus tenet etat ne
gane an ori in a not
manus box.

ὄφω ασαρι

ἤκουσέ δ' ὡς πῶρ δ' ἐγνώκαθ' ἡμεῖον,
ὅτ' ἔτι μὴ πῆσαντος ἀέθουσι λάβη.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς λογικομῆτις ἑαυτοῦ εἶναι ἢ σοφός,
ἢ δωρατὸς, ἢ φρονίμος, μὴ ὄντας δέ.

Περί ἐλάφου καὶ ἀμώλου.

ὄφου ἡκίαι
ἐχρὺ βομαι.

Ἐλαφου δ' ἠλασσοῦ οἱ κωπηγέται,
ἢ τις διασείας ἀμώλοις ἀπεκρύβη.

τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἀμώλων,
κωπηγερῶσι γνῶσκῶς ἐθροαῖθη.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς κωπηποιουῦτας τοὺς αὐτῶν ἑυδρ-
γέτας.

Περί ὄφεως καὶ γεωργῶ.

λητῶ. ρακίαι

Ὁφει δέλων τις αὐτὸ ὄλεθρου παιδίον
πλήθειν, πέτραν τ' ἐχίκε, καὶ φιλίμ δέλην.

ὄφεις δέ φησι, πῶς γήμοιντο συμβάσεις,
ἕως σὺ τύμβου τύρδι', ἐγὼ πέτραν βλέπω;

Ἐπιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλα ἔχθρα ἀδιάλλακτοί εἰσι.

Περί παιδὸς καὶ σκorpίαι.

αὐα. ραίρ
ταρο.

Ὡς ἀκείδαις θήρδουε πᾶσι τις, σκorpίαι
πρὸς τεινε χείρας. ὅς δ' ἐ, μὴ ψάσῃς, ἔφη.

ὡς εἶγέ με ψάσειας. ἐκ κόλπου σῆνω,
καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκινῶσεις ἀκείδαις.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δέει κακοῖς ἀνθρώποις μὴ συμμίγνυσθαι.

Περί σὺς καὶ μῦς.

Σὺς εἰλκέ τις μῦν ὄργον ὄντ' ἀσιτίας.

ὅς χαλκίεσθ βλέποντες, ἔσκαμ, γέλω.

ὁ μῦς δ' ἐπιζῶν, εἶπε μεσὸς διακρύων,

ὡς ἔδ' ἐ σὺν δωραδὲ καὶ πρὸς φειμ γῆα;

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν πωραπώματα

στρα-

Audiuit quemadmodum non nouerat sedentem,
Itaq; neq; euolantem sentiret.

Affabulatio. Aduersus eos, qui uolunt esse docti,
potentes uē, aut prudentes, nec sunt.

De Cerua, & uite.

Ceruam persequabantur uenatores,

Quæ densis in uitibus delituit.

Sed folia uitium cum comederet,

Venatoribus iure præda fuit.

Affabulatio. Aduersus eos, qui malefaciunt bene-
factoribus suis.

De serpente, & agricola.

Serpentem quis pro filij interitu

Percussurus petramq; scidit, & amare uolebat.

Sed ait serpens, quomodo fient conuentiones?

Quamdiu tu tumbam hanc, ego lapidem uideo?

Affabulatio. Magnas inimicitias esse irreconciliabiles.

De puero, & Scorpio.

Cum locustas cepisset puer quidam, scorpioni

Porrigebat manus: is autem, ne attigeris, ait,

Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu

Veras quoq; locustas abijcies.

Affabul. Cū malis hominibus cōuersari nō oportere.

De Sue & Mure.

Sus quidam murem trahebat ad sedandam esuriem,

Quos uidentes fabri ferrarij, riserunt.

Mus uero adhuc uiuens ait lachrymarum plenus,

Ne unum quidem potestis pascere suem?

Affabulatio. Aduersus eos, qui suos casus

negli-

παραβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἐτόρων γελῶντας.

Περί ὄνου καὶ λεοντῆ.

Φόρων λέοντος δόρμα τοῖς ὤμοις ὄνου.

υ χέω . γλοῖοιαι .

ἢ νυχί λέων εἶναι τις, ἀπόλους βλέπων.

ἰδί δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὐρέδης,

ἴδον μύλων ἐμνησε τῆς ἀταξίας.

Επιμύδιον, ὅτι μύθῳ δηλοῖ ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμὰι τὰ
χίστα λύονται.

Περί τράγου καὶ ἀμώλου.

Τραγῶ πρὸς εἴπων ἀμώλου, βλάπῃσι σύ με

λείρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ ἔκ' ἐσι χλόης;

ὅσοι γὰρ αὖ βλάψαις, εὐρήσω τάχα

πρὸς θυσίαν σὺ εἰς θεὸς οἶνον βλύσαι.

Επιμύδιον, ὅτι πολλὰκις θέλων τις ἀδικεῖν τινα, ὠφέ
λεῖ αὐτόν.

Περί ἀνδρός καὶ γαλιῆς γυναικός.

Ἄνὴρ γαλιῶ γυναικὰ πρὸς δόμους ἄγε.

παρῶν δὲ κύπεις εἰς ἐορτῶν τῶν γάμου.

νύμφη δὲ μῦθῷ βλέψασα, ^{σοῦτα, τα} σωτόνω τάχει

δίωκε ἴδον, μὴ τραπέισα τῶν φύσιν.

ο πατκα δε . . . . .

Επιμύδιον, ὅτι τὸ ἐκ φύσεως ὄν, ὃ μετατρέπεται.

τολλέει μίμο

Περί δρυκίδος τῆς ποδῶν λεπτότητα μεμφομένης.

ο μεομαι . . . . .

Πηγᾶς ὄρωσα δρυκὰς αὐτῆς τοι θέαν,

λέων δ' ἐπεὶ δίωκε, τῶν ἡγάπα,

ἰδὼν καὶ θυβεῖζουσα, θήρας ὡς πάγλω.

Επιμύδιον, ὅτι πολλὰκις τις ὠφελείται, ὅς ἔω δοκεῖ

ο πατκα δε . . . . .

Βλάπτουσα.

Περί ἀλώπεκος καὶ σαφυλῆς.

negligunt, alienos uero derident.

De asino & pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,
Iactabat esse leo quispiam, uidendo caprarios.
Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,
Pistrinum eum memorem turbationis reddidit.

Affabulatio. Fabula significat, immeritos honores
quamprimum solui.

De hirco, & uite.

Hircum uitis allocuta est, offendis tu me
Tondendo folia. num nam non est herba?
Quamuis enim nocueris, inueniam statim
Ad mactationem tui erga deos, uinum ut scaturiat.
Affabulatio, quod plerunq; uolens quis aliquem iniuria
afficere, iuuat eum.

De uiro, & sefe uxore.

Vir sefem uxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum solennitate,
Sponsa uero uiso mure, contenta celeritate de sefem ueritate, & concitata.
Eum persecuta est, non mutata natura.

Affabulatio, quod id, quod à natura est, non transmutetur.

De caprea reprehendente pedū tenuitatem.

In fontibus suam imaginem uidens caprea,
Tenuis carpebat pedes, sed gaudebat cornibus.
Cum uero leo persecutus est ipsam, eos amabat,
Cornua reprehendens, ut prædæ laqueum.

Affabulatio, quod plerunq; quis iuuatur ex quibus
uidetur ledi.

De uulpe, & uua.

Vulpes

αλφες τνας
ριτας

Κορδὼ Βότρω βλέπωσα μακρᾶς ἀμπέλου
πρὸς ὕψ^θ ἦρτο. καὶ καμῶσα πολλῶν
ἐλείμ ἀπέτωε, πρὸς δ' ἑαυτῷ ταῦτ' ἔφη,
μὴ κᾶμνε, ῥα γδο ὀμφακίζουσι μάλα.
Επιμύθιον πρὸς αὖς ποιῶντας τῆ ἀνάγκην Φιλομῖαν.

ακνω . μ .
ω αα . β .
ακθν . απο τ
αω . σ

Γεεὶ κόρακος καὶ ἀλώπεκος.

Τυρὸν κόραξ ἔδρακνε. Κορδὼ δ' ἠπάτα.
εἰ γλώσσαν εἶχον, ζῴως ἢς ὄρνις μέγας.
ἄδυς δ' ὁ αὖτε ῥίψην, ἢ δ' αὐτὸν φαίην.
ἔχεις κόραξ ἀπαντα, νοῦν λιπῆσαι μόνον.
Επιμύθιον πρὸς αὖς ὑδὶ κόλακείας χείροντας.

γη . radius

Γεεὶ βατραχῶν καὶ ἡλίου.

Γαμοῖς ἔχειρον βατραχοὶ τῷ ἡλίου,
καί τις πρὸς αὐτῶς εἶπεν, ὦ δειλὸν γῆ^θ.
εἰ γὰρ μόνας τρέμοιμεν αὐγὰς ἡλίου,
τίς εἴγε τεκνώσειε αὖτε βασιᾶσαι;
Επιμύθιον πρὸς αὖς ὑδὶ ἰδία βλάβη ἀγνωσίας χεί-
ροντας.

Ζημία .

Γεεὶ ὄρνιθ^θ ὄρν χυσοῦν τιττόσις, καὶ Φιλαργύρου.
Ετικτε χυσοῦν ὄρνις εἰσάπαξ.
καί τις πλανηθεὶς χυσερασῆς τῷ φρένα,
ἔκτεινε ταύτῳ, χυσοῦν ὡς λαβεῖν δέλωμ.
ἐλπίς δὲ μείζον δᾶρον ὠλέκει τύχης.
Επιμύθιον πρὸς αὖς ἐλπίδι κορδους εἰς Ζημίαν ἐκ μα-
κροψυχίας ἐμπίπτοντας.

fortuna die
a hē...
ct, thalēh

Γεεὶ ἀσδροσκόπος καὶ ὀδιδιπόρος.

Ἀστροῖς πεισισκώων τις ἀσδροσκόπ^θ,
πίπῃ λεληθὼς πρὸς φρέαρ, τυχῶν δ' εἰς
ὀδιδιπόρ^θ, σῖνοντι ταῦτ' ἔφη λέγων,

Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
 In altum eleuabatur, cumq; diu laborasset,
 Ut caperet, defatigata est, sed secum hæc locuta est,
 Ne labora, acini uuæ exacerbescent admodum.
 Affabulatio ad eos qui de necessitate uoluntatem faciunt.

De Coruo & Vulpe.

Caseum coruus mordebat, sed uulpes decipiebat
 Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.
 Continuo uero is eum abiecit, ea autem comedit.
 Habes corue omnia, mentem solam compara.
 Affabulatio aduersus eos, qui adulationibus delectantur.

De Ranis, & Sole.

Ob nuptias Solis letabantur ranæ.
 Quædamq; ad eas ait, ò miserum genus.
 Nam si solos radios solis timemus,
 Si genuerit filios, quis eum feret?
 Affabulatio aduersus eos, qui suo damno præ
 ignorantia gaudent.

De Gallina aureum ouum pariente, & auaro.

Ouum aureum gallina semel peperit.
 Quidamq; auarus deceptus animo,
 Eam occidit, aurum accepturus.
 Sed spes perdidit maius fortunæ donum.
 Affabulatio in eos, qui spe lucri, in damnum ex
 pusillanimitate incidunt.

De stellarum speculatore, & uiatore.

Stellis intentus quidam stellarum speculator
 Cadit imprudenter in puteum, sed quidam superueniens
 Viator suspiranti hæc inquit dicendo.

νοῦ θείσ ἀνώ, βέλτισε τῆ γλώσ βλέπεις.

Επιμύδιον, ὅτι πολλοὶ τὰ γίνεσθαι μὴ γινώσκοντες,
τὰ μέλλοντα λαυχόνται γινώσκειν.

Γεεὶ ἵππου καὶ κάρου.

ἤειπεν ἵππῳ ἀγριωτάτῳ κάρῳ.

ὄρμιω δὲ θερὸς ἵππῳ ὁ ἀγῶν ὅλως, ποὺ Ρυτίνης
ἑαυτὸν ἐκδ' ἐδῶκεν, ἐνρῶν σύμμαχον
ἔυπειρον, ἀνδρα πρὸς σφαγῶν τῶν θεῶν.

Επιμύδιον, ὅτι δι' ἔχθραν τινὲς καὶ εἰς δουλείαν ἑαυ-
τοὺς ἐμβαλλουσι.

Γεεὶ ἀνδρὸς μεξότερος, ὅτι δουρὶν ἐταίραυ.

Ἐρωμνίας δὲ εἶχεν ἀνὴρ μεξότερξ.

χρόνω δ' ἐνλωχυιαὶ πάντῃ καὶ τρώῳ,
ἢ μὲν μελαίνας, ἢ δὲ λουκάς ἐκφόρον.

ὅξ ὦν φιλωθεῖς, πᾶσιμ ὠραθῆ γέλωσ.

Επιμύδιον πρὸς τοὺς εἰς δύο γῆαντία πράγματα ἑαυ-
τοὺς ἐμβαλλοντας.

Γεεὶ ἀετῶν τε καὶ κολοιοῦ.

Ἄρνου καταπύτας ἀετὸς καθαρπάσας,

ἰδῶν κολοιοῦ, ἐν κελῶν πρῶτῃ τάδε.

ὄμ' εἶλε ποιμῶν, πᾶς δ' ἐφώνει ἰδὲ πῆ,

ἔμοι κολοιοῦ, ἀετὸς δ' αὐτῶν πέλει.

Επιμύδιον, ὅτι ὁ δ' εἰ μμείδαι τοὺς κρείττονας

Γεεὶ κολοιοῦ τε καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Ἄλλοτείοις πτόροισιμ ἡμῶν δὲ μὲν

ἤνυχε κολοιοῦ ὀρνέων ἑπὶ φέρειν,

πρῶτον δὲ δῶρον ἢ χελιδῶν ἢ ῥπάκει,

μεθ' ἡμῶν ἀπαντῶν, εἴτα γυμνὸς ἐνρέθη.

Επιμύδιον, ὅτι ὁ δὲ δῶρον κέρμῳ δὲ ἀλύετο.

Γεεὶ

animam applicando sursum ò optime, terram non uides,
 Affabulatio quod pleriq; cum presentia nesciant,
 futura cognoscere gloriantur.

De equo, & apro.

Pugnabat equus cum ferocissimo apro,
 Impetum uero feræ equus cum penitus non sustineret,
 Sese dedit, inuento socio
 Viro iugulandæ feræ perito.

Affabulatio, quod nonnulli ob inimicitas in ser-
 uitutem sese dedunt.

De uiro mysticapillo, & duabus amicis.

Amicas duas habebat uir mysticapillus,
 Aetate autem & moribus omnino dissimileis,
 Altera nigros capillos, albos altera euellebant.
 Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.
 Affabulatio, aduersus eos, qui in duas res contrarias
 sese iniiciunt.

De aquila & cornicula.

Agnum deuolans Aquila cum rapuisset,
 Idq; uidisset monedula, in ariete facit eadem.
 Quam pastor cepit. filius autem clamabat tale quid,
 Mibi monedula, aquila autem sibi est.
 Affabulatio, quod non oportet imitari præstantiores.

De Cornicula & cæteris auibus.

Alienis pennis induta,
 Gloriabatur cornicula præstare auibus.
 Primum donum hirundo rapuit,
 Post eam omnes. hinc nuda inuenta est.
 Affabulatio, quod ex collatione pulchritudo dissoluatur.

τροω .
ουδενο .

Γερά ἄβρωτε καὶ οἴσου .

Βέλει τὸ σῆθθ ἀεὶ τὸς τρώθῃ πάλαι .
 ἄλγωμ δὲ λοιπὸν ἦσο πολλὰ διακρύωμ,
 βλέπωμ δ' οἴσου εἴπων ἐπὶ τὸρωμλίωμ .
 Βαβαί, πτόρωμ με τὸμ πτόρωτὸμ ὀλλύει .
 Επιμύθιομ πρὸς αὐτὸν ἐκ τῆν ἰδίωμ κακῶς πάσχοντασ .
 Γερά θηρωμ καὶ ὄρνέωμ μάχης καὶ σρωθῶ .
 Γᾶσι πεφύκει θηρωσί, καὶ πτόρωσι μάχη .
 ἦλω λίβυσα σρωθῶσ, ἦ τῶσ δ' ἐπλάνασ,
 εἶναι μὲν ὄρνισ, ἐκ μὲρ τῶσ δὲ θηρείωμ .
 πτόρωσι κάρων δεικνῦσα, τοῖσ θηρωσί πόδιασ .
 Επιμύθιομ πρὸς αὐτὸν διυσι λυεῖοισ δουλεύοντασ, καὶ
 πλανῶντασ ἀμφοτέρωσ .

de struthione

λανα .
εἰρηιο .

Γερά χελιδόνθ καὶ λειτηρείου .

Γῆξε χελιδῶμ νεοσσιαν λειτηρείου
 ὑπόρθωμ, ἦσθ ὅρ τῶν γονῶν βλάπῃει δρωκωμ,
 ἦ δ' αὐτὸν ἔφησθ, ὡ πολυσόνου τύχης,
 ὅπου γὰρ ἐκδίκησισ ἐβλαβῶμ μόνη .
 Διομ πρὸς αὐτὸν παθόντασ κακῶμ ἀπὸ καλῶμ ἀνθρώπων .
 Γερά θρωμ βοῶν ὁμοφώνων, εἴτα ἀσυμφώνων κῆλέονθσ
 ὁμόφρονθσ νέμοντο τρεῖσ ὁμοῦ βόθσ,
 ὅσ ὁ δὲ θῆρ ἐβλαπτε πολλῶκισ λέωμ .
 ἔχθρας δὲ μῖσει, καὶ μάχης δῖα χίσισ,
 ἔκασθ ἐκβέβρωκε γυμνὸμ ὡσ γῆσ .
 Επιμύθιομ πρὸς αὐτὸν χιζομθῆσ ἐκ τῆν ἰδίωμ, καὶ δῖα
 ἴθω κακῶς πάσχοντασ .

le nola mal
toctuna

Επιμύ-

αἰμα
ιδιο .

Γερά γεωργῶ καὶ γδράνου .

Εθνε γδράνωμ πῆξέ τις πορευῶσ πάγλω .
 μεθ' ὧμ πελαργῶμ εἰλθῶ, ὅσ θρῆνε μέγα,

ορευο

πελαργῶσ Σκοπία

ἔφθ

De aquila, & sagitta.

Sagitta pectus aquilæ uulnerata est olim.

Dolens autem postea sedebat admodum plorans.

Videns autem sagittam pennatam, ait,

Papæ, penna me pennatam occidit.

Affabulatio in eos, qui à suis mala patiuntur.

De pugna ferarum ac uolucrum, & struthione.

Omnes inter se feræ & uolucres concertabant.

Capta est struthio Libyca, quæ hasce decipiebat.

Esse quidem auis, ex parte uero fera,

Volucris caput, feris pedes ostendens.

Affabulatio aduersus eos, qui duobus seruicndo dominis, utrosq; decipiunt.

De Hirundine & prætorio.

Hirundo fixit nidulum in prætorio,

Cuius prolem lædit serpens.

Hæc autem dixit ò ingemiscendam fortunam.

Vbi enim ultio est, sola offensa sum

Affabulatio ad eos, qui malum à bonis patiuntur.

De tribus bobus cōcordibus, inde discordibus, & leone.

Concordes pascebantur tres simul boues,

Quos ne fera quidem lædebat leo.

Cum uero inimicitiarum odio & pugna dissensissent,

Singulos deuorauit nudos ut unum.

Affabulatio aduersus eos, qui à suis disident, & propterea mala patiuntur.

De agricola, & Ciconia.

Gruibus tetendit agricola quidam laqueum.

Cum quibus Ciconiam cepit, quæ uehementer lugebat.

ἔφη δ' ἀφοτρύς, ὡς εἶλον μὲν εἰσὺ μοι.
ἀλλ' ἢ πάγη λαβῶσα, σὺν κακοῖς ἔχει.

Επιμύδιον πρὸς εἶλον τινός, ἐνούμενον τοῖς ἐχθροῖς
τοῦ εἴλου αὐτοῦ.

Περὶ λιμῶς καὶ εἰδώλου αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι.

Φόρων ποταμῶ πλησίον λιμῶν κρέας,
λίνας ἑαυτὸν, ἄλλοι εἰς ὕδωρ βλέπει.

χανῶν δὲ λοιπὸν τοῦ κάτω λαβεῖν κρέας,
ἀπεσφραῖτο καὶ τοῖς, ὅπου ἐκρατεῖ.

Επιμύδιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῆν μᾶλλον ζημιῶται.

Περὶ ὄνου καὶ ἄλος καὶ ἀπόγγων.

Φόρων ποταμῶν, φόρτον ἢ γ' ἄλος ὄνον,
ἐν ᾧ τε καὶ πέπρωκε κρουαδῆς βαρῶν.

ἀπόγγων δ' ἔπειτα πληῖον ὅπως ὡς φόρον,
ποδῶν ἐκοντῆ, δυσυχῶς ἀπεπνίγη.

Επιμύδιον, ὅτι πολλοὶς πρὸς ὀδκία κέρδους εἰς
μίαν κρατάντα.

Περὶ καμήλου καὶ δῖος.

Κύρτη θεῶν καμήλος δζήτει κέρτα, ὅ ἢ καμήλοσ.
ὡ δζεμυκτηῖσε τῆς ἀβουλίας.

Ζημοὶ γὰρ αὐτῶν λοιπὸν, ὦτα, καὶ κέρτα.
ὡς ἀνγε πάντας πασιμ ἀεχίση πᾶσι.

Επιμύδιον, ὅτι δλεῖ πρὸς τ' δεῖ αὐτεῖν τὰ πρὸσῆκοντα.

Περὶ λύκου καὶ ἀρνός.

λύκος πρὸς ἀρνα φησὶν, ὅ προῶν σὺ μοι
ὕδωρ τᾶρα πῆδ; ἀρτι γασρός δζέφω,
καὶ πῶς ὕδωρ τᾶρα πῆδ ἀγνοῶ ποτε.

δοῖνη γῆρα μοι, καὶν θέμις, καὶν μὴ θέμις.

Επιμύδιον πρὸς αὐτὸν εἰσεῶς, φανερῶς ἀδικοῦντας.

Περὶ

καὶν θέμις: καὶν μὴ θέμις.

καὶν θέμις: καὶν μὴ θέμις.

ἴστω ασι
δνω

μισομα
tano affio

ατάντα
πτο

οτ. σπεκ
βοφης

μικηρί
ραῖτο

ομι

σοσνα

Dixit autem agricola, ut amica quidem tu mihi es,
Sed laqueus, qui cepit, te cum malis tenet.

Affabulatio, in amicum cuiusdam, coniunctum
cum inimicis amici ipsius.

De Cane, & imagine ipsius in aqua.

Canis secundum flumen carnes ferens,
Cum se acclinasset, alium in aqua uidet.

Hiscens autem ut inferiores alias carnes caperet,
Priuatus & ijs est, quarum dominus erat.

Affabulatio, quod cupidus magis damno afficitur.

De Asino & sale, & spongijs.

Transendo fluuium onus salis portabat asinus,
In quo etiam cecidit leuatus onere.

Dehinc cum itidem multum spongiarum ferret
Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

Affabulatio, quod plerunq; expectatio lucri in
damnum incurrit.

De Camelo, & Ioue.

Curua Camelus à deo petebat cornua,
Quam derisit ob malum consilium.

Minuit enim ei de cætero aures, & caput
Vt ab omni parte foret turpissima.

Affabulatio, quod oporteat à deo conuenientia petere.

De lupo, & agno.

Lupus agno inquit, nōne dudum tu mihi
Aquam perturbasti? nuper ex uentre natus sum,
Et quomodo aquam perturbarim nescio quando.

Cœna fies mihi & iure, & iniuria.

Affabulatio, aduersus eos, qui intrepide palā iniurij sunt.

περὶ δειλοῦ κυνηγοῦ καὶ ποιμνίου.

Δειλὸς κυνηγὸς πρὸς τὴν εἶπε ποιμνία,
εἶπε λέοντα ἔχοντα εἶδου, μοὶ φράσου.
σοὶ ἴσθρι, εἶπεν, ἐδέλεις, δείξω, πέλας
ἔχοντα. κυνηγὸς εἶπεν, ὅ ζητῶ πλέου.

Επιμύθιον πρὸς ἀνθρώπου θρασείας πρὸς λόγου, καὶ
πρὸς ὄργα δειλοῦ.

περὶ ἵπποτα καὶ ἀγροικοῦ.

ἤτις λαβείμ ἀγροῖνον λαγῶν ἵπποτις.

λαβῶν δὲ χόρσι ἴσθρι, ἠρώτα, πόσος;
καὶ πῶλον ὅζήλασεν, ἀγροῖκον δὲ ἔφη.
μὴ ἀποῦδε, σοὶ δῶρημα ἴσθρι πρὸσφῶν.

Επιμύθιον πρὸς ἴσθρι ὅζ ἀνάγκης πρᾶξι μινίους τὰ ἴδρα.

περὶ λύκου καὶ ὄνου.

Οδοῖσι ἤλου εἶλπεν ὅζ ὄνου λύκος,
αὐτῶν δὲ μαδῶν πλήθηται λαξ τῶν γῆλων. ἐν calce +
λύκον δὲ φησι, πῶς μάγειρον ὦν πάλα
ἰατρικῆς μετῆλθον ὄργ' ἀναξίως;

Επιμύθιον πρὸς ἴσθρι τῶν ἰδίων τέχνων καταλιμπά-
νοντας, καὶ ἐτόραν μετόρ χρομίνους ὑπὲρ βλάβη.

περὶ λύκου καὶ γόβανου.

εἰς λαμόν ὄσου ἔμπεπῆγη τῶν λύκου.
μαδῶν δὲ ἔλων γόβανον, ἤτις τῶν χείρων.
σῶν τραχηλῶν ἐκ λύκου λαμόν φῶν,
μήσ' ἄλλο μηδὲν μαδῶν, ἢ ἴσθρι σκόπει.

Επιμύθιον πρὸς ἴσθρι ὑπὲρ κίνδυνου πρᾶξι ἐγχειρήσαν-
τας, καὶ μετὰ τὸ σῦνθημα ζητουῦντας μαδῶν.

περὶ τᾶρου καὶ τραγῶν.

ἤλασε ταῦρον ὅζ ἕως κείτης τραγῶν.

λαξ. ἐν calce. adhibere.

ὄμ

De uenatore timido, & pastore.

Timidus uenator pastori cuidam, ait,
Sicubi Leonis uestigium nosti, dic mihi:
Tibi ipsum, ait, uis, ostendam, longe
Vestigium. Venator ait, non quæro amplius.
Affabulatio aduersus homines audaces uerbis
& factis timidos.

De equite, & Agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet miles,
Accepto eo manibus rogabat, quanti?
Et equum admisit, agricola autem ait,
Ne festina: tibi donum hoc offero.
Affabulatio aduersus eos, qui necessario recusant res suas.

De Lupo, & asino.

Ex Asino clauum dentibus extraxit lupo,
Petens mercedem, percutitur calcibus genam.
Lupo autem, inquit, quomodo cocus cum essem olim
Medicinæ opera indigne exercui?
Affabulatio in eos, qui propriam artem derelin-
quunt, & aliam ingrediuntur incommode.

De Lupo, & Grue.

In lupi gutture os infixum erat,
Mercede autem cum extraxisset grus, petebat precium.
Saluum collum ex lupi gutture ferens,
Nullam aliam mercedem, quàm hoc consydera.
Affabulatio in eos, qui periculosum negocium aggrediun-
tur, & post contentionem quærunt mercedem.

De Tauro, & Hirco.

Expellebat taurum ex suo cubili hircus.

Τοτέω . τετερο
fficio
κτιν .

ὄρ θήρ λέων δίκων, εἶπε δὲ σῆνων,
ἐγνώσ ὅσων τάυρου τε καὶ τρελγυθίνθ.
Επιμύθιου πρὸς αὐτὸν ^{qui sustinet} κατὰ δέχοντάς ὑβείζεσθαι ὑπὸ
μικρῶν, ἴσθ' φόβου ἐτόρων μείζονων.

Περί μύρμηκθ καὶ τέτηγθ.

ἦται τροφίω μύρμηκα τέτηξ γν κερύει. γο χρυσο . εο
μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θόρ' οὐσ ὄντθ ἔδρασε; ^{frigidus}
ὡς γν θόρ' εἰρηκην ἠδον ὄφ' εως.

ραω . απο .
θπιάω . laboro
τω χέω . mēdico .

χειμῶνθ ὄρχου φησι, μὴ τροφῆς δρ' α.
Επιμύθιου πρὸς αὐτὸν μὴ δέλοντας γν νεότητι κθ πιάμ.
καὶ ἴσθ' αὐτὸν γν τῶ γήρα πτωχοῦτας.
Περί ὄφ' εως καὶ γεωργθ.

Εθαλπέ τις γεωργός γν κόλποις ὄφ' ω
ῶρα κρύου, ἐπεὶ δὲ θόρ' μης ἠδ' ἔσθ,
ἔπληξε τοῦ θάλψαντα, κακτείνε τάχος.
ὅτ' κακοὶ ποῖδοι αὐτὸν ὀδργέτας.

Περί χελιδνθ καὶ ἀηδνθ.

Αγροῦ χελιδνθ μακρὰν ἴζεωπήθη,
εὔρε δ' ὄρ' ἰμοῖς ἐγκαθημένω ὑλας
ἀηδνθ ὄφ' ὑφωνον. ἠδ' ἀπεδρήνει
τὸν ἴττω, ἄωρον ἐκποδόντα τῆς ῶρης.

η . ΠΙΡ .

χ' ἠμὲν χελιδνθ φησι, Θιλτάτη ζώοις, L . M .
πρῶτον βλέπω σε σήμδρον μετὰ θρακίω.

σκλωθ .
mihacit .
Προ . α . σω .

ἀλλ' ἔλθ' ὄρ' ἀγρόν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
σὺ σκλωθ ἠμῖν, καὶ Θίλη κατοικήσεις,
ὅπως γεωργοῖς, καὶ χι θηείοις ἄσεις.
τὴν δ' αὐτὴ ἀηδνθ ὄφ' ὑφωνθ ἠμείφθη,
εἰ με π' ἔτρεις ἐμμελῆειν ἀοικήτοισ.

οἶκθ

Quem fera leo insectabatur, ait autem suspirans,
Nisi me leonis timor perterreret,
Scires quanta tauri & hirci uis sit.

Affabulatio ad eos, qui affici iniuria ferunt à paruis
metu maiorum.

De formica, & cicada.

Petebat à formica cicada cibum *in frigore*.
Sed formica ait. quid æstate faciebas?
Quod acute æstate caneret dixit,
Hyeme salta, inquit, ne ama cibum.

Affabulatio aduersus eos, qui in iuuentute nolunt laborare,
& propterea in senectute mendicant.

De serpente, & agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem
Frigoribus, ubi autem calorem sensit,
Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.
Sic mali tractant benefactores.

De Hirundine, & Philomena.

Procul ab agro hirundo euolauit,
Reperit autem in desertis sidentem syluis
Acute canentem Lusciniam, ea uero lugebat
Itym immaturum excessisse è uita.
Et Hirundo, inquit, charissima salua sis,
Primum hodie te post Thraciam uideo.
Sed ueni rus & in domum hominum.
Contubernalis nobis, & chara habitabis,
Vbi agricolis, & non feris cantabis.
Cui Luscinia canora respondit,
Sineme in petris manere desertis.

καφλεγω

οἶκθ' δέ μοι πᾶς, ἢ τε μίξις ἀνθρώπων
μνήμῳ παλαῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.Ἐπιμύθιον, ὃ μῦθθ' δὴ κλοῖ, ὅτι κερείπῳ γ' ἄν δρήμοις
ζῶ ἀλύτως, ἢ σιωπικεῖν γ' ἄν πόλεσι τοῖς κηκοῖς.

ΤΩΝ ΓΑΒΡΙΟΥ

μύθων τέλθ.

So prope. 1536.

Nam domus omnis, & consuetudo hominum

Memoriam antiquarum calamitatum reaccendet.

*Affabulatio. Fabula significat, præstare sine dolore ui-
uere in desertis, quàm cū malis habitare in ciuitatibus.*

GABRIAE FABVLARVM

F I N I S.

Εκ τῶν ἀφρονίου σοφιστοῦ προ-
γυμνασμάτων.

Μῦθος ποιητῶν μὲν προήλθε, γεγραμμένος
δὲ ἑρητόρων κοινός ἐκ παραίνεσεως. ἔστι
δὲ μῦθος λόγος ψευδῆς εἰκονίζων ἀλή-
θειαν. καλεῖται δὲ συβαριτικός, καὶ λιλ-
λιξ, καὶ λύνειος πρὸς αὐτὸν εὐρόντας μεταδούς τὰ ὀνό-
ματα. νικᾷ δὲ μάλλον ἀσωπίος λέγεσθαι, ὅτι τὸν ἀ-
σωποῦ ἀείσει πάντων συγγράψαι αὐτὸν μῦθους. τὸ δὲ
μῦθου τὸ μὲν ὅτι λογικόν, τὸ δὲ ἠθικόν, τὸ δὲ μετόν-
ησι. λογικόν μὲν, ὅτι τὸ πῶς ποιεῖν ἄνθρωπον ὡς ἐπλα-
σται. ἠθικόν δὲ τὸ τῶν ἀλόγων ἠθῶν ἀκριμοσύνην. μί-
κρον δὲ τὸ ὅτι ἀμφοτέρων ἀλόγου, καὶ λογικοῦ. πῶς δὲ
παράινουσι διὸ ὅτι ὁ μῦθος τέτακται, προτάτῳ
μὲν, ὀνομασίῃ προμῦθιοι, ὑπομῦθιοι δὲ τελευταῖοι
ἐπιγενεκάων.

χονίζω · μ ·
ω · imagine
represento.
ἀπίθμη
νίχων ·

no mitione

Μῦθος ὁ τῶν μυρμηκῶν, καὶ τῶν τέτλιγων,
προτρέπων αὐτὸν νέος εἰς πόνους.

Εργὸς ἡ ἀκμή, καὶ οἱ μὲν τέτλιγοι μου-
σικῶν ἀνεβάλλοντο σὺν τόνου, τοῖς μύρ-
μηξι δὲ πονεῖν ἐπέκει, καὶ συλλέγειν καρ-
πὸς, ὅτι ὡς ἐμελλοῦ τὸ χειμῶνος τρα-
φήσασθαι. χειμῶνος δὲ ὑπογεγονότος,
μύρμηκες μὲν οἷς ἐπόνου ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἢ τέρ-
ψις ἐτελεύτα πρὸς γῆρας. ὅτι νεότης πονεῖν οὐκ ἐθέ-
λουσα, παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ.

εχαι πορ
ρητ γη
βαρρη
α βαρρη

πορρη εχαι πορρη εχαι πορρη
εχαι πορρη εχαι πορρη εχαι πορρη

Εκ τῶν

Ex Aphthonij sophistæ exercitamentis.

Abula profecta quidem est à poetis, sed & rhetoribus cōmunis facta est admonendi gratia. Est autem fabula sermo fictus, imagine quadam repræsentans ueritatem. Atq; alia Sybaritica, alia Cilix, alia Cypria dicitur, accepto ab inuentoribus nomine. Verum quoniam Aesopus egregie præter cæteros conscripsit fabulas, eicit ut potius Aesopia diceretur. Ea uero est triplex, Rationalis, Moralis, Mista. Rationalis, in qua aliquid ab homine geri cōfingit. Moralis, q̄ eorū imitat̄ mores, quæ sunt rationis experientia. Mista uero, quæ rationale irrationaleq; cōplectitur. Eam autē admonitionem cuius causa fabulam constitueris, Antefabulationē præpositam, postpositā uero Affabulationē dices.

Fabula, qua formicarum & cicadarū exemplo hortantur iuuenes ad laborem.

Icadæ olim æstate assiduis cantibus indulgebant, formicæ uero hyemis memores, laboribus fructibusq; colligendis operam dabant. Verū cum hyems aduenisset, formicæ ijs quæ collegerant, pascebantur. Cicadas autē delectatio illa, & canendi uoluptas, eò indigentie, miserieq; perduxit, ut esurirēt omnes, & fame conficerent. Sic iuuentus laborū fugitans, male habet in senectute.

fabula.
Sybaritica.
Cilix.
Cypria.

fabula.
Rationalis.
Moralis.
Mista.

ΜΥΘΟΙ

Οἰτῶσιμ οἱ μῦθοι παρὰ τὸν αἰσώ-
 πον, ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν
 ὑπὸ μελείται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ
 ὁμήρω μύθου, ἃ ἠσιόσω. ἐπὶ δὲ ἃ
 ἀρχιλόχῳ πρὸς λυκάμβλιω. ἀλλ' αἰ-
 σῶπω πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων
 ἐκ μεμύθηται, καὶ λόγου τοῖς θεοῖσι μεταδίδωκε,
 λόγῳ γένεα. πλεονεξίαν τε γὰρ ὑπὸ νόπῃ, καὶ ὑβρι-
 ἐλαυίαι, καὶ ἀπάτην. καὶ ταῦτα λέων τις αὐτῷ ὑπο-
 κείνεται, καὶ ἀλώπηξ καὶ ἵππος νηδία, καὶ ὄδὲ ἡ χε-
 λώνη ἀφώνθη. ὑφ' ὧν τὰ παιδία μαθητὰ γίνονται
 τῶν τοῦ βίου πραγμάτων. ὁδοκιμουῦντες οὖν οἱ μῦθοι
 δεῖα τοῦ αἰσώπου, φοιτῶσιμ ὑπὸ τὰς θύρας τοῦ σοφοῦ,
 ταῖνίαι αὐτὸν ἀναδίδουντες, καὶ σεφανώσονται αὐ-
 τὸν θαλῶ σεφάνω. ὁ δὲ, οἷμά τινα ὑφαίνει μῦθου. τὸ
 γὰρ μεδίαμα τοῦ πρὸ σώτου, καὶ οἱ ὀφθαλμοί, καὶ τῆς
 γῆς ἐσῶτες, ὡς δηλοῦσι. οἰδὴν ὁ ζωγράφος, ὅτι αἰ-
 τῶν μύθων φροντίδες, ἀνειμένης τῆς ψυχῆς δέονται.
 Φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφή καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα, θε-
 εία συμβάλλουσα ἀνθρώποις, ποδίσκησι χορὸν τῶ αἰσώ-
 πω, ἀπὸ τῆς ἐκείνου σκλήης συμπλάσασα. κορυφαία
 δὲ τοῦ χορῶ ἡ ἀλώπηξ γέγραπται. χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ
 αἰσώπος δεῖα κόνω τῶν πλείων ὑποδέσεω. ὡσαύτως ἡ
 τωμάδια τῶν δαίμων.

οἰτῶσιμ
 αἰσώ.

ἡ πηξ
 οἰσ. ὡσαύτως
 ἡ χρῆται.

Ex Philostrati imaginibus

F A B U L A E .

Abulæ se ad Aesopum, sua in eum beneuolentia cōferūt, quod satagat sui. fabula quippe & Homero, & Hesiodo, nec non & Archilocho in Lycamben curæ fuit. sed ab Aesopo humana omnia ad fabellas redacta sunt, sermone brutis non temere impertito. nam & cupiditatem tollit & libidinem insectatur, & fraudem. Atq; hæc ei leo quispiam agit, & uulpes, & per Iouem equus, nec testudo muta, ex quibus pueri discunt, quæ in uita gerantur. habentur igitur in precio fabulæ propter Aesopum. Accedunt ad ianuam docti huius, uittis eum deuincturæ, coronæq; oleagina coronaturæ, hic ut puto fabulam aliquam texit, risus enim faciei, & oculi in terrā defixi id præ se ferunt, pictorem, fabularum curas remissiore animo indigere, nō latuit. Philosophatur autem pictura & fabularum corpora. Bruta enim cum hominibus conferens, cœtum circa Aesopum statuit ex illius scena confictū. Chori dux uulpes depicta est. Utitur enim ea Aesopus sinistra argumentorum plurium, ceu Dauo Comœdia,

Ex Hermogenis exercitamentis,
Prisciano interprete.

Fabula est oratio ficta, uerisimili dispositio-
ne imaginem exhibens ueritatis. Ideo autē
hanc primā tradere pueris solēt oratores, quia
animos eorū adhuc molles ad meliores facile
uias rite instituunt. Vsi sunt ea tamē uetustis-
simi quoq; autores, ut Hesiodus, Archilochus,
Horatius: Hesiodus quidem Iusciniæ, Archilo-
chus autem uulpis: Horatius muris. Nominan-
tur autē ab inuentoribus fabularū, aliæ Aeso-
piæ, aliæ Cypriæ, aliæ Libycæ, aliæ Sybariticæ,
omnes autē cōmuniter Aesopię dicuntur, quo-
niam in conuentibus frequenter solebat Aeso-
pus fabulis uti. Mendacem quidē esse uolūt fa-
bulam, sed ad uitam utilem, nec nō & uerisimi-
lem. Est autē uerisimilis, si res, quæ subiectis ac-
cidunt personis, apte reddantur: ut puta de pul-
chritudine aliquis certat, pauo supponatur hic:
oportet alicui astutiam tribuere, uulpecula est
subijcienda: imitatores aliquos hominum uolu-
mus ostendere, hic simijs est locus. Oportet igi-
tur modo breuiter, modo latius eas differere:
quomodo autē hoc fiet: si nunc narratione sim-
plici proferantur, nūc etiam sermo inductis fin-
gatur personis: exempli causa: Simiæ conuene-
runt, & consiliū habuerunt de urbe condenda,
& quia placuit illis, paratæ erāt incipere ædifi-
cationem, sed uetus simia prohibuit ab incepto
eas

eas, docens quod facile capiantur, si intra muros concludantur. sic breuiter dices: si uelis producere, sic: Simiæ cōuenerunt, & cōsiliabantur de urbe cōdenda, quarū una in mediū ueniens cōcionata est, quia oportet ipsas quoq; ciuitatem habere. Videtis enim aiebat, q̄ ciuitatē habendo felices homines sint: domos etiā habent singuli & in concionē uniuersi, & in theatrum ascendentes delectāt animos spectationibus & auditionibus uarijs. Et sic proferes orationē in orando, dicens, q̄ & plebiscitū scriptū est, & finges etiam orationē ueteris simiæ. Expositio autem fabularū uult circuitionib. carere, & iucundior esse. Sed oratio, qua utilitas fabulæ retegitur, quā ἐπιμύθιον uocant, quod nos affabulationem possumus dicere, à quibusdam prima, à plerisq; rationabilius postrema ponitur. Sciendum uero, quod etiam oratores inter exempla solent fabulis uti.

Quas fabulas philosophia recipiat, quas item reiiciat ex cōmentario Macrobij in somniū Scipionis.

FAbulæ, quarum nomē indicat falsi professionem, aut tantū conciliandæ auribus uoluptatis, aut adhortationis quoq; in bonam frugem gratia repertæ sunt. Auditum mulcent, uelut comœdiæ, quales Menander, eiusue imitatores agendas dederunt, uel argumenta fictis casibus amatorum referta, quibus uel multum se Arbiter exercuit, uel Apuleiū nōn unquam
r 2 lusisse

luisse miramur. Hoc totum fabularum genus, quod solas auriū delicias profitetur, è sacrario suo in nutricū cunas sapientiæ tractatus eliminat. Ex his autē quæ ad quandā uirtutū speciē intellectū legentis hortant, fit secūda discretio. In quibusdā enim & argumentū ex ficto locatur, & per mendacia ipse relationis ordo contexit, ut sunt illę Aesopiæ fabulę elegantia fictionis illustres. At in alijs argumētū quidē fundatur ueri soliditate, sed hæc ipsa ueritas per quædam cōposita & ficta profertur: & hæc iam uocatur narratio fabulosa, non fabula, ut ceremoniarum sacra Hesiodi & Orphei, quæ de deorū progenie actiue narrantur, ut mystica Pythagoreorum sensa referunt. Ergo ex hac secunda diuisione, quam diximus, à Philosophiæ libris prior species, quæ concepta de falso per falsum narratur, aliena est. Sequēs in aliā rursus discretionem scissa diuidit. Nam quum ueritas argumento subest, solaq; fit narratio fabulosa, non unus reperitur modus per figmentū uera referendi. Aut enim contextio narrationis per turpia & indigna numinibus, ac monstro similia cōponitur, ut dei adulteri, Saturnus patris Cœlij pudenda abscindens, & ipse rursus à filio regno potito in uincula coniectus, quod genus totum philosophi nescire malūt. Aut sacrarum rerum notio sub pio figmentorū uelamine, honestis & tecta rebus & uestita nominib, enun-

ciatur

ciatur. Et hoc est solum figmenti genus, quod cautio de diuinis reb. philosophantis admittit.

Ex Auli Gellij libro secundo,
capite undetrigesimo.

Apologus Aesopi Phrygis memo-
ratu non inutilis.

AEsopus ille è Phrygia fabulator haud im-
merito sapiens existimatus est, cum quæ
utilia monitu, suafuq; erant, non seuerè, nō im-
periose præcepit & censuit, ut philosophis mos
est, sed festiuos, delectabilesq; apologos com-
mentus, res salubriter ac prospicienter animad-
uersas, in mentes animosq; hominum cum au-
diendi quadam illecebra induit: uelut hæc eius
fabula de auiculæ nidulo lepide atq; iucunde
præmonet, spem fiduciamq; rerū, quas efficere
quis possit, haud unq; in alio, sed in semetipso
habendam. Auicula, inquit, est parua, nomē
est Cassita, habitat nidulaturq; in segetibus, id
fermè tēporis, ut appetat messis, pullis iam iam
plumantibus. Ea Cassita in sementes forte con-
cesserat tempestiuiores: propterea frumētis fla-
uescentibus, pulli etiam tunc inuolucres erant.
Cum igitur ipsa iret cibū pullis quæsitū, monet
eos, ut si quid ibi nouæ rei fieret, diceretur ue,
animaduertēt, idq; sibi, ubi redisset, renuncia-

rent, Dominus postea segetum illarum filium adolescentem uocat. Et uides ne, inquit, hæc ematuruisse, & manus iam postulare? Idcirco die crastino, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges, ueniāt, operamq; mutuam dent, & messem hanc nobis adiuuent: hæc ille ubi dixit, discessit: atque ubi redit Cassita, pulli trepiduli circumstrepere, orareq; matrem, ut statim iam properet, atq; alium in locū sese asportet: nam dominus, inquiūt, misit qui amicos rogaret, uti luce oriente ueniant, & metant. Mater iubet eos à metu ociosos esse. Si enim dominus, inquit, messem ad amicos reñcit, crastino seges non metetur, neque necesse est, hodie uti uos auferam. Die igitur postero mater in pabulum uolat, dominus quos rogauerat, operitur: sol feruit, & fit nihil, & amici nulli erant. Tum ille rursus ad filiū, amici isti, inquit, magnam in partem cessatores sunt. Quin potius imus, & cognatos, affinesq; nostros oramus, ut adsint cras tempori ad metendū: Itidem hoc pulli pauefacti matri nunciant. Mater hortatur, ut tum quoq; sine metu, ac sine cura sint: cognatos, affinesq; nullos fermè tam obsequibileis esse, ait, ut ad laborem capeffendū nihil cunctentur, & statim dicto obediant: uos modo, inquit, aduertite, si modo quid denuo dicetur. Alia luce orta, auis in partum profecta est: cognati, & affines operam, quam dare rogati sunt, supersederunt

derunt. Ad postremū igitur dominus filio, ualeant, inquit, amici cum propinquis. Afferes prima luce falces duas, unam egomet mihi, & tu tibi capies alteram, & frumentum nosmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pullis dixisse dominū mater audiuit, tempus, inquit, est cedendi & abeundi: fiet nūc dubio procul, quod futurum dixit. In ipso enim uertitur, cuius est res, non in alio, unde petitur. Atq; ita Cassita nidum migravit, & seges à domino demessa est. Hæc quidem est Aesopi fabula de amicorū & propinquorum leui plerunq; & inani fiducia. Sed qd aliud sanctiores libri philosophorū monent, quàm ut in nobis tantū ipsis nitamur? alia autē omnia quæ extra nos, extra nostrum animum sunt, neq; pro nostris, neq; pro nobis ducamus. Hunc Aesopi apologum Q. Ennius in satyris scite admodum, & uenuste uersibus quadratis composuit, quorū duo postremi isti sunt, quos habere cordi, & memorię, operæ precium esse hercle puto.

Hoc erit tibi argumētū semp in promptu sitū,
Ne qd expectes amicos, qd tu possis p te agere

P. R.
 realposh
 Edz met

Ennij Ca
 mina .

APOLOGI AESOPICI DE
 CASSITA FINIS.

Ο ΜΗΡΟΥ

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟ -
ΜΑΧΙΑ

Ἀρχόμενος πρώτου μουσῶν χορῶν ὅς ἐλι-
κῶν

ἔλθειν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπύχουμαι ἕνεκ' ἀ-
οιδῆς,

τα γουνατα. ἠὲ νέου γῆν δ' ἐλτοισι ἐμοῖς ὑπὲρ γουῶασι δῆικα,
 δῆικα ἀπειροβίω πολέμοκλονομ δῖον ἀφῆθ,
 ἔρχομαι μὲν ὁμοῦσεσι δὲ ἔατα πᾶσι βαλέδα,
 πῶς μὲν γῆν βατραχοισι ἀειδύσαντο ἔβησαν,
 γηγῆεω ἀνδρῶν μιμούμενοι δῖα γιγάντων,
 ὡς λόγῳ γῆν δνητοῖσι ἐλω. τοῖσι δ' ἔχον ἀρχῆν.

μῦς ποτε διψαλέθ γαλέης κίνδυνου ἀλύξας,
 πλησίον γῆν λίμνη ἀπαλὸν προσέθηκε γῆν
 ὑδάτι τὸρ πόμην μελικιδεῖ, τὸρ δὲ κατεῖδε
 λιμνόχαις πολύφημθ, ἔπος δ' ἐφθέγγετο τοῖου.

Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἡόνα; τίς δὲ σ' ὀφύσας;
 πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδέμενόν σε νοήσω.

εἰ γὰρ σε γνοίω φίλον ἄξιον, δὲ δόμου ἄξω.
 δῶρα δὲ τοῖσι δώσω ξεινήια πολλὰ καὶ ἑσθλά.

εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς φύσιν ἀφῆθ, ὅς κ' ἐπὶ λίμνῃ
 τιμῶμαι, βατραχῶν ἡγούμενος ἡματα πάντα.

καί με πατήρ πηλὸς ποτε γείνατο ὑδρομεδ' ὅση
 μαχθεῖς γῆν φιλότητι παρ' ὄχθας ἠειδανόιο.

καί σε ὄρω καλόν τε καὶ ἀλκιμον ἔσοχον ἄλλων

HOMERI

RANARVM ET MV-

RIVM PVGNA

Incipiens primum Musarum coetum ex
Helicone

Venire in meum cor supplico, gratia
cantus,

Ἰ ἦτορ . ορθη .

ἡ δὲ τούτου . ὅ . like
tabula .

Quem nuper in libellis meis super genua posui,
Litem immensam, tumultuosum opus Martis,
Supplicans hominibus in aures omnibus mittere,
Quomodo mures in ranas principantes iuerunt,
Terrigenum uirorum imitati opera gigantum.
Sic sermo inter mortales erat, tale autē habuit principium

Mus aliquando sitibundus felis periculum euitans,
Propinquum in lacum teneram adposuit barbam,
Aqua delectatus dulci. hunc autem uidit
Limnocharis obstrepera, uerbum autem loquuta est tale.
O hospes quis es? unde uenisti ad littus? quis autem
te produxit?

Λιμνοχάρ

εις

palude

gaudēs

φροσύνη

ἰ

inflans

maxillas

ὑδρομε-

δύσιν re

Omnia autem uere dic, ne mendacem te intellexero.
Si enim te nouerim amicum dignum, ad domum ducam.
Dona autem tibi dabo hospitalitia multa & bona.
Sum autem ego rex Phisignathus, qui per lacum
Color, ranarum dux dies omnes,
Et me pater Peleus olim genuit, Hydromeduse
Mixtus in amore apud ripam Eridani,
Et te quidē uideo pulchrumq; & fortem egregium aliorum,

gine a /

r s Sceptri ferum quarū

σκνωτῶν βασιλῆα καὶ ἐν πολέμοισι μαχητῶν
 ἔμμελαι. ἀλλ' ἄγε δ᾿ ἄσορ ἐλὼ γηρεὼ ἀγρόδου,
 Τόρδ' αὖ ψιχάρπαξ ἡμείβω φώνησ' ἐν τε.
 τίω τε γῆϑ τῶμόν ζῆτεις φίλε δ' ἦλον ἄπασιν,
 ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ ὕραίοις πετελωοῖς;
 ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ λικλήσομαι. εἰμὶ δὲ κοῦρϑ
 τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορϑ. ἢ δ' ἐνυ μήτηρ
 λειχομύλη θυγατρὴς πτόρνοτρώκτου βασιλῆϑ.
 γίνατο δ' ἐν καλύβῃ με καὶ ὄζεδρέψατο βρωτοῖς,
 σύκοις, καὶ καρύοις, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.
 πῶς δὲ φίλον ποιῆ με, τὸν εἰς φύσιν ὁδὲ ὁμοῖον;
 σοὶ μὲν γὰρ βίϑ ὄξιμ ἐν ὕδασι. αὐτὰρ ἔμοι γε
 ὄσα παρ' ἀνθρώποις τρώγεμ' ἐδϑ, ὃ δέ με λήθει
 ἀρτϑ τεισνοπάνισϑ ἀπ' ὀκύκλου κανέοιο,
 ὃ δὲ πλακοῦς τανύπεπλως ἔχωρ πολλῶ σισαμῖδα,
 ὃ τόμϑ ἐκ πτόρνης, ὃ χ' ἦπατα λδύκοχίτωνα,
 ὃ δὲ τυρὸς νεόπηκτϑ ἀρ' γλυκοροῖο γάλακτϑ.
 ὃ χησοῦν μελίτωμα, τὸ καὶ μακροῦ ποδέουσι,
 ὃ δ' ὄσα πρὸς δοίνῳ μρότωμ τδύχουσι μάγειροι,
 κῆσμοῦτδ χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσι.
 ὃ δέ ποτ' ἐκ πολέμοιο κακῶ ἀπέφυγον αὐτῶν,
 ἀλλ' ὀδυὺς μετὰ μάλου ἰῶν, πρῶμαχοισιν ἐμίχθῳ.
 ὃ δέ δ' ἄνθρωπον καὶ πτόρ μέγα σῶμα φοροῦντα.
 ἀλλ' ἰδὴ λέκτρον ἰῶν, ἄκρου δακτυλον καταδάκνω,
 καὶ πτόρνης λαβόμενῳ, καὶ ὃ πόνϑ ἴκανον ἀνδρα.
 νήδλυμϑ ὃκ ἀπέφυγῃ ὕπνϑ, δάκνοντϑ ἔμοῖο.
 ἀλλὰ δύω μάλα πάντα τὰ δειδῖα πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 λίρνον καὶ γαλένῳ, οἱ μοι μέγα πόνθ' ἄγουσι,
 καὶ παγίδ' αὖ σονόεσαν, ὅπου δολοῖς πῆλε πόντμϑ.

Sceptraferum regem, & in bellis pugnacem

Esse, sed age citius tuam generationem concionare.

Huic autem rursus Psicharpax respondit, dixitq;

Quid nã genus meũ perquiris ò amice manifestũ omnib.

Hominibusq; diisq; & cœlestibus uolatilibus?

Psicharpax quidem ego uocor, sum autem filius

Troxartæ patris magnanimi. at mater

Lichomye filia Pternotroctæ regis.

Genuit autem in lignario me, & enutriuit cibarijs,

Ficubus & nucibus, & edulijs omnigenis.

Quomodo aut amicum facies me in naturam nihil simile?

Tibi quidem enim uita est in aquis, sed mihi certe

Quæcunq; apud homines comedere cõsuetudo, neq; me

Panis ter pistus à bene rotunda cista

(latet

Neq; placentia extensa habens multam sisamida,

Non sectio ex perna, nõ iecora albam uestem habentia,

Neq; caseus nuper pressus à suauilacte,

Non bonum dulcearium, quod & diui desyderant,

Neq; quæcunq; ad conuiuia hominum faciunt coci,

Ornantes ollas condimentis uarijs.

Nunquam ex bello malum effugi clamorem,

Sed statim ad pugnam iens propugnantibus mixtus sum.

Non timui hominẽ, & quamuis magnũ corpus ferentem.

Sed ad lectum iens, summum digitum mordeo,

Et è pede accepi, & non labor occupauit uirum,

Suauis non aufugit somnus mordente me.

Sed duo ualde omnia timeo omnem per terram,

Accipitrem & felem, qui mihi magnum luẽtũ adferunt,

Et decipulam gemituosam, ubi dolosum existit fatum.

Plurimum

Ψιχάρ-
 παξ, mi
 carũ rai
 ptor
 Τρωξάρ-
 τας uor
 rantis
 panẽ
 Λειχομύ-
 λη, lam-
 bens mo-
 las
 Πτόρνo-
 τρώκτης
 pernas
 uorantis

πλείστον δ' ἢ γαλέω ποδιδείδω ἢ τις αἰείη,
 ἢ καὶ τρωγλοδύοντα ἢ τρώγλιω δρείνει.
 ὃ τρώγω ραφάνας, ὃ κράμβας, ὃ κολοκώτας,
 ὃ τούτλοις χλωροῖς ὑπὸ βόσκωμαι ὃ δὲ σελίνοις.
 ταῦτα γὰρ ὑμῶν ὅστιν ἐδέσματα τῶν ἢ λίμνῳ.
 πρὸς τὰ δὲ μείδ' ἴσας φυσίγναθ' ἀντίου ἠνδρα.

Ξεῖνε, λίαν αὐχεῖς ὑδὶ γασέρι. ἐστὶ καὶ ἡμῶν
 πολλὰ μάλ' ἢν λίμνη καὶ ὑδὶ χθονί, θαύματ' ἰδέσθαι.
 ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομῶ βατραχοῖσι κρονίωμ,
 σκιρτῆσαι ἢ γλῶ καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα διαήμεναι, θυχδρῆς ὅστι.
 αἶρω σ' ἢν νόποισι. κρέται δέ με μή ποτ' ὀλησαι,
 ὅπως γηδόσιωθ' τὸν ἐμὸν δόμου εἰσαφίκηαι.
 ὧς ἀρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδω, ὅσθ' ἐβαινε τάχιστα
 χεῖρας ἔχωμ ἀπαλοῖο κατ' αὐχὴνθ' ἀλματι κούφω.
 καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιργν, ὅτ' ἐβλεπε γείτονας ὄρμους,
 νήξει τὸρ πόμηνθ' φυσίγναθου. ἀλλ' ὅτε δ' ἢ ρὰ
 λύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζω, πολλὰ διακρύωμ,
 ἀχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφω. τίλλε δὲ χεῖτας,
 καὶ πόδας ἐσφίγγην ἢ γασθρ'θ'. ἢν δ' εἰ οἱ ἦτορ
 πάλλετ' ἀκθῆν, καὶ ὑδὶ χθόνα βόλετ' ἰδέσθαι.
 δεινὰ δ' ὑπὸ συναχίξε, φόβου κρυόγντος ἀναγκῆ.
 ὄρω μὲν πρῶτ' ἐπλασ' ἐφ' ὕδασιμ ἢ τε κώπῳ
 σύρωμ, θυχόμενός τε θεοῖς ὑδὶ γαῖαν ἰκέσθαι,
 ὕδασι πορφυρέοισιμ ἐκλύζω. πολλὰ δ' ἐβόα,
 καὶ τοῖου φαίτο μῦθου, ἀρ' εἶματ'θ' δ' ἀγόρδουγν.
 Οὐχ ὅτῳ νόποισιμ ἐβασάσε φόρτον δρῶτ'θ'
 ταῦρθ', ὅτ' ὄρωπῳ δ' ἀλύματ'θ' ἢ γ' ὑδὶ κρήτῳ,
 ὧς ἐμ' ὑπὸ πλώσας ὑπὸ νότιον ἢ γ' ὄσθου

Plurimum iam felem supertimeo, qui optimus,
 Qui & foramen ingredientem per foramen perquirit.
 Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas,
 Non porris uiridibus pascor, neq; apijs.
 Hæc enim uestra sunt edulia per lacum.

Ad hæc aut subridens Physignathus cōtrà locutus est.

O hospes ualde gloriaris ob uentrem, adsunt & nobis
 Multa ualde in lacu & in terra mirabilia uisu,
 Vtriuitam enim dedit pascuam ranis Saturnius Iupiter,
 Exultare per terram, & in aquis corpus cooperire.
 Si autem uis & hæc scire, facile est
 Portem te in humeris: tene autem, ne aliquando pereas,
 Sic gauisus in meam domum uenias.

Sic certe inquit, & terga dat: ille aut ascendebat uelociter
 Manus habens tenerum per collum, saltu facili.

Et i primis qdē gaudebat, quādo intuebatur uicinos por/
 Natatione gaudēs Physignathi: sed quando iā utiq; (tus
 Vndis purpureis submergebatur: multum lachrymabatur
 Inutilem pœnitentiam accusabat: uellebat autem comas,
 Et pedes stringebat per uentrem: in illo autem cor
 Concutiebatur insolentia, & in terram uolebat uidere.
 Vehementer aut ingemiscebat timoris frigidi necessitate.
 Caudam quidē in primis extendit in aquis, tanquā remū
 Trahens, supplicansq; deis in terram uenire,
 Aquis purpureis submergebatur: multū autē clamabat,
 Et talem dixit sermonem, ab ore autem concionabatur.
 Non sic humeris portauit onus amoris
 Taurus quando Europam per undam duxit in Cretam,
 Ut me nauigans superhumeralem duxit ad domum

Βατραχὸς ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὑδάτι λουκῶ,
 ὕδρ' δ' ἔζαπίνης ἀνεφαίνετο δεινὸν ὄραμα
 ἀμφοτέρω. ὄρθρον δ' ὑπὲρ ὑδάτ' εἶχε τραχέλου.
 ἔσπευτο ἰδῶν κατέδω φυσίγναθ', ὅτι νοήσας
 οἴου ἐπαῖρον ἐμελλεν ἀκλύμηναι ἤϊ λίμνῳ.
 δ' ὕδρ' ἐβόητο λίμνης, καὶ ἀλόατο κῆρα μέλαιναν.
 κείν' δ' ὡς ἀφείδη, πῆσεν ὑπὸ πῦρ' ὕδρ' ὕδωρ.
 χεῖρας δ' ἔσπευγεν καὶ ἀκλύμην' κατέτειξε.
 πολλὰ κ' ἔμην κατέδωγεν ἐφ' ὑδάτι, πολλὰ κ' δ' αὐτὴ
 λακτίζων ἀνέδωκε. μόρον δ' ἔκλυ' ὑπαλύξαι.
 δούμηναι δὲ τείχεσσι πλείστον βάρους εἴληον ἐπ' αὐτῶ,
 ὑδάσι δ' ὀκλύμηνος, τοῖσ' ἐφθέγγετο μῦθ' οὖτος.

Οὐ λήσεις γὰρ θεὸς φυσίγναθε ταῦτα ποιήσας,
 ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματος ὡς ἀπὸ πέτρης.
 ἔκ' ἂν μου ἤϊ γαῖαν ἀμείνων ἠῶδα κῆκισε.
 παγκρατίω τε, πάλῃ τε, (εἰς δρόμ), ἀλλὰ πλανήσας
 εἰς ὑδωρ μ' ἔρριψας, ἔχει θεὸς ἐκδίκου ὄμμα.
 ποιῶν σὺ τίσεις μύθων στρατῶ, ὅδ' ὑπαλύξεις.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνυσε μὲν ὑδάσι, τὸν δὲ κατῆιδε
 λειχοπίναξ, ὀχθησὶν ἐφεζόμεθ' μαλακῆσι.
 δεινὸν δ' ἔζολόλυξε, δραμῶν δ' ἠγγελε μύεσιν.
 ὡς δ' ἔμαθον πλὴν μοῖραν, ἔδω χόλος αἰνὸς ἅπαντας
 καὶ τότε κηρύκεσιν εἰς ἐκέλευσαν ὑπὸ ὄρθρον
 κηρύσειν ἀγορῶν δ' ὅτ' ἔδωματα τραξάρτα
 πατρὸς Διὸς ἠννοψιχάρπατος, ὅς ἤϊ λίμνῳ
 ὑπὸ πῦρ' ἔζ' ἠπλωτο νεκρὸν δέμας, ὅδ' ἐπαρ' ὀχθας
 λῶ ἠδὲ τλήμων, μέσσω δ' ἐπὶ γῆρας πόντω.
 ὡς δ' ἠλθον ἀπὸ δόδοντος ἀμ' ἠοῖ, πρῶτον ἀνέστη
 τραξάρτης ὑπὸ παιδί χολούμηνος, εἰπέ τε μῦθον.

Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.

Hydrus aut ex improviso apparebat, horrendū spectaculo

Vtrisque, erectum super aquam habebat collum, (lum

Hūc uidēs ingressus est Physignathus, nō quicquid intelligēs

Qualem socium futurus erat perdere per lacum.

Ingressus est aut, profunditatē lacus, et euitauit parca nigrā.

Ille autem ut relictus est, cecidit supinus statim in aquam.

Manus autem stringebat, et moriens stridebat.

Sæpe quidem ingrediebatur in aquam, sæpe autem rursus

Calcitrans egrediebatur, mortem autem nō erat euitare.

Madentes autē pili plurimum pondus trahebant in ipso

Aquis autem periens, tales loquutus est sermones.

Non latebis utique deos Physignathe hæc faciens,

Naufragum iaciens à corpore ut à petra.

Non certe me per terram melior eras o pessime,

Pancratioque, luctaque, et ad cursum, sed decipiens

In aquam me proiecisti, habet deus iustum oculum.

Pœnam tu solues murium exercitui, neque euitabis.

Hæc locutus expirauit in aquis: hunc autem uidit

Lichopinax, ripis insidens mollibus.

Vehementer aut ululauit, currēs aut annunciauit murib.

Vt aut didicerunt mortē, ingressa est ira pernicioſa uniuersis

Et tunc præconibus suis iusserunt, sub diluculū (sos,

Proclamare ad concionem in domos Troxartæ

Patris infelicis Psicharpagis qui per lacum

Supinus natabat, mortuum corpus, neque iuxta ripas

Erat iam miser, medio autem natabat ponto.

Vt autē uenerunt festinantes cū aurora, primū surrexit

Troxartes ob filium iratus, dixitque sermonem.

Adχοπι-
ναξ λαμ-
bens qua-
dras

ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦν' ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 ἐκ βατραχῶν, ἢ μοῖρα κακὴ πάντεσι τέτυκται.
 εἰμὶ δ' ἐγὼ δύνω, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσα.
 καὶ τὸν μὲν πρῶτον γε κατέκτανον ἄρπάζασα
 ἐχθίστη γαλέη τρώγλης ἐκτοδὸν ἐλοῦσα.
 τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρ' ἀπλώεον ὅτ' ἴδον ἤξαν,
 κρονοτόραις τέχναις ξύλινον δόλον ἐξδύροντόν,
 ἧ παγίδα καλέουσι μυῶν ὀλέτειραν εἰσοῦσαν.
 ὅτ' εἶπ' ἧ ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρα κεδνῆ,
 ὄϊον ἀπέπνιξον φυσίγναον ὅτ' ἴδον ἄξας.
 ἀλλ' ἄγεδ' ὀπλισόμεθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτοῖς,
 σώματα κρομήσαντόν γ' ἄντισι δαιδαλέοισι.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε κροτοπλίζεσθαι ἅπαντας.
 καὶ τοῖς μὲν ἔκ' ἔκρουσεν ἀφ' ἧς πολέμοιο μεμηλώς.
 ληνήμιδας μὲν πρῶτα πῶδ' ἰνὴμησιρ' ἔδηκον,
 ῥίξαντόν κ' ἰάμασσ' ἡλωρὸς, εὐτ' ἀσκήσαντόν,
 ὅς αὐτοὶ δ' ἄνυκτὸς ἕλσαντόν κατέτρωξαν.
 δώρηκας δ' εἶχον καλαμοσέφωμ' ἀπ' βυρσῶν,
 ὅς, γαλέῃσι δείραντόν ἕλσαντόν ἐποίησαν.
 ἀπίσι δ' ἧ λύχνου τὸ μεσόμφαλον, ἢ δ' ἔνευ λόγχη,
 θυμήκεις βελόναι, παγυχάλκεον δ' ἄγον ἀφ' ἧ.
 ἢ δ' ἔκρουσ', τὸ λέπυρον ὑπὸ κροτάφοισι κερύου.
 ἔτω μὲν μύον ἦσαν ἄντιοι, ὡς δ' ἄντιον
 βατραχοί, ἐξ' ἀνέδυσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἄναχθρον
 ἐλθόντόν, βουλήν ξυάγον πολέμοιο κροτοῖο.
 σκεπητομύων δ' αὐτῶν πῶδ' ἢ σάσις, ἢ τίς ὁ θρῦλλ',
 κέρυξ ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σκῆπτρον μετὰ χερσὶ,
 τυρογλύφον ἕως μεγάλιστον ἐμβασιχύνον
 ἀγγέλων πολέμοιο κροτῶν φατιμ', εἰπὼν τε μῦθον.

O amici, tametsi solus ego mala multa passus
 Ex ranis, fors mala omnibus facta est.
 Sum autem ego infelix, postquam treis filios perdidit.
 Et quidem primum utiq; occidit rapiens
 Inimicissimus felis, foramen extra capiens.
 Alium autem rursus uiri crudeles ad mortem duxerunt
 Vanioribus artibus ligneum dolum inuenientes,
 Quam decipulam uocant muriū perditricem existentem.
 Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
 Hunc suffocauit Physignathus in profundum ducens.
 Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes in armis uarijs.

Hæc locutus persuasit armari uniuersos.

Hos quidem utiq; armauit Mars belli curam habens,
 Tibiaria arma quidem primum circa tibias posuerunt,
 Frangentes fabas uirides, beneq; aptantes,
 Quas ipsi per noctem stantes comederunt.
 Thoraces autem habebant calamis circundatis à corijs,
 Quos selem excoriantes scienter fecerunt.
 Clypeus aut erat lucernæ medius umbilicus: at certe lan'
 Longæ acus, omnino æreum opus Martis.

(ceα τυρογλύ

At cassis testa in temporibus nucis.

φου, ex/

Sic quidem mures erant armati: ut autem intellexerunt

cauato/

Ranæ, egressæ sunt ab aqua, in unum locum

ris caseo/

Venientes, consilium congregauerunt belli mali.

rum

Consyderantibus aut ipsis unde seditio, uel quis tumultus,

Εμβασί-

Præco propè uenit, ferens sceptrum in manibus,

χυτς &

Tyroglyphi filius magnanimi Embasichytros.

in ollas ir

Nuncians belli famam, dixitq; sermonem.

repens

Ω Βάτραχοι, μύθε ὑμῶν ἀπειλήσαντες ἔπειμψαν
 εἰπὲν ὀπλίξεισθε ὑπὲρ πόλεμον τε μάχην τε.
 εἶδον γὰρ καὶ ὑδῶν ψυχάρπαγα, ὅμ κατέπεφνον
 ὑμέτερον βασιλεὺς φυσίγναθ', ἀλλὰ μάχεσθε
 οἱ πῦνθ' ἐν βατράχοισιν ἀεισῆθε γυγῆατε.

Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε. λόγῳ δ' εἰς ἄτακτα μυθῶν
 εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγρόχων.
 μεμφομένην δ' αὐτῆν φυσίγναθ' εἶπεν ἀναστάς.

Ω φίλοι, ἔκ' ἐκτεινοῦ ἐγὼ μῦθον, ὃ δὲ κατείδον
 ὀπλῦμνον. πάντως ἐπὶ νίγη παύζων παρὰ λίμνῳ,
 νήξει τὰς βατράχων μεμούμεθα. οἱ δὲ κῆκισοι
 νῦν ἐμὲ μέμφονται τοῦ ἀνάτιου. ἀλλ' ἄγε βουλήν
 ζητήσωμεν, ὅπως δουλίῃσ' μῦσας ἔξολέσωμεν.

τοὶ γὰρ ἐγὼν δρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶν' ἄριστα.
 σώματα κῆσμήσαντες, γῆστολοι σώμεν ἅπαντες,
 ἄκροισ' παρ' χείλεσιν ὅπως κατὰ κρημνῶν ὀχῶμεθα.
 ἴνικα δ' ὄρμηθ' ἔνθ' ἐφ' ἡμέας ἔξελθῶσι,
 φραξάμενοι κῆρύθων, ὅς τις χερίῳ ἀντίῳ ἔλθοι,
 ὅτε λίμνῳ αὐτῶσ' σὺν γῆτεσιν ἔνθ' ἐβάλωμεν.
 ὅτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὑδάσιν αὐτῶσ' ἀπολύμβυσ,
 σῆσομεν ἐνδύμῳσ' τὸ μυοκτόνον ὡς δὲ τρώπαιον.

Ὡς ἀφ' αὐτῶν φωνήσας, ὅτολοις γῆεδύσθη ἅπαντας.
 φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας εἰς ἀμφεκάλυψαν.
 δώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ τούτων.
 φύλλα δὲ τῆν κρημνῶν εἰς ἀσπίδας εὐήσκησαν.
 ἔγχῳ δ' ὀξύσχοιν ἐκάσῳ μακρὸς ἀθήρει,
 καὶ κῆρυθῶν κοχλιῶν λεωτῆν κῆρατ' ἀμφεκάλυψον.
 φραξάμενοι δ' ἐσησαν ἐπὶ ὄχθαις ὑψηλῆσι,
 σείοντες λόγχα, θυμοῦ δ' ἐπλητο ἕκαστος.

O ranæ, mures uobis minitantes miserunt
 Dicere armari ad bellum pugnamq;
 Viderunt enim per aquam Psicharpaga, quem occidit
 Vester rex Physignathus. sed pugnate
 Quæcunq; inter ranas egregiæ genitæ estis.

Sic locutus disparuit, sermo autē in aures murium
 Ingrediens, conturbauit mentes ranarum superbarum.
 Accusantibus autē ipsis Physignathus dixit surgens.

O amici, non occidi ego murem, neq; uidi
 Pereuntem. omnino suffocatus est ludens iuxta lacum,
 Natatus ranarum imitatus. at pessimi
 Nunc me accusant inculpabilem, sed age consilium
 Inquiramus, ut dolosos mures deperdamus.

Etenim ego dico, ut mihi apparent esse optima,
 Corpora ornantes armati stemus uniuersi
 Summas iuxta ripas, ubi præceps locus.
 Quando autem impetum facientes in nos, uenerint
 Accipientes à galeis quicunq; prope obuius uenerit.
 In lacum ipsos cum armis statim deiciamus.

Sic enim suffocantes in aquis experteis natandi
 Constituemus statim murium occisorum hic trophæum,

Sic certe loquutus, armis induit uniuersos.
 Folijs quidem maluarum tibias suas circūcooperierunt.
 Thoraces autem habuerunt uiridibus latis à corijs.
 Folia autem caulium in clypeos bene aptauerunt.
 Lancea autē acutus iuncus unicuiq; longus aptatus erat.
 Et galeæ cochleis subtilibus capita circūcooperiebant.
 Circundantes autem steterunt in ripis altis

Conquassantes lanceas, animo aut plenus erat unusquisq;

Ζεὺς δὲ θεὸς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀσβρόντας,
καὶ πολέμου πληθὺν δ' εἴξας βασιλῆας τε μαχητὰς
πολλὰς καὶ μεγάλους, ἠδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
οἷθ' ἰκνυτάων στρατὸς ὄρχετο ἠδὲ γιγάντων,
ἠδὲ γελῶν ὄρεινε. τίνοσ' βατραχοισμὸν ἀρωγί,
ἢ μυσίμ' ἀθανάτων; καὶ ἀδλωαίῳ πρῶσειπεν.

Ω δύγατόρ, μυσίμ' ἢ ἔπαλεξήσουσα πορδύσπας
καὶ γὰρ σοῦ ἦν ἡ νῆος ἀεὶ σκιρτῶσιμ' ἀπῶντοσ',
λευσσητόρ πόμωχοι, καὶ ἐδέσμασιμ' ἐκ θυσιῶων.

Ὡς ἄρ' ἔφη βαρονίδης, τὸν δὲ πρῶσειπεν ἀδάνη.
ὦ πάτορ, ὅκ' ἂν τῶ ποτ' ἐγὼ μυσίμ' τειρομῶχοισιμ'
ἔλθοίμην ἐπαρωγός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν,
σέμματα βλάπτουτοσ', καὶ λύχνουσ' εἶνεκ' ἐλαίου.
τοῦτο δέ μου λίμν' ἐδάκε φρένας, οἷον ὄρεξαν.
τῶ πῶλον μου κατέτρωξαν ὅμ' ὄζυφηναι καμοῦσσε
ἐκ ῥοδ' ἀνῆς λεωπῆς, καὶ σήμονα λεωπῶν γήησα.
τρώγλας τ' ἐμπόησαν, ὅ δ' ἠπῶητής μοι ἐπέση,
καὶ πρῶσαι με τόχους, τῶτ' ἄχαιμ' ὄζυργισμα.
χρησαμένη γὰρ ὄφηναι, καὶ ὅκ' ἐχω ἂν ταποδουῖαι.
ἀλλ' ὅδ' ὡς βατραχοισμὸν ἀρηγέμην ὅκ' ἐδελήσω.
εἰσὶ γὰρ ὅδ' αὐτοὶ φρένας ἐμπεδοῖ. ἀλλὰ με πρῶτον
ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίμν' ἐκοτῶθλιμ'
ἔπνου δ' ὀνομλίμν' ὅκ' εἶασαν δορυβοῦντοσ'
ὅδ' ὀλίγον καταμῦσαι. ἐγὼ δ' ἄκῦτωνθ' κατεκείμην
πλὴν κεφαλῆν' ἀλγῶσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
ἀλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοὶ τῶτοισιμ' ἀρηγίμ,
μή τίς τις ὑμείων τρωθῆ βέλει ὄξυόντι.
εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίθ' ἔλθοι.
πάντοσ' δ' οὐρανόθεν τῶτ' ὠμέθα δῆκην ὄρωντοσ'.

Iupiter autem deos uocans in cœlum astriferum,
 Et belli multitudinem ostendens, potentesq; pugnatōres
 Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
 Qualis Centaurorum exercitus procedit & Gigantum;
 Suauiter ridens interrogabat, qui ranis auxiliatores
 Vel muribus, immortalium? & Palladem allocutus est.

O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis?

Etenim tuū per templū semper exultant uniuersi mures,
 Odore delectati & cibarijs ex sacrificijs.

Sic certe dixit Saturnius: hunc autē allocuta est Pallas.

O pater, non certe unquam ego muribus consumptis
 Venirem auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerūt,
 Coronas destruentes, & lucernas causa olei.

Hoc autem meas ualde momordit mentes quale fecerunt.

Peplum meum corroserunt, quod texui laborans

Ex trama subtili, & stamen subtile neui,

Foraminaq; fecerunt: at sutor mihi institit,

Exigit à me usuras: huius gratia irata sum.

Mutuata enim subtextum, & non habeo restituere.

Sed neq; sic ranis auxiliari non uelim.

Sunt enim neq; ipsæ mentibus firmæ, sed me recens

Ex bello redeuntem, postquam ualde defatigata fui,

Somno indigentem non permiserunt tumultuantes

Neq; parum oculos cōnuere: ego autē insomnis iacebam.

Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaccus.

Sed age cessemus dei ijs auxiliari,

Ne utiq; aliquis uestrum uulneretur telo acuto.

Sunt enim cominus pugnantes, etiam si deus contrā ueni-

Omnes autē de cœlo delectemur litem uidentes. (ret.

ὧς ἄρ' ἔφη. τῆ δ' αὖτε πεπείδοντο θεοὶ ἄλλοι
 πάντες. ὁμῶς δὲ ἄολλέου ἦλυθον εἰς γῆα χῶρον.
 κείδιδ' ἦλυθον λίρυκε τόρας πολέμοιο φρόντε.
 καὶ τότε κώνωπός μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
 δεινὸν ὄσπλιζον πολέμου κτύπον. ὕρανόθεν δὲ
 Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε τόρας πολέμοιο κραοιο.

Πρῶτος δ' ὑψιβόας λειχίνορα ὄτασε δουεὶ
 ἔσπεύε γ' ἠπλομάχοις ἤϊ γασδρᾶ εἰς μέσον ἦπαρ,
 κείδιδ' ἐπύθεν πρηνῆς, ἀπαλάς δ' ἐκόνισεν ἐθείρας.
 τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε πηλείωνα,
 πῆξεν δ' ἠπλομάχου σιβαρὸν δόρυ, τὸν δὲ πύοντα
 εἶλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔωπεν.
 σούτλαϊ δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ ἐμβασίχυσον.
 ἀρτοφάγος δὲ πολύφωνου ἠπλομάχου τύψεν,
 ἦειπε δὲ πρηνῆς, ψυχὴ δὲ μελέων ὄζεωπεν.
 λιμνόχαις δ' ὡς εἶδεν ἀκλύμνον πολύφωνου,
 τρωγλοδύτῳ πύτρω μύλοισι δειπύθεν ὑπὸ φθᾶς,
 αὐχγῆα παρ μέσον. τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψεν.
 λειχίνωρ δ' αὐτοῖο κτύπε δουεὶ φαεινῶ,
 καὶ βάλεν, ὅδ' ἀφάμαρτε, καὶ δ' ἦπαρ. ὧς δ' ἠγόησε
 Κραμβοφάγος ὄχθαισι βαθείαις ἐμπύθε φδύγων,
 ἀλλ' ὅδ' ὡς ἀπέληγνεν ἠπλομάχου, ἦλασε δ' αὐτὸν,
 κέαρ πύθε δ' ἐκ ἀνγύθυσεν, ἐβάπητο δ' αἵματι λίμνη
 πορφυρέω. αὐτὸς δὲ παρ' ἠϊόν ὄζετανύθη.
 χρεδῆσι λιπαρῆσι τε πορνύμηνος λαγόνεασιν.
 λιμνήσιν δ' ὄχθαισι τυρόγλυφον ὄζετ' ἀείξε.
 πύθνογλύφον δὲ ἰδὼν καλαμίνδιος, εἰς φόβον ἦλθεν
 ἦλατο δ' ὄσπλιζον φδύγων, τὴν ἀσπίδα ῥίψας.
 ὑδρόχαις δὲ τε πέφνε πύθνοφάγον βασιλῆα,

Vt certe dixit, huic autem post paruerunt dei alij.	
Omnes simul autem collecti uenerunt in unum locum.	λαχλωωρ
At uenerunt præcones duo, signum belli ferentes.	à lamben
Et tunc culices magnas tubas habentes,	da cauda
Vehementer tuba clangebant belli strepitū. cœlitus autē	πρωγλο
Iupiter Saturnius intonuit signum belli mali.	δύτης
Primus autē alte clamans Lichenorem uulnerauit lancea	ingredi
Stantē inter propugnatores per uentrem in mediū epar.	ens fora
Cōcidit autē pronus, teneras autē puluerulentas ferit co	mina
Troglodytes autē post ipsum iaculatus est Peliona (mas	Σευτλαε
Infixit autē in pectore solidā lanceā. hunc autē cadentem	os, à be
Cepit nigra mors. anima autem ex corpore euolauit.	ta uel
Seutlaeus autē utiq; occidit percutiens cor Embasichytrū	porro
Artophagus autem Polyphonum per uentrem percussit.	ἀρτοφά-
Cecidit autem supinus, anima autem membris euolauit.	γϑ πα
Lymnocharis autem ut uidit pereuntem Polyphonum,	niuous
Troglodyten petra molari uulnerauit anticipans	πολύφω
Collum iuxta medium. huic autē caligo oculos cooperuit.	νομ, mul
Lichenor autem ipsius concutiebatur lancea lucida.	tiuocam
Et percussit, neq; aberrauit, per epar. ut autem intellexit	κράμβο-
Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens.	φάγϑ,
Sed neq; sic cessauit in aquis, impulit autem ipsum.	uorans
Concidit autē, nō respirauit. tingebatur autē sanguine lacus	caules
Purpureo, ipse autem iuxta littus extensus est,	τυρογλύ
Venis pinguibus incitatus intestinis.	φϑ ca
Lymnesius autem in ripis Tyroglyphum spoliavit.	uator ca
Pternoglyphū autē uidens Calaminthius in timorē uenit.	seorum
Saltauit autem in lacum fugiens clypeum iaciens.	
Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,	

χόρμαδιώ πλήξας ἤϊ βρέγματ' ἔγκεφαλ' ἄε
 ἐκρίνωρ ἔσκιε. παλασσορ δ' ἀματιγαῖα.
 λειχοπίναξ δ' ἐκτεινον ἀμύμονα βορβοροκίττω
 ἔγχε ἐπαίξας. ἄρ δέ σκότ' ὅσ' ἐκάλυψε.
 πρασοφάγ' δ' ἐσιδίωρ, ποδὸς εἰλκυσε λινοσοδιώκτ'
 ἐν λίμνῃ δ' ἀπέωνιξε ἱρατήσας χεῖρ' ἰόνοντα.
 ψυχάρπαξ δ' ἡμῶν ἑταρῶν πῶδι τεδνηώτῃ,
 καὶ βάλλε πηλούσιου ἤϊ νηδιύτ' εἰς μέσον ἤπαρ.
 πίπτε δ' ἐοῖ πρόσθην, ψυχὴ δ' αἰδὸς δὲ βεβήκει.
 πηλοβάτης δ' ἐσιδίωρ, πηλοῦ δ' ἄρκα ρίψεν ἐπ' αὐτ',
 καὶ τὸ μέτωπον ἔχεισε, κ' ἄζετύφλου παρὰ μηρῶν.
 θυμώδη δ' ἄρα λειν' ἔλῶν δ' ἐγε χεῖρ' παχείη
 λείμωνον ἐν πεδίῳ λίδου ὀβριμον ἄχθ' ἀρούρης,
 τῶν βάλλε πηλοβάτῃ ὑπὸ γουῶατα. πᾶσα δ' ἐκλάσθη
 ληνήμη δεξιτόρῃ. πῆσε δ' ὕπτι' ἐν κονίῃσι.
 ἱραυγασίδης δ' ἡμῶν, καὶ αὐδὶς βαῖνον ἐπ' αὐτῶν,
 τύψε μέστω δ' αὐτῶν ἤϊ γαστέρα. πᾶς δ' ἐοῖ εἶσω
 ὄξυσχοιν' ἄνω. χαμαὶ δ' ἐκχυτο ἅπαντα
 ἔγκατ' ἐφελκομῆν ὑπὸ δόρατι χεῖρ' παχείη,
 σιτοφαγ' δ' ὡς εἶδεν ἐπ' ὀχθῆσιν ποταμοῖο
 σκιάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάξ' ἄρ, τείρ' δ' ἀνωδς.
 ἦλατο δ' ὄν τάφρου, ὅπως φύγη ἀπωτὸν ὀλεθρου.
 τρωξάρτης δ' ἔβαλεν φυσίγναθου ὄν πόδια ἄκρου,
 ὦκα δ' ἐτειρόμην' ὄν λίμνῃ ἦλατ' φεύγων.
 τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἐδ' ἡμίτωνου πρὸ πρῶτοντα,
 καὶ οἱ ἐπέδραμν αὐδὶς ἀρκτάμηναι μινεαίνων.
 πρασαῖτ' δ' ὡς εἶδεν ἐδ' ἡμίτωνου πρὸ πρῶτοντα,
 ἦλθε δ' ἄρ πρὸ μάχων, καὶ ἀκόντισεν ὄξει σχοίνω.
 ἔδ' ἔρρηξε σάκ' ἄρ. χέτο δ' αὐτῶν δουρὸς ἀκωκί.

Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem
 Ex naribus stillabat, polluebatur autem sanguine terra.
 Lichopinax autē occidit irreprehensibilem Borborocætē
 Lancea impetū faciens: obscuritas autē oculos cooperuit.
 Prassiphagus autem uidens pede traxit Cnissodioctem
 In lacu autem suffocauit tenens manu neruum.
 Psicharpax autem ultus est socijs mortuis,
 Et percussit Pelusium per uentrem in medium epar.
 Cecidit autem illi ante: anima autem ad infernum iuit.
 Pelobates autem uidens, luti manipulum iecit in ipsum.
 Et frontem inunxit, & excecabatur propemodum.
 Iratus est autem certe ille capiens utiq; manu forti
 Iacentem in campo lapidem ponderosum pondus terræ,
 Hoc percussit Pelobatem sub genua: tota autem fracta est
 Tibia dextra: cecidit autem supinus in pulueribus.
 Craugasides autem ultus est, & rursus ibat in ipsum,
 Percussit mediū aut ipsum per uentrē, totus autē ei intro
 Acutus iuncus ingrediebatur: humi autem effundebantur
 Intestina, extracta à lancea manu graui. (uniuersa
 Sitophagus autem ut uidit in ripis fluminis,
 Claudicans ex bello recedebat, consumabatur autē ualde.
 Saltauit autem in fossam, ut aufugeret diram perniciem.
 Troxartes aut percussit Physignathū in pedis summitatē.
 Celeriter autem consumptus in lacum saltauit fugiens,
 Troxartes aut ut uidit adhuc semiuiuū, qui ante ceciderat
 Et illi incurrit rursus occidere desyderans.
 Prasseus autē ut uidit adhuc semiuiuū, qui ante ceciderat
 Venit per propugnatores, & iaculatus est acuto iunco,
 Neq; fregit scutum, tenebatur autem ipsius lanceæ acies.

Βορβορο
 κίτων,
 in cæno
 iacentem
 πραιοσο
 φάγος
 edens
 porrū
 λυισοδ
 ώκτων
 nidorum
 σεκτορέ
 τηλοβ
 τος, p lu
 tum ince
 dens
 λεραυγα
 σιδης,
 caulium
 speciem
 referēs
 στροφα
 γος, cibos
 absumēs

ἦν δὲ τις ἐν μύεσιν ἐξοχὸς ἄλλων,
 ἀγχιμαχὸς εἶλος ἕως ἀμύμονος ἀρτεπιβούλου
 ὄρχαμος αὐτὸν ἀρῆ φαίνων κρατὸρος μεριδάρπαξ.
 ὅς μόνος ἐν μύεσιν ἀειδύδουκε μάχεσθαι.

σὴ δὲ παρὰ λίμνῳ γαυρούμηνος οἶος ἀπὸ ἄλλων,
 σδύτο δὲ πορθέσειν βατράχων γῆμος ἀχμητάων.
 καὶ νύ κεν ἔξετελεσθην, ἔπει μέγα οἱ δύνθην,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ τότε ἀρλινυμύου βατράχου ὠκτερε κρονίου.
 λινήσας δὲ κάρη, τοίῳ δὲ ἐφθέγξατο φωνίῳ.

ὦ πόποι, ἦ μέγα ὄργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι.
 ὃ μικρὸν μ' ἐπληξε μεριδάρπαξ ἤτις λίμνῳ
 ἐνναίρειν βατράχου βλεμεαίνων. ἀλλὰ τάχιστα
 παλαῖδα πέμψωμῳ πολεμόκλονον ἠδὲ καὶ ἀρίῳ,
 οἱ μὲν ἀρχήσουσι μάχης κρατὸρον πρὸ ἔοντα.

ὣς ἄρ' ἔφη κρονίδης. ἀρῆς δὲ ἀπαμείβετο μύθεα
 ὅτ' ἄρ' ἀθιωαῖης κρονίδη δύνθην, ὅτε ἀρῆος
 ἐχύσει βατραχοῖσιν ἀρῆγέμην ἀπὸ ὀλεθρου.
 ἀλλ' ἄγε πάντοσ' ἰωμῶν ἀρῆγόνου, ἢ τὸ σὸν ὄπλον
 λινείδω μέγα τιτανοκτόνον ὀβριμοδρυγόνου,
 ὦ κτάνας πέφνου ἀείσου ἐξοχα πάντων,
 ἐγκέλαδὸν τ' ἐπέδισσας, ἰδί' ἀγρία φύλα γιγάντων.
 ὣς ἄρ' ἔφη. κρονίδης δὲ ἐβαλε ψολόγητα κροαυόνου,
 πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δὲ ἐλέλιξε ὄλυμπον.
 αὐτὰρ ἔπειτα κροαυόνου δειμαλέου διός ὄπλον
 ἦκ' ἠὲ λινήσας. ὅσ' ἄρ' ἔπειτα το χειρὸς ἀνακτός.
 πάντας μὲν ἔ' ἐφόβησε βαλῶν βατράχου τε μύνας τε.
 ἀλλ' ὅσ' ὡς ἀπέληγε μυῶν στρατός, ἀλλ' ἐπιμάλλου
 ἔετο πορθέσειν βατράχων γῆμος ἀχμητάων.

Erat autē qdā inter mures iuuenis filio egregio inter alios
 Cominus pugnas, charo filio irreprehensibilis Artepibuli
 Princeps ipsum Martem ostendens robustus Meridarpax
 Qui solus inter mures dominabatur pugnando,
 Stetit autem iuxta lacum elatus solus ab alijs
 Iactabat autē depopulatū ire ranarū genus iaculatricum
 Et certe perfecisset, quoniam magnum ipsi robur erat,
 Nisi statim intellexisset pater hominum deorumq;
 Et tunc pereuntes ranas miseratus fuisset Saturnius.

Γρασαε
 os, caulis
 coloris
 milis
 Αρτεπι-
 Βελου, πα
 ni insidi-
 antis
 μεριδ' αε
 παξ rai
 ptor par
 ticularis

Mouens autem caput, talem locutus est uocem,
 O dij, certe magnum opus in oculis uideo.
 Non parum me stupefecit Meridarpax per lacum,
 Trucidare ranas desiderans, sed celerrime
 Palladem mittamus tumultuosam etiam et Martem,
 Qui ipsum arcebūt a pugna robustum quamuis existentē.
 Sic certe locutus Iupiter, Mars autē respōdebat sermōe.
 Neq; certe Palladis o Iupiter potentia, neq; Martis
 Poterit ranis auxiliari diram perniciem.

Sed age omnes eamus auxiliatores, uel tuum iaculum
 Moueatur magnum, quod Titanas sustulit, potens opus,
 Quo Titanas occidisti egregios ultra omnes, (tum
 Enceladūq; tumultuoseq; ligasti, et agrestia genera gigā)

Sic certe dixit: Saturnius autē iaculatus est ardēs fulmē.
 Primum quidem intonuit, magnū autē cōmouit cœlum,
 Sed postea fulmen terribile, Iouis telum,
 Misit inuoluens. illud autem certe euolauit a manu regis
 Omnes quidem utiq; terruit iaculatus, ranasq; muresq;
 Sed neq; sic cessauit muriū exercitus, sed adhuc amplius,
 cupiebat depopulatum ire ranarum genus iaculatricum,

Nisi

εἰ μὴ ἀπὸ δ' ἄλυσσας Βατραχούς ἐλέησε Ιερωνίωμ,
 ὅς ῥα τότε Βατραχοισμ ἀφ' ὧγυς θυθὺς ἔπεμψεν.
 ἦλθον δ' ἄδελφης νωτάκμονδου, ἀγκυλοχῆλαι,
 λοξοβάται, σρεβλοί, ψαλιδύσομοι, ὄσρακόδρομοι,
 ὄσφυεῖς, πλατυώωτοι, ἀκρίλβοντδου ἔν' ὤμοις,
 Βλασσοί, χειροτῆνοντδου, ἀκρὸν ὄσρων ὄσρωντδου.
 ὀκτάποδοι, δικάριωμοι, ἀχειρέδου. οἱ δὲ καλεῦνται
 καρκίνοι. οἱ ῥα μυδρὸν ὄσρας σωματεσιμ' ἐπὶ πῶμ,
 ἠδὲ πόδας καὶ χεῖρας. ἀνεγναμπαροντο δὲ λόγχα.
 ὄσ καὶ ἔπεδισαν δειλοὶ μύδου, ὄσ δ' ἔπεμειναν.
 ὄσ δὲ φυγίω ἐτραποντο. ἐδύσθου δ' ἦλιθ' ἠδῆ.
 καὶ πολέμου τελετὴ μόνῃμδρθ' ὄζετελέσθου.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ
 ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟ-
 ΜΑΧΙΑΣ

Nisi ab olympto ranas meseratus fuisset Saturnius,
 Qui utiq; tunc ranis auxiliatores ilico misit.
 Venerūt at ex improviso habētes icudes in tergo, unguis
 Obliqua ingrediētes, tortuosi, habētes cortices, in ore ostri
 Ossei natura, lati humeros, rutilantes in humeris -- (pelles
 Blæsi, neruosis manibus, à pectoribus intuentes,
 Octopedes, bicipites, manibus incapabiles: illi aut uocātur
 Cancri, qui utiq; murium caudas oribus incidebant
 Etiam pedes & manus, flectebantur autem lanceæ.
 Quos & timuerunt miseri mures, neq; sustinuerunt,
 In fugam autem uertebantur, occidebat autem sol iam,
 Et belli finis unius diei perfectus est.

FINIS HOMERI BATRA/
 CHOMYOMACHIAE

Ἐπιτάφιοι εἰς Ὀμηροῦ ἀντι-
πάτρον σιδωνίου.

Τὰν μόρωτων περὶ δὴ, τὸ μέγα σῶμα, τὰν ἴσα μύσαις
φθρυγαμλίαν κεφαλὴν ὣς ἔγνε μακρονίδεω,
ἄδ' ἔλαχον νασίτις ἴου σπιλάς. ὃ γὰρ γν' ἄλλα
ἰδρὸν, ἀλλ' γν' ἐμοὶ τὸν δῦμα θανῶν ἔλιπεν.
ἔνδῦμα κρονίδαο τὸ παγκρατὲς, ἔνδῦμα ὄλυμπος,
καὶ τῶν ἀεαντῶν νάυμαχον εἰπέ βίαν,
καὶ τὸν ἀχιλλείοις φαρσαλίσιμ' ἔκτορα πώλοισι
ὄσέα διαρδανικῶν δρυπτόμνον πεδίω.
εἰ δ' ὀλίγα κρύπτω τὸν ταλίχον, ἴδ' ὅτι κούθη
καὶ δέτιδ' ἔγαμέταν ἄβραχὺ βωλος ἔκθ'.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδε τὴν ἰδρὴν κεφαλὴν ἢ γαῖα καλύπτει
ἀνδρῶν ἠρώων κροσμήτορα θεῖον Ὀμηρον.

Μαρκου μουσούρου τῶι Κρητός.

Νηὸς ἔλω ἀνὰ σισύμ. ἀγίνεον ἦχι θυκλὰς,
 κυπεργρεῖ, αὐδύδοντ' οὐ ἐτήσιον. αὐτὰρ ὁ τόξον,
 ἔλος δ' ὄως βάσαζε, δίοισδύσαι δὲ μεμλωῶς,
 ὄξεα δ' ἰσθ' ἀλλ' οὐ κε. πικρὸν δ' ἰδυων οἰσύμ.
 μητρὸς ἐπ' ἀρήτειραν ὑπ' αὐδ' ὄρων δ' ἐπελάσθη,
 ἦπατι λειάνδρ' οἰο κόρης φργίνα αἶψα πέρησας.
 ἀμφότροι δὲ πόθου, αὐτ' ὄρ' πεφορημέν' οἰσρω,
 ἀλλήλων ἀπόναντο. γάμων δὲ σιωίστορα λύχνοῦ
 λαθριδίωμ θήκαντο. σισήρειον δὲ λελογχῶς,
 αἶμα, πολυπλάγκτης πρ' οὐδ' ὄρωκε ποθειῶτας ἀέλλας,
 καί σφε φάσ' μὲν ἀμόρσην, ἀμόρσε δὲ εἰ φλοτήτῃ.

Τὸ αὐτὸ εἰς μουσαῖον.

Καὶ φργίνας ἀδρήσεια θεῶν ἔλε, δ' ἦ γὰρ ἀοισλαῖς,
 σδύτο λαχεῖν ἀρῆς, μουῦθ' ἀποινα πόνωμ.
 ὄσθ' κλύων νεμέσισ'. ὄτ' ἐοῖς ἐπ' ἠννοδ' ὄρων
 ἀχλὺς ἀδ' ὄλω. ἀρδύς τ' ὄχάδ' ὄρον ὑβειν δ' ὄως
 μουσαῖον δ' ἐπέτελλ' ὄρον. ὄσθ' ἐκλίμζε ποθειῶτῃ
 οἰσρον, ἀρδ' ὄρ' ὄψαι παρδ' ὄνιης κάλυκας.
 οἰνείδω δὲ μικρῆσιμ ὑπ' ὄσιξας σελίδεσιμ,
 ὄσθ' ὄλίγαις παίξωμ χόρσιμ ὄρορ' ὄρον δ' ὄως.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΤ' ΗΡΩ
ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ

Εἰπὲ θεὰ Ἰρυσίωμ ὑπὸ μαρτύρα λύχνομ δρώτην,
καὶ νύχιου πλωτῆρα θαλασσοπόρω ὑμναίωμ,
καὶ γάμου ἀχλύοντα, τὸν ἐκ ἴδην ἀφδίτθ' ἠώς.
καὶ σισὸν καὶ ἄβυδον, ὅση γάμος γύνυχος ἠροῦς.
νηχόμενον τε λεάνδρου ὁμοῦ, καὶ λύχνομ ἀκούω,
λύχνομ ἀπαγγέλλοντα δῖακτορίω ἀφροδίτης,
ἠροῦς νυκτιγάμοιο γαμοσόλου ἀγγελιώτῃω,
λύχνομ δρώτος ἀγαλμα, τὸν ὄφελον ἀδέριθ' Ἰεὺς,
γύνυχιον μετ' ἀέθλου ἀγειν ἐφ' ὀμήγουμ ἄσρων,
καί μιν ὑπὸ κλῆσαι νυμφοσόλου ἄσρου δρώτην.
ὅτη πέλῃ σωέριθ' ὀρωμανέωμ ὀδωάωμ.
ἀγγελίω δ' ἐφύλαξεν ἀνομήτην ὑμναίωμ,
πείρ χαλεπὸν πνοιῆσιν ἀήμινα ἐχθρόν ἀήτῃω.
ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν ξυωάειδε τελευτῃω
λύχνου σβεννυμῆοιο καὶ ὀλυμῆοιο λεάνδρου.

Σησὸς ἔλω καὶ ἄβυδος γναντίου ἐγγύδι πόντου,
γείτονές εἰσι πόληδ. δρώς δ' ἀνὰ πύξα πταίνωμ,
ἀμφοτόρης πωλίεσιν γῆα ξυωέηκην οἰσὸν,
ἠίδεον φλέξας καὶ παρδῆνου. ὄωομα δ' αὐτῇω
ἐμδρόεις τε λεάνδρου ἔλω καὶ παρδῆν' ἠρώ,
ἠὲ μὲν σισὸν γῆαεν, ὁ δὲ, πωλίεδρου ἄβύδου,
ἀμφοτόρωμ πωλίωμ πωλικαλέδ. ἀσδρόδ. ἀμφω
ἔκελοι ἀλλήλοισι. σὺ δ' εἶπατε κείδι πδρήσεις,
δίξέο μοι τινὰ πύργου, ὅση ποτὲ σισιάς ἠρώ
ἔστατο λύχνομ ἔχουσα, καὶ ἠγεμόνδουε λεάνδρου.
δίξέο δ' ἀρχαίης ἀλιηχέα πορδμόμ ἄβύδου,

MVSAEVS DE ERO
ET LEANDRO

Dic Dea occultorum testem lucernam amorum,
Et nocturnū natatorē p̄ mare transeūtiū nuptiarū
Et coitū tenebrosū, quē nō uidit incorruptibilis aurora,
Et Sestum & Abydum, ubi nuptiæ nocturnæ Erūs
Natantemq; Leandrum simul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Erūs nocte nubentis ornantem nuncium,
Lucernam amoris simulacrū, quā debuit æthereus Iupiter
Nocturnum post officium ducere ad consortiū astrorum,
Ac ipsam appellasse sponfas ornantem stellam amorum,
Quoniam fuit ministra amatoriarum curarum,
Nunciumq; seruauit insomnium nuptiarum,
Antequam molestum flatibus flaret inimicus uentus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.

Sestus erat & Abydus è regione, prope mare
Vicinae sunt urbes. Cupido autem arcum tendens,
Ambabus urbibus unam commisit sagittam,
Iuuenem urens & uirginem, nomen uero eorum
Suauisq; Leander erat, & uirgo Ero.
Hæc quidem Sestum habitabat, ille uero oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulchræ stellæ ambo,
Similes inter se. tu uero si quando illac transibis,
Quære mihi quandam turrim, ubi quondam Sestias Ero
Stabat, lucernam habens, & dux erat Leandro.
Quære & antiquæ marisonum fretum Abydi,

t Adhuc

εἰσέτι πρὸς ἑλαίοντα μόρον, καὶ δῶτα λεάνδρου.
 ἀλλὰ πόθην λείανδρον ἄβυσθίδι δώματα ναίων
 ἦρξεν ὅτ' ἔπειθ' ἦλθε, πόθω δ' ἐνέδησε καὶ αὐτῷ.
 ἦρῶ μὲν χερίεσσα διοτρεφές ἄμα λαχρῶσα
 λυπεύουσα λυγρῶν ἰδρῶν, γάμων δ' ἀδιδρακτος ἔσσα,
 πύργου ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσῃ,
 ἄλλη λυπεύουσα ἀνάσσα, στροφροσύνη δὲ καὶ ἀδιδρακτος
 ἐδέποτ' ἀγρομυθῶν ἐνὶ κρήνῃσι γυναιξίμ.
 ἐδὲ χορὸν χερίεσσα μετήλυθον ἦλκος ἦβης
 μωμοῦ ἀλδουμυθῶν κρήνημονα θυλυτόρων.
 καὶ γὰρ ἔπ' ἀγλαίη κρήνημονοῦ εἰσὶ γυναικῶν.
 ἀλλ' αἰεὶ λυδρῶν ἰλασημυθῶν ἀφροδίτῃ,
 πολλὰ καὶ καὶ τὸν δῶτα παρηγορέουσα θυλάϊς,
 μητρί σὺν ἄρανι φλογερῶν τρομέουσα φαρύγγῃ.
 ἀλλ' ἐδ' ὡς ἀλείπειν ὑπερνεύοντας οἰσῶν,
 δὴ γὰρ λυπεύουσα πᾶσι καὶ ἦλθεν ἑορτῆ,
 τῷ ἀναστροφῶν ἀγρομυθῶν ἀδιδρακτος καὶ λυδρῶν.
 πασσοῦ δ' ἔπειθ' ὅτ' ἰδρῶν ἦμαρ ἰκέουσα
 ὅσοι ναετάρου ἀλδουμυθῶν σφυρὰ νήσων,
 οἱ μὲν ἀφ' ἀμονίης, οἱ δ' εἰναλίας ἀπὸ λυπεύου.
 ἐδὲ μὴ τις ἐμμενῶν ἐνὶ πόλῃσι λυδρῶν,
 ἐλὶβάνθ' ἑορτῶν ἐνὶ πτόρῃσι χορῶν,
 ἐφρυγίης ναέτης, ἐγείτονθ' ἄσος ἀβύσσου,
 ἐδὲ τις ἠιδρῶν Πυλοπάρθου, ἦ γὰρ ἐκείνοι
 αἰεὶ ὁμαρτήσαντο ὅτ' ἠφάτις ὅτιν ἑορτῆς,
 ἐτόσον ἀθανάτῃν ἀγρομυθῶν πᾶσι θυλάϊς,
 ὅσοι ἀγρομυθῶν δὴ ἀπάλλεα παρθηνικάων.
 ἐδὲ θεῆς ἀνα νηὸν ἑπὶ ὄχθῃ παρθηνῶν ἦρῶ,

Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
 Verum unde Leander in Abydo domos habitans
 Erûs ad amorem uenit, amore uero deuinxit & ipsam?
 Ero elegans generosum sanguinem sortita,
 Veneris erat sacerdos. nuptiarum uero imperita cum esset
 Turrim à parentibus apud uicinum habitabat mare
 Altera Venus regina. castitate uero & pudore
 Nunquam collectarum cōmercio usa est mulierum.
 Neq; tripudium elegans adiuit iuuenilis ætatis,
 Liuorem euitans inuidum mulierum.
 Nam ob pulchritudinem inuidæ sunt fœminæ.
 Sed semper Citheream placans Venerem,
 Sæpe & Cupidinem conciliabat libamentis,
 Matre cum cœlesti flammeam tremens pharetram.
 Sed neq; sic euitauit ignitas sagittas.
 Iamq; Venerium populare uenit festum.
 Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri.
 Cateruatimq; festinabant ad sacrum diem ire,
 Quotquot habitabāt mari circūdatarū extrema insularū
 Aliqui quidē ab Hœmonia, aliqui uero maritima à Cypro
 Neq; mulier ulla remansit in oppidis Cytherorum,
 Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,
 Non Phrygiæ incola, non uicinæ ciuis Abydi,
 Neq; ullus iuuenis amator uirginum. certe enim illi
 Semper secuti, ubi fama est, festi,
 Non tantum immortalium asferre festinant sacrificia,
 Quantum aggregatarum ob pulchritudines uirginum.
 Verum deæ per ædem incesit uirgo Ero,

Splendorem gratum emittens facie,
 Qualis alba genas oriens luna.
 Summi uero niuearum rubebant circuli genarum,
 Vt rosa ex thecis bicolor, certe diceres
 Erūs in membris rosarum pratum apparere.
 Colore enim membrorum rubebat. euntes uero Erūs
 Etiā rosæ candidā indutæ tunicā sub talis splēdebāt puellæ.
 Multæ uero ex membris gratiæ fluebant. sed antiqui
 Treis Gratiæ mentiti sunt esse. alteruter uero Erūs
 Oculus ridens centum gratijs pullulabat.
 Profecto sacerdotem dignam nacta est Venus.
 Sic ea quidem plurimum antecellens fœminas
 Veneris sacerdos noua apparebat Venus.
 Subijt autem iuuenum teneras mentes, neq; ullus uir
 Erat, qui non affectaret habere coniugem Ero.
 Illa autem benefundatam quacunq; per ædem uagabatur,
 Sequentē mentē habebat & oculos & præcordia uirorū.
 Atq; aliquis inter iuuenes admiratus est. & dixit uerbum.
 Et Spartem peragraui, Lacedæmonis uidi urbem
 Vbi laborem & certamen audimus pulchritudinum,
 Talem autem non uidi puellam, prudentemq; teneramq;
 Et forte Venus habet gratiarum unam iuuenum.
 Intuens defessus sum, satietatem autē non inueni aspectus.
 Statim moriar cubilia ubi conscenderim Erūs.
 Non ego in cælo cuperem deus esse,
 Nostram uxorem habens domi Ero.
 Si autem mihi non licet tuam sacerdotem tractare,
 Talem mihi Cytherea puellam uxorem præbeas.
 Talia iuuenam quisq; locutus est, undiq; alius

ἔλκος ὑποκλέπτῃ ἐπεμήνατο κάλλι' κούρης.

Αἶνοπαθες λείανδρε, σὺ δ' ὡς ἴδου δυκλῆα κέρη
 ἔκ' ἔδελο κρυφίοισι κατὰ τρύχειν φρένα κύντροις
 ἀλλὰ πυριπνύσοισι δ' αμείσ' ἀδύκητον οἴσοις,
 ἔκ' ἔδελο ζώειν πόδικαλλέα' ἀμμορο' ἠρῶς,
 σὺν βλεφαρών δ' ἀκτίσιμ' ἀέξω πυρσὸς δρώτῃ
 καὶ κραδίη πάφλαζον ἀνικίτη πυρὸς ὄρμη.
 κάλλι' γὰρ πρόπυσον ἀμωμήτοιο γυμνακὸς
 ὄξύτρον μδρόπεσι πέλει πτόρογντος οἴσῃ.
 ὀφθαλμὸς δ' ὀδὸς ὄξιμ' ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
 ἔλκος ὀλιθαίνει καὶ ὑπὶ φρένας ἀνδρὸς ὀδύει.
 εἶλε δ' ἔμμυ τότε δάμβω, ἀναιδείη, τρόμω, αἰδώς.
 ἔτρεμε μὲν κραδίη. αἰδώς δ' ἔμμυ εἶχον ἀλῶναι.
 δάμβνε δ' εἶδος ἀεισον, ὄρως δ' ἀπὸ γνόσθισον αἰδῶ,
 θαρσαλέως δ' ὑπὸ δρώτος ἀναιδείω ἀγαπάζωμ,
 ἠρέμα προσίμ' ἔβαινε, καὶ ἀντίομ' ἴσατο κέρης.
 λοξὰ δ' ὀπιπρόντων δολδράς ἐλέλιξον ὀπωπῆς,
 νδύμασιμ' ἀφθόγοισι παραπλάζωμ φρένα κέρης.
 αὐτὴ δ' ὡς ξυώηκε πόδον δολόγντα λεάνδρου
 χᾶρε ἔπ' ἀγλαίησιμ, γν' ἠσυχίη δὲ καὶ αὐτὴ
 πολλὰ κίς ἰμδρόεσαν ἐλὼ ἀπὲ κρυψον ὀπωπῆ,
 νδύμασι λαθριδίοισιμ ὑπαγγελέσσα λεάνδρου,
 καὶ πάλιν ἀντέκλινον. ὁ δ' ἔνδοδι θυμὸν ἰάνθη,
 ὅτι πόδον ξυώηκε καὶ ἔκ' ἀπὸ δεισατο κέρη,
 ὄφρα μὲν οὖν λείανδρο' ἐδίζω λαθριου ὄρλω,
 φέγω ἀνασείλασα κατήϊον δὲ δύσιμ' ἠὼς,
 ἔκ' πδρατῆς δ' ἀνέφαινε βαδύσκι' ἔσπορ' ἄση.
 αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθον ἐγγύδι κέρης
 ὡς ἴδε λυανόπεπλον ὑπὸ δρώσθουσαν ὀμίχλω,
 ἠρέμα

Vulnus cælans insaniuit pulchritudine puellæ.

Graviapasse Leander, tu aut ut uidisti inclytã puellam

Nolebas occultis consumere mentem stimulis,

Sed ardentibus domitus inopinato sagittis,

Nolebas uiuere perpulchræ expers Erûs.

Simul in oculorum radijs crescebat fax amorum,

Et cor feruebat inuicti ignis impetu.

Pulchritudo enim celebris immaculatæ fœminæ,

Acutior hominibus est ueloce sagitta.

Oculus uero uia est. ab oculi ictibus

Vulnus delabitur, & in præcordia uiri uiat.

Cepit autẽ ipsum tunc stupor, impudentia, tremor, pudor.

Tremuit quidem corde, pudor non ipsum tenebat captum

Obstupuit uero pulchritudinẽ optimã. amor uero ademit

Audacter aut ob amorẽ impudentiã affectans (pudorẽ.

Tacite pedibus incedebat, & contra stetit puellam

Obliq; uero intuens dolosos torquebat oculos,

Nutibus mutis deuians mentem puellæ.

Ipsa uero ut sensit amorem dolosum Leandri,

Gauisa est ob gratias suas. tacite uero & ipsa

Sæpe gratam suam deiecit faciem,

Nutibus occultis innuens Leandro,

Et rursus extulit. ille uero intus animo gaudebat,

Quod amorem sensit, & non renuit puella.

Dum igitur Leander quærebat occultam horam,

Lucem contrahens descendit ad occasum aurora.

E regione autem apparuit umbrosa uesperæ stella.

Sed ipse audacter adibat propè puellam,

Vt uidit atratas insurgere tenebras,

ἤρεμα μὲν θλίβων ῥοδβειδέα δάκτυλα κέρης
 βυσσόδεμ' ἐσονάχιζεν ἀδέσφατον. ἢ δὲ σιωπῆ
 οἶά τε χωομλὴν ῥοδέλω δ' ἐπαζέει χεῖρα.

ὡς δ' ὄραθ' ἔγνοσε χαλίφρονα νόματα κέρης,
 θαρσαλέως παλάμη πολυδαίδαλον ἔλκε χιτῶνα.
 ἔσχατα τιμήεντος ἄγων ὑπὶ κούδεα νηῶ.

ὀκναλέως δὲ πόδεσσιμ' ἐφέσσωσ' παρδένθη ἠρώ
 οἶά περ δ' ἐδέλουσα. τοίλω δ' ἀνεκείκαστο φωνῶ,
 θηλυτόροις ἐπέεσσιμ' ἀπειλείσσει λεάνδρω.

Ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με δύσμορε πρὸ δένου ἔλκεις;
 ἀλλίω δίδυρο κέλδουθον. ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα,
 μιλῶν ἐμῶν ἀπόειπε πολυκτεάνων γημετήρων.
 λυπείδος ὅ σοι εἰοικε θεῆς ἰορῆαν ἀφάσσειν.
 παρθενικῆς ὑπὶ λέκτρον ἀμήχανόν ὅστιμ' ἰκέδασα.
 τοῖα μὲν ἠπέειλκον εἰοιότηα παρθενικῆσιν.

Θηλείης δὲ λεάνδρωθ' ἐπεὶ κλύεν οἴστρον ἀπειλῆς.
 ἔγνω παιδομλῶν σιμῆια παρθενικῶν.
 καὶ γὰρ ὅτ' ἠιδέοισιν ἀπειλείωσι γυναικῶν,
 λυπείδων ὀδύρων αὐτὰγγελοὶ εἰσιν ἀπειλαί,
 παρθενικῆς δ' ὄνοσ' μοι εὐχροον αὐχρῆνα λύσας,
 τοῖον μῦθον εἶπε πόδ' βεβολημλῶθ' οἴστω.

Κύπει Θίλη μετὰ λυπεῖν, ἀδλωαίη μετ' ἀθηνῶν,
 ὅ γὰρ ὑπὸ χθονίησιν ἰσῶν καλέω σε γυναιξίμ,
 ἀλλὰ σε θυγατῶρεσι διὸς κρονίωνθ' εἴσκω.
 ὄλβιθ' ὅς σ' ἐφύτδυσσε, καὶ ὄλβιθ' ἠτέκε μήτηρ,
 γαστήρ ἠσ' ἐλόχδυσσε μακαρτάτη, ἀλλὰ λιτάων
 ἡμετέρων ἐπάκουε. πόδ' δ' οἰκτεῖρον ἀνάγκη.
 λυπείδος ὡς ἰορῆα μετόρχεο λυπείδος ὄργα,
 παρδένου δ' ἐπέεικον ἔπειθ' ἴσσειμ' ἀφροδίτη.

Tacite quidem stringens roseos digitos puellæ
 Ex imo suspirabat uehementer. illa uero silentio
 Tanquam irascens roseam retraxit manum.
 Ut uero amatæ sensit instabileis nutus puellæ,
 Audacter manu uariam traxit uestem,
 Vltima uenerandi ducens ad penetralia templi.
 Pigre autem pedibus sequebatur uirgo Ero
 Tanquam nolens, talemq; emisit uocem,
 Fœmineis uerbis minans Leandro.

Hospes quid insanis? quid me infelix uirginem trahis?
 Alia ito uia, meamq; dimitte uestem.
 Iram meorum euita locupletum parentum.
 Veneris non te decet deæ sacerdotem sollicitare.
 Virginis ad lectum difficile est ire.
 Talia minata est conuenientia uirginibus.

Fœminearū aut Leander ubi audiuit furorē minarū,
 Sensit persuasarum signa uirginum.
 Etenim cum iuuenibus minantur fœminæ,
 Venerearum consuetudinum per se nunciæ sunt minæ.
 Virginis autem beneolens bonicoloris collum osculatus,
 Tale uerbum locutus est amoris ictus stimulo.

Venus chara post Venerem, Minerua post Mineruam,
 Non enim terrestribus æqualem uoco te mulieribus,
 Sed te filiabus Iouis Saturnij assimilo.
 Beatus qui te plantauit, & beata quæ peperit mater,
 Venter qui te portauit felicissimus. sed preces
 Nostras exaudi, amorisq; miserere necessitatis,
 Veneris ut sacerdos exerce Veneris opera.
 Virginem non decet administrare Veneri.

παρθενικαῖς ὅκ' ἑλπίεις ἰάνετα. ἦν δ' ἔδελῆσθε
 δοῦμα δειῆς δρόγντα καὶ ὄργια πῖσά δαλῶαι,
 ἔστι γὰρ μῦθος καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ φίλεις κυδῶνται,
 δελφινόωμ' ἀγαπάζε μελίφρονα δοῦμόν δρώτην,
 σὸν δ' ἰκέττω με νόμιζε, καὶ ἦν ἔδέλεις παρακοίττω
 τὸν σοὶ δῶος ἠγροῦσθ' εἰς βελέεσσι λιχῆσας,
 ὡς δρασιῶν ἠρακλήηα δοὺς χρυσόρραπτις ἔρμηῆς
 δεκτύειν ἐνόμιζεν ἰαροδανίω ποτὶ νύμφῳ.
 σοὶ δέ με κύπεις ἔπεμπε καὶ ὁ σοφὸς ἠγαγῆν ἔρμηῆς.
 παρθένος ὅ σε λέληθ' ἀπὸ ἀρκαδῆος ἀταλάντη,
 ἠποτε μελανίωνος δρασαμλῆος φύγῃ δυνῶ
 παρθενίης ἀλέγασα. χλωσαμλῆος δ' ἀφροδίτης
 τὸν παῖρα ὅκ' ἐπόθησθ', γνῆ ἰραδίη δέ το πάση.
 πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ κύπεις με μῶν ἐγείρης.
 ὡς εἰπὼν παρέπεισθ' ἀνανομήης φρένα λέρης
 δοῦμόν δῶτο τόκοισι παραπλαγξας γνῆ μύθοις.

Παρθενική δ' ἀφθογγος ὑπὲρ χθόνα πῆξεν ὀπωπῆν,
 αἰδοῖ δῶνδιόωσαν ὑποκλέπτουσα παρῆναι,
 καὶ χθονὸς ἔξεθ' ἀκροῦ ἐπὶ ἰχθυῖν, αἰδομένη δὲ
 πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν, ἐὸν ξυῶν γε χιτῶνα.
 πειθεῖς γὰρ τάδε πάντα πρὸ ἀγγελα. παρθενικῆς δὲ
 πειδομένης ποτὶ λέκτρον, ὑπόχθις ὅσι σιωπῆ.
 ἠδὲ καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο λέντρον δρώτην.
 δοῦμος δὲ ἰραδίω γλυκῶν πνεύματι παρθένος ἠρώ,
 κάλλει δ' ἰμδρόγντος ἀνεπρόητο λεάνδρος

ὄφρα μὲν ὅν ποτὶ γαῖαν ἔχθ' ἐνύσσαν ὀμίχλῳ
 πόφρα δὲ καὶ λείανδρος δῶμανέεσι προσώποις
 ὁ κάμῳ εἰσορόωμ' ἀπαλόχροον αὐχένα λέρης.
 ὅψ' εἰ δὲ λείανδρῳ γλυκῶν πνεύματι φωνῶ

Virginitus Venus non gaudet. si uero uolueris
 Instituta deæ desyderanda, & ceremonias fidas discere,
 Sunt nuptiæ & lecti. tu autem si amas Venerem
 Mulcentium mentem ama suauem legem amorum,
 Tuumq; supplicem me accipe, & si uolueris coniugem
 Quem tibi Cupido uenatus est, suis sagittis affecutus
 Sicut audacem Herculem uelox auriuirga Mercurius
 Seruitum duxit Iardaniam ad puellam.
 Tibi uero me Venus misit, & non sapiens adtulit Mercu-
 Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta, (rius.
 Quæ olim Melanionis amantis fugit lectum,
 Virginitatem curans. irata autem Venere,
 Quem prius non amauit, in corde posuit toto.
 Persuadere & tu chara, ne Veneri iram excites.
 Sic fatus, persuasit recusantis mentem puellæ,
 Animum amoriperis errare faciens uerbis.

Virgo autem muta, in terram fixit aspectum,
 Pudore rubefactam abscondens genam.
 Et terræ rasit summitatē in uestigijs, cum puderet autem
 Sæpe circa humeros suam contraxit uestem.
 Persuasionis enim hæc omnia prænuncia. uirginis autem
 Persuasæ ad lectum, promissio est silentium.
 Iam suauamarum suscepit stimulum amorum.
 Vrebatur autem cor dulci igne uirgo Ero
 Pulchritudineq; suauis stupefcebat Leandri.

Dum igitur ad terram habebat inclinatam caliginem,
 Tunc & Leander amore furente uultu
 Non laborabat uidens tenerum collum uirginis.
 Sero uero Leandro suauem emisit uocem

αἰδέσθ' ἕγρον δ' ὄνυθ' ἀρσάζουσα προσώπῳ.
 Ξεῖνε, τοῖς ἐπέεσι τάχ' αὖ καὶ πέτρον οἰνάεις.
 τίς σε πολυπλάνεωμ' ἐπέωμ' ἐδίδαξε κελύδ' ὄνυθ;
 οἱ μοι, τίς σ' ἐνόμασεμ' ἐμὴν ὄνυθ πατερίδα γαῖαν;
 ταῦτα δὲ πάντα μάτῳ ἐφθέγξαο. πῶς γάρ ἀλήτης
 ξεῖν' ἔων καὶ ἄπισθ', ἐμῆ φιλότητι μεγείης;
 ἀμφαδὸν δ' ἰδωάμεθα γάμοις ὅσοισι πελάσασαι.
 δ' γὰρ ἐμοῖς τοκέεσι ἐπύαδεμ'. ἢμ δ' ἐδελήσῃς
 ὡς ξεῖν' πολύφοιτ' ἐμὴν ὄνυθ πατερίδα μίμνην,
 ἀδωάσαι σκοπέεσσαν ὑποκλέπῃμ' ἀφροδίτῳ.
 γλώσσα γὰρ ἀνδρώπων φιλοκόρτομ'. ἦν δὲ σιωπῆ.
 δ' ἄγον ὅππῃ τελείη τις, ἦνι τειρόδισιμ' ἀκεί.
 εἰπὲ δὲ μὴ κρύψῃς τὸν ὄνομα καὶ σέο πατρίω.
 δ' γὰρ ἐμὸν σε λέληθεμ'. ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν ἦρώ.
 πύργος δ' ἀμειβόητος ἐμὸς δόμ' ὄρανομήκης,
 ἦνι ναετάουσα σὺν ἀμειπόλῳ τινὶ μουῦν
 σισιάδῃς πρὸ πόλῃ ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας
 γείτομα πόντον ἔχω συγδοῦς βουλήσι τοκήωμ'.
 δ' ἴε μοι ἐγγύς ἔασιμ' ὀμηλικόν. δ' δὲ χορεῖαι
 ἠιδέωμ' παρ' ἔασιμ'. αἰεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠὼ
 δ' ἄλός ἠνεμόεντ' ὑπὲρ βρέμει ὄασιμ' ἠχῆ.
 ὡς φαρμλὴ ῥοδίειω ὑπὸ φάρει κρύπτει παρ' ἔασιμ',
 ἔμπαλιμ' ἀεδομένη, σφετόροις δ' ἐπεμέμφθ' ἄμυθοις
 Λεῖαν δ' ὄνυθ δὲ πόδου βεβολημένη ὄξει κύντρω,
 φράζθ' ὡς κερ' ὄνυθ' ἀεθλούσειμ' ἀγῶνα.
 ἀνδρα γὰρ ἀεολόμητις ὄνυθ βελέεσι διαμάζει,
 καὶ πάλιμ' ἀνδρ' ἔλκος ἀκέασετοῖ. οἷσι δ' ἀνάσσει
 αὐτὸς ὁ πᾶν διαμάτρω βουληφόρ' ὄνυθ βροτοῖσιμ'.
 αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε λεῖαν δ' ὄνυθ.

Verecundiae madidum ruborem stillans à facie.

Hospes tuis uerbis forsàn & petram moueres.

Quis te uariorum uerborum docuit uias?

Hei mihi, quis te duxit meam ad patriam terram?

Hæc autē omnia frustra locutus es. quomodo enim uagus

Hospes cum sis, & infidus, meo amori miscearis?

Manifeste non possumus nuptijs legitimis coniungi.

Non enim meis parentibus placet. si autem uoles

Vt hospes profugus mea in patria manere,

Non potes tenebrosam abscondere Venerem.

Lingua enim hominum amica conuicij. in silentio autē

Opus quod perficit aliquis, in triuijs audit.

Dic uero ne cæles tuum nomen, & tuam patriam.

Non enim meum te lateat, mihi nomen inclytum Ero.

Turris autem circumsona, mea domus altissima,

Qua inhabitans cum ancilla quadam sola

Sestiensem ante urbem, supra profundas undas,

Vicinum mare habeo inuisis consilijs parentum.

Neq; me prope sunt coetaneæ, neq; choreæ

Iuuenum adsunt. semper autem nocte & die

Ex mari uentoso insonat auribus sonitus.

Sic fata, roseam sub ueste cælabat genam

Rursus pudore affecta, suis autem accusabat uerbis.

Leander autem amoris percussus acuto stimulo,

Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen.

Virum enim uarijs consilijs amor sagittis domat,

Et rursus uiri uulnus medicatur. quibus autē dominatur

Ipse omnidomitor consultor est mortalibus.

Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro.

tandem

ὄψ' ἔειπ' ἀλασθήσας πολυμήχανον γένετ' ἔμυθον.

Παρθύνε σὸν δὲ δῖ' ὄρωτα καὶ ἄγειοι οἶδιμα πόρῃσ' ἔπειτα
 εἰ πνεῖ παφλάζοιτο καὶ ἄπλωσ' ἔοσετο ἕδωρ.
 ὃ τρομέω βαρὺ χόρυμα τελευτᾷ μετανόησ' ὄνυξ,
 ὃ βρόμον ἠχέοντα βαρυδύπιοιο θαλάσσης,
 ἀλλ' ἀεὶ ἤν' ἡ νύκτα φορβύμην ἕγχεος ἀκροίτης
 νήφομαι ἑλπίσποντον ἀγάρρσορ. ὃχ' ἔκαθεν γὰρ
 ἀντία σοῖο πόλησ' ἔχω πηολιέδρον ἀβύδιον.
 μοῦνον ἐμοὶ γῆνα λύχνον ἄπ' ἠλιβαίτ' ἔσο πύργου
 ἐκ πόρ' αἰθ' ἀνάφαινε ἤν' ἰνέφας, ὄφρα νοήσας
 ἔασομαι ὀλκᾶς δῖ' ὄρωτος, ἔχωμ' ἔδην ἀσδῖ' ἀ λύχνον,
 λέει μιν ὅπι πηδύωμ' ὃχ' ὄψομαι δῖ' ὄρωτος
 ὃ θρασυὺν ὠρίωνα καὶ ἄβροχον ὀλκᾶν ἀμάξης,
 πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκυὸν ὄρωτον ἰκθίμιν,
 ἀλλὰ φίλη πεφύλαξο βαρυπνεύοντασ' ἀήτας
 μή μιν ἀρσβέσσωσι, αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω
 λύχνον ἐμοῦ βίοτιο φαδύφορον ἠγεμονίᾳ.
 εἰ ἔτερόν δ' ἐθέλεις ἐμὸν ὄρωτον καὶ σὺ δαίμων,
 ὄρωτον ἀμοι λείαν δῖ' ἔϋσεφάν' ὄρωτον ἠρᾶσ'.

Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις σπυέδοντο μεγίλων,
 καὶ νυχίω φίλοπνιτα, καὶ ἀγγελίω ἕμναίωμ,
 λύχνοσ' μαρτυρίᾳσιν ὑπὸ σῶσαντο φυλάσσαι,
 ἢ μὲν, φάσ' τανύειμ, ὃ δ' ἐλύματα μακρὰ πόρῃσαι.
 παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκροίμην ἕμναίωμ,
 ἀλλήλων ἀείποντες γῆνοσ' εἰδῆσαν ἀνάγκη,
 ἢ μὲν ἐὸν ποτὶ πύργου, ὃ δ' ὄρφναίω ἀνὰ νύκτα
 μή τι παραπλάζοιτο βαλὼν σπηῖα πύργου,
 πλῆθε βαθυκρήπιδ' ἔπ' ὄρωτον δῖ' ἠμορ ἀβύδιον.
 παννυχίω δ' ὄρωτον κρυφίως ποδέοντες ἀέθλους,
 πολλὰ

Tandem autem ingemens, percalidum dixit uerbum.

*Virgo tuū propter amorē, & asperā undam transibo,
Si igni ferueat, & in nauigabilis erit aqua.*

Non timeo grauem undam tuum adiens cubile,

Non fremitum resonantem grauis murmur maris.

Sed semper per noctem portatus madidus maritus

Nauigabo Hellespontum ualde fluentem. non longe enim

Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.

Tantum mihi unam lucernam ab excelsa tua turri

E regione ostende in tenebris, ut intuens

Sim nauis amoris, habens tuum stellam lychnum,

Atq; ipsum aspiciens ne uideam occidentem Booten

Nec asperū Orionem ac immadidam tractionem currus,

Patriæ obuiæ ad dulcem portum uenirem.

Sed chara caue grauiter flanteis uentos,

Ne ipsum extinguant. & statim animam perdam

Lychnum meæ uitæ luciferum ducem.

Si uere autem uis meum nomen & tu scire,

Nomen mihi Leander benecomptæ coniunx Erūs.

Sic ij quidē clandestinis nuptijs componebant miseri,

Et nocturnam amicitiam, & nuncium nuptiarum

Lucernæ testimonijs pacti sunt seruare,

Illa quidē lucē extendere, hic autē undas longas transire:

Pernoctationes autem experti uigilum nuptiarum

A se inuiti separati sunt necessitate,

Hæc quidē suam ad turrim, hic autē obscuram per noctem,

Ne quid erraret iaciens signa turris,

Nauigabat profundi fundamenti ad latum populū Abydi

Totamq; noctē cōiugū clandestina desyderātes certamina

Sæpe

πολλάκις ἤρῃσαν τὸ μολεῖν θαλαμηπόλου ὄρφνῳ,
 ἤδη λευανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλη,
 ἀνδράσιμ ὕπνου ἀγούσα καὶ δ' ποθέοντι λεάνδρῳ.
 ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠιόνεσι θαλάσσης
 ἀγγελίῳ ἀνέμινε φαινομνῶν ὑμναίῳ,
 μαρτυρίῳ λύχνοιο πολυκλάυτοιο δοκδύῳ,
 θυῆς τε κρυφίης πηλεσκόπου ἀγγελιώτῳ.
 ὡς δ' ἴδε λευανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὀμίχλῳ,
 ἤρῳ λύχνον ἔφαινε. ἀναπτομνῶιο δὲ λύχνου
 θυμὸν δρῶς ἔφλεξεν ὑπὸ γομνῶιο λεάνδρου.
 λύχνω καμομνῶ σικεκαίῳ. παρ' δὲ θαλάσσης
 μακρομνῶν ῥοδίῳ πολυηχέα βόμβου ἀκούῳ,
 ἔτρεμε μὲν τὸ πρῶτον. ἔπειτα δὲ θάρσος αἴρας
 τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέῳ φρενῶ μύθοις.

Δεινὸς δρῶς, καὶ πόντος ἀμείλιχος, ἀλλὰ θαλάσσης
 ἔστι ὕδωρ. τὸ δ' δρῶτος ἐμὲ φλέγει γυνδύμουχρον πῦρ.
 λαζέο πῦρ κραδίη, μὴ δαίριδι νήχυτον ὕδωρ.
 δοῦρό μοι εἰς φιλόπητα. τί δ' ἢ ῥοδίῳ ἀλεγίζεις,
 ἀγνώσεις ὅτι λύπεις ἀπόαυροθ' ἔστι θαλάσσης,
 καὶ κρατέει πόντοιο καὶ ἡμετέρῳ ὀδυνάῳ;

Ὡς εἰπὼν μελέῳ δρατῶ ἀπεδύσατο πέπλου
 ἀμφοτέρῳ παλάμησι. ἔῳ δ' ἔσφιξε κερήνω.
 ἠιόνθ' δ' ἔζῳρτο. δέμας δ' ἔρριψε θαλάσση.
 λαμπομνῶν δ' ἔσπυδεν αἰετταναυτία λύχνου
 αὐτὸς ἐὼν δρέτης. αὐτόσολος, αὐτόματος νῆυς.

ἤρῳ δ' ἠλιβάτοιο φαισφόροθ' ὑψόδι πύργῳ
 λουγαλέης αὔραισι ὄδερων δύσειν ἀήτης
 φαρῆι πολλάκι λύχνον ἔπέσκεπεν. εἰσόκε σῆσθ
 πολλὰ καμῶν λείανδροθ' ἔβη ποτὶ νάυλοχρον ἀκτῶ

Sæpe optarunt uenire cubiculum ornantem noctem.
 Iam atrata cucurrit noctis caligo,
 Viris somnum afferens, & non amanti Leandro.
 Sed multifremi apud litora maris
 Nuncium expectabat lucentium nuptiarum.
 Testimonium lucernæ lugubris expectans,
 Lectiq; clandestini procul speculantem nuncium.
 Ut uero iuidit nigræ obscuram noctis caliginem,
 Ero lucernam ostendit, accensa uero lucerna
 Animum Cupido exuſit festinantis Leandri,
 Lucerna ardente coardebat. apud uero mare
 Insanarum undarum multisonum fremitum audiens,
 Tremebat quidem primū, postea autē audaciam excitans
 Talibus alloquebatur, consolans mentem, uerbis.

Grauis amor, & mare implacabile. sed maris
 Est aqua, uerum amoris me urit intestinus ignis.
 Assume ignem cor, ne time effusam aquam.
 Ades mihi in amorem, cur fluctus curas?
 Ignoras quod Venus nata est e mari,
 Et dominatur ponto, & nostris doloribus?

Sic fatus, membra amabilia exuit uestem
 Ambabus manibus, suoq; astrinxit capiti,
 Littoreq; exiuit, corpusq; deiecit in mare,
 Splendentemq; festinabat semper aduersus lucernam
 Ipse remex, ipse classis, ipse sibi nauis.
 Ero autem alta lucifera super turri,
 Perniciosus auris undecunq; spiraret uentus
 Veste sæpe lucernam tegebat, donec Sesti
 Multum fatigatus Leander iuit ad portuosum littus,

ἰαί μιν ἐὸν ποτὶ πύργου ἀνήγαγνυ, ἐκ δὲ θυράων
 νυμφίου ἀδμαίνοντα ποδιπύξασα σιωπῆ,
 ἀφροσύμῳ ῥαδάμυγας ἐπι σάζοντα θαλάσσης
 ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχούς ὡδὶ πρῶθηνιδνος,
 καὶ χόρα πάντα κέρδιε. δέμας δ' ἔχειν ἐλάω
 δούδιμω ῥοδέω. καὶ ἀλίπνοον ἐσβουην ὀδμῶ.
 εἰσέτι δ' ἀδμαίνοντα βαδυσρώτοις ἔνι λέκτροις
 νυμφίου ἀμφειχυθεῖσα Φιλίνορας ἔννεπε μύθησιν.

νυμφίε πολλὰ μὲν γὰρ, ἀ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος.
 νυμφίε πολλὰ μὲν γὰρ, ἀλλίς νύτοι ἀλμυρὸν ὕδωρ
 ὀδμήτ' ἰχθυόεσσα βαρυγδ' ἔποιο θαλάσσης,
 δούρο τεὸς ἰδρωτάς ἐμοῖς ἔνι κέρτιθεο κόλποισι.

ὡς ἢ μὲν ταῦτ' εἶπεν. ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίθω.
 καὶ δουράων ἐπέβησαν ἀεισονόσιν κυδρείης.
 ἰὼ γάμος, ἀλλ' ἀχόρδωτος. ἔλω λέχος, ἀλλ' ἀτὸρ ὕμνω.
 ἔξυγίλω ἰδρῆν τις ἐπιδυφήμωσεν ἀοιδός,
 ἔξιδάδωμ' ἤστραωτε σέλας θαλαμηπόλου ἔωλω,
 ἔξδε πολυστήρδω τις ἐπιδυκίρτησε χορείη,
 ἔξυμνάειομ' αἴσει πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ λέχος σπρέσατε τελεσιγάμοισιν ἔνι ὄραις
 σιγῆ πασὸν ἐπέφην, ἔνυμφοκόμοσε δ' ὀμίχλη,
 καὶ γάμοι ἰὼ ἀπ' ἀνδρῶν ἀειδιδυγῶν ὕμναίων.
 νύξ μὲν ἔλω κείνοισι γαμοσόλοιο, ἔξδε ποτ' ἢ ὡς
 νυμφίου εἶδε λέανδρου ἀειγνώτοις ἔνι λέκτροις.
 νύχτω δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον ἀβύδου
 ἔννυχίω ἀκόρητος ἐπι τῶν ἔω ὕμναίων.
 ἦρῶ δ' ἐλκεσίπεπλοιο ἔξδε λήθουσα τοκήας
 παρδῶν ἠματίη, νυχίη γυνή. ἀμφοτέρω δὲ
 πολλὰ κίς ἠρήσαντο κατελθέμεν ὄσιν ἰσὶν ἠώ.

Et ipsum suam ad turrim adduxit: ex ianuis uero
 Sponsum anhelantem complexa silentio,
 Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem maris
 Duxit sponsam ornatis ad penetralia uirginalis cubiculi,
 Et cutem totam abstersit, corpusq; unxit oleo
 Beneolenti roseo, & mareolentem extinxit odorem.
 Adhuc autem anhelantem altestratis in lectis
 Sponsum circumfusa, blanda emisit uerba.

Sponse multū laborasti, quæ nō passus est sponsus alius.
 Sponse multum laborasti, satis tibi est salsa aqua
 Fœtorq; piscosus frementis maris.
 Huc tuos sudores in meos pone sinus.

Sic illa hæc locuta est. ille uero statim soluit zonam,
 Et leges inierunt beneuolæ Veneris.
 Erant nuptiæ, sed sine choreis. erat lectus, sed sine hymnis.
 Non coniugium sacrum quisquam laudauit poeta,
 Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,
 Neq; peragili quisquam insiluit chorea.
 Non hymenæum cantauit pater, & ueneranda mater.
 Sed lectum sternens perficientibus nuptias in horis
 Silentium thalamum fixit. sponsam uero ornauit caligo,
 Et nuptiæ erant longe à canendis hymenæis.
 Nox quidē erat illis nuptiarum ornatrix. nunquā aurora
 Sponsum uidit Leandrum manifestis in lectis.
 Nauigabat autē e regione positi rursus ad populū Abydi
 Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hymenæos.
 Ast Ero longa induta ueste suos latens parentes
 Virgo diurna, nocturna mulier. utriq; autem
 Sæpe optarunt descendere ad occasum auroram.

ὧς οἱ μὲν Θιλόπητ' ἔπεικλέποντο ἀνάγκη,
 κρύπτει δὲ τὸρ ποντο μετ' ἀλλήλων κυδορεῖς,
 ἀλλ' ὀλίγου ζώοντο ὑπὸ χρόνον, ὅσπερ τι δηρὸν
 ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτῳ ὑμναίω.
 ἀλλ' ὅτε παχύνοντο ἔπειλυνδε χεῖματ' ὦρη
 φεικαλέας δυνέουσα πολυσροφαλιγῆς ἀέλας
 βγύνδεια δ' ἀσκήκτα καὶ ὑγρά δέμεσθαι θαλάσσης
 χεῖμεροι πνέοντο ἔπεισφελίζον ἀήτοι
 λάλαπι μασιζόντο ὅλω ἀλα. τυτωρομύνης δέ,
 ἦδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθὰ δὲ χόρσῳ,
 χεῖμερὶ καὶ ἀπιστομ' ἀλυσκίεζον ἀλα ναύτης.
 ἀλλ' ὅ χεῖμερὶς σε φόβ' ἔκατ' ὄρυκε θαλάσσης,
 κερτόροδυμε λείανδρε. δακρυεῖν δ' ἐσε πύργῳ,
 ἦθάδ' ἀσημαίνουσα φασφορέω ὑμναίω,
 μακρομύνης ὅ ὠτρυνον ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
 νηλεῖς καὶ ἀπιστ' ὄφελκε δὲ δύσμορος ἦρώ,
 χεῖματος ἰσταμύνοιο μύνην ἀπ' ἀνδρὶδε λείανδρος
 μηκέτ' ἀναπτομύνη μινυώριον ἀσδρά λέκτρον,
 ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βίησατο. θελγομύνη δέ,
 μοιράω ἀνέφαινε καὶ ὅκετι δαλὸν ὄρωτῆν.

Νύξ ἰω, εὐ τε μάλιστ' βαρυνέουσιμ ἀήτοις
 χεῖμερὶς πνοιῆσιμ ἀκοντίζοντο ἀήτοι,
 ἀδρόον ἐμπίπθουσιμ ὑπὸ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 δὴ τότε λείανδρος πὸρ ἐδήμονος ἐλπίδι νύμφης,
 δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίω ὑμναίω.
 ἦδη λύματι λῦμα κυλίνδερ, σκιδερ δ' ὕδωρ,
 αἰδέει μίσγερ πόντ' ἔ. ἀνέγερ πάντοθεν ἦ γῆ
 μαρναμύνη ἀνέμων. ζεφύρω δ' ἀντέπνευεν ἔρ' ἔ,
 καὶ νότος ὅ βορέω μεγάλας ἐφέκην ἀπειλάς.

Sic ij quidem amoris abscondentes uim,
 Occulta delectabantur inter se Venere.
 Sed paruum uixerunt in tempus, neq; diu
 Inuicem potiti sunt multiuagis nuptijs.
 Sed quando pruinosa uenit hyemis hora,
 Horrendas cōmouens multarum uortiginum procellas
 Profunditatesq; infirmas, & madida fundamenta maris
 Hyemales spirantes uerberabant uenti,
 Nimbo percutientes totum mare, uerberato autem
 Iam nauem nigram fregit bipertita terra
 Hyemale & infidum effugiens mare nauta.
 Sed non hyemalis te timor coercebat maris
 Fortanime Leander, nuncius sed te turris
 Consuetam significans lucem nuptiarum,
 Furentis te impulit securum maris
 Crudelis & perfidus. debebat autem infelix Ero
 Hyeme instante manere sine Leandro,
 Non amplius accendens indicem stellam lectorum.
 Sed amor & fatum cogebat. gestiens autem
 Parcarum ostendebat non amplius stipitem amorum.

Nox erat, cum maxime spiranteis uentos
 Hyemalibus flatibus iaculantes uenti
 Collectim irruunt in littus maris.
 Tunc Leander consuetæ spe sponsæ
 Personantium ferebatur marinarum nuptiarum.
 Iam ab unda uoluebatur, accumulabatur uero aqua.
 Aetheri miscebatur mare. concitata est undiq; terra
 Pugnantis uentis, Zephyro autē contraspirabat Eurus
 Et Notus in Boream magnas immisit minas.

καὶ λιτύωτο ἰὼ ἀλίαςτο εἰσμάραδβιο θαλάσσης,
 αἰνοπαθῆς δὲ λέανδροτο ἀκηλήτοις γνὶ δίναις
 πολλακι μὲν λιτάνδουσε θαλασσαίλω ἀφροδίτῳ,
 πολλακι δὲ αὐτὸν ἀνακτα ποσειδάωνα θαλάσσης,
 ἀτθίδιοτο ἔβορέλω ἀμνήμονα κἀλλιπε νύμφης.
 ἀλλὰ οἱ ἔτις ἀρήγημ. βῶως δὲ ἔκ ἤρκουε μοίρας.
 πάντοδι δὲ ἀγρομνίοιο διυσαντέϊ λύματτο ὄρμη
 θρυπτόμηντο πεφόρητο. ποσιδῶν δὲ οἱ ὠκλασεμ ὄρμη,
 καὶ δῖοντο ἦν ἀδόνητομ ἀκοιμήτῳ παλαμάωμ,
 πολλὴ δὲ αὐτόματτο χύσις ὕδαττο ἔρῃεε λαίμῳ.
 καὶ ποτόμ ἀχρήισομ ἀμαμακέττ πίνῃ ἀλμης.
 καὶ δὴ λύχνομ ἀπίσομ ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης
 καὶ ψυχῳ καὶ βῶωτα πολυκλάυτοιο λέανδρου.

εἰσέπιδ' ἰδυόμοτος, ἐπὶ ἀγρύωνοισιμ ὄπωπῆς
 ἴσατο λιυμαίνουσα πολυκλάυτοισι μερίμναις.
 ἦλυθε δὲ ἠειργύεια καὶ ἔκ ἴδε νυμφίουμ ἠρώ.
 πάντοδι δὲ ὀμμα τίταινῃ ἐπὶ ὄρυεα νῶτα θαλάσσης
 εἶπου ὄσαδρήσειν ἀλώμνομ ὄμ παρακοίτῳ.
 λύχνοσ βεννυμνίοιο, παρὰ ἕρηπιδῆα δὲ πύργου
 θρυπτόμην ἀπιλάδεοσιμ ὅτ' ἔδρακε νεκρὸμ ἀκοίτῳ
 διαδ' ἀλεομ ῥήξασα πόδι σήθεοσι χιτῶνα,
 ῥοιζηδὸμ προκάρῳτο ἀπὸ ἠλιβαίττ πῆσε πύργου
 κασιδ' ἠρώ τέθυηκῃ ἐπὶ ὀλυμνίῳ παρακοίτῃ,
 ἀλλήλωμ δὲ ἀπόναντο καὶ γνὶ πυμάλτῳ πῶρ ὀλέθρου.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

τέλτο.

Et fragor fuit ineuitabilis ualde fremi maris.
 Grauiã autẽ passus Leander, implacabilibus in littoribus
 Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem,
 Sæpe autem & ipsum regem Neptunum maris
 Atthææ nõ Boream immemorem reliquit puellæ.
 Sed ci nullus auxiliatus est. amor autem nõ coercuit fata.
 Vndiq; autem accumulati male obuio fluctus impetu
 Contritus ferebatur. pedum autem eius defecit uigor.
 Et uis fuit immobilis inquietarum manuum.
 Multa autem spontanea effusio fluebat in guttur,
 Et potum inutilem indomabilis potauit maris.
 Et iam lucernam infidam extinxit amarus uentus,
 Et animam & amorem deflendi Leandri.

Cum adhuc autem dirigeret iter, uigilibus oculis
 Stabat fluctuans miseris curis,
 Venit autem aurora, & non uidit sponsum Ero,
 Circumquaq; autẽ oculum dirigebat in lata dorsa maris,
 Sicubi uideret errantem maritum.
 Lucerna extincta, apud fundamentum turris
 Obtritum procellis cum uidisset mortuum maritum,
 Variam populata circa pectus uestem,
 In fluctus præceps ab excelsa cecidit turre,
 Ero commortua ob eum qui perierat coniugem.
 Seinuicem autem fructi sunt etiam in suprema morte.

M V S A E I FINIS.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑΙΝΕ-

τικῶν, σχεδίαθεῖσα παρὰ ἀγαπητοῦ δια-
κόνου τῆς ἀγιωτάτης τοῦ θεοῦ με-
γάλης ἐκκλησίας. ὧν ἡ
ἀκρόστιξις ὡς ἔ-
πως ἔχει.

Τῷ θειοτάτῳ, καὶ ὑσεβεστάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν ἰουστι-
νιανῷ, ἀγαπητός ὁ ἑλάχις Θεοῦ διακόνος.

1 Ἰμῆς ἀπάσης ὑποδρόμου ἔχωμ ἀξίωμα
βασιλεῦ, τιμῆς ὑπὲρ πάντας ἢ τῶ
τε σε ἀξιώσαντα θεόν. ὅτι καὶ καθ' ὁ-
μοίωσιν ἐπέπουρανίς βασιλείας, ἔδω-
κέ σοι τὸ σκῆπτρον τῆς ὑπὲρ γαῖας δυνα-
στείας, ἵνα εὖ ἀνθρώπους διδασκῆς πλὴν τοῦ δικαίου φυ-
λακῶν, καὶ τῶν κατ' αὐτοῦ λυσάντων ἐκδιώκῆς πλὴν
ὑλακῶν, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ βασιλεύοντων νόμων, καὶ τῶ
ὑπὸ σε βασιλεύοντων γυνομῶν.

2 Ὡς λυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντός ὁ τοῦ βασιλέ-
ως πολυνόματος νοῦς, διακαστέχων ἀσφαλῶς τῆς ὑ-
νομίας εὖ ὀϊακῆς, καὶ ἀπωδύμενος ἰχυρῶς τῆς ἀνο-
μίας εὖ ῥύακῆς, ἵνα τὸ σκῆπτρον τῆς παγκοσμίου πο-
λιτείας μὴ ποδὲ πίπτῃ ἐν ἁμασίᾳ ἀδικίας.

3 Θεῖον μάθημα καὶ πρῶτον οἱ ἄνθρωποι, τὸ γινώσκειν
τινα ἑαυτὸν διδασκόμεθα. ὁ γὰρ ἑαυτὸν γνῶς, γινώσε-
ται θεόν. θεὸν δὲ ὁ γνοῦς, ὁμοιωθήσεται θεῷ. ὁμοιω-
θήσεται δὲ θεῷ, ὁ ἀξίος γηνομένου θεοῦ. ἀξίος δὲ
γίνεται

EXPOSITIO CAPITVM ADMO/
nitoriorum, ædita ex tempore ab Agape/
to Diacono sanctissimæ dei ma/
gnæ ecclesiæ. Quorū apex
literarius sicpote habet.

Diuo & pientissimo imperatori nostro Iustinia
no, Agapetus minimus Diaconus

HONORE quolibet sublimiorem
quum habeas dignitatē, ô impera
tor, honoras supra omnes qui hoc
te dignatus est deū. quoniam iu/
xta similitudinem cœlestis regni,
tradidit tibi sceptrum terrenæ potestatis, ut ho/
mines edoceres iusti custodiam, & eorum qui
aduersus ipsum rabiunt insectareri latratum,
tum ipsius obtemperando legibus, tum subdi/
tos tibi regendo pro iure.

Ceu gubernator uigilat ppetuo imperatoris
oculatissimus intellectus, continens tuto æqui/
tatis clauos, atq; expellens fortiter impetuosos
iniquitatis fluctus, ut ne cymba mundanæ rei/
pub. illidatur fluctibus iniquitatis.

Diuinū documentū & potissimū nos homi/
nes ut cognoscat se quisq; docemur, qui enim
seipsum cognouit, cognoscet deum : deū uero
qui cognouit, assimilabitur deo : assimilabitur
aut deo, q; dignus factus deo est. dignus deniq;

fit deo, qui nihil indignū patrat deo, sed qui ut cogitat quæ ipsius sunt, ita tam loquitur quæ cogitat, quàm facit quæ loquitur.

Maiorū nobilitate ne quis delicietur. Limū⁴ enim habent omnes generis autorē, & qui purpura byssoq; turgēt, & q; paupertate & aduersa ualetudine affligunt, tam qui diademate redimiti sunt, q̄ qui per cubicula excubant. Ne igitur lutulentum iactemus genus, sed morum integritate gloriemur.

Scito o pietatis diuinitus fabricatū specimē,⁵ quia quāto maiorib; dignus habitus es tribuente deo munerib; , tanto maius ipsi nomē es. Ergo redde bñfactori debitū gratitudinis, acceptanti debitū ut meritū, & beneficio beneficiū repenti: ipse enim semper & beneficijs prior promerēt, & ut debitū bñficia repensat. Gratitudinē autē exigit à nobis, nō quæ uerborū blādorū platione, sed quæ rerū piarū oblatione peragit.

Nulla res adeo cōmendabilem reddit hominē⁶ ut posse quidē quæ uelit efficere: semper autē humana & uelle, & agere. Quoniam igitur à deo tibi donata est facultas, qua indigebat propter nos bona tua uoluntas, omnia & uelis & agas, prout ei placet, qui eam tibi dedit.

Terrenarū opum instabiles diuitiæ, fluuiatiliū undarū imitantē cursum. Modicū enim affluunt his qui habere se eas arbitrantur, mox uero refluentes ad alios accedūt. Solus autem benefi-

ὑποίας ὁ θεσάυρος, μόνιμός ἐστι τοῖς λεκτιμῆσι αὐ-
τόν. τῶν γὰρ ἀγαθῶν ὄργων αἰ χεῖροσ ὑδὶ αὐτῶ ποιῶν
τας ἐπανάσφουσιμ.

8 *αδελφός* Ἀπρόσιτῶ μὲν ὑπάρχεις ἀνθρώποις, δὴ τὸ ὕψος
τῆς κἄτω βασιλείας. ὑπρόσιτῶ δὲ γίνῃ τοῖς δεομέ-
νοισ, δὴ τὸ κἄτω τῆς ἀνω ἐξουσίας. καὶ ἀνοίγεις
τὰ ὦτα τοῖς ὑπὸ πονίας πολιορκουμένοις, ἵνα ἔυρησ
τὴν τοῦ θεοῦ ἀκοῶν ἀνεωγμένῃ. οἳοι γὰρ αὐ τοῖς ἡμε-
τέροις γηνώμεθα σιωδ' ἄλλοις, τοιοῦτον ποδὲ ἡμᾶς ἐυ-
ρήσομεν τὸν δεσπότην.

9 Τὴν πολυμέρινον τοῦ βασιλέως ψυχῶν, κατό-
πτρου δίκῃ ἀρσμήχεσθ' ἤρη, ἵνα ταῖς θείαις ἀγαθῶν
αἰεὶ κατασφάπται, καὶ τῶν πραγμάτων τὰς κεί-
σεις ἐκείθεν διδασκῆται. ὁ δὲ γὰρ ἔτω ποιῆ τὰ δε-
οντα καθαράν, ὡς τὸ φυλάσσειν ἐκείνῃ δὴ παυτὸς
καθαράν.

10 Ὡσὸρ ὑδὶ τῶν πλέοντῶν, ὅταν μὲν ὁ ναύτης σφα-
λῆ, μακρὰν φέρει τοῖς συμπλέουσι βλάβῃ. ὅταν δὲ
αὐτὸς ὁ κυβερνήτης, πάντος ὄργαζεται τοῦ πλοίου
ἀπώλειαν. ἔτω καὶ ἦν ταῖς πόλεσιμ, αὐ μὲν τις τῶν
ἀρχομένων ἀμάρτη, ἢ τὸ κοινόν τοσούτου, ὅσορ ἑαυτὸν
ἀδικεῖ. αὐ δὲ αὐτὸς ὁ ἀρχων, πάσις ὄργαζεται τῆς πο-
λιτείας τὴν βλάβῃ. ὡς οὐ μὲν μεγαλλὰς ὑφέξωμ ὑδὴ
θας, εἴ τι παρίδῃ τῶν δεόντῶν, μετὰ πολλῆς ἀκείβειας
καὶ λεγέτω πάντα, καὶ πράττειτω.

11 Κύνκλῶ τις τῶν ἀνθρωπίνων ποδὲ τρέχει πραγμά-
των, ἄλλοτε ἄλλως φέρωμ αὐτὰ, καὶ ποδὲ φέρωμ. καὶ
τῶτοις ἀνισότης ἐστὶ, τὸ μὲν γὰρ τῶν παρόντῶν ἦν τὸ
την μὲν. δὲ οὐ μὲν σε κἄτω βασιλῶν ἦν τῆ τῶτων
ἀγχι-

beneficiæ thesaurus stabilis est possidenti/
bus eum, bonarum enim actionum meritum
ad autores retorquetur.

Inaccessus nimirum existis hominibus propter **8**
celitudinē huius, quod hic deorsum est imperij.
facilis idē aditu es indigentibus, ob uim supernæ
illius potestatis, atque aperis aureis his qui à pau-
pertate obsidentur, ut inuenias dei auditum ada-
pertum. quales enim erga nostros fuerimus cō-
seruos, talem circa nos reperiemus dominum.

Solicitā Imperatoris animā, speculi in modum **9**
abstergi oportet, ut diuinis splendoribus, semper
coruscet, rerumque distincta iudicia inde condi-
scat. nihil enim adeo facit quæ peragenda sunt
cōspicere, atque custodire eam perpetuo sincerā.

Sicuti fit apud nauigantes, quum nauta errat **10**
modicum, affert nauigantibus, nocumētum, quum uero
ipse gubernator, totius efficit nauigij perniciem: sic
& in ciuitatibus, si quis ex subditis peccet, non
tam remp. quam seipsum lædit. sin uero ipse prin-
ceps, uniuersæ infert reipublice, detrimentum. is igitur
ut non exiguam redditurus rationem, siquid ne-
glexerit eorum quæ facta opus sunt, cum exquisi-
ta diligentia, & dictitet cuncta, & factitet.

Circulus quidam humanarum reuoluitur re **11**
rum, qui modo sic, modo aliter agitatas, &
circumfert, atque in his inæqualitas est, eo quod ni-
hil ex præsentibus in eodem statu maneat. oportet
igitur te potentissime Imperator in hac rerum
uersatili

ἀγχιτρόφω μεταβολῇ, ἀμετάβλητον ἔχει τὸν ἕυσεβῆ
βῆ λογισμόν.

12 Αποσρέφου τῶν κολάκων εὖς ἀπατηλοῦς λόγους,
ὡπὸρ εὖς κοράκων εὖς ἀρπακτινοῦς τρόπων. οἱ μὲν
γάρ, εὖς τὸ σῶμα τῷ ἕζορῦ πηουσι ὀφθαλμοῦς. οἱ δὲ,
εὖς τῆς ψυχῆς ἕζαμβλυούουσι λογισμοῦς, μὴ συγχω-
ροῦντο ὄραῦ τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν. ἢ γὰρ ἐ-
παινοῦσι ἐὰν ὅτε τὰ ψόγῃ ἀξία, ἢ ψέγουσι πολλὰ
κίς τὰ ἐπαινῶν κρείττονα, ἵνα δ' οὐκ ἴδωσι τὰ αὐτοῖς
ἀμαρτάνηται, ἢ τὸ κακὸν ἐπαινούμενον, ἢ τὸ καλὸν
ὑβρίζομενον.

13 Ἴσος εἶναι χρὴ πάντοτε τὸ βασιλέως τὸ φρόνη-
μα. τὸ γὰρ συμμεταβάλλεσθαι ταῖς τῶν πραγμάτων
μεταβολαῖς, δεινοῖας ἀβεβαίως τεκμήριον γίνεται.
τὸ δὲ παγίως ἐν τοῖς καλοῖς ὀρηρεῖσθαι, ὡς τὸ ἕυσεβῆς
ἕμωρ ἐσηκταί κρέατῷ, καὶ μήτε πρὸς ἀλαζονείαν
ὑπερβαίνεισθαι, μήτε πρὸς ἀδυμίαν καταφύγεισθαι, βε-
βηκῶ τῶν ὅσων ἀσφαλῶς, καὶ ἀκράδαντον ἔχον τῶν τῶν
ψυχῶν.

14 Εἴτις κεκαθαρμένον ἔχει τὸν λογισμόν ἐκ τῆ ἀνδρω-
πίνης ἀπάτης, καὶ βλέπει τὸ ἐπίδανον τῆς ἑαυτοῦ
φύσεως, τὸ, τε βραχὺ εἶ ὠκύμορον εἶ ἐν ταῦθα ζωῆς,
καὶ τὸν σιωεζογυμνόν τῆ σαρκὶ ῥίπτον, εἰς τὸν τῆς
ὑπερρηφανίας ἕκ ἐμπεδύεται κρημνόν, καὶ ἐν ἀξιώ-
ματι ὑπαρῆκῃ ὑψηλῶ.

15 Ὑπὲρ πάντα εἶ βασιλείας τὰ γῆδοξα, εἶ ἕυσεβεῖ-
ας τὸ σέμμα τῆ βασιλεία κοσμεῖ. ὁ γὰρ πολυτοῦς ἀπὸρ
χεταί, καὶ ἢ δόξα μετῶρχεται. τὸ δὲ κλέει εἶ ἐν δέου
πολυτείαις ἀθανάτοις αἰῶσι συμπῆκτείνετῃ, εἶ λήθης
ἐπέκει-

uersatili mutatiōe, immutabilē habere pietatis 12

Auersare adulatorū pellaceis (cognitiōē. fermōes, ut coruorū rapaceis mores. Illi nanq; corporis effodiunt oculos, isti aut animę hebetant cogitat9, quū nō pmittāt p̄spicere rerū ueritatem: uel em̄ cōmendant nōnunq; quę reprehensione digna sunt, uel reprehendūt plerunq; quę omni laude sunt maiora: ut de duobus alterum ab ipsis committatur, uel prauorum laus, uel contumeliosus honorum contemptus.

Aequalē oportet semp esse Imperatoris ani- 13
mū: mutari enim pro rerū uarietatibus, mentis instabilis argumentū efficitur. Firmiter aut bonis inhærere, qua firmitate piū uestrū corrobora- & fixū est imperiū, & neq; usq; ad insolentiam extolli, neq; usq; ad animi consternationē deijci, in tuta ueluti basi stabilitorum est hominum, animamq; inconcussam habentium.

Si quis purū habet cogitatū humanæ decep- 14
tionis, perspiciatq; suæ naturæ uilitatē, breuitatemq; ueloci fato obnoxiaę præsentis uitæ, tum carni coniunctas insitasq; sordes, ad superbiaę nunq; illabetur præcipitium, quamuis in excelso dignitatis fastigio consistat

Super omnia præclara quæ regnū habet, pie- 15
tatis cultusq; diuini corona regem exornat. Diuitiaę nanq; euanescūt, uulgi fauor & aura transit. Sola uitæ deo placentis gloria immortalib9 seculis coextendit, & trans obliuionis tenebras collocat

ἐπέκεινα, οὓς ἔχοντας ἴσῃσι.

- 16 Σφόδρα μοι δοκεῖ ἀτοπώτατον εἶν, ὅτι πλούσιοι εἰ πόνητοσ ἀνδρωτοι, ὅζ ἀνομοίωμ πραγμάτῃν βλάβω πᾶσ χουσιμ ὁμοίαν. οἱ μὲν γάρ, ὑπὸ τῷ κέρου διαρρήγνυται. οἱ δὲ, ὑπὸ τῷ λιμῷ διαφθείρονται. καὶ οἱ μὲν, κατέχουσι τῷ κόσμου τὰ πόρατα. οἱ δὲ, οὐκ ἔχουσι πῶ σῆσαι τὰ πέλματα. ἵνα τοίνω ἀμφω εἰ ὑγείας τύχουσιμ, ἀφαιρέσει καὶ προδέσει τῶ τος θόρα πούτεον, καὶ πρὸς ἰσότητα, πλὴν ἀνισότητα μετγενεκτέον.
- 17 Εφ' ὑμῖν ἀνεδέχθη εἰ δυζωίας ὁ χρόνος, ὅμ προεῖπε τις τῶ παλαιῶμ ἔσεσθαι, ὅταν ἢ φιλόσοφοι βασιλεύσωσι, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι. καὶ γάρ φιλοσοφῶντων, ἢ ξιώθητε βασιλείας. καὶ βασιλεύσαντων οὐκ ἀπέσητε φιλοσοφίας. εἰ γὰρ τὸ φιλεῖμ σοφίαν ποιεῖ φιλοσοφίαν, ἀρχὴ δὲ σοφίας ὅτι θεοῦ φόβος, ὅμ ἔν τοῖς σόφνοις ὑμῶμ διαπαντός ἔχετε, οὐδὲν ὡς ἀληθεῖς τὸ παρ' ἐμοῦ λεγόμενον.
- 18 Βασιλέα σε καὶ ἀλήθειαν οὐρίζομαι, ὡς βασιλεύειμ καὶ κρατεῖμ τῶ ἡδονῶμ δυνάμην. καὶ τὸν σέφανον τῆς σωφροσύνης ἀναδησαμένον καὶ πλὴν πορφύραν τῆς δικαιοσύνης ἀμφιασάμενον. ἢ μὲν γάρ ἄλλη ὄξουσία, τὸν θάνατον ἔχει διαδοχλῶ. ἢ δὲ τοιαύτη βασιλεία, πλὴν ἀθάνατον σώζει διαμονίῶ. καὶ ἢ μὲν, ἔν τῷ αἰῶνι τούτῳ λύνεται. ἢ δὲ, τῆς αἰωνίου κολάσεως ῥύεται.
- 19 Εἰ πλὴν ἐκ πάντῶν βάλει καρπῶσθαι πικρῶ, γίνου τοῖς ἀπασιμ εὐδργέτης κρινός. οὐδ' ἔν γὰρ οὕτω πρὸς οὐνοίαν ἐφέλλκεται, ὡς εὐποιίας χάρις διαδοχλῶ τοῖς χήσουσιμ. ἢ γὰρ δια φόβου γινομένη θόρα πεία, κατεχῆ.

collocat possidēteis. Vehemēter mihi uidet̃ 16
 absurdissimū esse, q̃ diuites & pauperes homi-
 nes ex dissimilibus rebus detrimentū simile pa-
 tiunt̃. Illi nanq̃ à cop̃ia rerū perrūpunt̃, hi ue-
 ro fame pereūt. Item illi occupāt ultimos mūdi
 terminos, hi nō habēt ubi callosa pedū uestigia
 sistāt. Vt igit̃ utraq̃ pars sanitatis fiāt cōpotes,
 auferēdo & diminiendo istos regere oportet,
 atq̃ ad æqualitatē inæqualitas transferēda est.

Nostris tp̃ib9 ostensum est, p̃speræ uitæ tp̃s, 17
 q̃d prædixit q̃dā ex ueterib9 futurū, cū uel phi-
 losophi regnabūt, uel reges philosophabūt: nā
 tū philosophādo digni habitī regno estis: tū ue-
 ro regnādo à philosophia nō desciiuistis. Si em̃
 amare sapiēt̃iā efficit philosophiā, principiū at̃
 sapiēt̃iæ, dei est timor, quē in pectorib9 uestris
 iugiter habetis, clarū q̃ uerū sit q̃d à me dicūt. 18

Te reuera Imperatorē asserimus, quippe qui
 & imperare ac dominari uoluptatib9 uales, &
 tū corona castitatis reuinctus, tū purpurā iusti-
 ciæ indutus incedis. Alijs nanque potestatibus
 mors ipsa succedit. Huiuscemodi uero regnum
 immortalē seruat perpetuitatē. Itē aliæ hoc in
 seculo soluuntur, hæc aut̃ à perpetuo supplicio 19

Si honore qui ab omnibus pro- (liberatur,
 ficiscitur perfrui uis, præsta te communem om-
 nium benefactorē. nihil enim adeo attrahit ad
 beneuolentiā, ut beneficij gratia, quæ deū indi-
 gentibus, q̃d em̃ ob metū præstat̃ obsequiū, fu-

τεχνηματισμῶν ὅτι θωπεία, πεπλασμένῃς τιμῆς ὀνό-
ματι φησικίζουσα εἰς αὐτῆ προσανέχοντας.

20

Σεπῆ δικάως ὅτι ἢ ὑμῶν βασιλεία, ὅτι τοῖς πολε-
μίοις μὲν δεικνύει τὴν ἄρξιν, τοῖς ὑποηκόοις δὲ νέμει
Φιλανθρωπίαν. καὶ νικῶσα ἐκείνους τῆ δυνάμει τῶν
ὄπλων, τῆ ἀόπλῳ ἀγαθῶν τῶν οἰκείων ἠπείαται. ὅσον
γὰρ θηεῖς εἰς πλοβάτα τὸ μέσον, τοσοῦτον ἀμφοτέρων
ἠγείται τὸ διαφορον.

21

Τῆ μὲν εἰς τὸ σῶμα, ἴσθι πάντι ἀνδρώ-
πω ὁ βασιλεὺς, τῆ ἄρξιν δὲ τὸ ἀξιώματι ὁ-
μοιοῖται ὅτι τῶ ὑπὸ πάντων δεῖται. οὐκ ἔχει γὰρ ὑπὸ γῆς
τὸν αὐτὸν ὑψηλότροπον. καὶ τοίνυν αὐτὸν καὶ ὡς δε-
ῖται μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ ὡς θνητὸν μὴ ἐπαίρεισθαι. εἰ γὰρ
καὶ εἰσὶν δείκῃ τιμῆται, ἀλλὰ καὶ κόνει χροῖκῃ συμ-
πέπλεκται. διὸ ἢς ἐκδιδάσκεται τὴν πρὸς πάντας
ἰσότητα.

22

Ἀποδέχου εἰς τὰ χεῖρα συμβουλίαι ἐδέχοντες,
ἀλλὰ μὴ εἰς τὸν κόλπον ἐκείσθαι ἀδύδοντες. οἱ μὲν
γὰρ τὸ συμφέρον σιωποῦσιν ἐν ἀληθείᾳ. οἱ δὲ πρὸς τὰ
δοκῶντα τοῖς ἑρατοῖσι ἀφοροῦσι, καὶ τῶν σωμάτων
τὰς σκιάς μιμούμενοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις συ-
ναδουσι.

23

Τοιοῦτος γίνεσθαι εἰς τὸν οἶκόν σου, οἷον δὲ σὺ
τὸν δεσπότην γινέσθαι. ὡς γὰρ ἀκρόμην ἀκροθισόμε-
θα, καὶ ὡς ὄρα μὲν ὄραθισόμεθα ὑπὸ τῶν θείων εἰς τὸν
τεφόρου βλέμματος. πρὸς τὴν ἐγκωμῶν δὲ τῶν ἐλέων
τὴν ἐλεον, ἵνα τῶ ὁμοίῳ τὸ ὁμοίον ἀντιλάβωμεν.

24

Ὡσαύτως τὰ ἀκροθισοῦσιν τῶν κατὰ πῆρῶν τοιαύτας δεικνύ-
σι τὰς τῶν προσώπων ἐμφάσεις, οἷα τὸν ὅτι τὰ πρω-
τότυπα

cata figurataq̄ est adulatio, ficti honoris titulo fallens eos qui ipsi animum aduertunt.

Venerandū iure est uestrū imperiū, quia ho-²⁰ stibus quidem suæ demonstrat potestatis aculeos, subditis uero exhibet humanitatē. Et quū illos uincat armorū ui, inermi charitate uincit à suis. Quantū enim feræ & ouis interstitium est, tantum esse inter eos discrimen arbitratur.

Essentia corporis æqualis est cuilibet homini²¹ Imperator, potestate autem dignitatis cuncto- rum præsidii deo. Non enim habet in terris sequenq̄ altiore. Oportet igitur ipsum ut deū non irasci, ut mortalem nō efferri. Nam etsi effigie diuina honoratus est, at puluere tamē terreno connexus est, quo edocetur, ut erga omnes seruet æqualitatem.

Accepta eos qui bonorū te consiliorum ad-²² monitum uolunt, non eos qui adulari sæpenu- mero student. Illi enim quod reuera expedit, perspiciunt. Hi uero ad ea quæ placent potentibus respiciūt, corporumq̄ umbras imitantes, singulis eorum dictis applaudunt.

Talē te presta tuos erga famulos, qualē optas²³ erga te dominū esse. Prout em̄ audimus, audiemur, & ut respicimus, respiciemur à diuino cūcta q̄ obtuente aspectu. Priores igitur nos misericordiæ misericordiā cōferamus, ut pari par re-

Sicut exquisita specula tales mon-²⁴ (cipiamus. strant uultuum apparentias, qualia ipsa sunt ar-

τότυπα, φαιδρά μὲν τῶν φαιδρωομένων, σκυθρωπά δὲ τῶν σκυθρωπαζόντων, ὅτι καὶ ἡ δίκαια τοῖ θεῶν
 κείσις, ταῖς ἡμετέροις πράξεσιν ὁμοιοῦται. οἷα
 πόρ γὰρ αὖ ἢ τὰ παρ' ἡμῶν εἰργασμένα, τοιαῦτα ἡμῖν
 ἐκ τῶν ὁμοίων παρέχει.

εὐδὺς²⁵

Βελόυς μὲν τὰ πρακτῆα βραδέως, ἐκτέλει δὲ τὰ
 κειθύντα ἀσφαλείως. ἐπεὶ λίαν ὄσι σφαλδρόν, τὸ ἐν
 τοῖς πράγμασιν ἀπόρρισκετο. εἰ γὰρ τὰ ὄσι ἀβου-
 λίας τις ἐννοήσει κακὰ, τότε γνώσεται καλῶς ὅτι ὄσι
 βουλίας τὰ χρήσιμα, ὡς καὶ τῆς ὑγείας τὴν χάριν,
 μετὰ τὴν πείραν τῆς νόσου. δεῖ τοίνυν εὐφρονέσασθαι
 βασιλεῦ, καὶ βουλῆ σωετωτόρα, καὶ θυχῆ σωτο-
 νωτόρα, ὁδρεωαὶν ἀκείβως τὰ σωοίσοντα τῶν νό-
 σμῳ.

26 Αἰετὰ διοικήσεις τὴν ἀγαθὴν σου βασιλείαν, εἰ
 πάντα ἀσφαλῆς ἐφοραῖν, καὶ μηδὲν ἀνέχῃ πύραυ.
 ὅ γὰρ μικρὸν ὑδὶ σοὶ, ὅπόρ μικρὸν εἶν δοκεῖ ἐν συγκεί-
 σει τῶν σῶν. ἐπειδὴ καὶ ῥῆμα βασιλέως ψιλόν, μεγα-
 λῶ ἔχει παρὰ πᾶσιν ἰσχύ.

27 Σαυτῶ τὴν τοῖ φυλατῆρι εὖ νόμος ἐπίδου ἀνάγ-
 κῳ, ὡς μὴ ἔχωρ ὑδὶ γῆς τὸν δυναμῶνον ἀναγκάζειν.
 ὅτι γὰρ καὶ τῶν νόμων ὑπὸ δέξις τὸ σέβας, αὐτὸς πρὸ
 τῶν ἄλλων τῶν ἀδιδόμων, καὶ τοῖς ὑπηκόοις φανί-
 σεταὶ τὸ παρανομεῖν ὅτι ἀκίνδυνον.

28 Ἴσοι τῶν πλημμελῶν, τὸ μὴ κωλύειν εὖ πλημμε-
 λουῦτας λογίζου. καὶ γὰρ τις πολιτεύεται μὲν ἐν-
 θέσμως, ἀνέχεται δὲ τῶν βιωῶν ἀθέσμως, σωδρ-
 γὸς τῶν κακῶν παρὰ θεῶν κείνεται. εἰ δὲ βῆλει διτῶς
 εὐδοκίμειν, καὶ εὖ τὰ καλῆστα ποιουῦτας προτί-
 μα

chetypa, nitidas uidelicet nitentiũ, tristes autẽ
tristantiũ. Eodẽ pacto iustũ dei iudiciũ nostris
actionibus assimilat. Qualia em̃ sunt quæ à no
bis præstant, talia ipse nobis par pari referẽs ex

Consulta quæ agenda sunt cunctan/ (hibet. 25
ter, exequere aut quæ decreueris mature. Quo
niam periculosum est admodũ incõsiderata in
rebus temeritas. Si quis em̃, quæ ex inconsulta
mente proueniũt mala, cõceperit animo facile
comperiet boni cõsiliĩ cõmoda, ut qui sanitatis
dotem, post ægrotationis experimentũ persen
tiscũt. Debes igitur cordatissime rex tũ cõsilio
prudentiore, tũ precib. ad deũ impensiorib. ex
quirere diligenter, quæ mũdo sunt expeditura.

Optime reges egregiũ tuũ imperiũ, si oĩa des 26
operã p̃spicere, nec negligere patiãre qcq̃. neq̃
em̃ paruũ est in te, qd paruũ esse apparet cõpa
ratione tuorũ. qm̃ uel exile impatoris uerbũ &
minimũ ingentem obtinet apud omneis uim.

Tibi ipsi custodiẽdi leges impõe necessitatẽ, 27
quum nõ habeas in terris qui te possit cogere.
Sic enim tum legũ præ te feres cultũ ipse, ante
alios eas reuerendo: tum subditis cõstabit legũ
præuaricationẽ periculi nõ esse immunem.

Peccare & nõ cohibere peccanteis iuxta æsti 28
ma. Si quis em̃ in ciuitate uitã quidẽ ipse tradu
cat & que, toleret aut uiuẽteis iniqũ, socius malo
rum apud deũ iudicatur. Quod si uelis bifariã
approbari, ut pulcherriã quæq̃ gerẽteis hono/

μα, καὶ τοῖς τὰ χεῖρσιν δρώσιν ὑπὲρ πάντα.

29 Λίαν συμφέρει ὑπολαμβάνω, τὸ φύγειν τὰς τῶν κακῶν σωδραϊτήσεις. τὸν γὰρ σωόντα πάντοτε ἀνθρώποις πονηροῖς, ἢ παθεῖν, ἢ μαθεῖν ἀνάγκη τί πονηρόν. ὁ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς σωδιάγων, ἢ μίμησιν τῶν καλῶν ἐκδιδάσκεται, ἢ μείωσιν τῶν κακῶν ἐκπαίδύεται.

30 Εγκόσμου ὑπὸ θεῶ πιδουθεῖς βασιλείαν, μηδενὲ χρῶν τῶν πονηρῶν πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων διοικήσεις. ὧν γὰρ αὐ ἐκείνοι κακῶς δραπράξωνται, λόγου ὑφέξει θεῶ, ὁ τὴν ἰχὺν αὐτοῖς δεδιωκῶς. μετὰ πολλῆς δὲ ἰσχύος αἰ τῶν ἀρχόντων προβολὰ γινέσθωσαν.

31 Ἴσθον νομίζω κακόν, καὶ τῶν ἐχθρῶν θυμῶσαι ταῖς κακουργίαις, καὶ τῶν φίλων δέλγεσαι ταῖς κολακείαις. δεῖ γὰρ πρὸς ἑαυτῶν γηναίως ἀνδίστασαι, καὶ τί πρέπον τῷ μηδ' αὐτῶς ἀτίσαι, μήτε τὴν ἀλόγησον ἐκείνων δυσμύθειαν ἀμυρόμην, μήτε τὴν ἐπίπλεσον τῶν θυμύθειαν ἀμειβόμενον.

32 Ἡ γὰρ τῶν εἶναι φίλους ἀληθεστάτης, μὴ οὖς ἐπεινοῦντας ἀπαντὰ τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα, ἀλλὰ οὖς κείσει δικαίαν πάντα πράττειν ἀποδιδάσκοντας, καὶ συνουμύθειον μὲν ὑπὲρ τοῖς χρηστοῦτοῖς, ὑπὲρ συνάξοντας δὲ ὑπὲρ τοῖς ἠκανθίοις. ἔστι γὰρ ὄντως ἀψευδέστατης φιλίας δεκνύσει τεκμήριον.

33 Μὴ μεταβαλέτω σοι τὴν μεγαλόφρονα γνώμην τῆς ὑπὲρ τῆς ταύτης δωασείας ὁ ὄγκος, ἀλλ' ὡς ἐπίκηρον δέτω ἀρχῆν, ἀτρεπῆρον ἔχει τὸν νοῦν ἐν πράγμασι τρεπῆροις, μήτε ἐν ταῖς ἀδυσμύθειαις ἐξυψούμην, μήτε ἐν ταῖς ἀδυσμύθειαις ταπεινόμενον.

ra, ita teterrima patrantibus succense.

Expedire admodum arbitror, effugere prauo
rum contubernia. Qui enim cū hominibus im-
probis semper uersatur, eū uel pati uel discere
malum aliquid necesse est. Qui uero unā cum
bonis degit, uel imitationem honestorū edoce-
tur, uel diminutionem uitiorum condiscit.

Terrarū orbis à deo cū cōcreditum tibi sit re-
gnū, caue ne aliquo utaris ex prauis ad rerū ad-
ministratiōes. Quæ em̄ illi p̄perā fecerint, eorū
rationem reddet deo, q̄ peccandi facultatē ipsis
indulserit. Magna igit̄ & diligentī cū p̄scruta-
tione magistratuū p̄motiones fiant oportet.

Aequale reor esse malū, & inimicorū excan-
descere flagitijs, & amicorū demulceri blanditi-
is. Oportet em̄ utrisq; resistere, nec usq; à deco-
ro discedere: neq; irrationabilē eorū maleuolē-
tiam ulciscēdo, neq; fictitiā horū beneuolentiā

Existima uerissimos amicos, (remunerādo.
nō q̄ laudēt omnia, quę dicant̄ abs te, sed q̄ ni-
hil nō integro iudicio facere cōtendunt. Sic ut
gratulent̄ tibi, si bene: tristent̄ cōtrā, si perperā
dixeris fecerisue. Hi em̄ reuera ab omni fraude
abhorrentis amicitiaē præ se ferunt insignia.

Ne mutet tibi magnanimam mentē, terrenæ
huius potestatis moles, sed ut fragilē fatoq; ob-
noxium regēs principatū, immutabilē habeto
intellectū in reb. mutabilib. nimia neq; lætitia
sublimem te extollēs, neq; mœstitia uilescens.

34 Ὡσὸρ χρυσὸς ἄλλοτε ἄλλοις ὑπὸ τῆς τέχνης μετατυπώμενον, καὶ πρὸς διάφορα κοσμίωμ' εἶδ' ἢ μεταποιούμενον, ὥσὸρ ὅτι διαμύει καὶ τροπῶν ἔχ' ὑπομύει, ὅτ' ἔτι καὶ αὐτὸς ὑκυκλῆσατε βασιλεῦ, ἄλλω δ' ἄλλης ἀμείβωμ' ἀρχῶν, φθάσας δὲ καὶ αὐτῶν πρὸς ἀνωτάτω τιμῶν, ὁ αὐτὸς διαμύεις ἔκ' ἔν' τοῖς αὐτοῖς πρῶταγμασι, ἀναλλοίωτον ἔχωμ' ἔν' ἔσθ' καλῶ τὸ φρόνημα,

35 Νόμιζε τότε βασιλεύειν ἀσφαλῶς, ὅταν ἐκόντων ἀνάσῃς τῶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ ἀκουσίως ὑποταπόμενον, σασιάζει καιροῦ λαβόμενον. τὸ δὲ τοῖς δεσμοῖς τῆς εὐνοίας κρατόμενον, βεβαίαν ἔχει πρὸς τὸ κρατοῦν τῶν ἐντοπίων.

36 Ἴνα τὸ κρατῆται τῆς βασιλείας ποιήσῃς ἀοίδηκτον, ὅσῳ ἔχεις ἢ τῶν ὑποηκόων ἀμαρτανόντων ὀργῶν, ποσάυτῳ ἔχεις καὶ ἢ σαυτῷ πλημμελοῦντ' ἀξίου. ὅσοις γὰρ ἰχὺει τὸν ἔν' ἔξουσία τιλικαῦτη παιδ' εὐειρ, εἰ μὴ λογισμὸς οἰκείῃ δ' αὐτῷ τῷ πλημμελοῦντ' ἑλκυσόμενον.

37 Ὁ μεγάλῃς ἔξουσίας ὑπὸ λαβόμενον, τὸν δευτέρω τῆς ἔξουσίας μιμείδω ἢ δυνάμιμ'. εἰ γὰρ πῶς τῶν εἰκόνα φέρει τῷ ὑπὸ πάντων θεῶν, καὶ διὰ αὐτῷ κατέχει τῶν ὑπὸ πάντων ἀρχῶν, ἔν' τῷ δὲ μάλιστα τὸν θεὸν μιμήσεται, ἔν' μηδὲν ἠγείδαι τῷ ἐλεῖν προτιμώτερον.

38 Ὑπὸ χρυσίον καὶ λίθον τιμιον, τῆς ὑποποιίας τὸν πολυτον ἐαυτοῖς δημοεισώμενον, τὸν καὶ ὧδε κατὰ φράσσονται τῆ ἐλπίδι τῆς μελλούσης ἀφλάσεως, ἕκ' καὶ καταγλυκαίνονται τῆ πείρα τῆς ἐλπιθεΐσης μα-

Sicuti aurū quōuis modo sic, modo aliter ab arte 34
 te transfiguretur, atq; ad uarias ornamentorū
 species transformetur, permanet tamē id quod
 est, nec mutationē patitur. Sic ipse quoq; in-
 clytissime Imperator, licet aliud ex alio per gradus
 obtinueris regimē, puenerisq; ad ipsum supre-
 mū honorē, idē tñ permanes nō in eisdē rebus,
 inalterabilem continens in officio animum.

Existima tūc demū te tuto regnare, cū uolen 35
 tibus imperas hominibus. Quod enim inuito
 animo subijcitur, seditionibus fluctuat capta oc-
 casione. Quod uero uinculis beneuolentiæ regi-
 tur, stabilem seruat erga rectorē obedientiam.

Vt dominiū imperij tui facias decantabile, 36
 quantam habes aduersus subditos peccanteis
 iram, tantam habendam esse tibi aduersus teip-
 sum peccantem censeo. Nemo enim ualet tan-
 ta pollentem potestate corrigere, nisi ratio pro-
 pria, quæ ex ipso peccante moueatur.

Magnā qui potestatē adeptus est, largitorem 37
 potestatis imiteat pro uiribus. Si enim imaginē
 gestat rerū præsidis dei, atq; per ipsum cōtinet
 rerū principatū, in eo maxime imitabit deū, ut
 nō existimet quicq; misericordia preciosius.

Super aurū & lapidē preciosum, beneficen-
 tiæ diuitias nobis ueluti thesaurum reconda-
 mus. Ille nancq; tum in præsentī uita oblectant
 spe futuræ fruitionis, tum in futura dulcedinē
 afferunt, experimento gustuq; speratæ bea-
 titudinis

καριότητι. τὰ δὲ νῦν πρὸς ἡμᾶς ὡς ὄσ' ἔστι πρὸς ἡμᾶς,
μὴ τὸρῶέτω ἡμᾶς.

39 Σπῶδ' ἀλαζέ λαμπροτόρ' αἰς ἀμείβεσθαι δωρεᾶς, ὅς
μετ' ὀνοίας ποιού' τας τὰ πρὸς σου προσεπρόμθη. τὸ
τῷ γὰρ τῷ τρόπῳ, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐπαυξήσεις πλὴν
προθυμίαν, καὶ ὅς πονηρὸς διδράξῃς μεταμαθεῖν τῇ
κακίαν. τὸ γὰρ τῶν αὐτῶν ἀξιῶσθαι ὅς μὴ τὰ αὐτὰ
ποιού' τας, ἀγαν ὄσ' ἰσ' ἀδέμτομ.

40 Τιμιώτατον πάντων ὄσ' ἰσ' ἡ βασιλεία. τότε δὲ μά-
λιστα τοιῶτόν ὄσ' ἰσ' ὅταν ὁ ὄσ' πρὸς κείμην τὸ κρῶ-
τ' ὄσ', μὴ πρὸς αὐθάδειαν ῥέωη, ἀλλὰ πρὸς ὑπείκει-
αν βλέωη, τὸ μὲν ἀπ' ἀνθρώπου, ὡς θηριῶδου ἀκρῆρε
φόμην ὄσ', τὸ δὲ φιλόανθρωπον, ὡς θεοείκελον ἔνδει-
κνύμην ὄσ'.

41 Ἴσως πρὸς τε φίλους ὄσ' ἔχθρους ποιού' τας κρίσεις,
μήτε ποῖς ὀνοῶσι χειρομην ὄσ' ἰσ' πλὴν ὀνοίαν, μήτε
τοῖς δυσμηνέσιμ ἀνδιστάμην ὄσ' ἰσ' ἀπέχθειαν. ἐπει-
δὴ ὄσ' ἰσ' ὄσ' ἰσ' ἀτοπίας, καὶ δικαιοῦν τὸν ἀδικον, εἰ
καὶ φίλος ἰσ' ἀρχῇ, καὶ ἀδικεῖν τὸν δικον, εἰ ὄσ' ἰσ' ἔχθρος
τυγχάνει. τὸ γὰρ κατὸν ἔν' ἀμφοτέρῳ ὄσ' ἰσ' ὄσ' ἰσ' ὄσ' ἰσ'
τοῖς ἔναντίοις ἐνείσκηται.

42 Νοσηχῶς ἀκροῶσθαι δὲ εἰ ὄσ' τῶν πραγμάτων κρι-
τῆς. δυνατὸν γὰρ ὄσ' ἰσ' ἡ τὸ δίκαιον ἐνρεσις, ῥαδὲ
ὡς ἐκφύγουσα ὄσ' μὴ λίαν προσέχοντας. αὐτὸ δὲ καὶ
πλὴν τῶν λεγόντων ἀφ' ἑνὸς δεινότητα, καὶ πλὴν τῶν λε-
γομένων παρ' ἑνὸς πιθανότητα, εἰς τὸ βάθος τῶν νοση-
μάτων ἰσ' ἐμβάλλωσιμ, ὅπως ἀνιμῆσονται τὸ παρ'
αὐτῶν ζητῶμενον, ὄσ' διπλῶν ἀμαρτίαν ἐκφύξοντες,
μήτε αὐτοὶ τὸ καλὸν προσιδόντες, μήτε ἄλλοις ὄσ' ἰσ'
ὄσ' ἰσ'

titudinīs, q̄ uero nūc circa nos apparent, tanq̄
nihil ad nos pertinētia, ne nos nimiū allecētent.

Da operā ut eos splendidiorib. demerearis re 39
munerationib. qui cū beneuolentiā capeſſunt,
quæ mandant̄ abs te. Hoc em̄ pacto & bonorū
augebis alacritatem, & malos docebis ut dedi-
ſcant malitiā. Eisdē enim cenſeri dignos, qui
non eadem faciunt, nimis nefarium eſt.

Precioſiſſimū omniū eſt imperiū. Tunc uero 40
uel maxime huiuſcemodi eſt, quū hāc q̄ circun-
datus eſt poteſtatē, nō ad pertinacē & temera-
riam ſæuitiā, p̄penſus ſit, ſed ad æquitatē reſpi-
ciat: inclementiā, ut ferinam auerſando: hu-
manitatem, ut deo ſimilem præ ſe ferendo.

Aequa lance tā ad amicos q̄ ad inimicos uer 41
gēs iudicādī mun9 obito, neq̄ bene ſentientib.
de te gratificās ob bñuolentiā, neq̄ maleuolis
reſiſtēs p̄pter inimicitias: qm̄ eiufdē eſt abſurdi-
tatis, & ſecundū iniqua petentē dare litē, etſi ſit
amicus, & iniuriā iuſto inferre, etſi ſit inimic9,
malū em̄ utrobicq̄ ſimile eſt tametſi in cōtrarijs

Intēta mēte auſcultare debēt rerū (inueniāt. 42
iudices. Difficilis nanq̄ captu eſt iuſti inuētio,
facileq̄ effugere ſolet nō admodū attēdenteis.
q̄d ſi p̄termiſſa dicētū eloquētia, dictorūq̄ ne-
glec̄ta ueriſimilitudine, ad penitiſſimā intentio-
num p̄funditatē penetrauerint, ſic demū hauri-
ent, q̄d ab ipsis quærit̄, geminiq̄ inſontes erūt
delicti, neq̄ ipſi honeſtū prodendo, neq̄ alijs id
ut

δραῦ συγχωροῦτόν.

43 Ἰσκέιδμα τοῖς ἄστροις αὐτὴν ἔκτισεν τὰ καρδιάματα, ὅσπερ ἴδωτε νικήσεις τὴν τῶν θεῶν ἀγαθότητα. ὅσπερ γὰρ αὐτὸς τις προσγένηκε θεῶν ἐκ τῶν αὐτῶν, τὰ αὐτῶν προσφέρει αὐτοῖς. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ὑποβλήσασθαι τὴν ἡλιακὴν σκιάν, πρὸ λαμβάνουσιν αἰεὶ καὶ τὴν λυγρὴν ἐπειγόμενον. ὅτως ὁ δὲ τὴν ἀνευρόβλητον τῶν θεῶν χρηστότητα πᾶσι δούποιαις ὑποβλήσονται ἄνθρωποι.

44 Ἀδελφὸν ἀγαπητόν ὅστις τῆς δουποιίας ὁ πλουτοῦτος. γὰρ τῶν δίδου γὰρ λαμβάνεται, καὶ γὰρ τῶν σκερπίζει σωάγεται. ἴσχυρὸν ἔχω γὰρ τῆς ψυχῆς σου πλουσιόδωρε βασιλεῦ, δίδου πᾶσι δαψιλῶς τοῖς ἀποδοῦναι παρὰ σοῦ. ἀπειροπλασίας γὰρ ἔξῃς τὰς ὑπὲρ τῶν ἀμοιβῶν, ὅταν ἔλθῃ ὁ κριτὴς ἐπὶ τῶν ὀργῶν ἀντιδόσεως.

45 Νόημα τῶν θεῶν τὴν βασιλείαν λαβών, μίμησαι αὐτὸν διὰ τῶν ἀγαθῶν. ὅτι τῶν ἐν ποιῆσαι δωαμενῶν ἐργῶν, ἀλλ' ὁ τῶν ἐν παθεῖν δεομενῶν. τὸ γὰρ ἐπιμορ τῆς τῶν χρημάτων δαψιλείας ἀνεμπόδιστον ὅστις πρὸς τὰς τῶν πνευμάτων δουποιίας.

46 Ὡς πρὸς ὀφθαλμὸς ἐν ὀφθαλμῷ σώματι, ὅτω βασιλεὺς τῶν κόσμων γίνεσθαι, ὑπὸ τῶν θεῶν δεδωμένον εἰς σωτηρίαν τῶν συμφερόντων. καὶ οὐκ αὐτὸν, ὡς οἰκείων μελῶν, ὅτω πάντων ἀνθρώπων προνοεῖν, ἵνα προκόψωσιν ἐν καλοῖς, καὶ μὴ προκόψωσιν ἐν κακοῖς.

47 Ἀσφαλεσάτω ἡ γὰρ ἐπὶ σωτηρίας σου φυλακῆ, τὸ μηδέποτε τινα τῶν ὑψηλῶν ἀδικεῖν. ὁ γὰρ τινα μὴ ἀδικῶν, δὲ ὑφορᾶται τινά. εἰ δὲ τὸ μὴ ἀδικεῖν ἀσφαλῆσαν

ut committant concedendo.

Aequalia numero syderibus etsi ædideris bona opera, nō tamen ob id superabis dei bonitatem. Quæcunq; em̄ quispiã obtulerit deo, sua ipsi offeret ex suis. Et sicuti transilire uel antere nulli datur suam in sole umbrã, præuenientē semper uel nimis properantē, ita insuperabilē dei bonitatē nulli bonis operibus homines ex-

Inexhaustæ sunt beneficentiæ (cedent. 44) opes. Nam largiendo acquiruntur, & dissipando colliguntur. Has tuo insitas animo habens munificentissime Imperator, largire omnibus affatim petentibus abs te. Infiniticuplas enim pro suis habebis remunerations, quum tempus reddendi uicem uenerit.

Nutu dei regnū adeptus imitare eū bonis operibus, q̄a inter eorū numerū natus es, beneficio q̄ afficere possūt, nō qui affici postulāt. paratæ enim rerū copię nullū impedimētū esse potest, quo minus cōferantur in pauperes beneficia.

Sicut oculus innatus est corpori, ita Imperator mundo adaptatus est, à deo datus pro administratione eorum quæ usui sunt. Oportet igitur eū omnibus hominib. quasi proprijs membris prospicere, ut proficiāt in bonis, neu malo-

Tutissimã ar- (rum offensaculo illidantur. 47) bitrare salutis tuæ custodiam, nulla quenq; ex subditis afficere iniuria: q̄ em̄ offendit neminē, suspicioni habet neminem, q̄ si nulla quenq; afficere

λειαν προξυνοί, τὸ ὑδρμετὲρ πολλῶ πλέου. τὸ ἀσφα-
λὲς γὰρ δίδωσι, καὶ τὸ προσφιλὲς ὁ προσδίδωσι.

48 *ὡς ἡ
ἐπιφανής.*
Γίνε τοῖς ὑπηκόοις δυσεβέσατε βασιλῶ, καὶ φοβε-
ρὸς δεῖα τὴν ὑδροχλῶ τῆς ἀξυσίας, καὶ ποθενὸς δεῖα
τὴν παροχλῶ τῆς οὐποιίας. μήτε τὸ φόβου καταφρο-
νῶν δεῖα τὸν πόθου, μήτε τὸ πόθου πῶραμελῶν δεῖα τὸν
φόβου. ἀλλὰ τὸ ἠμῶν ἔχω ἀκαταφρόνητον, καὶ τὸ
ὑκαταφρόνητον ἔχω ἀνῆμῶν.

49 Ἄ τοῖς ὑπηκόοις νομοθετεῖς δεῖα τῶν λόγων, ταῦτα
προλαβῶν ὑπέδειξας δεῖα τῶν ὄρων. ἵνα τοῖς λόγοις
οἷς πείθεις, καὶ χησὸς σωμαγωνίζηται βίῳ. ὅτω γὰρ
ὑδρόκιμον ἀφφανῆσθαι τὸ κερὰτῳ, καὶ λέγων πρακτι-
κῶς, καὶ πράττων λογικῶς.

50 Πλέον ἀγάπα βασιλῶ γαλιώτατε, τοῦ λαμβά-
νειν παρὰ τοῦ χέριτας ἱκετεύοντας, ἢ πῶρ τοῦ ἀποδῶ-
ζοντας δωρεῶς σοι προσφῶν. τοῖς μὲν γὰρ ὀφειλέ-
της ἀμειβῆς καδίσασαι. οἱ δ' ἔ σοι τὸν θεοῦ ὀφειλέτω
ποιῶσι τὸν οἰκειῶν τὰ εἰς αὐτοῦ γινόμενα, καὶ ἀμφ-
βόμενον ἀγαθαῖς ἀντιδῶσει τὸν φιλόθεον, ἢ φιλάν-
θρωπὸν σου σὺ πῶν.

51 Ἡλίου μὲν ὄρον ὅτι, τὸ καταλάμπειν ταῖς ἀκτι-
σι τὴν λιτίσι. ἀνακτῳ δὲ ἀρετῆ, τὸ ἐλεῖν τοῖς δεο-
μῶν. κακείνου δὲ φανώτορῳ, ὁ δυσεβῆς βασι-
λεὺς. ὁ μὲν γὰρ ὑποχωρεῖ τῆ δεσποχῆ τῆς νυκτός. ὁ
δὲ οὐ παραχωρεῖ τῆ σωμαπαγῆ τῶν κακῶν, ἀλλὰ
τῶ φωτὶ τῆς ἀληθείας ἀξέλεγχαι τὰ κερὰτὰ τῆς ἀ-
δικίας.

52 Τὸς μὲν πῶ σου βασιλεῖς ἢ ἀρχὴ κατενόσησε,
σὺ δὲ ταύτω κερὰτισε, φαιδρότοραν ἐποίησας, ἡμερο

afficere iniuria tutelā cōciliat, lōge bñficijs col-
latis magis id p̄stabit. Nā ut tutelā exhibet, ita

Esto subditis, piētissime (charitatē nō prodit. 48
Imperator, & formidabilis ob excellentiā pote-
statis, & amabilis ob largitionē bñficētię. Neq̄
formidinē cōtemnēs, p̄pter amorē, nec itē amo-
rem negligēs ob formidinē. Sed tam mansuetu-
dinē p̄ te ferēs haud asp̄nabilē, q̄ nimīā & asp̄-
nabilē familiaritatē immīti seueritate castigās.

Quę subditis uerbo quasi lege p̄scribis, hęc 49
tu p̄ueniēs re ipsa p̄stitisti, ut uerbis, quib.
p̄suades, integra quoq̄ uita adstipulet̄. sic em̄
cōmendabile tuū asseuerabis imperiū, si & ra-
tiōeris nō sine opere, & opereris nō sine rōne.

Eos plus ama serenissime Imperator, accipere 50
abs te bñficia qui supplicāt, q̄ tibi q̄ cōtendunt
offerre munera. His em̄ debitor referēdi gratiā
efficeris, illi uero deū dant tibi uadē, uēdicantē
sibi, p̄tinereq̄ ad se putantē, quęcūq̄ erga sup-
plices cōtuleris, & remunerantē bonis retribu-
tionib. tuā tam piā, q̄ perhumanā intentionē.

Solis p̄fecto partes sunt, illustrare radijs orbē. 51
Principis uero uirtus est egenorū misereri. Por-
rò n̄s clarior est Impator, q̄ pius est. Ille nāq̄ ce-
dit succedenti nocti, hic aut̄ rapacitati prauorū
nō cōcedit indulgetiue q̄cūq̄, sed lumine uerita-

Priores quidē (tis, iniquitatis occulta coarguit. 52
te Impatores principatus adornauit. Tu uero
eū p̄stāissime, illustriorē reddidisti, māsuetu-
dine

τητι λιρνῶν ἐπὶ ἄρσιος τὸν ὄγκον, ἢ χρηστότητι νικῶν
 τῶν προσιόντων σοι τὸν φόβον. ὅθεν ἔθελ' λιμνῆι τῆς σῆς
 γαλιωότητι ὅτι πάντες προσορμῶσιν οἱ ἐλέους δέομε
 νοι, καὶ τῶν κυματῶν ἐπὶ τρυφίας ἀπαλαττόμενοι, ὕ-
 χαισθεῖς ὑμῶν σοι ἀναπέμψωσι.

53 Ὅσον τῆ δωραθεία πάντων ὑποδρανεῖς, ποσῦτον
 καὶ τοῖς ὄργοις ὑποδραμῶσιν ἀγωνίζου. ἀναλογῶσα
 γὰρ ἔθελ' μεγέθει τῆς δωραθείας τὴν ὄργασίαν τῶν κα-
 λῶν ἀπαιτεῖσθαι προσδύκην. ἵνα τοίνυν παρὰ θεοῦ
 ἀνακηρυχθῆς, μετὰ τῷ σεφάνου τῆς ἀηθῆτου βασι-
 λείας, λιπῆσαι καὶ τὸ σέμμα τῆς τῶν τρυφῶν εὐ-
 ποιίας.

54 Σκέψου πρὸς ὑπὸ τῆς ἀθέλεις, ἵνα προσάτῃς ἐμ-
 φρόνως ἀθέμεις. ἑνὸς γὰρ τῆς γλώττης ὄργα-
νον, καὶ μέγιστον πρὸς τοῖς ἀμελοῦσι κινδυνον. εἰ δὲ
ἔθυσεν ἡ λογισμὸς ὡς μουσικῶν ὑψήσεις αὐτῶν, τὸ
παναρμόνιον ἐπὶ ἀρετῆ ἀνακρῶσεται μέλος.

55 Ὁξυὸν μὲν εἶναι χρὴ πρὸς πάντα τὸν ἀνακτα, καὶ
 μαλιστα πρὸς τὰς κείσεις τῶν δουλοδῶν πραγματῶν,
 βραδύου δὲ λίσαν εἰς ὄργων ὑπὸ δεικνυῶν. ἐπειδὴ γὰρ
 τὸ πάντι ἀόργητον ἕκαστα φρόνητον, καὶ θυμούδω
 μετείως, καὶ μὴ θυμούδω. τὸ μὲν, ἵνα τῶν φάσεων
 τὰς ὄρμας ἀνασέλη. τὸ δὲ, ἵνα τὰς ἀφορμας τῶν χρυ-
 σῶν ἀνιχνύη.

56 Ἐν ἔθελ' ἀκείβει τῆς καρδίας σου βουλοῦσθαι, ὑπὸ
 μελῶς κατανόει τῶν σωόντων σοι τῶν τρόπων. ἵνα γι-
 νώσκῃς ἀκείβει καὶ τῶν ἐν ἀγαθῇ θόρατῶν ὄντων,
 καὶ τῶν ἐν ἀπάτῃ κολακῶντων. πολλοὶ γὰρ εὐνοεῖν
 ὑποκρινόμενοι, μεγάλα τοὺς πειθύνοντας κατα-
 βλά-

ἔθελ'

ἀγαθῆ
 ἀγαθῆ

dine tēperans diluēs q̄ austerā potestatis molē,
bonitateq̄ uincēs adeuntiū te formidinē. Qua
propter tuę serenitatis portū subeunt omnes, q̄
miseriordia indigent. Fluctibusq̄ paupertatis
liberati, gratiarū actores hymnos ad te mīssitāt

Quantū potestate cæteris antecellis, tantū fa⁵³
ctis etiā emicare ante alios enitere. Persuasissi-
mum em̄ habe, eam abs te postulari honestorū
operationē, quæ magnitudinī uiriū p̄portione
respōdeat. ut igit̄ à deo quasi p̄ p̄conē uictor
declareris, corona iuicti impij tuo capiti impo-
sita, coronā etiā ex p̄merēdis paup̄ib. acq̄rito.

Contemplator bene prius q̄ mādes quæ fieri⁵⁴
uelis. Sic fiet ut semp̄ prudenter iubeas quę fas
est. Lubricū em̄ est instrumentū linguę, maxi-
mūq̄ affert negligentib. periculū, q̄ si piū intel-
lectū ueluti musicū illi p̄feceris, oībus harmo-
niæ numeris concinnatū modulabit̄ melos.

Acutū quidē esse oportet principē cū in alijs,⁵⁵
tū uel maxime in afferēdo de reb9 difficillimis
iudicio, lentū autē ad irascendū. Et qm̄ oīmoda
irę absētia asp̄nabilis ē, & irascať mediocriter,
& nō irascať oportet. Illud ut prauorū impetū
cōprimat; hoc ut p̄pensiōes bonorū p̄uestiget.

In exquisita tuī cordis curia diligenter perspi⁵⁶
cito cōuersantiū tecū mores, ut pernoscas exa-
mullim, & quos charitas te colere compellit, &
qui tibi per fraudē adulant̄. Pleriq̄ enim bene-
uolentiā simulantes, magno credentibus detri-

βλαψουσι.

- 57 Λόγον ἀκούσας ὠφελῆσαι δυνάμενον, μὴ μόνον ἀκοῆ ἴσχυρ, ἀλλὰ καὶ πράξει διαδέχου, ὅτι γὰρ τὸ τοῦ βασιλέως ἀγλαίετο κέραιον, ὅταν ἢ παρ' ἑαυτοῦ τὰ δέοντα σωροῦ, ἢ παρ' ἄλλου ἐυρεθῆντα, μηδραμῶς παρορῶ, ἀλλὰ κινδάνει μὲν ἀνεπαιχυῶτως, ὑπὲρ τελεῖ δὲ ἀντιπρόθετως.
- 58 Ἀκρόπολις μὲν ἀκρηθῆναι τείχεσιν ἠσφαλισμένη κατὰ φρονεῖ τῶν πολιορκούντων αὐτὴν πολεμίων, ἢ δύσεβης δὲ βασιλεία ὑμῶν, ἐλεημοσυνῶν τετειχισμένη, καὶ προσδουχῶν πόδι πυργυμνῶν, ἀκρηθῆναι γίνεται τοῖς τῶν ἐχθρῶν βέλουσιν, ἀοίδιμα κατ' αὐτῶν ἐγείρουσα τρόπαια.
- 59 Χρηῆσαι δέοντως τῇ κάτω βασιλείᾳ, ἵνα κλίμαξ σοι γνήηται τῆς ἄνω δύσεβίας. οἱ γὰρ ταύτῃ κλιμῶς διοικοῦντο, μετὰ ταύτης κλιμῆς ἀξιοῦνται. ταύτῃ δὲ διοικοῦσι κλιμῶς, οἱ πατεῖον τοῖς ἀρχομένοις ὑπὲρ δεικνύοντο πόδον, καὶ ἀρχιῶν παρ' αὐτῶν ἀντιλαμβάνοντο φόβον ἀπειλῶν μὲν τὰ πταίσματα προαναπέλλοντο, τιμωρίας δὲ πείραν αὐτοῖς ἔπρόσθεντο.
- 60 Ἰματιον ἀταλαίωτόν ἐστι τὸ τῆς δύσειας πόδι βόλαου. καὶ ἀδιάφορον σοὶ ἢ πρὸς αὐτὸ πρῆνται σοργῆ. Δεῖ οὖν τὸν βουλόμενον δύσεβῶς βασιλεύειν, τοῖς τοῖς γνῶμασι τὴν ψυχὴν καλωπίζειν. Οὐλοπτοχίας γὰρ ἠμῶν κλιμῶν πορφύραν, καὶ ἔρανίου βασιλείας καταξιοῦται.
- 61 Σκῆπτρον βασιλείας παρὰ θεοῦ δεξάμενον, σκέπτου πῶς ἀρέσει τῷ ταύτῃ σοι δεδωκότι, καὶ ὡς πάντων

mento sunt.

Sermonem cū audis iuuare ualentem ne auri 57
bus modo, uerū opere etiā excipito. sic em̄ Im-
peratoris exornat̄ decoraturq; dominiū, quum
uel ex se considerat quorū indiget usus, uel ab
alio reperta non despicit, sed tum discit sine ue-
recundia, tum exequitur sine cunctatione.

Arx quidē indepopulabilibus muris muni- 58
ta contemnit obsidenteis se hostes. Piū autē ue-
strum imperiū quū & liberalitate erga miseros
ueluti muro cinctū, & precū turribus corrobo-
ratū sit, inuictū nullisq; hostiū telis peruiū fit,
preclara & celebria cōtra eos erigēs trophæa.

Vtere ut oportet regno hoc inferiore, ut scala 59
tibi fiat superioris claritatis, Qui enim hanc re-
cte gubernāt, illa quoq; postmodū digni cēsen-
tur. Hanc autē recte gubernant, qui paternam
subditis ostendunt charitatem, & principi debi-
tum ab ipsis recipiūt timorem. Itaq; minis qui-
dem uitia compescunt. Supplicij autē sensum
ipsis neūquam infligent.

Vestimentum inuetustabile est, beneficentię 60
amictus. Et incorrupta stola est, charitas erga
pauperes. Eū igit̄ oportet q̄ pie regnare uult,
taliū indumentorū pulchritudine animā exor-
nare. Amoris em̄ in egenos q̄ indutus est pur-
puram, cœlestis quoq; regni compos efficitur. 61

Scep̄trū imperij quū à deo suscepis, cogitato
quib; nā modis placebis, q̄ id tibi dedit, quoq;

y 2 omnibus

πάντων ἀνθρώπων ὑπὸ αὐτῷ προσημαθῆς, πλείον πάντων ἐπέγου καταγράφειν αὐτόν. ὅσων δὲ γόρας ἠγείται μέγιστον, ἂν ὡς αὐτὸν ὅς ὑπὸ αὐτῷ διαπλασθῆντας ὀρέας, καὶ ὡς χρωρ καταβολῶ τὰς ὑπομίας πληροῖς.

62 Τρέχει μὲν εἰς τὴν ἄνω βοήθειαν πᾶς ἀνθρώπος ὀφείλει, ὁ σωτηρίας γλιχόμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ πρὸ πάντων, ὡς μεριμνῶν ὑπὲρ πάντων. ὑπὸ τῷ θεῷ γὰρ φυλαττόμενος, καὶ ὅς πολέμους καταγωνίζεται γηναίως, ἔτι ὅς οἰκείους κατασφαλίζει ἀποδραίως.

63 Ο μὲν θεὸς ἔδιδνος δίδεται, ὁ βασιλεὺς δὲ μόνος θεῷ. μιμοῦ τοίνυν τὸν ἔδιδνος δέομενον. καὶ διαφιλοθύου τοῖς ἀετῶσι τὸν ἔλεον, μὴ ἀκροβολογούμενος πόλι ὅς σους οἰκέτας, ἀλλὰ πᾶσι παρέχω τὰς πρὸς τὸ ζῶν αὐτήσεις. πολὺ γὰρ ἰρεῖθρον ὅτι δὲ ὅς ἀξίους ἐλεῖθ καὶ ὅς ἀναξίους, ἢ ὅς ἀξίους ἀκροβείν δὲ ὅς ἀναξίους.

64 Συγγνώμην αὐτῷ μὲν ἁμαρτημάτων, συγγίνωσκε καὶ αὐτὸς τοῖς εἰς σὲ πλημμελούσι, ὅτι ἀφέσει ἀντιδίδεται ἀφοδῆς. καὶ τῇ πρὸς ὅς ὁμοδύλους, ἡμῶν καταλλαγῆ, ἢ πρὸς θεοῦ Ουλίας καὶ οἰκείωσης.

65 Δεί τὸν ἀμέμπτως ἀνώσειν ὅς πρὸς ἀκούτα, καὶ τὰς τῶν ἐξωθεν ἀδουξίας φυλαττόμεθα, καὶ ἑαυτὸν πρὸ ἐκείνων ἀεχμύεθα, ἵνα καὶ τῷ φανδρῶς ἁμαρτάνειν δι' ἐκείνους ἀπέχνηται, καὶ τῷ κατ' ἰδίαν πλημμελεῖν ὑφ' ἑαυτῷ κωλύηται. εἰ γὰρ οἱ ὑπὸ ἡμῶν ἀδουξ ἀξιοὶ φαίνονται, πολλῶ πλείον ὁ βασιλεὺς ἀξίος τὰς τῶν γίνετα.

66 Ἰδιώτα μὲν εἶν κακίαν φημί, τὸ πρῶθην φαῦλα
καὶ

omnibus hominibus ab eo sis prælatus, magis omnibus eum honestare festina. Porro id ipse honestamentum arbitratur maximum, si quasi te factos à se tuearis, atq; ut debiti exolutione, benefaciendi munus adimpleas.

Recurrere ad supnū auxiliū cū homo quiuis debet, salutē qui expetat, tum ante omneis Imperator, utpote qui pro omnibus sollicitus est: quū enim à deo custodiāt, tam hostes generosa manu debellat, q̄ suos sedulo communit.

Deus nulla re indiget, Impator solo deo. Imitare igit nullius indigū, petentibusq; fac uberē misericordię copiā, nō exacta et ad uiuū refecāte rē rōne ipensarū tuū erga famulatū utēs, sed omniū de sustinēda uita petitionib. satisfaciēs. Lōge em̄ satius est merito dignorū etiā indignis misereri, q̄ indignorū uitio dignos ijs defrauda

Veniā quū delictorū tuorū (re que merēt. petas, ipse q̄ te offendētib. ignosce, qm̄ remissioni retribuit remissio, nostręq; cū cōseruis nostris recōciliationi, dei amicitia & familiaritas.

Qui inculpabiliter principē agere studet, cū notas cauere debet, quæ forinsecus inuruntur, tū seipsum ante alios uerecundari: ut & aperte delinquere abstineat ppter alios, & à seipso cohibeat, quo min⁹ priuata seorsū flagitia cōmittat. Si em̄ ex subditis sunt, q̄ reuerētia digni habentur, multo magis ea dignus Imperator effi-

Priuati uitiū esse assero, patrare praua (citur.

καὶ κολάσεως ἄξια. ἀρχόντες δὲ πονηρίαν, τὸ μὴ ποιεῖν τὰ καλὰ καὶ σωτηρίας πρόσχημα. ὃ γὰρ ἢ τῶν κακῶν ἀρχὴ δικαιοὶ τὸν κραυῶντα, ἀλλ' ἢ τῶν καλῶν παροχὴ σεφανοῖ τὸν τοιοῦτον. μὴ μόνον τοίνυν πονηρίας ἀπέχεσθαι λογιζέσθω, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης ἀντέχεσθαι πονηρίας.

67 Αξιομάτῳ λαμπρότητας ὃ δύσσωεῖται ὁ θάνατος. καὶ πάντων γὰρ ὑπὲρβάλλει οὗτος παμφάγος αὐτοὺς ὀδύνας. ὁνοῦντες πρὸ τῆς ἐκείνου ἀπαραιτήτου παρουσίας, μεταδῶμεν εἰς οὐρανὸν τὴν τῶν χρημάτων περιουσίαν. ὁδοὶ γὰρ ἃ εἰς κόσμου σωῶνται, ἐκείσε ἀκροδημίας ἀπάγει, ἀλλὰ πάντα καταλιπὼν ὑπὲρ γῆς, γυμνὸς λογοδετεῖται τὸν βίον αὐτοῦ.

68 Κύριος μὲν πάντων ὄστιν ὁ βασιλεὺς, δῶλος δὲ μετὰ πάντων ὑπάρχει δεῦ. τότε δὲ μάλιστα κληθήσεται κύριος, ὅταν αὐτὸς ἐαυτοῦ δεσπόζη, ἐπὶ ταῖς ἀπόλοις ἡδοναῖς μὴ δ' εὐδύη, ἀλλὰ σύμμαχον ἔχων τὸν ὕσεβῆ λογισμόν, τὸν ἀνήτητον αὐτοκράτορα τῶν ἀλόγων παθῶν, οὗτος πανδραμάτορας ὄρωτας τῆς πανοπλίας τῆς σωφροσύνης καταγωνίζεται.

69 Οἱ τρόποι αἰσκιὰς τῶν σώμασι ἐπονταί, ὅπως αἰσκιὰ ἀμαρτῖαι ταῖς ψυχαῖς ἀκολουθεῖσι, ἵνα γὰρ τὰς πράξεις ἐξεικονίζουσι. δεῖ οὖν ὅτι ἐστὶν ἡμῶν τῆς κείσε ἀγνῆσθαι. αὐτὰ γὰρ ἐκείσε καταμαρτυρήσει τὰ πρᾶγματα, ὃ φωνῶν ἀφίγνται, ἀλλὰ ποιαῦτα φανῆνται, οἷα παρ' ἡμῶν ἐπράχθησαν.

70 Νηὸς πονηροσύνης μιμεῖται διάβασιν ἢ βραχυτελής τῶν παρόντων βίος καταστάσις, ἡμᾶς οὖν αὐτῆς πλωπῆρας λαυθάνουσα, καὶ καταμικρὸν πρᾶσύνουσα δρόμον

supplicioq; digna: principis uero culpam, nō fa-
cere quæ honesta sunt, salutemq; pariunt: neq;
enim malorū abstinentia iustificat potentem,
sed bonorū æditio coronat eundem. Ne igitur
malitia dūtaxat abstinere cogitet, sed iustitiam
etiam capeffere contendat.

Dignitatum splendores mors haud reformi- 67
dat, omnibus em̄ uoraces suos dentes infligit.
Ergo ante illius ineluctabilem aduentū, opum
copiam transportemus in cœlum. Nemo enim
quæ colligit in mundo, illuc profectus abducit,
sed omnib. in terra derelictis, nudus de uita sua

Imperator ut est omniū do- (reddit rationē. 68
minus, ita cū omnibus dei seruus existit. Tum
igitur demū uocabitur dominus, quū ipse sibi
dominari, nec illicitis uoluptatib9 famulari pa-
tietur. Tum adiutricem piam rationē assumēs,
inuictam scilicet imperatricem animi, pertur-
bationum rationis expertium in domitas cupi-
ditates armatura castimonix debellabit.

Quemmodū umbræ corpora sectant̄, sic ani- 69
mas flagitia comitant̄, euidenti effigie actiōes
exprimentia, ideo non datur in iudicio negare.
Ipsa enim uniuscuiusq; opera obtestabuntur,
haud sanè uocē emittēdo, sed talia prorsus sese
representando, qualia iam à nobis patrata sint.

Nauis per mare cōmeantis imitatur transitū 70
cōpēdiosa presentis uite cōditio, qua sanè nos
nautas fallēs suos, & pedetētim cūctātī raptās

δρόμου, καὶ πρὸς ἴδιον ἑκάστω παραπέμψασα τέλος,
εἰ ποῖναι ταῦθ' ὅτως ἔχει, παραδράμωμεν τὰ παρα-
τρέχοντα τῷ κόσμῳ πράγματα, καὶ προσδράμωμεν
τοῖς εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων μνήσιν.

71 Ο βαρὺς καὶ ὑπόφορος ἄνθρωπος, μὴ ὡς ταῦ-
ρος ὑψικόρως ἐπαυρεῖται, ἀλλ' ἔγνωσέν τῃς σαρκὸς
τῶν ὑπόστασιν, καὶ παύεται τῆς καρδίας τῆς ἐπαρσιν.
εἰ γὰρ καὶ γέγονεν ἀρχὴν ὑδὶ γῆς, μὴ ἀγνοεῖτω ὑπαρ-
χὴν ἐκ τῆς γῆς, ἀλλ' ἕως ὑδὶ θρόνον ἀναβαίνων, εἰ εἰς
αὐτὸν μετὰ χρόνον καταβαίνων.

72 Σπούδιαζε διαπαντός ἀκήτητε βασιλεῦ. εἰ ὡσπερ
οἱ τὰς λιμάκας ἀναβαίνειν ἀρξάμενοι, εἰ πρότερον
ἴσανται τῆς ὑδὶ τὰ ἄνω φορᾶς πείρ ἂν εἰ ἀκρας ἐθέ-
κωνται βαθυμύδης, ὅτω καὶ αὐτὸς ἔχου τῆς τῶν καλῶν
ἀναβάσεως, ὅπως αὐτὸς καὶ τῆς ἄνω βασιλείας ἀκλάυ-
σειας, ἢ μοι παρασχοι χειρὸς μετὰ εἰ ὁμοζύγῳ, ὁ βα-
σιλεὺς τῶν βασιλεύοντων, καὶ βασιλευμένων, εἰς αἰῶ-
νας αἰῶνας, ἀμὴν.

Τ Ε Λ Ο Σ .

ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΟΡΚΟΣ

Ὅμνυμι ἀπόλλωνα ἱητρόν, καὶ ἄσκληπιόν, καὶ
ὑγείην, καὶ πανάκειαν, καὶ θεοὺς πάντας τε
καὶ πάσας ἰσορᾶς ποιούμεν ὡς τελεῖς ποιήσειμ ἢ
διώαμεν καὶ λείσιν ἐμὸν ὄρκον τόμδε, καὶ ξυγγραφῶν
τήμδε. ἢ γήσασθαι δὲ τὸν διδασκάντα μὲ τῶν τέχνων
ταύτων ἴσα καὶ γγέτμοι ἐμοῖσι, καὶ βίῳ κρινώσασθαι,
καὶ χρεῶν χρηρίζοντι μετὰ δόσιν ποιήσασθαι, καὶ γγίθαι
τὰ

curfu, tandem ad suum cuiusq; exitum perdu-
cit. Si igitur hæc ita se habent, prætercurramus
præcurrētia mundi negocia, adcurramusq; his
quæ ad secula seculorum permanent.

Fastosus & superciliosus homo, ne ut taurus ⁷¹
alticornis eleuet, sed animaduertēs carnis subsi-
stentiā, sedare debet cordis tumorē. Nā etsi fa-
ctus est princeps in terra, ne tamen ignoret sese
ortū ex terra, quū ex puluere ad soliū conscen-
dere, atq; in puluerē tandē descendere possit.

Studeto semper inuictissime Imperator: & si ⁷²
cuti scalas qui scandunt, nō prius desistunt, aut
ad superiora ferri desinūt, quàm ad supremum
perueniant gradum: ita tu quoq; iugiter hone-
storum ascensum continuato. Sic fiet ut cœle-
stis quoq; regni fructum aliquando percipias,
quod utinam & tibi tribuat & cōiugi Christus
rex omnium & qui regnant & qui regnantur
in secula Amen. FINIS.

TEstor Apollinem medicū, & Aesculapiū
Hygiamq; & Panaceam Aesculapij filios,
& deos ac deas omneis: me, quantū in me erit,
& quantū ingeniū meū ualebit, hæc omnia ob-
seruaturū que hoc iureiurando, atq; ijs tabellis
cōtinent, Tributurū me præceptorī meo à quo
hanc artem edoctus sum, nō minus q̄ parentī,
à quo sum genitus, Vitam cū eo cōmunicatu-
rum: res omneis quas illi necessarias esse intel-
ligam, pro uirib9 meis ministraturū, Progeniē

τὸ δὲ ἐνωτέον ἀδελφοῖς ἴσῳ ὑπὸ κενεῖν ἄρῆσθαι, καὶ δὲ
 δάξαι τὴν τέχνην ταύτην ἡ χηρίζωσι ἄνδρ' ἑμοῦ
 καὶ ξυγγραφῆς. παραγγελίης τε, καὶ ἀκρόησι, καὶ
 τῆς λοιπῆς ἀπάσης μαθήσει μετὰ δόσει ποιήσασθαι
 ἡοῖσι τε ἑμοῖσι καὶ τὸ ἐμὲ διδάξαντος, καὶ μαθηταῖς
 συγγεγραμμένοις τε καὶ ὠρκισμένοις νόμῳ ἰητρικῷ,
 ἄλλω δὲ οὐδ' ἔνι. δαιτήμασι τε χρῆσομαι ἐπὶ ὠφελείῃ
 καμνόντων κατὰ δύναμιν καὶ κείσιν ἐμῷ, ὑπὸ δὲ ἡλῆσι
 δὲ καὶ ἀδικίῃ εἴρξειν. ὃ δ' ὄσω δὲ ὃ δ' ἔνι φάρμακον ἀπὸ
 θεῶν θανάσιμον. ὃ δὲ ὑφ' ἡγήσομαι συμβουλίῳ τοῖσιν
 δε. ὁμοίως δὲ ὃ δὲ γυναικί περὶ φθοροῦ δώσω. ἀ-
 γνῶς δὲ καὶ ὁσίως δαιτηρήσω βίον τὸν ἐμὸν ἢ τέχνην
 τὴν ἐμῷ. ὃ τε μέω δὲ ὃ δὲ μὴ λιθιδντας. ἐκχωρήσω
 δὲ ὄργασι ἀνδράσι πρὸς τῆς δε. εἰς οἰκίας δὲ
 ὁκότας ἀν' ὄσῳ, ὄσῳ ἐλδύσομαι ἐπὶ ὠφελείῃ καμνόντων
 ἐκτός ἐωμ πάσης ἀδικίης ἐκουσίης, καὶ φθορείης τῆς τε
 ἄλλης, καὶ ἀφροδισίων ὄργων. ἐπὶ τε γυναικείων σω-
 μάτων καὶ ἀνδρείων ἐλδύθρων τε καὶ δόλων ἄσ' ἄν
 ἔνι θοραπείῃ ἢ ἰδῶ ἢ ἀκούσω ἢ καὶ ἄνδρ' ὄσῳ
 ἢ βίον ἀνθρώπων, ἃ μὴ χρῆ ποτε ἐκλαλέεσθαι ἔξω,
 σιγήσομαι, ἄρῆστα ἢ γδύμενοι εἶναι τὰ ποιαῦτα. ὄρ-
 κῳ μὲν οὖν μοι τὸν δε ὑπὸ τελεία ποιέοντι καὶ μὴ ξυγ-
 χέοντι, εἴη ἐπ' αὐράσθαι καὶ βίον καὶ τέχνης δοξαζόμε-
 νῳ παρὰ πᾶσι ἀνθρώποις εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον, παρὰ-
 βαίνοντι δὲ καὶ ὑπερῶν τὰναντία τούτων.

Τ Ε Λ Ο Σ

eius fratrum loco habiturum, Hanc artem sine mercede & sine pactationibus edoctrum, Præcepta omnia libere & fideliter traditurum meis & præceptoris mei liberis, cæterisque discipulis, qui se legibus medicinæ astrinxerint, atque iurati fuerint, alij præterea memini, In curandis ægrotis pro uiribus & pro ingenio meo rebus necessarijs usurum, Nemini egritudinē dilaturum, Nihil pro iniuriā facturum, Rogatum letale uenenum nemini daturum, neque id cuique consulturum, Neque mulieri prægnanti ad interficiendum conceptum foetum pessum porrecturum, uitam meam atque artem meam puram atque integram seruatorum, Laboranteis lapillo haud quam excisurum, sed expertis huius artis hoc negocium permissurum: quamcunque domum ingressus fuero, duntaxat liberandis ægrotis operam daturum, Omnem iniuriam, omnem corruptelam, omne genus turpitudinis, res etiam ueneras sponte mea euitaturum, Siue muliebria corpora curauero, siue uirilium, siue hominis liberi, siue serui, quæ inter curandum uel uidero uel audiero, uel etiam extra curam in uita hominum cognouero, quæ reticenda esse intelligam, nemini aperturum, sed intemeratam taciturnitatem seruatorum. Præsens igitur iusiurandum integre atque incorrupte seruanti mihi omnia tam in uita quam in arte mea prospera feliciaque succedant, & gloria in æternum parata sit, transgredienti uero atque periuro contraria omnia eueniant.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΟΣ

ἰεροδιδάκονθ τοῖς ἐντρυφεομένοις

χαίρειν.

Ομηροῦ μὲν ὁ τῶν ποιητῶν γονιμώτατος, τῶν
 τοῦ χίου παιδῶν ἑαυτοῦ παρατεδγνῆν παι-
 δούεδα, βατραχομουμαχίαν τε καὶ ὑπὸ κηλίδας,
 καθάπερ ἠρόδοτος ἰσορῆ, καὶ ἄλλα ὅσα παιγνίων ἄ-
 νάμεσα τοῖς τε παισὶν ἐκείνου, καὶ τοῖς ὑπὸ γιγνομέ-
 νοις χαρίζομενθ, σιωπεῖδθ. ἵνα τῶν μαθημάτων
 ἀρχόμενοι, τὰ τῶν ἠδίου ἀκροῶνται, καὶ μὴ τῶν τὰ παῖ-
 δῶν ὧτα διακναίειν φιλοῦντῶν. τῶν μεταγμεσδῶν
 δὲ τίς τὸν ποιητὴν ἀκρμεῖδα βουλόμενθ, πόλε-
 μόν τινα γαλῆς πλασάμενθ καὶ μινδ, εἰς λιμωδί-
 ας τάξιμ παρήγαγε, μέτρῳ ἰαμβείῳ χρυσάμενθ. τὸ
 τὸ δὲ μοι ταῖς χερσὶν ἐμπόδοντθ, ἐδδξην ἅμα μὲν
 τοῖς φιλομαδέσι τῶν νέων δῖον ἀπόργασαδα κα-
 ταθύμου, εἰ ἴδθρ ὧσπρ' τινα νέαν ἀοιδίῳ τρυώ-
 σαντοῦ ἀκρπέμφομεν. ἅμα δὲ καὶ οἶόν τινα λίρυκα
 πρὸ ἐκπέμψαι τῆς δ' μετ' ὅπολύ τρυωθησομένης ἰω-
 νιάς. ἐφ' ἧ πολλῶ ἀπουδίῳ ὁ ἐμὸς πατήρ κατεβα-
 λθ, τὰς γὰρ διατειβάς ἐν ῥώμῃ πάλαε ποιεῖμενθ,
 γασσάει τῶν ἀδελσιμωτάτῳ ὑπὸ σκότῳ τὸ ὄσμου
 σιναγωγῶν παροιμαδρ σιωδῶναι ὑπέχθ. ἀρξά-
 μενθ δὲ τῶν παροιμαδρ, σιωπεμνήδῃ καὶ γνω-
 μῶν, ἀκρφδεγμάτῳ τε καὶ ὑποδῆκῶν ἀρχαιοτάτων
 καὶ σοφωτάτῳ ἀνδρῶν. ἀδελφὰ γὰρ ἀλλήλοισ εἰσὶ,
 παροιμίαι, καὶ γινώμαι, καὶ ὑποδῆσαι, καὶ ἀκρφδέ-
 γματα. νομίζω δὲ τὸ βιβλίον τοῖς φιλομαδέσι τῶν
 νέων

νέωμ, ὅτι πλείω παρέξεν γε τὴν ὠφέλειαν. ἃ γὰρ
 αὐτὰ πολλῆς ἀπουδίης τε καὶ ἀναγνώσεως ἤρανε-
 σαντο, εἶγε τῶν βιβλίων ἠνώρησαν, ταῦτά γε πάν-
 τ' ἐκείσε σιωπηγυθία, καθάπερ ἐν ἰωνίᾳ ταῖς μελί-
 σσις τὰ ἀνθη, ἔξεται τοῖς πᾶσι ἀνιδρωτὶ ἀκρόεπε
 δαι. τὴν μὲν οὖν γαλεωμνομαχίαν, ἢ ὁ σιωθεῖς, ὅς
 τις αὐτῷ, καλῶς πάνυ καὶ ἀσείως σιπέδω, τανῶν
 τοῖς φιλομάθεσι ἐκπέμπομεν. ἃ μὲν πολὺ δὲ καὶ
 τὴν ἰωνίαν ἐκδύομεν ἐν τῷ πᾶσι. παρ' ἧς
 ἔχ' ὅπως δυσροσιώω, ἀλλὰ καὶ μεγίστω
 ὠφέλειαν οἱ ἀσολαῖοι καρ-
 πώσονται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ
γαλεωμυομαχίας.

Τοῦ μινδρ κυριδύοντ Θ ἔν ὁπῆ τινὶ ζοφώδει καὶ
κατδουκισμῶν προσηλόντ Θ, κρείλλο κατω-
νομασμῶν, καὶ τῆ γαλῆς τῆδε κακείσε δρομαίως ποδὲ
βλεπώσης, καὶ τῆ τῆδε σωήδως δρόμου ἀνιχνυομέ-
νης, ὁ κρείλλο Θ μὴ φδρῶν τάυτης τὴν διωκεῖν ποδισ-
κόπδουσι, τῶ τῆδε ὁμαίμονι προσελθῶν, ὅς τῆ τῆ τυ-
ροκλόωσ ἀξίαν αὐτῶ ποδὲ φδρε, καὶ τῆτω συμβέλω
χρησάμιν Θ, ὅ τινι τῆτω τάυτῶ κατατροπώσε-
ται, πόλεμου ἀσπονδου κατῆ αὐτῆ δεδρακῆναι μεμε-
λετήκασι, καὶ πλείω μινδρ ἀδραιομόν σωηθροικό-
τδ ἀμφότροι, καὶ ἴδω νενυθετηκότδ, ὅ πᾶμπλει-
σα παροξυῶαντδ, ἡβηδὸν παρδουδὸν πρὸς αὐτῶ ἀν-
τεξήδουαν. καὶ δῆ προσκεκρηκότδ ἐκάτροι, τὸν τῆ
κρείλλο ἔορ ἡ γαλῆ κρατήσασα, καὶ τοῖς ὄνυξι τάυτης
ἀγείως ἀπαράξασα, παρκατῆκα τὸν νεανίαν εἰσβέ-
βρωκην. ἀγγελ Θ δὲ τῶ μινδρ καθεωρακὸς τὸ γινόμε-
νον, οὐδέως πρὸς τὴν διαμαρτα τῆ κρείλλο ἔπεσρε-
ψε, κινύσων αὐτῆ τὸν τῆ προσφιλεσάττ παιδὸς χα-
λεπώτα τὸν θάνατον. τῆ τῶ τῶν ὑπὸ πολὺ μαχο-
μῶν, ξύλον κατελθὸν σεσημῶν ὅς ἔπερτάτης σέ-
γης, τὰ νδύρα τῆς γαλῆς κατέθλασε, καὶ νικητὰ τῆς
μαχης οἱ μινδρ ὠραθησαν.

Τὰ τῆ δρωματ Θ πρόσωπα.

Κρείλλο Θ. Τυροκλόω Θ. Κῆρυξ. Χορὸς δδραπανί-
δωμ. Ομεωέτης κρείλλου. Ἀγγελ Θ. Προλογίζει δὲ
ὁ Κρείλλο Θ.

Τί τὸν

κρε. **Τ**ὸν ποσῦτον ἀνδρικώτατοι χρόνον
 μένοντες εἰσὼ τῶν ὀπίσσω ἀγνάλως,
 δείμω σιώδωμεν καὶ φείκη καὶ δειλία,
 καὶ δυσμόρως διεμῆν οἰκείου βίου,
 μὴ δὲ προκύψαι τῆς ὀπίσσω ἡρημένοι,
 ἀλλ' οἰκτρότατοι καὶ φόβου πεπλησμένοι,
 βίον σκοτεινὸν ἀθλίως μυωξίαις
 ζώμεν, καθάπερ οἱ πεφυλακισμένοι,
 καὶ νύκτα τὸν σύμπαυτα τῷ χρόνον δρόμον
 μακρὰν δροῦμεν καὶ σκιὰν τῷ θανάτῳ,
 ὡς οἱ ζοφώδεις λιμέριοι τῷ λόγῳ,
 οἱ ποντικῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαν,
 ζοφωσιν ἐξάμωρον εἰληθὸν τῷ βίῳ;

τυρ. καὶ μὴ δέλωμεν, ὅτι μὴ ἐν μυωξίαις.
 εἰ γὰρ προελθεῖν, ὡς λέγεις, θαρσαλέως
 πολμήσομεν βαίνοντες ἀχέτω δρόμῳ,
 τάχιστα ἂν ἐμώεσομεν αἰτωεὶ λιנדύῳ,
 καὶ προεμάτῳ ἰσθμῶν οἰκείου μόρου,
 καὶ τὸν σκοτεινὸν αἰδωνέως τόπον,
 λάβοιμεν ἀντίποινον ἀκρατωσύνης.

κρε. πῶς γοῦν παρεμώεσωμεν, ὡς φῆς, λιנדύῳ,
 καὶ τὸν βίον βλέπωμεν ἀθλίῳ μόρῳ;

τυρ. ληφθῆντες εἰσὼ τῶν φεικωδῶν χειλέων,
 τῆς ἀρπαγῆς κρείλλε τῆς δολοπλόκου.

κρε. τίς ἐστὶ αὕτη, μὴ φθονήσης τῷ λέγειν,
 ὃ γὰρ προχείρως τῷ σκοτῶ πῶς εἶπες.

τυρ. ὡ γαλίω ὠνόμασεν ἀνθρώπων γῆθη,
 αὕτη γὰρ αἰεὶ χηραμὸν πῶς βλέπει,
 καὶ μὴς ὄρεμα, καὶ καθάπερ οἱ λιύου

ἰχνηλατῶσι τοῦ λαγῶος ποικίλως
 τὸν αὐτοῦ αὐτὴ σκανδαλοπλόκως τρόπον
 ἡμᾶς διχναί λυγνῶν βλέψασά τι.

Ἰρε. οἶδ' ἢν πόρ ἡρμίνδους ἀκρεβεσάτως,
 καὶ γὰρ πρὸ κρεῖτ' τὴν ἐμὴν θυγατῶρα
 λυχνογλύφῳ δὲ φημί τὴν περὶ λυγνῶν
 οἰκτρῶς κατημολλαξε φού μοι πρὸν μμάτῳ.

τυρ. ἰάμῃ τὸ τέκνον τὴν Θείῳ χρυσοκόπον.
 καὶ τ' ποθεινὸν σιτοδ' ἀρωγῶν καὶ Θείου,
 εἰς ἐκδικησὶν τῆς ἀδελφῆς ἐλθόντα.

Ἰρε. τί γούῳ κατωκνήσα μιν ὡς δηλυθείαι,
 καὶ παρέδωκεν τ' φόνον τῶν Θειτάτῳ;

τυρ. καὶ τί πρὸ σῆνον ὄργασαδα τυγχάνει.

Ἰρε. εἰς ἀντάμωσαν ἀπιδεῖν τῆς παμφάγῃ,
 καὶ τῶν θανόντων ἐκδικῆσαι τ' μέρος.

τυρ. ποίῳ τρώῳ κᾶτειπε σὺ σαφλίσει.

Ἰρε. μόθον πρὸς αὐτὴν ἀτρόμως τετρυχότῳ.

τυρ. δέδωκε καὶ πέφεικε μὴ δεφαισμῶν,
 ἢ ἡμεῖς φανῶμιν καὶ καταβεβρωμῶν
 καὶ κῦρμα γαλῆς φού γηνώμεθα ξύνον.

Ἰρε. καὶ τοῦ δ' ὡχ' ἐκκτι τῶν τεθνηκότῳ.

καὶ γὰρ γινώσκεις τοῦ γραφεῖς ἀνομῶν
 τῶν συγγενῶν ἐκκτι καὶ τῶν γνωρίμων,
 πατέρων, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φυτοπόρων,
 θανόντας ἀπλήρωτον ἔλθοντας κλέθ.

τυρ. Ἰσημα πάντως. ἀλλὰ δεινὸν τυγχάνει

λιπῆν τὸ λαμπρὸν σάδιον τῆς ἡμόρας,
 καὶ τοῦ σιωτεινῶ συγκαλυφθῶσαι τάφῳ,

Ἰρε. ἔκ οἶδας ἢν μέγιστον ἀρωμῶν κρέατῳ.

καὶ πικροτάτῳ τῆμδε δλώσομεν μόρω.

τυρ. ὅτῳ τρόπῳ σιώαιμε σαφῆνιζέ μοι.
 κρε. αὐτῆ μαχυσμὸν συστάδιω δεδρακότῳ.
 τυρ. κρεῖττον μοι δοκεῖ συμβαλεῖν λαθειδίως.
 κρε. ποία δ' ὄνκοις λαθρα τῷ προσιγῆαι;
 τυρ. εἰ γὰρ προγνώσει θεὸς δόλοισ προσανέχευ

ὡς εἰς μαχυσμὸν αἵρετὸν σωεσάνααι
 καὶ συμμάχων ὄμιλον εἰς αὐτῷ λάβη,
 καὶ συμβαλεῖσα, τίωικαῦτα τὸ σέφθ
 ἀρεῖ παραπῶσα τῷ ἡμῶν ἴλιω.

κρε. ἤ μεις κατ' ἴσου συμμάχων ὀμπγύρει
 λάβαρδην εἰς ἀρηξιμ ὡς εἰδισμλίνου.

τυρ. ὅκ οἶδα πῶς πείμ σιωισῶντῳ τ' ἴμόθου
 πρὸς τὸ σράτῳμα τῶν γαλῶν καὶ βατράχων,
 καὶ συμμάχων εἰχομεν κρεάτισον νέφθ;

κρε. ἴσημι πῶς κρεάτισον εἰδομεν μόρω
 παέδιων, ὀμάμων, γνωείμων, φυτπαόρων,
 μικρῶ δ' ἀκρλώλαμεν ἡμεις θεὸς τότε.

τυρ. δέδοικα καὶ νῦν μὴ θάνωμεν θεὸς βόθρω.

κρε. ὅ νη θεῶν πλήρωμα τῶν ἔντωνιων
 ἀελπίς εἰμι καὶ γὰρ ὅζ ὄνειρα τῶν.

τυρ. τί γουῦ ὄνειρον ἐμφανῶς εἴωρακας;

κρε. ὁ ζεὺς γὰρ ὠφθη κατ' ὄναρ λινώσοντί μοι,
 καὶ θάρσθ ἔντέθεικε τῆ μη καρδία.

καὶ χᾶρε. λήψη προπεφώνηκε κρεάτθ.

τυρ. τίνι προσωμοίωτο καὶ ὅσα φράσων,

κρε. θεὸς τυρολείχα, θεὸς φρονίμω πρὸς βύτη.

τυρ. πῶς δ' ὅκ ἐπ' ἄλλου ὠρέθη σοι τ' χρόνον;

κρε. ἐμαῖς ἀπειλαῖς ὠρέθη πτωιαλέθ.

τυρ. τί γούῳ ἔπη πείλησας αὐτῶν τῶν πόλων
οἰκουῦσι καὶ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοισι,
σειρὰν μεγίστην ἔξανασαι τῶν πόλων
καὶ πάντας ἔλξαι χεῖρὶ πανδοχυσῆσσι;

λερ. Καὶ πῆτοδ' ἠπείληκα τ' ἔτῳ μυρία.
καὶ γὰρ κατ' αὐτὸν ἰσορῶν μου τὸν βίον
ὄπως μλίνων ἔσωθην οἰκτρῶς γωνίας,
ὄλως σκοτεινός εἰμι καὶ ζοφου γέμων,
καὶ δαίμα δεινὸν δ' ἐδαιμαίναε καὶ τρέμων
ζῶον πρηνιχρὸν ἔμπλεων ἀηδίας,
ῶμοζον, ὠλολυζον, ἠδύμουω, μέγα,
ἔκρωτον, ἔσπαρ' ἀπὸν εἰκείαν γήυω,
καὶ τὸν θεὸν ὑπατομ ὑβριζον δία.
καὶ πρὸς ἔδεικα τοῖς συναγμοῖσι σὺν χόλω,
δεινάς ἀπειλάς παντελῶς δαιμαλέως

τυρ. τί γούῳ ἔπη πείλησας, εἴπῃ καὶ τόδε.

λερ. ὡς εἶπὸρ' ἔδησει με νικητῶν μέγα,
καὶ παγκρατίου τῆ μάχῃ σεφανίτῳ,
τάχα πρὸσελθὼν ὄσ' ναοῦ τῶν θυμῶν,
ἄπαντα δήσω πρὸς τροφῶν φίλοις.

τυρ. ἰαγὼ σωέλθω σὺν σωεῦῳ καὶ τέκνοισι.
ἄλλ' ὡς εἶοικε τὸν μῦθον καθιστόρῃσι.

λερ. Νὰ δῆτα καὶ σύμπαντας ἀρτίως μύας
λεκλῆκῆναι πρὸς μέλου εἰς ἐκκλησίαν.

τυρ. ἔνυῳ ἔπει δ' ὄλοιτο τῶν φοιτημίῳ
ἀπαλλαγῆναι τῶν σκοτοκρύπτου βίου,
ἐλδουθροθλίῳ τε γαλῶν τῶν φόβου.
σὺς μὲν ἀπαντας ἀρτίως συγκλητέου.
καὶ πρῶτον εἰς κἄταρξιμ ἰτέον λόγῳ.

ὡπλῶν τρεπὸν τῆν πλοσφόρειν δυσολμύαν.
 ἢ καὶ στρατηγούς στρατηγῶν εἰργακότες,
 καὶ ταξιαρχὰς καὶ λοχαγούς, ὡς δέμους,
 λογχηφόρους τε καὶ ἱεραταίους ὀπλίτας,
 ἀντεξίωμην εἰς μόθον τεταγμένους.

ἱρε. καλῶς προσέφησ καὶ σοφῶς καὶ προσμύως.
 καὶ γὰρ τὸ γῆρας νοουθετεῖ καὶ σοφρόνως.
 ἱερυξίτω δὲ καὶ καλείτω τοὺς μύσας.

ἱερυξίτω ἰδίᾳ πάρεσι μύσῃσιν σιωπηγμένους
 καὶ σῶ παρεσῆκασιν βουλοῦσθαι.

ἱρε. ἐγὼ μὲν ὦ σὺνταγμα γῆναίωυ Φίλων
 οὐκ ἔκτορ δόμωρ ἐκ πολλοῦ χρόνου
 πολλῶν καταγνούς τῆν πάλαι πεφυκότην
 τὴν ἀδύνην καὶ κακίστην δουλείαν
 ἀνδ' ὧν πῶρ εἰσὼ φωλεῶν μυχατὰ τῆν,
 μένοντες ἐκ ἀτολμοῦ εἶχον καρδίαν.
 ἀλλ' ὡς ἑλκύνει καὶ μέλει παρεμβάνει
 ἔπησαν ἔλθειν εἰς μάχην ἑναντίωμ,
 ἢ δ' ἔστρατὸν ἰσορῶν θάρραλέως.
 εἴ γὰρ προσῆκον με δέδουκτο καὶ Φίλων
 οὐκ ἔστ' ἐφρόντι καὶ ἱερατοῦσι μνείωμ
 πομπὰς τελοῦντι καὶ ἱερότοις ἠντημύωμ,
 τρέμειν προελθεῖν εἰς ἐμῆς μνωξίας.
 ὑμεῖς δ' ἐτοιμῶς τὸν λόγον δεδευμένοι,
 ὡς δὲ γῆνῶν πέλοντες ἐκ φυτοπόρων,
 καὶ παυσιγῶν ἔχοντες αὐτῶν τὸ πόνου,
 μὴ νοχελίς γῆνῃδε πρὸς τὰ πρακτέα,
 μήδ' ὀκνήσητε μηδισμῶς ὦ γῆναίσδε.
 ἀλλ' ὡς τάχιστα ἀπαντες ὦ θεοὶ μῦθε

ἴτε προθύμως εἰς νέαν στρατηγίαν,
 ζῆλον λαβόντες τῆς ἐμῆς ἰζουσίας.
 ἐγὼ γὰρ οὐκ ὤκνησα πώποτ' εἰς μόθου,
 ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐκ νέας ἡλικίας,
 οὐ τὸ στρατηγεῖν ἀνδρικῶς ἐτραπόμην.
 πάσαις δὲ πάντῃ προσβολαῖς ἐπεκράτου.
 γῆυσ γὰρ φυεῖς ὀυγγυῶς ἕξ ὄσφύθ,
 ὡς ἴσε πάντες τὰ πάλαι θρυλλόμενα,
 ὑπὶ δωαίμει καὶ φρυγῶν γόρουσία
 ἐμὸς γονεῖς ἔλκοντας ἀπλῶν κλέθ,
 τοῦ χαρτοδραπῆας ὀνομασμένους λέγω,
 οὐκ ἠδέλησα ζῶν τ' ἀπονομ βίου.
 ἀλλ' εἰς μάθησιν τῶν στρατηγικωτάτων
 ἀπέειδον ὀυδύς ἐκ νέου μεираκίς,
 ἤσκησα κόντον καὶ ἀσπιδίω σὺν ἀσπίδι,
 βάνειν ἐφ' ἵππων καὶ σρέφεσαι ποικίλως,
 βάλλειν τ' ἐχθρὸν ὀυσόχως καὶ κραιώως,
 τείνειν τὸ τόξον καὶ τ' ἰὸν ἰγναί,
 καὶ πᾶσαν ἀπλῶς τὴν στρατηγίαν τέχνω,
 μετῆλθον ὡς ἀπαντες οἱ στρατηλάται.
 μόθων δὲ πολλῶν ἐγκρατῆς δεδαιγμένθ,
 καὶ πλείστα διδλα εἴλ ἐμῆς ἐμπειρίας
 ἔδνη δεδαιχῶς, ἠλθον εἰς μυαρχίαν,
 πάντων ἄρισθ καὶ μέγας κεκειμίνθ.
 καὶ νῦν δὲ παγκράτισον ἐγνων τυγχάνειν
 τ' ἀνθάμμου τοῖ διός καὶ εἴλ ῥέας,
 ζῶον τρέμειν τὶ μικρὸν ἠδλιωμένον.
 ποίνω κελδύω τοῦ ἐμοῖ πεθειμμένους,
 ἀπαντας εἰς σωτήριον ἔλθειν εἴλ μάχης,

σοφῶς, κραταιῶς, θυθγῶς, θυκαρδίως,
σοφῶς, γναργῶς, θυφυῶς ὠπλισμῶν.
τανυῶ δὲ λοιπὸν, ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας,
τὴν αὐριον δ' ἔωθον ὡς στρατηλάται,
πάντα ληνῆσαι βύλομαι θαρρῶ αἰέως.
δοκεῖ γὰρ ὅτ' ἂν συμφέρειν πρὸς τὸ πόδας.

τυρ. ἔπειθ' ἠδ' ἡ πάντ' εἰς τὰς οἰκίας
ἀπὸ ἡλθον, ὥρα τὸ καθύδου δὴσαι κλίνην.
ἄπειμι κἀγὼ πρὸς κλίνην τὴν ἰδίαν.

κρε. εἰρηκας ὀρθῶς, ποιγαροῦν πειρατέον.

χρσ. ὦ ποῖον ἀλγῶν νυῦν κρατεῖ με καὶ θλίβει.

ὦ ζῶν τί ἴδ' ἔσθ' τῆς παρῶσης ἡμῶν;
δαινός λογισμός ἔχει μου τὸν δευότιον
γαλῆν πλοσάψαι μῶλον δ' λαθειδίως.

δοκῶ γὰρ αὐτ' σὺν πάσῃ στρατιγίᾳ
θανεῖν, λιπόντα τ' φασφόρομ λύχνομ.

ἄπολλομ, ἀγνόμαντι, φοῖβε, λοξιά,
τί ἴδ' ἔσθ' ἴδ' ἔσθ'; φῶν, παπαί, φῶν μοι πάλιν.

ἰαταταῖαξ ὦ πόνων ἰαλέμων.

αἰ, αἰ, ἰδ', ἰδ', ὦ κακῶν πονημάτων.

ἡμι. ἴσως κρατήσῃ τὴν μάχην κρατακράτ'.

ἄπισ' ἄπισα κενά κενά μοι λέγεις.

τὸ τὸ δῖος θέλημα νυῦν ἔπαρξάτω

τυρ. ὄρω θεῶσαν δ' ἕλωμ ἡμῶν.

κρε. καὶ μὲν κἀγὼ δ' ἔδορκα τὴν λαμπερῶνα.

τυρ. καὶ ποιγαροῦν λίποιμην ὑπνομ καὶ κλίνην.

οἷς δὲ καὶ βούς τοῖς θεοῖς τεθυκός τε,

πρὸς τὸν μαχησῶν δ' ἰκωμην ἀτρώμωσ.

δεῖ γὰρ πρὸ πάντων ἰλεοῦν εἶν ἔν πόλιν.

- ἱερε. ἰδοὺ θύσαντες ἐκκαλοῦμεν τὸν δία,
 καὶ τὴν ἄθλωαὺν καὶ τὸν ἔρμιω καὶ παῖνα,
 καὶ τὸν ποσειδῶν, καὶ τὸν ἄγνόν λοξίαν,
 ἦραν σὺν αὐτοῖς, ἀρτεμις τ' ὄρειβάτην,
 πολύτωνα, λητώ, σὺν Ἄδῃ πόρσεφόνω,
 καὶ πάντας ἄλλους. καὶ πόρδμεν τὸν πόδια.
- χορ. ὦ πάντες ὦ σύμπαντες ὦ θεοὶ μόνοι,
 ὅσοι τ' ἀνωθεν καὶ κάτω ἑλησυχίαν
 ἔχοντες ἐς τῶν καλῶν χορηγέται,
 προσήτε νὰ προσήτε καρτέρωτάτως.
 τῶν δεαποτῶν μὲς τὴν νέαν στρατηγίαν
 καὶ τῶν τελευτῶν πρὸς τὸ παμφάγον γῆϑ.
- ὁμοδ. νῦν εἶδε νικήσειαν ὦ ζοῦ θεῖ μοδῶ
 ἐμοὶ στρατηγὸς καὶ σὺν εὐωϑ καὶ τέκνον.
- χορ. καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δειλεία μ' ἔχει.
 γυνή. ἰαγὼ δειδδικα καὶ τρέμω κατακράτϑ.
- χορ. δεινὸν γὰρ ὅτι δυσμελῶν ὄσανδρεία,
 γυνή. ὦ ζοῦ βασιλῶν χησὸν ὄργασαι μόδοι.
- χορ. αἰεὶ τὸ θεῖον τῶν καλῶν ἄπαν νέμει
 γυνή. εἰ μὲν ἑρατήσῃ τῶν μυῶν αἰ πληθύου
 ἔξιχύσουσι εἰ γῆναυτιχμελῆς,
 εὐ αὖν τὸ λοιπὸν ἀνύτοιμην τῶν βίου,
 καὶ τὸν φόβον εἰψαιμην ὡς πορρῶτάτω.
- χορός. νὰ δὴ γῆνοιτο ὄσα σὺν θεῶ λέγω.
 γυνή. εἰ δ' ἠπλονες γῆνοιτο τῆς γῆναυτίας,
 καὶ πρὸς φυγῆν βλέψωσι ὡς τετραμελῆσι,
 ἄπαντα φροδῶα προσγῆμῆσεται τάχα.
- χορ. ὡς εἶδε μὴ γῆνοιτο μὴ δ' ἔσοιτό μοι.
 γυνή. καὶ πᾶς γῆνηται δὶλϑ αἰχμαλωσία.

χορ. ἔκ, ἀλλὰ δεινὸν βρῶμα τὴν γυναικίαν.
 γυνή. καὶ γὰρ δὲ δόλη πασι σὺν τοῖς Φιλτάτοις,
 ἢ πρὶν λυεῖα προσφανήσομαι τάχα.

χορ. ἠκιστα δόλη σὺ γυνή σὺν τέκνοις,
 ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βρῶμα τῆς ἀδιδήφας.

γυνή. τί γάρ προσλίπω τὸ γλυκύτερον φάθος,
 καὶ συγκαλυφθῶ τῆ κόνει ἔν τῳ τάφῳ.

χορ. σίγα σίγα δέσποινά, δεινόντι βλέπω.
 καὶ μὴ ὄρω θεόντα τὴν ἔσασμῶν
 καὶ τὸν κνὸν ἀδμαίνοντα καὶ πεπληγμένον.

ἄγ. λυεῖα ποῦ πάρεσι, τίς δὴ λωσάτω.

χορ. ἔξεσί σοι θέλοντι ταύτῳ εἰσβλέπειν.

ἄγ. τάλαινα πάντ' ἀλάλαινα καὶ τρισαδλία,

πέπρωκε τρωθεῖς ὄψι χάρπαξ ἔν μάχῃ.

γυνή. ὦ τὸ ποθεινὸν καὶ πεφιλμητὸν τέκνον,

πέπρωκεν ἢ μὴ τὸ γήρως βακτηρία,

ὦ τῶν πόνων ὦ τῶν πόνων ἰαλέμων.

παῖ παῖ τὰ πάντα δεινὰ τῶν ἀγγελμάτων.

εἰς θανάτου, τίς γύνωμαι, ποῦ φύγω,

πᾶ βῶ; παρῆμαι τῶν μελῶν ἀρρώστιας.

ὦ παῖ, παῖ, παῖ Φιλτάτη δεωρία.

χορ. τέτλαδί μοι τέτλαδι, παῦσαι τῶν γόνων.

γυνή. ὦ ζῶ ταναὸν διφρυπιτανοτρέπου.

χορ. αἰ αἰ τάλαινα μήτηρ ἠδ' ἰαμῶν,

ἐπίχες ἀρτι τοῦ ἀπειρίτου γόνου.

γυνή. ὦ Φιλτάτη πρόσψις, ὦ παῖ μοι Φίλει.

χορ. φέρειν πρέπου σοι τὴν ἀπειρομάνιαν,

μαθεῖν δὲ λοιπὸν τὰ πύλαινα τὸ μῦθον.

γυνή. ἀλλ' ὄδ' ἴδω χεῖρ τὸ πόνου τὴν πικρίαν.

χορός τις νῦν ὄνησις ἐκ γόων ἀμετερίας;
 γυνή αὐτῷ διαχρήσασαι καὶ τάχει θάνω.
 χορ. μὴ δῆτα ἴδω μηδὲ συστρέφειν δέλε.
 γυνή καὶ πῶς ἀνεκτόν μὴ πεφύρθαι καὶ σῆναι,
 χορ. τί δὲ σῆνυσα τοῦ λογισμὸς κοινός;
 ὁδὸς θανόντας ὀξευθεῖ τὸ τάφος.
 γυνή παυθεῖσα τί πράξασαι τῷ συναγματῶν;
 χορ. μαθεῖν δέλησον τὰ πύλοιπα τὸ μῦθος.
 γυνή καὶ τίς κατέπη ταῦτα καὶ σαφλίωσις;
 χορ. ὁ τῷ παρόντων ἄγγελος ἀγγελμάτων.
 γυνή καὶ πῶς πάρεστι; Χορ. εἰσοραῖν ἔξεσί σοι.
 γυνή ἐκ τοῦ πάνθ' οὐ ὄλωλα καὶ σωετείβλω,
 καὶ τὰς κόρας ἠμβλωσα τὰς τῷ ὀμματῶν.
 χορ. ἄπαρ λέγ' ὀκύνητον ἀγγεληφόρε
 ὅπως μὴ ὄσι εἰ μάχης ἢ τραχύτης,
 καὶ πῶς ὁ πᾶς πᾶσι πᾶσι καὶ παρδρῶν.
 ἄγγ. εἶπω καθεξῆς ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις;
 χορ. ἔξῆς ἄπαν ἔξειπε συμβάν τῇ μάχῃ,
 αὐτῷ ἀπ' ἀρχῆς ἢ λόγον διγνέτω.
 ἄγγ. εἶπω τὰ πάντα, ποιγαροῦ ἀκουσέου.
 εἰπεῖ γὰρ εἰς σύμμιξιν ἠλθον εἰ μάχης,
 πρῶτον μὲν ὁ ἱερατὶς ἔδνοσατράτης,
 ὁ ψυχολείχης συμβαλὼν τῇ παμφάγῳ
 ἠπῆται καὶ πᾶσι πᾶσι, οἰκτρά τις δέα.
 καὶ πᾶσι τῶν στρατῶν διεφθάρη.
 εἰπεῖτ' ἔπειθ' ἠλθον ἄλλ' ἄρχισατράτης,
 ὅς παῖς ὠνόμαστο ἱωληθοκλότῳ.
 καὶ ταῦτον αὐτῷ πᾶσι πᾶσι πᾶσι ξῆνον,
 ὅτι ἔπομείνας προσβολῶν βραχυτάτῳ.

ὡς γουῦ ἑώρα τῶν ἰατροῦς ἑατράπας
 ἦδ' ἢ προσόντας ὁ ψυχῆ παξ, καὶ βόσιν
 οἰκτρὰν φανέντα σὺν στρατῶ τῆ παμφάγῳ,
 ὄργῃς ἐπλήθη καὶ χόλου βαρυτάτῃ.
 θυμῶ γὰρ ἔδ' ἔν' ὄσιν ἄλλο πικεῖα,
 εἰ μὴ ζέσις τις αἵματ' ὅ πρὸς καρδίαν.
 λαβῶν δὲ κόντον χόρσιν ἐσομωμλίον,
 ἐπ' ἦλθον αὐτῆ τῷ τεθανατωκέναι.
 ἦδ' εἰσιδῶσα ἴδον ἠτοίμασμίον,
 ἐκ τῷ σῶεγγυς πρὸς σφαγῶν ἐσκηότα,
 καὶ κόντῳ ἐκτείνοντα καρτόροτάτῳ,
 ὄρμησιν αὐτῶν συλλαβεῖν παρκαυτίκα,
 καὶ δὴ κατέειχε τοῖς ὄνυξιν ἀγείως,
 καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τὸν νεανίαν.

χορ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ὄψι τῷ θύλου φυτοπόρεα.

γυνή τὸ μείζον αὐτὸ τυγχάνει μοι τῷ πάθῳ.

ἄγγ. ἐγὼ δ' ἐπεὶ δέδρακα ἴδον τὸ πρᾶγμα,
 προσῆλθον ὡ πότνια σοὶ πεφρακέναι.

γυνή ὡς εἶδε μὴ δ' ἐπ' ἦλθον ἀγγεληφόρε.
 μέγιστον ἴω μοι μηδ' ὀλως προσίγναι.

ἄγγ. ἔκ' αὖ γὰρ ἀκμῶν τῶν παίδεσι σιωδὸν χέδλω.
 ἐγὼ μὲν οὐκ ἄπειμα τῶν ὀπιθίαν.

γυνή ἔλθοις κακῶν ἠκιστα μωυτῆς πάλιν.

χορ. κακὸς κακῶς ὄλοιτο νῦν ὁ πνευφόρο.

γυνή δέδρικεν ἡμᾶς πνευφορήσας τῶν λόγων.

χορ. ὡ ποῖον ἄνδ' ὅ τῶν μωδῶν ἀπεκρύβη.

ἐμοὶ δοκεῖ κάλιτον εἶναι καὶ πρῆπον
 σῶδρῶτον ἄσαι παιδί τῶν πεπρωκέναι.

γυνή καλῶς ἔφησας, τοιγαροῦν θρῶνητέον.

- ἄγγ. πρῶτιστά σὺ κρότισσον ἀρχὴν τῶν παίδων.
 γυνή. ἄ παπαῖ παπαῖ, πᾶν πᾶν, παπαῖ πολλοῖς.
 χερ. πᾶν κρέϊλλε πᾶν πᾶν παπαῖ δ' ἑσπῶτα.
 γυνή. ἄ ἄ πόδι πᾶν τῶ ποτ' ἀπέβης τέκνον;
 χερ. ποι ποι λαλυφθεῖς ἔξαπέπης τῶ βίου.
 γυνή. ὦ ὦ πόδην ποι τῶ πόνων ἰαλέμων.
 χερ. ἰαλέμων ὦ καὶ πάλιν ἰαλέμων.
 γυνή. ἄ ἄ λέλοιπα τὸν λύχνον τῆς ἡμέρας.
 χερ. ἄπανθ' ἄπαντα τῶ βίου, τέφρα, κόνις,
 ἄπαξάπαντα τῶ βίου σκιὰ μόνον.
 γυνή. οἱ οἱ προήλθες ὦ Φιχάρπαξ ὦ τέκνον.
 χερ. ἀρκεί. κλοιπὸν βᾶνε μὴ πόρατόρω.
 ἡδὴ βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρόμου.
 γυνή. δέσδικα δεινὸν μὴ πάλιν τί μοι φράση.
 χερ. ἔκ ὦ σεβασή. Γω. πῶς γν' οἶδας; Χορ. πῶς ἄρα.
 φαιδρῶ προσώπων τὸν δρόμον δ' ατρείχων.
 γυνή. ὡς εἶδε χρυσὸν ἄγγελον ζῶ μοι πρῶτος.
 ἔτορ. ἄγγ. ἡ δ' ἑσπῶτις πέφυκε τῶ τίς εἰπάτω.
 χερ. παρῆσιν, ἰδὸν καὶ θέλεις εἰ πόρ βλέπε.
 ἄγγ. πᾶν χυσε φαιδρὰ μὴ τεθλιμμένη γίνε,
 ἰάμοι βράβουε δ' ὦρα τῶ ἄγγελματ' ἔν.
 γυνή. ἔξειπε μὴ χλοῦάζε κομπορημόνως.
 ἄγγ. αὐ μοὶ νεμῆς πρῶτιστά δ' ὦρα τῶ λόγος.
 γυνή. εἰπόντι δ' ὠσω καὶ παραχῶ σωτόμως.
 ἄγγ. τέθνηκην ἢ τάλανα γαλή τῶ μόθω.
 γυνή. ἄ ἄ κροτήσω καὶ χερησομαι πλέον.
 ἄγγ. νικησάτω γὰρ ἡ χαρὰ τῶ ἀνίαν.
 γυνή. ὑφ' ἡδονῆς μεγαῖσον ὀρχοῦμαι πάνυ.
 χερ. τὸ τῶ μόθου πρῶτόρον μαδωμεν Φίλη,

καὶ πῶς τέθνηκε δυσμενῆς ἢ παμφάγῳ.
 ζειπάτω δ' ἢ πᾶσαν ἀγγεληφόρῳ
 τὴν συγκρότησιν τῆς μάχης καὶ τὸν μῶλον
 ὃ ἀγειοῦσθε καὶ κακῆς μυοκτόντα.
 ἢ δεσπότις λέλακε τὴν γλῶτταν ἱρότα.
 ἴδου τὸν ἔρμιν ὄτρυνε πίζω τὸ λόγῳ,
 ὑμεῖς δ' ἐποίμως ὡσὶν ὄσιν ὀρδίοις,
 ἔγνωτίσαθε τῶν ἐφορμῶν δυματῶν.
 ὡς γοῦν ὁ δεινὸς σωματοφθόρῳ μῶδῳ
 ἔρχηκεν ἀρχῶν προσβολῆς ὄνησμίαις,
 καὶ πρῶτον μὲν πᾶσι πῶτα κεν ἐδνοσατραπείας
 ὁ ψυχολείχης, εἶδ' ὁ κωληκοκλότῳ,
 ἔπειθ' ὁ πᾶσι τὸ καλοῦ με δεσπότης,
 ἤλγησεν ὅτῳ τῶν πᾶσι τὴν καρδίαν,
 ἴδωμ τὸν ἦορ τὸν φίλον τεθνηκότα.
 καὶ τὴν ἴπῳ αὐτὸν στρατιὰν παροτρυνίας,
 ἐπὶ ἦλθεν ἀπὸ τῶς τῆς φθόρω καὶ παμφάγῳ,
 καὶ πρὸς ἀμύλλαν ἀτρόμως συνεπλάκη,
 πλείστον δὲ κερῶν ἀνδραγαθισμῶν,
 καὶ μηδὲν φεύγοντῳ ἀλλ' ἐσηκότες,
 ξύλον κατελθόν τῆς ἰσχυρῆς σέγης,
 ἔπει παλαιῶ καὶ χρόνῳ τεθρασμῶν,
 ἐπληξεν αὐτὴν ἔν μῆσῳ μεταφρένων,
 καὶ νόστρον σιωτέδλακην αὐτῆς αὐτίκα,
 καὶ πρὸς βαλθῆ πᾶσι πῶτα κεν αἰδωνέως.
 καὶ τὴν πρὸς ἡμῶν δυσμενῆ κατὰ κρατῳ,
 ἀσπονδοῦ, ἀμείλικτον, ἠγειωμῶν,
 εἰδείξεν ἀπνοῶν ἐκτάσσω ἢ πλωμῶν.
 ζώοις ἀλύτως, ὄρθαλῶς, ὄνησμίαις,

χορ.

I N D E X

Ὁ λυκάβαντας μή ποτε πληρωθήσῃ.
 ἀνδ' ὦρ πῶρ ἠλδοῦ ἀγγελῶ ποδομῆων,
 καὶ τὸν φόνον πρὸ φλώας ἡμῖν εἰ φθορῶ
 ἠδὴ γὰρ εἶδον παῖν ποδὸ μῆλον τέλος,
 εἰληφὸς ἀπὲ καὶ καλῶς ἠνυσμῆλον.

Τ Ε Λ Ο Σ

INDEX FABVLARVM

A Dolescentuli & co/	Arundo & oliua	227
quus	Asinus & hortulanus	145
Aegrotus & medicus	Asinus & equus	157
Aethiops	Asinus & leo	165
Agnus & lupus	Asinus sylvestris	201
Agricola & filij	Asinus & uulpes	203.239
Agricola & asinus	Asinus & ranæ	eodem
Agricola & ciconia	Asinus & uulpes	205
Agricola	Asinus & coruus	ibidem
Alcedo	Asinus gestans simula/	
Anus & medicus	chrum	235
Anseres & grues	Asinus, sal, et spongiæ	247
Apiarius	Asini	201
Aquila	Auarus	157
Aquila & uulpes	Auceps & uipera	133
Aquila & scarabeus	Auceps & cassita	133
Aquila & cornicula	Bubulcus	217
Aquila & sagitta	Butalis	175
	Camel	

I N D E X

Camelus	207	Culex & taurus	235
Camelus & Iupiter	247	Cygnus	171
Cancer & uulpes	189	Deceptor	119
Canis & coquus	138	Diues	209
Canis & lupus	eodem	Equus & agricola	249
Canis uenat. & domesti.	285	Equus & asinus	211
Canis & gallus	137	Equus & aper	423
Canis & ipsius imago	247	Felis & gallus	109
Caprea & leo furens	233	Felis & mures	126
Caprea reprehendens	pe/	Fiber	133
dum tenuitatem	239	Filia à parente uiolata	99
Carbonarius & fullo	115	Formica	197
Cassita	153. 261	Formica & columba	141
Cerua	161	Formica & cicada	251. 255
Cerua & leo	ibidem	Fortunæ biuium	71
Cerua & uitis	161. 237	Fures	189
Cicada cū locustis capta	75	Galli & perdix	113
Cicada & formicæ	219. 255	Galli	229
Citharædus	189	Gallina & hirundo	205
Cocleæ	173	Gallina auripara	221. 241
Columba	207	Hærus & canes	125
Columba & cornix	207	Hinnulus	155
Cornicula et cæte. aues	245	Hirundo & cornix	171
Cornix & coruus	191	Hirundo & prætorii	245
Cornix & canis	ibidem	Hircus & uitis	239
Coruus & uulpes	241	Hædus & lupus	187. 223
Coruus	219	Homo & satyrus	213
Coruus & serpens	191	Homo perfractor statuæ	215
Culex & leo	231	Homo & canis	eodem
			Iacta/

aptho. elat. >
xoxu. abegerut

ngvov cognouer ut

simis

Per vidit

I N D E X

Iactator	117	Mulier & arans ad sepulchrum	93
Impossibilia promittens	117	Mulier & ancilla	175
Inimici	129	Mulier uenefica	175
Iupiter	195. 197	Mulus	225
Leo, asinus & uulpes	137.	Musca	185
Leo & rana	137 (233	Mus & rana	95. 265
Leo & ursus	139	Mustela	175
Leo & lupus	167	Olitor & canis	165
Leo & uulpes	221	Pastor & mare	146
Leo dormiens & mus	233	Pastor & lupus	167
Leo, aper & uultures	233	Pauor & monedula	155
Lepores & ranæ	165	Philomela & accipiter	107
Lepores	197	Piscator & ceruus	211
Lignator & Mercurius	143	Piscatores	115. 119
Lupus & ouis	197	Piscator	181. 217
Lupus & uetula	223	Pulex	156
Lupus & agnus	197. 247	Puer & scorpius	237
Lupus & asinus	249	Puer & mater	149
Lupus & grus	127. 249	Puer comedēs intestina	235
Lupi bellū ouib. inferētes	73	Pugna ferarum ac uolucrū & struthionum	245
Malignus	117	Punica & malum	151
Maritus & uxor	187	Ranæ	121. 177. 229
Medicus & egrotus	133	Ranæ & sol	241
Mercurius & Tiresias	183	Senex & mors	229
Mercurius	195	Serpens & cancer	165
Monedula	193	Serpēs & agricola	225. 237
Monedula & columbæ	193	Serpens & agricola	251
Morsus à cane	127		
Mulier & gallina	125		

Ser

FABVLARVM

Serpens	207	Vermis & uulpes	221
Simiæ	58	Vespertilio & mustela	199
Simius & delphis	181	Vespæ & perdices	151
Singularis & uulpes	153	Vir, felis, & uxor	239
Stellarum speculator	241	Vir mysticapillus & duæ	
Sus & canis	163.165	amicæ	243
Sus & mus	237	Viatores	177.199
Talpa	151	Vulpes	III. 115
Tibicen	225	Vulpes & crocodilus	113
Taurus & hircus	249	Vulpes & hircus	107
Testudo & aquila	159	Vulpes & leo	109
Thunnus & delphin	131	Vulpes & lignator	213
Vates	139	Vulpes & rubus	III. 235
Viator	147	Vulpes & simius	131
Venator & pastor	249	Vulpes & uua	241

F I N I S.

BASILEAE IN OFFICINA FROBE/
NIANA PER HIER. FROBEN.

ET NIC. EPISCOPIVM

M D XXXIIII

ΚΟΝΗΤΟ Τ ΒΙΒΛΟΥ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ
ΣΩ ΤΗ ΙΕΡΟΥ

Ρομετις

Αρχη της σοφιας φοβου το κυριον
ΚΟΝΗΤΟ

καλ' φιδος καρπον
οι σεντοι προδοι

ονη

ερωσο vale

ο και γαρ καλ' ελυν
επιτελειν

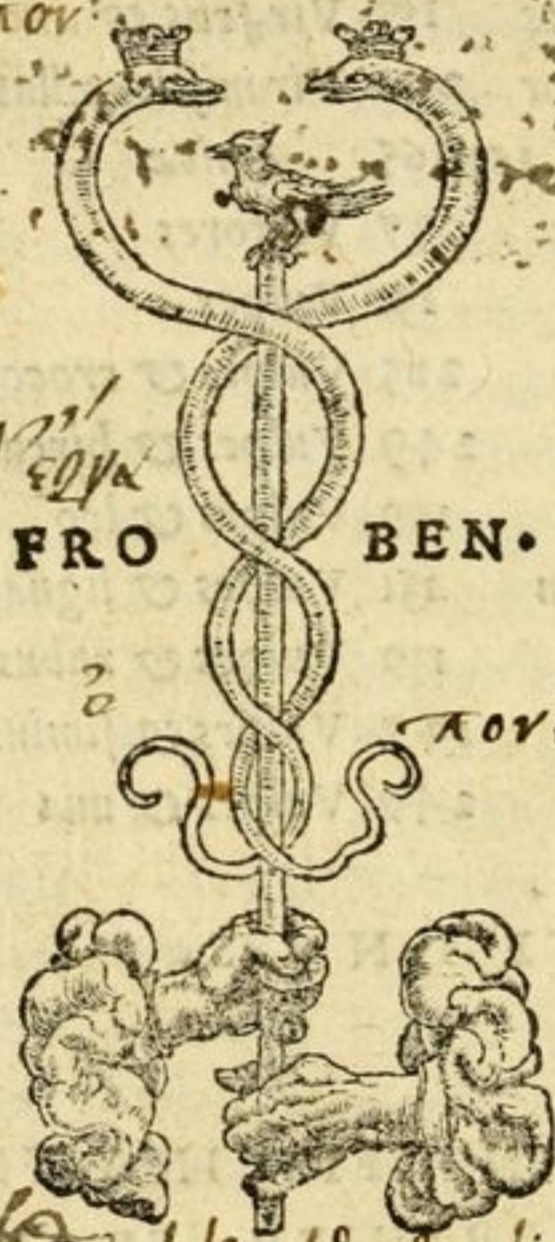
FRO

BEN.

ελλωβο
vale

ΙΟΥΝΗΣ

ΚΟΝΗΤΟ

ΚΟΝΗΤ
ΚΟΝΗΤΟ

Χη της σοφιας φοβου
το κυριον

Richard Li. S. polico. maluit cu
desidero ad iheros q cu xp baptis
ο ΚΟΝΗΤΟ

Ρομετις
Ρ

ΙΩ, Ο ΚΟ, ΚΕ
ΚΥΝΥΗΣ ΟΥΗΤΟΣ
ΣΤΕΙΝ

Ρομετις
Ρομετις

Ρομετις Ρομετις

